

„Imádtam az *Obszidiánt*! Készülj fel, hogy le sem teszed majd, úgy fogod falni a sorokat, rögtön belezúgysz Dacmonbe, és azonnal akarod a második kötetet!”

– Deborah Coke bestseller szerző

OBSZIDIÁN

Ők nem olyanok,
mint mi...

fine
selection

J. L. ARMENTROUT

J. L. ARMENTROUT

Obszidián

LUXEN 1.

LUXEN TEAM

Szaszko96

Pixy

Ennie

Reni

Mira

*Családomnak és barátaimnak.
Úgy szeretlek benneteket, mint az édességet.*

Az *Obszidián* még csak csillogás sem lett volna a szememben, ha nincs Liz Pelletier. Röviden, te vagy a legjobb, Liz. Komolyan. Tréfás, hogy egy e-mailból percek, órák, napok... várjunk? Órák? Szóval, hogy ez az őrült ötlet lesz belőle. És te vagy a szerkesztő nindzsa is. Köszönöm.

Köszönet jár az Entangled Publishing csodás, remekségesen remek csapatának is. Heather Howland - tetszik a twitter-avaterod fején a konty, mondtam már?

Köszönöm Suzanne Johnsonnak, hogy szerkesztéskor díszes karácsonyfává változtatta a kéziratomat. Heidi Stryker, nagy köszönet, hogy te, mint első bennfentes, aki olvasta az *Obszidiánt*, azt gondoltad, hogy nem is gáz.

Hangos ováció Misának, a sajtósomnak - köszönöm, hogy mindazt végigviszed, amit végigviszel. Nagyon köszönöm, Deborah Cooke! Csodás vagy, és felnézek rád.

Ügynökömnék, Kevan Lyonnek - te vagy a valóra vált álom. Külön köszönöm Rebecca Mancini és Stephanie Johnson ügynököknek. Akárhányszor meghallom a neveteket, meleg, puha érzés tölt el.

Köszönet a családomnak és a barátaimnak, amiért nem tagadnak ki, amikor nem válaszolok a telefonjaikra, vagy nem figyelek, ha szólnak hozzám. Tudom, néha elveszek a saját fejemben, úgyhogy hálás vagyok a türelemért.

Lesa Rodriguesnek és Cindy Thomasnak - ti őriztétek az ép eszemet, amíg írtam az *Obszidiánt*. Carissa Thomasnak, amiért szívesen bogarászott szexi pasis képekkel, hogy a blogom mindig vérforraló legyen.

Julié Feddersonnak - te vagy a legjobb kritikus partner és szurkolólány a világon.

És hatalmas, GIGÁSZI köszönet minden könyvesbloggernek, aki segített az *Obszidián* borítójának felfedésében, és hirdette az ígét. Kivétel nélkül ♥ mindannyiótokat.

Csak bámultam a dobozhalmot az új hálósobámban, és azt kívántam, bárcsak bekötötték volna már az internetet. Az, hogy a költözés óta nem fértem hozzá a könyvesblogomhoz, olyan volt, mintha elvesztettem volna az egyik kezemet vagy lábamat. Anyu szerint a „Katy Kattant Könyvkuckója” teszi ki az egész életemet. Ez ugyan nem teljesen igaz, de persze fontosnak tartom. Anyu nem úgy áll a könyvekhez, mint én.

Sóhajtottam. Már két napja megérkeztünk, és még mindig ennyi minden vár kicsomagolásra. Utáltam, ha dobozok vesznek körül. Még az ittlétnél is jobban utáltam.

De végre legalább már nem rezzentem össze minden kis nyikordulásra, amióta Nyugat-Istenverte-Virginiába költöztünk, ebbe a házba, ami egy horrorfilmben is simán elmenne. Még tornya is van, egy francos *tornya*! Mit lehet az ilyennel kezdeni?

Ketterman nincs bejegyezve, vagyis még csak nem is *igazi* település. A legközelebbi olyan Petersburg, a maga két vagy három közlekedési lámpájával, még a közelében néhány másik hasonló, ahol aligha talál az ember Starbuckst. A leveleket sem hoztak házhoz. Be kellett értük menni *Petersburgbe*.

Barbár egy vidék.

Úgy ért, mint egy arcba rugás. Florida eltűnt, felfaltak a magunk mögött hagyott kilométerek anyu bolond rohanásában, hogy új életet kezdjen. Nem mintha Gainesville-t hiányoltam volna, vagy az időjárást, a régi iskolámat, esetleg a lakásunkat.

Nekidőltem a falnak, és tenyérrel megdörgöltem a homlokomat.

Aput hiányoltam.

Ő maga *volt* Florida. Ott született, ott találkozott anyuval, ott minden tökéletesen ment... amíg darabjaira nem hullott. Égett a szemem, de azért sem sírtam. A sírás nem változtat a múlton, és apu nem örülne, ha látná, hogy három év elteltével is sírok.

De anyu is hiányzott. Az az anyu, aki apu halála előtt volt, aki mellém kucorodott a kanapén, és valamelyik ócska romantikus regényét olvasta. Mintha egy másik életben lett volna. Az biztos, hogy másik államban történt.

Apu halála után anyu egyre többet és többet dolgozott. Régen szeretett otthon lenni, azután mind messzebbre menekült. Végül feladta ezt, és eldöntötte, hogy el kell költöznünk. Messzire. Mondjuk, amióta itt lakunk – habár még mindig megszállottan dolgozott –, egyre inkább úgy tűnt, része akar lenni az életemnek.

Úgy döntöttem, hogy ellenállok a kényszeres vágynak, és mára hagyom a fenébe a dobozokat, amikor ismerős illat szállt az orromba. Anyu főzött. Ez nagyon rosszat jelent.

Lerohantam a földszintre.

A tűzhelynél állt, nagypöttyös kórházi ruhában. Egyedül ő képes még nagypöttyös cuccokban is szexis lenni. Ragyogó szőke, egyenes hajat és csillogó, mogyorószínű szemet birtokol. Még köpenyben is elhomályosított engem, az unalmas barna hajammal és szürke szememmel.

Rádadásul én gömbölyűbbre sikerültem nála, kerek csípő, telt ajkak, hatalmas szemek. Anyu imádta őket, de szerintem csak arra a nagy szemű, pufók, olcsó kis műanyag babára hasonlítottam miattuk.

Felém fordult, és meglengette a fakanalat, minek köszönhetően félig nyers tojáscafatok záporoztak a tűzhelyre.

– Jó reggelt, drágám!

Csak néztem a káoszt, és azon agyaltam, hogyan tudnám uralni a készülő fiaskót, anélkül hogy az érzéseit megsérteném. Hiszen anyás dolgokat akart csinálni. Ami óriási. Haladás.

– Hamar hazaértél.

– Majdnem dupla műszakot húztam le tegnap este meg ma. Szerdától szombatig beosztottak tizenegyedtől kilencig. Utána három napig szabad vagyok. Azon gondolkodom, hogy elvállalok egy félállást valamelyik környékbeli klinikán, vagy Winchesterben.

Két tányérra kotorta a tojást, és elém rakta a félig megégett áldozatot.

Nyami. Mivel a beavatkozással elkéstem, inkább belekotortam a távolabbi pulton álló, Étkészlet & Egyéb feliratú dobozba.

– Tudod, mennyire utálok, ha nincs mit csináljak, úgyhogy hamarosan bejelentkezek hozzájuk.

Ja, ezt tudtam.

A legtöbb szülő alighanem inkább lefűrészeltette volna a bal karját, mielőtt észébe jut, hogy ennyi időre magára hagyja a tizenéves lányát, de nem az enyém.

Anyu bízott bennem, mert sosem adtam okot rá, hogy ne tegye. Na, nem mintha nem próbálkoztam volna.

Oké, talán mégsem.

Kétségkívül unalmas vagyok.

Floridában, a régi barátaim között nem én voltam a legcsendesebb, de sosem lógtam, tartottam a 4,0 átlagot, és általában véve is jó kislánként viselkedtem. Nem azért, mert féltem a felelőtlen vagy vad dolgoktól, csak nem akartam tetézni anyu gondjait. Akkor nem...

Fogtam két poharat, és kitöltöttem a narancslevet, amit anyu nyilván hazafelé vett.

– Akarod, hogy elmenjek bevásárolni? Nincs itthon semmi.

Bólintott, és tojással teli szájjal válaszolt.

– Te mindenre gondolsz. Csodás lenne, ha bevásárolnál. – Felkapta a tárcáját a pultról, és kiszedett belőle némi készpénzt. – Ennyi biztosan elég lesz.

Meg sem néztem, úgy tettem el a bankjegyeket. Mindig többet adott a kelleténél.

– Köszí – motyogtam.

Csillogó szemmel előrehajolt.

– Képzeld, reggel láttam valami érdekeset!

Csak a jóisten igazodik el rajta. Elmosolyodtam.

– Mit?

– Észrevetted már, hogy a szomszédban két veled egykorú gyerek lakik? Egyszerre golden retriever üzemmódra kapcsoltam, és már hegyeztem is a füleimet.

– Tényleg?

– Nem voltál még kint, ugye? – Vizsgozta a mosolyt. – Pedig biztosra vettem, hogy mostanra nyakig ülsz abban a gusztustalan virágágyásban.

– Terveztem, de a dobozok nem csomagolják ki magukat – vettem rá egy szúrós pillantást. Szerettem ezt a nőt, de valahogy mindig megoldotta, hogy az ilyesmikről elfeledkezzen. – Na, de beszélj a gyerekekről!

– Hát, az egyik lány, körülbelül olyan idős, mint te, a másik meg fiú. – Rám nevetett, és felállt. – Nagyon szexi.

A torkomon akadt egy falat tojás. Anyu rém visszataszítóan tudott nyilatkozni a velemkorú fiúkról.

– Szexi? Anyu, ez egyszerűen szörnyű.

Anyu ellépett a pulttól, fogta a tányérját, és berakta a mosogatóba.

– Drágám, lehet, hogy vén vagyok, de a szememmel semmi gond.

Sőt, soha nem is volt.

Összerándultam. Duplán gáz.

– Mostantól suhancokra hajtasz? Ez afféle kapuzárási pánik? Van okom az aggodalomra?

Elöblítette a tányért, és a válla felett hátranézett.

– Katy, remélem, igyekszel megismerkedni velük. Szerintem jó lenne, ha még iskolakezdés előtt szereznél pár barátot. – Megállt, ásított. – Megmutathatják a helyi dolgokat, hm?

Azért sem voltam hajlandó az iskolakezdésre gondolni, új gyerek, meg minden. Beleborítottam az érintetlen tojást a szemetesbe.

– Aha, jó volna. Csak nem akarok az ajtajukon dörömbölni, és könyörögni, hogy legyenek a barátaim.

– Könyörögni? Ha – rántotta meg a pólóm szegélyét – felvennéd az egyik napozóruhát, amit Floridában is hordtál, az flörtölés lenne.

Végignéztam magamon. A felirat szerint AZ ÉN BLOGOM JOBB, MINT A TE VLOGOD. Ezzel minden rendben.

– És ha alsóneműben mennék át?

Anyu elgondolkodva ütögette az állát.

– Úgy biztosan mély benyomást tennél rájuk.

– Anyu! – nevettem. – Most kéne kiabálnod, és azt mondani, hogy ez nem jó ötlet!

– Kicsim, nem félek attól, hogy hülyeséget csinálsz. És komolyan, legalább igyekezz!

Nem voltam benne biztos, hogy tudom, hogyan kell igyekezni.

Megint ásított.

– Drágám, én most bepótolom az alvást.

– Rendben. Megyek, veszek pár érdekes dolgot. – És talán tözeget meg palántákat is. A virágágyás tényleg gusztustalanul nézett ki.

– Katy? – Anyu megállt a küszöbön, és aggodalmasan nézett rám.

– Igen?

Árnyék futott át az arcán, elsötétült a szeme.

– Tudom, hogy ez a költözés nehéz a számodra, különösen a végzős éved előtt. De ez volt a legjobb, amit tehettünk. Ha ott maradunk, abban a lakásban, nélküle... Ideje új életet kezdenünk. Apád is így akarta volna.

A gombóc a torkomban újra megjelent, pedig azt hittem, Floridában maradt.

– Tudom, anyu. Rendben leszek.

– Igazán? – Ökölbe szorult a keze, és az ablakon beáradó napfény megcsillant a gyűrűsujján viselt aranykarikán.

Sietve bólíntottam, mert szüksége volt a megerősítésre.

– Minden oké. És átmegyek a szomszédba is, hátha megmondják, hol a bolt. Igyekszem, meg minden.

– Remek! Ha valami kell, csak hívjál! – Anyu akkorát ásított, hogy könnybe lábadt tőle a szeme. – Szeretlek, drágám.

El akartam mondani neki, hogy én is szeretem, de eltűnt a lépcsőn, mire kimondhattam volna.

Hát, legalább próbált megváltozni, én pedig eltökéltem, hogy legalább próbálok beilleszkedni, és nem bújok meg naphosszat a szobámban a laptopommal, amitől anyu tartott. Viszont az, hogy elvegyüljek olyan gyerekekkel, akiket még sosem láttam, hát ez nem az én stílusom. Inkább olvasok, és közben lesem, érkezett-e a blogomra hozzászólás.

Az ajkamba haraptam. Szinte hallottam apu hangját, ahogy szokásos szavajárásával bátorít: *Gyerünk, Katy-cica, ne csak álldogálj ott...*

Kihúztam a vállamat. Apu sosem hagyta, hogy az élete elhúzzon mellette. Rádadásul, ha megkérdem, merre van a legközelebbi bolt, elég ártatlan ürügy a bemutatkozásra. Ha anyunak igaza van, és *tényleg* velemkorúak, talán mégsem lesz akkora bukta ez a lépés. Persze hülyeség, de attól még megcsinálom.

Mielőtt elgyávulhattam volna, átsiettem a pázsiton és a felhajtón. Felszaladtam a széles verandára, kinyitottam a szélfogó ajtót, kopogtam, majd hátraléptem, és kisimítottam a pólóm gyűrődéseit. *Laza vagyok. Uralom a szitut.* Nincs abban semmi fura, ha útbaigazítást kérek.

Nehéz léptek koppantak a másik oldalon, aztán feltárult az ajtó, és szembenézett velem... egy széles, napbarnított, izmos mellkas. Meztelenül. Lesütöttem a szememet, és a lélegzetem is elakadt. A srác csípőre eresztve hordta a farmerjét, és kivillant a köldöke alól induló vékony szőrcsík, amely a nadrág dereka alá futott.

A hasa tökéletesen kockás volt, érintésre termett. Nem az a has, amit egy tizenhét éves fiútól vártam – feltételeztem, hogy ennyi idős –, de a fene fog panaszt emelni.

Mindenesetre beszélni sem beszéltem. Csak bámultam.

Végre északabbra tévedt a tekintetem. Sűrű, sötét pillákat láttam a magas arccsontok felett, a szeme színe rejtve maradt, úgy nézett le rám. Muszáj volt megtudnom, milyen színűek a szemei.

– Segíthetek? – Telt, csókolni való ajka lebiggyedt bosszúságában. A hangja mély volt és határozott. Az ilyen hang gazdája hozzászokhatott, hogy kérdés nélkül meghallgatják és engedelmeskednek neki.

Felnézett, és a pillái alól olyan ragyogó zöld szem villant rám, amilyen nem is létezik. Átható smaragdszínük élénk kontrasztban állt bőre barnaságával.

– Hahó? – kérdezte ismét, és fél kézzel az ajtókeretnek támaszkodva előrehajolt. – Tudsz beszélni?

Levegőért kaptam és hátrahököltem, égett az arcom zavaromban. A srác felemelte a karját, és kisöpört egy hullámos tincset a homlokából. Átpillantott a vállamon, majd vissza rám.

– Először, másodszor...

Mire megtaláltam a hangomat, már szerettem volna elpusztulni.

– Én... én csak azért jöttem, hogy tudod-e, merre van a legközelebbi bolt. A nevem Katy. A szomszédba költöztem – intettem a házam felé, habogva, mint egy hülye. – Úgy két napja...

– Tudom.

Hurr-rrá.

– Szóval, reméltem, hogy valaki elmondja, hogy jutok el a legegyszerűbben a boltba, meg talán valahova, ahol kapok palántákat.

– Palántákat?

Valamiért nem olyan volt, mintha kérdést tett volna fel, mégis sietve válaszoltam.

– Aha, tudod, van ott elől az a virágágyás...

Nem mondott rá semmit, csak megvetően felvonta a szemöldökét.

– Jó.

A zavaromat egyre növekvő méreg váltotta fel.

– Nézd, virágpalántákat kell vennem...

– A virágágyásba. Értem én. – A csípőjével is az ajtókeretnek dőlt, és összefonta a karját. Valami csillant a zöld szemében. Nem düh, valami más.

Mély lélegzetet vettem. Ha még egyszer félbeszakít...

Azon a hangon szólaltam meg, amit anyám szokott bevetni, amikor kicsi koromban éles holmikkal játszadoztam.

– Egy boltot keresek, ahol élelmiszert és palántákat vehetek.

– Ugye, *látod*, hogy ez a hely egyetlen kereszteződésből áll?

Mostanra mindkét szemöldöke a homloka tetejéig szökött, mintha nem értené, hogy lehetek ilyen ostoba. Ekkor jöttem rá, mit láttam a szemében. Magában nevetett rajtam, jó adag lenézéssel.

Pár másodpercig csak meredni bírtam rá. Alighanem ez a srác volt a legszexibb, akit valaha élőben láttam, ugyanakkor tökéletes seggfej.

Na, tessék!

– Tudod, csak az irányt szerettem volna megtudni. Biztosan rosszkor jöttem.

A szája sarka felhúzódott.

– Bármikor kopogtatsz be hozzám, az rosszkor van, kölyök.

– Kölyök?? – kérdeztem vissza tágra nyílt szemmel. Csúfolódón ismét felvonta a szemöldökét. Kezdtem utálni a szemöldökét.

– Nem vagyok kölyök. Tizenhét múltam.

– Valóban? – pislantott. – Tizenkettőnek nézel ki. Nem. Tizenháromnak, de a testvérem egyik babája hasonlít rád. Nagy a szeme, üres a feje.

Egy *baba? Üres a feje?* Forróság lobbant a mellkasomban, felkúszott a torkomig.

– Húha! Hát, bocs a zavarásért. Többet nem kopogok be hozzád, elhiheted.

Megfordultam, hogy elinduljak, mielőtt megadom magam a vad vágynak, és ökölrel pofán vágom. Vagy elbögöm magam.

– Hé! – szólt utánam. Megálltam az alsó lépcsőn, de nem fordultam meg. Nem kell, hogy lássa, mennyire felzaklatott.

– Mi van?

– Kimész a 2-es útra, onnan a 220-as autópályára, északnak, nem délnek. Petersburgba visz. – Idegesen fűjt egyet, mintha hatalmas szívességet tenne nekem. – A Foodland ott van, amint beérsz, el sem tévesztheted. Vagyis *te talán* eltévesztheted. Mellette van egy vegyesbolt, ha jól tudom. Náluk lehet olyasmi is, ami a földbe való.

– Köszönöm – morogtam, aztán halkán hozzátettem: – Seggfej.

Mélyen, torokból felnevetett.

– Hát, ez nem volt épp hölgyhöz méltó, Katy cica!

Megpördültem.

– Ne merészelj így nevezni! – csattantam fel.

– Még mindig jobb, mint leseggfejezni valakit, nem? –Visszalendítette az ajtót. – Ez felvillanyozó látogatás volt, sokáig fogom őrizni szép emlékeimben.

Na, jó, ez betett.

– Tudod mit? Igazad van. Tévedtem, hogy seggfejnek neveztelek.

Az ugyanis túl szép szó rád – folytattam édes mosollyal. – Te egy pöcsfej vagy.

– Pöcsfej? – ismételte. – Igazán elbűvölő.

Beintettem neki. Megint nevetett, és lehajtotta a fejét. Kócos fürtjei előrehullottak, csaknem eltakarták élénkzöld szemét.

– Vauu, milyen jól nevelt cica! Biztos vagyok benne, hogy számtalan érdekes jelzőt és mozdulatot tartogatsz még a számomra, de engem nem érdekel.

Valóban nagyon sok mindent tudtam volna még mondani és mutatni, de összeszedtem a méltóságomat, és visszatrappoltam az otthonunkig, nem adtam meg neki az örömet, hogy lássa a mérgemet.

Régebben mindig inkább elkerültem a konfliktusokat, de ez a srác kihozta belőlem a ronda banyát, ahogy senki más.

Elértem a kocsimat, és feltéptem az ajtaját.

– Később találkozunk, cica! – kurjantotta, és nevetve bevágta az ajtót.

Düh és szégyen könnyei csípték a szememet. Bedugtam a kulcsot, ráadtam a gyújtást, és hátramenetbe vágtam a kocsit. Igyekezz, mondta anyu. Hát ez van, ha az ember igyekszik!

ADDIGRA HIGGADTAM LE VALAMELYEST, mire beértem Petersburgbe, de még akkor is kavargott bennem a düh és a megaláztatás forró keveréke. Mi a fene baja volt ennek a srácnak? Azt hittem, a kisvárosi emberek kedvesek, nem pedig olyanok, mint a sátán saját fia.

Gond nélkül megtaláltam a Main Streetet, ami valóban úgy tűnt, mint a *fő utca*. Láttam a könyvtárat is a Mount Wiev-en, eszembe is véstem, hogy majd iratkozzak be. Élelmiszerboltból nem volt túl bőséges a választék. A Foodland (valójában FOO LAND, a D hiányzott) tényleg ott állt, ahol az a seggfej mondta.

A kirakatokra több példányban felhívást ragasztottak egy eltűnt lányról, aki nagyjából velemkorú lehetett, hosszú, sötét haja volt és nevetős szeme. A szöveg szerint több mint egy éve tűnt el. Jutalmat is ígértek, de ilyen régi ügynél nem hittem volna, hogy valaki is benyújtja rá az igényét.

Ezen elszomorodva beléptem.

Gyors vásárló vagyok, nem töltöm az időmet a polcok közötti sétálgatással. Ám ahogy egymás után pakoltam a cuccokat a kosárba, rájöttem, hogy sokkal több minden kell, mint amire számítottam, hiszen mindössze az alapvető dolgaink voltak meg. Hamarosan tele is pakoltam a kocsit.

– Katy?

Elgondolkodtam, ezért a lágy női hangra összereztem, és leejtettem egy doboz tojást.

– Francba!

– Ó, sajnálom! Megriasztottalak. Sokszor előfordul. – Napbarnított kar jelent meg előttem, és felszedte a dobozt, majd visszarakta a pultra. Levett egy másikat, és azt nyújtotta felém karcsú kezével.

– Ezek nem töröttek.

Lassan felnéztem a padlón sárgán folydogáló tojáskatasztrófáról, és egy pillanatra belém fagyott a szó. Az első gondolatom az volt, hogy a lány túl szép, hogy itt álljon, egy élelmiszerboltban, egy doboz tojással.

Kiragyogott, mint napraforgó a rozstáblából.

Mindenki más elhalványult mellette. Sötét, göndör haja hosszabb volt az enyémnél, a derekáig ért. Magas, vékony alkata volt, s csaknem tökéletes

vonásai ártatlanságot tükröztek. Valakire emlékeztetett, különösen meglepően zöld szemei. Összecsikordult a fogam. Mennyi ennek a matematikai esélye?

Elvigyorodott.

– Daemon húga vagyok. A nevem Dee. – Belerakta a hibátlan tojásokkal teli dobozt a kocsimba. – Frissek! – mosolygott.

– Daemon?

Dee egy vad rózsaszín táska felé intett, a kocsija elejében, amelynek a tetején hevert a mobilja.

– Fél órája beszéltél vele. Bekopogtál... hogy megtudakold az utat.

Szóval a seggfejnek neve is van. Daemon. Illik rá. És persze a húga éppen olyan vonzó, mint ő. Miért ne? Légy üdvözölve Nyugat-Virginiában, az elveszett modellek országában. Egyre jobban kételkedtem, hogy be fogok illeszkedni itt.

– Bocsánat! Nem számítottam rá, hogy a nevemen szólítanak. – Elhallgattam.
– Felhívott téged?

– Aha. – Ügyesen elhúzta a kocsit egy totyogós kisgyerek elől, aki a sorok között rohangált. – De különben, láttam, hogy beköltöztök, és terveztem, hogy átnézek. Aztán, amikor mondta, hogy itt vagy, átrohantam, annyira szerettelek volna már látni. Elmondta, hogy nézel ki...

Azt a leírást el tudtam képzelni.

Élénkzöld tekintete elidőzött rajtam, és kíváncsiság ült a vonásaira.

– Habár egyáltalán nem úgy nézel ki, ahogy mondta, de azért tudtam, ki vagy. Nehéz nem ismerni az emberek fejét errefelé.

Figyeltem, ahogy egy kisgyerek felmászik a kenyértartó polcra.

– Nem hiszem, hogy a bátyád kedvel engem.

Összevonta a szemöldökét.

– Tessék?

– A bátyád. Nem hiszem, hogy kedvel. – Visszafordultam a kocsihoz, egy csomag hússal kezdtem babrálni. – Nem volt valami... segítőkész.

– Jaj, ne! – bökte ki, aztán felnevetett. Éles pillantást vetettem rá.

– Sajnálom. Eléggé hangulatember.

Na, persze.

– Ez azért több volt, mint rossz hangulat.

Dee a fejét rázta.

– Pocsék napja van. Rosszabb, mint egy lány, hidd el nekem! Nem utál téged. Ikrek vagyunk, de még én is hetente legalább hétszer akarom megfojtani. Kicsit tüskés a természete. Nem jön ki túl jól az... emberekkel.

Felnevettem.

– Tényleg?

– Azért én örülök, hogy összefutottunk! – kiáltott fel, gyorsan témát váltva. – Nem voltam benne biztos, nem zavarnék-e, ha egyszerűen megjelennék a küszöbön, miközben most rendezkedtek be, meg minden.

– Nem, nem zavartál volna. – Igyekeztem követni, de témáról témára ugrált, mint akinek nagyon kellene egy adag Ritalin.

– Akkor kellett volna látnod, amikor Daemon elárulta, hogy velünk egykorú vagy. Majdnem hazarohantam, hogy megöleljem – mesélte ragyogva. – Ha tudtam volna, hogy ilyen bunkó lesz veled, inkább felpofozom.

– El tudom képzelni – mosolyodtam el. – Én is fel akartam pofozni.

– Csak képzeld el, hogy egyedül vagy lány a környéken, ráadásul általában összezárva a bosszantó bátyáddal! – Átpillantott a vállá felett, finom homloka ráncba szaladt. Követtem a tekintetét. A kisfiú most mindkét kezében egy doboz tejet tartott, ami eszembe juttatta, hogy nekem is kell tej.

– Ezt tedd szépen vissza! – s átvezettem a hűtőpultokhoz. Végre a kissrác anyja is befordult a polcok végén kiabálva:

– Timothy Roberts, teszed vissza azonnal? Mi a...

A fiú nyelvet öltött rá. Néha pusztán gyerekek közt lenni felér egy teljes önmegtartóztatási programmal. Nem mintha nekem bármiféle programra lett volna ehhez szükség.

Visszavitettem a tejet a kocsinhoz. Dee a padlót bámulva várt, s ujjait olyan szorosan fonta a kocsija fogójára, hogy azok elfehéredtek.

– Timothy, azonnal gyere vissza! – Az anya elkapta a gyerek dundi karját. Szigorú kontyából már kiszabadult néhány tincs. – Mit mondtam neked? – sziszegte. – Nem mehetsz *azok* közelébe!

Azok? Azt hittem, van itt valaki más is, de csak Dee volt, meg én. Zavartan néztem a nőre. Ő visszabámult, és döbbenten láttam, hogy barna szemében undor ül, szintiszta utálat, mögötte pedig, összepréselt, remegő ajka vonalában, félelem is.

Dee-re meredt.

Aztán a karjába kapta a ficáncoló kisfiút, és kisetett, a kocsiját két sor között hagyva.

Dee-hez fordultam.

– Ez mi a fene volt?

Dee mosolygott, de nem igazán őszintén.

– Kisváros. A helybeliek furák. Ne is törődj velük! Különben, biztosan unatkozol, kipakolás meg kajavásárlás után. Ez a kettő a világ két legrosszabb feladata. Úgy értem, akár a pokolban is várhatnának. Gondolj bele, egy örökkévalóságnyi kicsomagolás meg bevásárlás, hm?

Muszáj volt elvigyorodnom. Igyekeztem figyelni Dee folyamatos dumájára, amíg befejeztük a kosaraink megpakolását. A hozzá hasonló

embereket általában úgy öt másodpercig tudom elviselni, de a szemében csillogó izgalom, meg ahogy a sarkán hintázott, ragadósnak bizonyult.

– Neked kell még valami? – kérdezte. – Én azt hiszem, befejeztem.

Igazából azért jöttem, hogy téged elkapjalak, csak aztán a fagyis pult kapott el engem. Szólított.

Nevetve a teli kocsira néztem.

– Aha, remélem, minden megvan.

– Akkor gyere, fizessünk!

Amíg sorban álltunk a pénztárnál, Dee egyre csak mondta a magáét, ki is ment a fejemből a tejhűtős incidens. Dee szerint Petersburgbe kellett volna még egy élelmiszerbolt, hiszen itt nem árulnak biokaját, márpedig neki biocsirke kellett volna a vacsorához, amit Daemonnel készített el. Pár perc múlva letettem arról, hogy kövessem, és csak lazítottam. Nem volt heves, csak igazán... *élő*. Reméltem, ebből rám is átragad valamicske.

Gyorsabban haladtunk, mint a nagyvárosokban szokás. Kint Dee egy új Volkswagen mellett állt meg, és felnyitotta a csomagtartót.

– Szép a kocsid – állapítottam meg. A jelek szerint pénzesek, vagy Dee már dolgozik.

– Imádom! – paskolta meg a hátsó lökhárítót. – A kisbabám!

A magam részéről belapátoltam a cuccokat a kombim hátuljába.

– Katy?

– Igen? – Az ujjamon forgattam a kulcskarikát, és reméltem, hogy seggfejekertestvér ide vagy oda, Dee később is ráér. Fogalmam sem volt, anyu meddig alszik.

– Bocsánatot kell kérnem a bátyám miatt. Ismerve őt, biztosra veszem, hogy nem volt éppen kedves.

Szinte megsajnáltam, amiért ilyen rokonságba született.

– Nem a te hibád.

Megmarkolta a saját kulcsait, és a szemembe nézett.

– Csak tényleg nagyon óvatos, nem kedveli az idegeneket.

Mint egy kutya? Majdnem elmosolyodtam, azonban Dee nagy szemekkel nézett rám, és komolyan rémülni kezdett, hogy nem bocsátok meg neki. Szívás lehet egy ilyen báty.

– Nem nagy ügy. Talán csak pocskék napja van.

– Talán. – Rám mosolygott, de erőltetetten.

– Komolyan, ne aggódj! Minden oké – győzködtem.

– Köszönöm! Egyébként esküszöm, hogy nem vagyok levakarhatatlan! – Kacsintott. – De azért jó lenne valamit csinálni ma délután. Van terved?

– Ami azt illeti, az elhanyagolt első virágoskerttel szerettem volna foglalkozni. Akarsz segíteni? – A társaság jó szórakozást jelenthet.

– Ó, ez remekül hangzik. Hadd vigyem ezeket haza, és máris átmegyek – felelte. – Nagyon kíváncsi vagyok, még sosem kertészkedtem!

Mielőtt megkérdezhettem volna, miféle gyerekkor az, amelyikben legalább egy paradicsompalánta nem szerepel, már el is futott a kocsijához, és kisöpört a parkolóból.

Becsuktam a csomagtartót, és a vezetőoldali ajtóhoz léptem. Kinyitottam, majdnem be is szálltam, de akkor rám telepedett az érzés, hogy figyelnek.

Gyorsan körbenéztem a parkolóban. Csak egyetlen férfi állt ott, fekete öltönyben, fekete napszemüvegben, és a hirdetőtáblára tűzött, eltűnt személyeket ábrázoló képeket nézte. Azonnal a *Sötét zsaruk* jutott eszembe.

Éppen csak az a kis emléktörlő eszköz hiányzott, meg a beszélő kutya. Nevettem volna, de a fickó egyáltalán nem volt vicces... főleg, hogy egyenesen visszanézett rám.

Egy után nem sokkal Dee bekopogott a bejárati ajtónkon. Kileptem. Ő a lépcső előtt imbolygott éktalpú szandáljában. Nem éppen kertészkedéshez való öltözet, ha engem kérdezel. Sötét haja köré glóriát rajzolt a napfény, arcán koboldmosoly ült. Abban a pillanatban egy tündérhercegnőre emlékeztetett. Vagy egy betépett Csingilingre, ha azt vesszük, mennyire pörgött.

– Szia! – léptem ki a verandára, és csendesen behúztam az ajtót.

– Anyu alszik.

– Remélem, nem zavartam fel – súgta vissza mókázva.

– Á, átaludna egy hurrikánt is. Volt már rá példa – ráztam meg a fejemet.

Dee vigyorogva lehuppant a hintaágyra. A saját könyökét fogta, aprócskának tűnt.

– Amint hazaértem a kajával, Daemon benyomta az *én* krumpliszirmom felét, az *én* két karamellás jégkrémemet és a fél üveg mogyoróvaját.

Felnevettem.

– Ejha! Hogy bír ilyen... – Szexis? – ...fitt maradni?

– Hihetetlen. – Felhúzta a lábát, és átkarolta a térdét. – Annyit eszik, hogy hetente kétszer-háromszor kell boltba mennünk. – Rám nézett, csibészesen csillogott a szeme. – Persze én is ki tudnálak enni a vagyonodból. Ó, azt hiszem, nem nekem kéne csacsognom.

Csaknem fájdalmas irigység támadt fel bennem. Nekem nem jutott gyors anyagcsere, ezt a csípőm és a fenekem tanúsíthatta. Túlsúlyosnak

nem mondhattam magam, de utáltam, amikor anyu a „kerek vonalaimról” beszélt.

– Ez nem igazság. Én, ha megeszek egy zacskó krumpliszirmot, már híztam is két kilót.

– Szerencsések vagyunk. – Könnyed mosolya most mintha kicsit feszesebbé vált volna. – De mesélj nekem Floridáról! Még sosem jártam ott.

A veranda korlátjának támaszkodtam.

– Képzeld el, hogy vége-hossza nincs a bevásárlóközpontoknak és parkolóknak. Ja, és a part. Igen, a part miatt megéri. – Imádtam a nap forróságát a bőrömon, a lábujjaim között málló nedves homokot.

– Nahát – jegyezte meg Dee, s pillantása a szomszéd házra villant, mintha valakit várna. – Nagy változás lehet ez neked, biztosan nehéz hozzászokni. Az alkalmazkodás mindig nehéz, ha... kiestél az elemedből.

Vállat vontam.

– Nem is tudom. Annyira nem tűnik rémesnek. Persze, amikor meghallottam, úgy éreztem, ez tuti egy vicc. Még csak azt se tudtam, hogy ez a hely létezik.

Dee nevetett.

– Aha, csomóan nem tudják. Minket is lesokkolt, amikor idejöttünk.

– Ó, szóval ti sem őslakosok vagytok?

Félrenézett. Már nem nevetett.

– Nem, nem vagyunk idevalósiak.

– A szüleitek itt kaptak munkát? – Habár el sem tudtam képzelni, miféle munkalehetőségek vannak erre felé.

– Igen, a városban dolgoznak. Nem sokat látjuk őket.

Volt egy olyan érzésem, hogy ennél több van a háttérben.

– Az rossz lehet. Bar... nagy szabadság is, azt hiszem. Az én anyám sem nagyon van idehaza.

– Hát, akkor megérted. – Furcsa szomorúság költözött a tekintetébe.

– Mondhatni, mi vezetjük az életünket.

– És úgy gondolod, hogy a miénk izgalmasabb, igaz?

Dee szomorún vágyódónak tűnt.

– Hallottad már a mondást, hogy vigyázz, mit kívánsz? Régebben én is így gondoltam.

Lábujjaival lökdöste a hintát előre-hátra. Egyikünk sem sietett kitölteni a csendet. Pontosan értettem, mire gondol. Nem is tudom, hányszor kívántam éjjel, álmatlanul, hogy anyu végre magához térjen, és továbbléljen. És íme, légy üdvözölve Nyugat-Virginiában!

Sötét felhők jelentek meg az égen, szinte a semmiből, és árnyékba vonták a kertet. Dee mérgesen felnézett.

– Jaj, ne! Úgy tűnik, nyakunkon a híres délutáni vihar. Ezek általában eltartanak néhány óráig.

– A fenébe! Akkor, azt hiszem, jobb lesz áttenni a kertészkedést holnapra. Szabad vagy?

– Persze. – Dee megborzongott, a levegő hirtelen lehűlt.

– Honnan jött ez a vihar? Mintha csak úgy itt termett volna, nem?

– kérdeztem. Dee felugrott a hintáról, a nadrágjába törölte a kezét.

– Úgy néz ki. Hát, azt hiszem, anyukád felébredt, és nekem is fel kell keltenem Daemont.

– Alszik? Nem késő ez?

– Hát, ő furcsa ember – felelte Dee. – Holnap visszajövök, és elmehetünk a kertészetbe.

Mosolyogva felegyenesedtem a korlátról.

– Jól hangzik.

– Király! – Dee leugrott a lépcsőn, megperdült. – Megmondom Daemonnek, hogy üdvözlöd.

Arcomba szökött a vér.

– Izé, nem szükséges.

– Higgy nekem, igenis az! – vágta rá, és nevetve elrohant a házuk felé.

Csodás.

Anyu a konyhában volt, a kezében kávéval. Ahogy rám nézett, a gőzölgő barna lé a pultra lötytyent. Anyu ártatlan arckifejezése mindent elárult.

Fogtam egy törölt, és a pulthoz léptem.

– A szomszédban lakik, Dee a neve, a boltban futottunk össze. – Letöröltem a kávéfoltokat. – Van egy bátyja, Daemon. Ikrek.

– Ikrek? Ez érdekes – mosolygott. – Dee jó fej, kicsim?

– Igen, anyu, nagyon jó fej – sóhajtottam.

– Örülök. Éppen ideje, hogy kibújj a csigaházból.

Nem is vettem észre, hogy csigaházban volnék.

Anyu megfújta a kávé, aztán belekortyolt, és a bögre pereme felett vizslatott.

– Azt tervezitek, hogy holnap is együtt lesztek?

– Nyilván tudod. Hallgatóztál.

– Hát, persze – kacsintott rám. – Az anyád vagyok. És az anyák így csinálják.

– Kihallgatják a beszélgetéseket?

– Igen. Különben honnan tudnám, mi folyik körülöttem? – kérdezte ártatlanul.

A szememet forgatva megfordultam, hogy visszamenjek a nappaliba.

– Magánélet, anyu.

– Drágám – szólt utánam –, nincs olyan, hogy magánélet.

A NAP, AMIKOR AZ INTERNETET BEKÖTÖTTÉK, jobb volt, mintha egy szexis srác megnézte volna a fenekemet, majd elkérte volna a számomat. Minthogy szerda volt, sietve felraktam egy „Szerdán Szeretném” bejegyzést a blogomra arról az új ifjúsági romantikus könyvről, amiben az a remek fickó szerepel, az aranykezével – ami nem lehet rossz –, elnézést kértem a hosszas távollétért, válaszoltam a hozzászólásokra, és beleolvastam pár másik blogba, amiket szerettem. Olyan volt, mint hazaérkezni.

– Katy? – kiabált fel anyu. – Dee barátnőd van itt.

– Jövök! – kiáltottam vissza, és lecsuktam a laptopomat. Kettesével szedtem lefelé a lépcsőket.

Dee-vel bementünk a vegyesboltba, amely egyáltalán nem a FOOLAND közelében volt, ahogy Daemon mondta. Viszont tartottak mindent, amire a rémes virágágyás rendbetételéhez szükségem lehetett.

Hazaérve kétoldalt megragadtunk egy-egy zsákot, és kiemeltük őket a csomagtartómból. Nevetségesen nehezek voltak, mire mindet kipakoltuk, dőlt rólunk a víz.

– Kérsz valamit inni, mielőtt ezeket odavonszoljuk a virágágyhoz?

– kérdeztem sajgó karral. Dee összedörzsölte két tenyerét, és bólintott.

– Súlyt kellene emelnem. A pakolás szívás.

Bementünk, és magunkhoz vettünk egy-egy adag jeges teát.

– Majd emlékeztess, hogy lépjek be a helyi fitneszklubba – jegyeztem meg ironikusan, gyöngé karomat dörzsölve. Dee nevetve elemelte izzadságtól nedves haját a nyakától. Még vörös arccal, fáradtan is remekül nézett ki. Bezzeg én tuti sorozatgyilkosnak tűnhettem, habár mostanra bebizonyosodott, hogy képtelen vagyok bármiféle komoly kárt okozni.

– Hm. Ketterman. A sportról vallott elképzelésünk kimerül abban, hogy elvonszoljuk a kukát a földút végéig, vagy felhányjuk a szénát.

Kerestem neki egy hajgumit, és közben az új, falusi életem nem épp menő mivoltán viccelődtem. Legfeljebb tíz percig lehattunk bent, de mire visszamentünk, a virágföld meg a tőzeg a veranda mellé volt pakolva.

Meglepve bámultam Dee-re.

– Hát ezek hogy kerültek ide?

Térdre huppant, és nekiállt kihúzkodni a gazokat.

– Valószínűleg a bátyám volt.

– Daemon??

Csak bólintott.

– A hős, aki nem vár köszönetet.

– Hős – mormoltam. Aligha! Előbb hittem volna el, hogy a zsákok maguktól lebegtek át.

Ketten nagyobb erővel támadtuk a gazokat, mint amennyit kinéztem volna magunkból. Mindig is úgy véltem, hogy a gazolás remek módja a gőz kieresztésének, és ahogy Dee lendületes mozdulataiból megítélhettem, neki aztán volt min idegeskednie. Nem is csodáltam, egy ilyen testvérrel, mint aki neki van!

Később végignézett kicsorbult körmeim.

– Hát, ennyit a manikűrömről.

– Mondtam, hogy vegyél kesztyűt – vigyorogtam.

– De rajtad sincs – állapította meg.

Felemeltem földes kezemet, és elfintorodtam. Az én körmöm általában csorba volt.

– Aha, de én hozzászoktam.

Dee csak vállat vont, és felállt, hogy hozzon egy gereblyét. Viccesen nézett ki szoknyában és éktalpú szandálban, ami szerinte a legújabb kertészdivat. Elhúzta hozzám a szerszámot.

– Azért ez jó móka.

– Jobb, mint vásárolni? – ugrattam. Úgy tűnt, komolyan elgondolkodik rajta, még az orrát is összeráncolta.

– Aha. Megnyugtatóbb.

– Tényleg az. Nem is gondolkodom, amikor ilyesmit csinálok.

– Ez benne a jó. – Nekiállt kigereblyézni az elszürkült tözeget az ágyásból. – Azért csinálod, hogy ne gondolkozz?

Lehuppantam a földre, és feltéptem egy tözegecske zsákot. Nem tudtam, mit válaszoljak erre.

– Apu... imádott ilyesmikkel foglalkozni. Nagyon értett a növényekhez. A régi lakásunkban nem volt kert, vagy ilyesmi, csak erkély. Azon alakítottunk ki együtt egy kertet.

– Mi történt apukáddal? Elváltak a szüleid?

Összeprésem az ajkamat. Nem szoktam beszélni róla. Soha. Jó ember volt, nagyszerű apa. Nem érdemelte meg, ami történt vele.

Dee elhallgatott.

– Bocsánat. Nem tartozik rám.

– Nem, semmi gond. – Felálltam, lesöpörtem a port a pólómról. Amikor felnéztem, Dee épp a gereblyét támasztotta a veranda korlátjának – és a bal karja *elmosódott*. Láttam a fehér korlátot rajta keresztül.

Pislogtam. Megint tömör volt.

– Katy? Minden rendben?

Zakatóló szívvel emeltem a tekintetemet az arcára, aztán vissza a karjára. Egész volt. Tökéletes.

A fejemet ráztam.

– Aha, minden oké. Apu... ő beteg volt. Rákos. Már a végstádiumban. Az agyában. Fájt a feje, meg dolgokat látott. – Nagyot nyeltem, elfordultam. Dolgokat? Ahogy én? – De különben jól volt, amíg nem diagnosztizálták. Kemoterápiát kapott, meg sugárkezelést, de... de minden nagyon hamar elszaródott. Két hónappal később meghalt.

– Ó, istenem, Katy! Annyira sajnálom! – Dee elsápadt, halkán szólalt meg. – Ez rémes.

– Semmi baj – erőltettem ki egy őszintétlen mosolyt. – Nagyjából három éve történt. Anyu ezért is akart költözni. Újrakezdés, meg minden.

– Ezt megértem. – A szeme csillogott a napfényben. – Az idő nem gyógyítja be, ha valakit elvesztettél, igaz?

– Nem. – Abból, ahogy mondta, sejtettem, ismeri az érzést, de mielőtt rákérdezhettem volna, kitárult a házuk ajtaja. Összeugrott a gyomrom.

– Jaj, ne – suttogtam. Dee megfordult, és felsóhajtott.

– Na, nézd csak, ki van itt.

Délután egy óra lehetett. Daemon úgy nézett ki, mint aki az imént mászott ki az ágyából, gyűrött farmer, kócos, ezerfelé álló haj. Mobilon beszélt valakivel, fél kezével az állát dörzsölgette.

És nem viselt inget.

– Nincs egy pólója? – kérdeztem, ásót ragadva.

– Sajnos, azt hiszem, nincs. Állandóan félmeztelenül mászkál. Még télen is. – Dee felnyögött. – Nagyon zavaró, hogy ennyit kell látnom a... bőréből. Fujj!

Neked fujj. Nekem meg átkozott hóhullám.

Sietve megástam néhány gödröt a fontosabb helyeken. Kiszáradt a torkom. Szép arc. Fantasztikus test. Rémes modor. A helyes fiúk szentháromsága.

Daemon még vagy harminc percig telefonált. A jelenléte rám nehezedett, nem tudtam figyelmen kívül hagyni, még akkor sem, amikor háttal fordultam. Éreztem, hogy néz. A lapockám bizsergett a tekintetétől. Egyszer, amikor hátrapillantottam, nem volt sehol, aztán kisvártatva visszatért. Pólóban. Francba! Kicsit hiányzott az előző látvány.

Már a friss virágföldet lapogattam el, amikor Daemon hozzánk imbolygott, és a karját a húga vállára ejtette. Dee igyekezett elhúzódni, ám Daemon szorosan fogta.

– Hahó, hugi!

A lány a szemét forgatta, de vigyorgott. Ahogy a bátyjára pillantott, a szemében hősöknek kijáró rajongás jelent meg.

– Köszí, hogy áthoztad a zsákokat!

– Nem én voltam.

Újabb szemforgatás.

– Jól van, tőkfej.

– Ez nem szép. – Daemon átölelte és rámosolygott, igazán mosolygott, ami jól állt neki. Gyakrabban is csinálhatná. Aztán rám nézett, és összeszűkül a szeme, mintha csak most ébredne rá, hogy én is itt vagyok, a *saját* kertemben. A mosoly nyomtalanul eltűnt.

– Mit csinálsz?

Végignéztam magamon. Elég nyilvánvalónak tűnt a válasz, figyelembe véve, hogy tiszta föld voltam, és körülöttem mindenhol palánták hevertek.

– Rendbe hozom...

– Nem téged kérdeztelek. – Visszafordult vörös arcú húgához. – *Te* mit csinálsz?

Nem akartam hagyni, hogy megint rám szálljon. Csak vállat vontam, és felvettem egy cserepes palántát. Kitéptem a cserépből, ugyanazzal a mozdulattal el is szakítva néhány gyökerét.

– Segítek a virágokkal. Viselkedj rendesen! – Dee gyomron vágta Daemont, aztán kibontakozott a karjából. – Nézd csak, mit csináltunk! Azt hiszem, rejtett tehetségem van a dologhoz.

Daemon megszemlélte tájrendezési remekművemet. Ha én választhatnám meg, mit akarok dolgozni, a kertészet lenne az, kint a szabadban. Igen, beszippantott a pusztaság, elememben voltam, ha kézzel túrhattam a földet. Imádtam, mindenestől. A tompaságot, ami vele járt, a gazdag, humuszos illatot és azt, hogy egy kis termőtalaj meg víz visszahozhat az életbe valamit, ami már fakult, haldoklott.

És jól is csináltam. Minden ismeretterjesztő műsort megnéztem a TLC-n. Tudtam, hova ültessem a napot kedvelő növényeket, hova az árnyéktűrőket. Lépcsőzetesen építettem fel, a magasabb, vaskosabb, sokleveles palánták hátra kerültek, a virágok előre. Aztán beborítani termőfölddel, és *voilà!*

Daemon felvonta egyik szemöldökét. Belül összerándultam.

– Mi van?

– Jól néz ki, azt hiszem – vont vállat.

– Jól néz ki? – Dee hangjában benne volt minden megbántottság, amit én éreztem. – Több mint jól. Szuperül megcsináltuk! Vagyis Katy volt szuper. Én csak úgy a keze alá dolgoztam.

– Szóval, ezzel foglalod el magad a szabadidődben? – kérdezte Daemon, oda sem figyelve a hűgára.

– Mi van? Most már szólsz hozzám? – Feszes mosollyal belemarkoltam a tőzegbe, és ledobtam. Öntözni és öntözni. – Igen, ez afféle hobbi. Mi a tied? Kölyökkutyák megrugdosása?

– Nem biztos, hogy a húgom előtt kéne elárulnom – felelte ordas mosollyal.

– Auu – fintorgott Dee.

Lelki szemeim előtt tizennyolcas karikával ellátott képek jelentek meg, és láttam a gúnyos arcán, hogy Daemon tudja. Újabb adag tőzegért nyúltam.

– De tuti nem ilyen bénaság – tette hozzá.

Megdermedtem, tőzefoszlányok peregtek az ujjaimról.

– Miért bénaság a kertészkedés?

Tényleg meg kell magyaráznom?, kérdezte a tekintete. Oké, a kertészkedés nem a menőség csúcsa, ennyit én is tudtam. De attól még nem bénaság.

Ám, mivel kedveltem Dee-t, befogtam a számat, és inkább elterítettem a tőzeget.

Dee megtaszította a bátyját, de ő nem mozdult.

– Ne legyél már tahó! Légyszi!

– Nem vagyok tahó – vágta rá Daemon. Felvontam a szemöldökömet.

– Mi az? – tudakolta. – Van valami mondanivalód, *cica*?

– Azon kívül, hogy ne szólíts még egyszer cicának? Nincs. – Elegyengettem a talajt, aztán felálltam, és megcsodáltam az eredményt, végül Dee-re vigyorogtam. – Azt hiszem, jó munkát végeztünk.

– Igen. – Megint lökött egyet a testvérén a házuk irányába. Daemon most sem mozdult. – Jól csináltuk, bénaság ide vagy oda. És tudod mit? Tetszik ez a bénaság.

Daemon a frissen ültetett virágokra bámult, mintha éppen boncolná őket valami kísérletben.

– És úgy gondolom – folytatta Dee –, ezt a bénaságot ki kellene terjesztenünk a mi házunk előtti ágyásra is. – A szemébe izgatottság költözött. – Elmehetünk a boltba, vehetünk mindenfélét, te pedig...

– Nem léphet a házunkba – szakította félbe Daemon a hűgára nézve.

– Komolyan.

Olyan váratlanul ért a szavai mérge, hogy hátraleptem. Dee azonban nem hátrált meg. Ökölbe szorította a kezét.

– A virágágyást gondoltam, azon dolgozhatnánk. Amikor utoljára láttam, az még *kint* volt, nem bent.

– Nem érdekel. Nem akarom, hogy átjöjjön.

– Daemon, ne csináld! – suttogta Dee, és a szeme könnybe lábadt.

– Kérlek! Kedvelem őt.

Ekkor valami figyelemre méltó dolog történt: a fiú vonásai ellágyultak.

– Dee...

– Kérlek... – ismételte a húga, és úgy ugrándozott, mint egy kislány, aki a kedvenc játékát kéri. Fura látványt nyújtott, amilyen magas volt. Szerettem volna felrúgni Daemont, amiért ilyenné tette a hűgát. Dee láthatóan ki volt éhezve a barátságokra.

Daemon halkán káromkodott, és karba fonta a kezét.

– Dee, vannak barátaid.

– Az nem ugyanaz, te is tudod – utánozta a mozdulatot a lány.

– Az más.

Daemon rám pillantott, és elhúzta a száját. Ha még a kezemben van az ásó, meglehet, fejbe csapom vele.

– Pedig ők a te barátaid, Dee. Akik olyanok, mint te. Nincs szükséged ilyenek barátságára... ilyenekére, mint ő.

Egészen idáig hallgattam, mert fogalmam sem volt, mi folyik itt, és nem akartam olyasmit mondani, ami felzaklathatná Dee-t. A pöcsfej végül is az ő bátyja... de ez, ez már túl sok volt.

– Hogy érted azt, hogy ilyenekére, mint én?

Daemon oldalra biccentette a fejét, és hosszan sóhajtott. A húga ideges pillantása rávillant.

– Nem értette sehogy.

– Lószart – morogta a srác.

Most az én kezem szorult ökölbe.

– Mi a *franc* bajod van neked?

Daemon szembenézett velem, az arcán különös kifejezés ült.

– Te.

– Én vagyok a bajod? – Előreleptem. – Még csak nem is ismerlek.

És te sem engem.

– Ti mind ugyanolyanok vagytok. – Az állkapcsán ugrálni kezdett egy izom. – Nem kell, hogy megismerjelek. Nem is akarlak.

Zaklatottan az égnek vetettem a karjaimat.

– Hát, haver, ez nekem bejön, mert én sem akarlak megismerni téged.

– Daemon – szólt közbe Dee, és megragadta testvére karját –, hagyd már!

A fiú önelégült mosollyal figyelt.

– Nem tetszik, hogy a húgommal barátkozol.

Kimondtam, ami először az eszembe jutott. Talán nem ez volt a legbölcsebb, és nem is olyan típus vagyok, aki azonnal visszavág, de ettől a sráctól már vöröset láttam.

– Rohadtul leszarom, mi tetszik neked és mi nem!

Az egyik pillanatban még Dee mellett állt, a következőben előttem, de szorosan *előttem*. Ennyire gyorsan nem mozoghatott, lehetetlen. És mégis ott volt, fölém tornyosult, lenézett rám.

– Ezt hogyan... hogyan csináltad? – Hátraleptem, nem táltam szavakat. A tekintete erejétől kivert a libabőr. *Szent szar...*

– Nagyon figyelj – kezdte, és előrelépett. Én hátráltam. Követett, amíg a hátam neki nem ütődött az egyik magas fának. Daemon lehajtotta a fejét,

természetellenes zöld szemén kívül már nem láttam mást. Forróság áradt a bőréből. – Csak egyszer mondom el. Ha bármi történik a húgommal, hát úgy éljek... – Félbeszakította magát, mély lélegzetet vett, pillantása szétnyílt ajkamra esett. Elállt a lélegzetem. Valami villant a szemében, de aztán összeszűkülő szeme elrejtette, bármi is volt az.

Ismét láttam a képeket. Kettőnkéről. Forróság, izzadság. Az ajkamba haraptam, és igyekeztem semmitmondó arckifejezést erőltetni magamra, de tudtam, hogy olvas a gondolataimban, amikor a szája bosszantóan öntelt mosolyra húzódott. Több volt, mint bosszantó.

– Milyen piszkos kiscica vagy te!

Pislantottam. Tagadj! Tagadj! Tagadj!

– Mit mondasz?

– Piszkos – ismételte olyan halkan, hogy tudtam, Dee nem hallhatja.

– Csupa föld. Miért, mit gondoltál?

– Semmit – vágtam rá, és nagyon szerettem volna, ha visszahátrál, egyenesen a pokolba. Daemon ilyen mértékű közelsége nem volt éppen kellemes. – Kertészkedek. Ilyenkor az ember piszkos lesz.

Megrándult az ajka.

– Sokkal jobb módja is van, hogy valaki piszkos legyen. Na, nem mintha meg akarnám mutatni *neked*.

Rám tört az érzés, hogy ez már túl közeli ismeretség nekem. Éreztem, hogy elvörösödik az arcom, de még a nyakam is.

– Inkább hemperegnek trágyában, mint akárhol, ahol *te* alszol.

Daemon felvonta a szemöldökét, aztán megfordult.

– Fel kell hívnod Matthew-t! – vetette oda a húgának. – Méghozzá most, nem öt perc múlva!

A fának dőlve álltam, tágra nyitott, meredt szemmel figyeltem, ahogy visszatér a házukba, aztán bevágja maga mögött az ajtót. Nagyot nyeltem, és a zilált Dee-re pillantottam.

– Na, jó – jegyeztem meg. – Ez sűrű volt.

Dee a lépcsőre huppant, és a tenyerébe temette az arcát.

– Tényleg szeretem, komolyan. A testvérem. Az egyetlen. – Felemelte a fejét. – De egy pöcs is, tudom. Nem volt mindig ilyen.

Szóttanul bámultam rá. A szívem még mindig kalapált, túl gyorsan pumpálta a véretem. Nem voltam benne biztos, hogy a félelem vagy az adrenalin miatt szédülök, amikor végül eltoltam magam a fától, és odaléptem hozzá. Mindenesetre átfutott az agyamon, hogy ha most nem is félek, nem volna-e mégis okosabb.

– Nehéz így barátkozni, hogy ő is itt van – mormolta Dee, és a kezét nézte. – Mindenkit elriaszt.

– Nahát, vajon miért?

Valójában tényleg nem értettem, miért. Ez a védelmező ösztön kissé túl volt pörgetve. A kezem még mindig remegett, és bár Daemon már nem volt sehol, még mindig *éreztem* őt, a bőréből áradó hőséget. Izgató volt. Sajnos.

– Annyira nagyon sajnálom! – Dee felugrott, és tördelni kezdte a kezét. – Csak arról van szó, hogy túlságosan védelmez.

– Értem, de azért én nem valami pasas vagyok, aki molesztálni akar téged, vagy valami.

Halványan elmosolyodott.

– Tudom, de Daemon nagyon sokat aggodalmaskodik. Majd... lenyugszik, ha megismer.

Ezzel kapcsolatban voltak kételyeim.

– Kérlek, mondd, hogy téged nem ijesztett el! – Dee elém lépett, az arcán aggodalommal. – Tudom, hogy most azt gondolod, nem ér meg ennyit a társaságom, de...

– Nem. Minden rendben. – Megtöröltem a homlokomat. – Nem ijesztett el, és nem is fog.

Dee annyira megkönnyebbült, hogy azt hittem, összecuslik.

– Jó. Most mennem kell, de majd helyrehozom a dolgot. Igérem!

– Nem kell semmit helyrehoznod – vontam meg a vállamat. –

Nem a te problémád.

Valami fura árny suhant át az arcán.

– De, tulajdonképpen az. Majd később beszélünk, jó?

Bólintottam, és néztem, ahogy visszamegy a házukhoz, aztán összeszedtem a kiürült zsákokat. Ez mi a franc volt? Életemben még senki nem utált ennyire.

A fejemet csóválva belegyűrtem a zsákokat a kukába.

Daemon szexi, de egy bunkó. Szadista. Viszont komolyan gondoltam, amit Dee-nek mondtam. Nem fog elriasztani attól, hogy a húgával barátkozzak. El kell fogadnia. Itt vagyok, maradok.

HÉTFŐN NEM ÍRTAM BLOGBEJEGYZÉST, főleg azért, mert a napi témám a „mit olvasok” kérdés szokott lenni, márpedig pillanatnyilag nem olvastam semmi újat. Inkább úgy döntöttem, szegény kocsimat mosdatom meg. Ha anyu ébren van, büszkén láthatta volna, hogy nyár lévén kint vagyok a szabad levegőn, nem pedig a laptopomhoz láncolva. A kertészkedési rohamokon kívül eléggé bezárkóztam.

Tiszta ég borult fölém, a levegőben enyhe fűszeres illat szállt, fenyővel keveredve. Még alig fogtam bele a belső takarításba, és már meglepően sok tollat és hajtút találtam, a hátsó ülésen heverő iskolatászkám láttán pedig összerándultam. Pár hét múlva elkezdődik az új iskola. Tudtam, Dee-t körülveszik majd a barátai - olyanok, akiket vélhetően Daemon jóváhagyott, és én nem tartoztam ebbe a körbe. A jelek szerint kábszerdealernek gondolt.

Következő lépésben kihoztam egy vödört meg az öntözőcsövet, és lesamponoztam majdnem a teljes karosszériát. Csakhogy amikor a tetőn akartam volna átnyúlni, saját magamat áztattam el, és vagy tucatszor ejtettem el a szivacsot. Mindegy, melyik oldalról támadtam, nem vált be.

Átkozódva csipegettem ki a kavicsokat és fűszálakat a szivacsból. Legszívesebben a közeli erdőbe hajítottam volna, de végül beértem annyival, hogy belevágjam a vödörbe.

– Úgy tűnik, elkelne némi segítség.

Összerezcentem. Daemon néhány lépésnyire állt, kezeit kopott farmerja zsebébe dugta, ragyogó szeme szikrázott a napfényben.

Hirtelen megjelenése megrémített. Még csak nem is hallottam! Hogy tud valaki ilyen átkozott halkan mozogni, főleg egy ennyire magas valaki? És, hűha, póló is volt rajta. Nem bírtam eldönteni, hálás vagyok-e, vagy inkább csalódott. Leszámítva a modorát, Daemon igenis megbámulni való volt.

Észbe kaptam, és sietve felkészültem az elkerülhetetlen szóbeli ledorongolásra.

Most ugyan nem mosolygott, de nem is tűnt úgy, mint aki meg akar ölni. Az arcán morcos elfogadás tükröződött. Én is így szoktam kinézni, amikor egy izgatottan várt könyvről nem túl ragyogó értékelést kell adnom.

– Úgy láttam, megint le akarod dobni - intett a vödörben, a habokon úszkáló szivacs felé a könyökével. – Gondoltam, itt az alkalom a napi jótetterre, és közbelépek, mielőtt még több ártatlan szivacs veszíti életét.

Kisimítottam néhány szál vizes hajat a szememből, fogalmam sem volt, mit mondjak. Daemon gyorsan lehajolt, kikapta a szivacsot és kicsavarta.

– Látom, te alaposabban megfürödtél, mint a kocsi. Sose gondoltam volna, hogy az autómosás ilyen nehéz műfaj, de az elmúlt tizenöt percben, amióta figyelek, meggyőztél, hogy olimpiai szám is lehetne.

– Figyeltél? – Ez rémítő. Ez csábító. Nem! Nem csábító. Daemon vállat vont.

– Még mindig elviheted a kocsidat a mosóba. Sokkal könnyebb volna.

– Az autómosó pénzpocsékolás.

– Ez igaz — felelte lassan, letérdelt, és letörölt egy foltot, amit ki hagytam a kerékvédőn, mielőtt nekiállt volna a tetőnek. – Szerezz be új gumikat! Ezek majdnem teljesen lekoptak, és a tél bolond errefelé.

A legkevésbé sem érdekelték a gumijaim. El nem tudtam képzelni, miért van itt, miért beszél hozzám, amikor legutóbb úgy viselkedett, mintha magam volnék az Antikrisztus, és jóformán fel is szögelt egy fenyőfára, miközben piszkos dolgokra célozgatott. És miért is nem bontottam ki ma reggel a hajamat?

– Amúgy örülök, hogy kint vagy. – Rekordidő alatt végzett a tetővel, és felvette a locsolócsövet. Félmosolyt villantott rám, és spriccelni kezdte a kocsit. A habfelhők úgy úsztak le az oldalán, mint egy túltöltött csészéről. – Azt hiszem, illene bocsánatot kérnem.

– Azt hiszed, illene?

Daemon szembenézett velem, bár a szemét összehúzta a nap sugarai ellen. Alig tudtam kitérni a vízszög elől, amikor átcsapott az autó túloldalára.

– Aha. Dee azt mondta, hogy vonszoljam át a seggemet ide, és legyen kedves. Valami olyasmit emlegetett, hogy tönkreteszem az esélyeit, hogy legyen egy normális barátnője.

– Normális? – ismételtam. – Miféle barátai vannak?

– Nem normálisak – vágta rá.

Jobban kedveli, ha a hűga barátai „nem normálisak”?

– Hát, az őszintétlen bocsánatkérés hazavágja az egész bocsánatkérést.

Helyeslően mordult egyet. – Igaz.

– Komolyan beszélsz? – meredtem rá.

– Ah-ha- húzta el a szót, közben megkerülte a kocsit, és minden honnan leöblítette a habot. – Valójában nincs választásom. Rendesen kell viselkednem.

Nem olyan embernek tűnsz, aki bármi kedve ellen valót megtesz – állapítottam meg.

Rendes körülmények között nem is – kerülte meg az autó hátulját. – De a húgom elszedte a kocsikulcsaimat, és nem is kapom vissza őket, amíg rendesen nem viselkedek. Átkozott macerás pótkulcsokat szerezni.

Igyekeztem megállni, de kitört belőlem a nevetés.

– Elszedte a kulcsaidat?

Mérgesen összevonta a szemöldökét, és visszatért az én oldalamra.

– Ez nem vicces.

– Igazad van – nevettem. – Egyenesen nevetséges! Daemon sötét pillantást vetett rám. Karba fontam a kezemet.

– Mindenesetre sajnálom, de nem tudom elfogadni ezt a te nem túl őszinte bocsánatkérésedet.

– Még úgy sem, hogy most mosom le a kocsidat?

– De nem ám – mosolyogtam, mert a szeme megint összeszűkült.

– Az is lehet, hogy sose kapod vissza azokat a kulcsokat.

– A francba, ennyit a tervemről! – Dacos mosoly játszott a szája sarkán. – Pedig azt hittem, ha már nem bánok semmit, legalább kárpótollak.

Egy részem bosszankodott ezen, egy másik viszont mulatott rajta vonakodva, de mulatott.

– Alapjáraton ilyen kedves és sziporkázó vagy?

Ellépett mellettem, és elzárta a vizet.

– Mindig. És te alapjáraton mindig megbámulod a pasikat, amikor átugrasz, hogy megkérdezd az utat a boltig?

– Mindig félmeztelenül nyitsz ajtót?

– Mindig. És nem válaszoltál. Mindig bámulsz? Forróság öntötte el az arcomat.

– *Nem* bámultam.

– Tényleg? – kérdezett vissza, megint azzal a félmosollyal, és mintha gödröcskék árnyékát láttam volna az arcán. – Különben meg felébresztettél. Reggelente nem vagyok formában.

– Annyira nem volt korán – jegyeztem meg.

– Sokáig alszom. Nyár van, tudod. Te nem szoktál lustálkodni?

Hátrasimítottam egy tincsemet, amely kiszabadult a lófarkamból.

– Nem. Mindig korán kelek. Daemon felnyögött.

– Úgy beszélsz, mint a húgom. Nem is csoda, hogy máris megkedvelt.

– Dee-nek van ízlése... egyesekkel ellentétben – vágtam rá. Megrándult az ajka. – És nagyon jó fej. Kedvelem őt, szóval, ha azért jöttél, hogy eljátszd a csúnya nagy testvért, felejtsd is el!

– Nem azért. – Felszedte a vödröt meg a tisztítószereket. Talán segítenem kellett volna a válogatásban, de lenyűgöző látvány volt, ahogy átvette az irányítást az én kis takarító-projektem felett. Bár meg-megvillantotta azt a fiira félmosolyt, azért láttam rajta, hogy ez a bájcsevely kínos neki. Annál jobb.

– Akkor miért? Azt leszámítva, hogy pocsék egy bocsánatkérést produkáltál? – Nem tudtam levenni a szemem az ajkáról, miközben beszélt. Lefogadtam volna, hogy jól csókol. Tökéletesen, nem nyálasan vagy visszataszítóan, hanem hogy az ember lányának a legkisebb porcikáját is felvillanyozza.

Mindenestől véget kellett vetnem a nézegetésének.

Daemon lerakta a holmikat a veranda lépcsőjére, és kiegyenesedett. A feje fölé nyújtotta a karját, a pólója felcsúszott, és kísértő izmokat villantott. Tekintete az arcomon időzött, a hasamban melegség kezdett terjedni.

– Talán csak kíváncsi vagyok, miért esett így beléd. Dee nem jön ki jól az idegenekkel. Egyikünk sem igazán.

– Volt egyszer egy kutyám, aki nem jött ki jól az idegenekkel. Egy pillanatra rám bámult, aztán felnevetett, mély, öblös hangon.

Szép volt. Szexi. Ó, te jó ég!

Elfordultam. Ez a fajta srác szíveket tör darabokra, és ösvényt húz belőlük maga után. Bajt jelent. Talán izgalmas bajt, de ugyanakkor bunkó is. Bunkókkal pedig nem kezdek.

Nem mintha *bárkivel* is kezdtem volna.

Megköszörültem a torkomat.

– Hát, köszí a kocsit.

Egyszerre megint ott állt, szorosan előttem, olyan közel, hogy a lábujjaink majdnem összeértek. Levegőért kaptam, szerettem volna elhátrálni. Ezt jobb lenne, ha nem csinálná.

– Hogy tudsz ilyen gyorsan mozogni?

Nem törődött a kérdéssel.

– A kishúgom, úgy tűnik, kedvel téged – állapította meg, mintha el nem tudná képzelni, miért. Felborzolódtam, és hátradöntöttem a fejemet, de átnéztem a válla felett.

– Kishúgod? Ikrek vagytok.

– Teljes négy perccel és harminc másodperccel előbb születtem büszkélkedett, elkapva a tekintetemet. – Szigorúan véve a kishúgom.

Kiszáradt a torkom.

– Ő a családban a kisbaba?

– Aha, és ezért én éhezem a figyelemre.

– Hát, azt hiszem, ez megmagyarázza a pocsek modorodat – vágtam oda.

– Talán. De amúgy a legtöbben elbűvölőnek találnek.

Válaszolni akartam, de elkövettem azt a hibát, hogy mélyen a szemébe néztem. A természetellenes szín csapdába ejtett, a floridai Everglades Nemzeti Park legtisztább, legmélyebb zugait idézte fel bennem.

– Ezt... kissé nehezen tudom elhinni. Alig látható mosolyra húzódott az ajka.

– Pedig megtehetnéd, Kat. – Megfogta egy elszabadult tincsemet, és az ujjai körül kezdte tekergetni. – Ez miféle szín? Se nem barna, se nem szőke.

Az arcom forrón bizsergett. Kirántottam a hajamat a kezéből.

– Világosbarnának hívják.

– Hmm – biccentett. – Neked és nekem terveink lesznek.

– Mi van...? – Oldalra léptem, hogy kikerüljem, s mély lélegzetet vettem, amikor sikerült némi távolságot nyernem. Csak úgy dübörgött a szívem. – Semmiféle terveink nem lesznek.

Daemon leült a lépcsőre, hátrakönyökölt, és kinyújtóztatta hosszú lábait.

– Kényelmes? - csattantam felé.

– Nagyon is – hunyorgott fel rám. – Ami a terveket illeti...

– Miről beszélsz? – Megálltam tőle néhány lépésre.

– Emlékszel, hogy át kellett jönnöm, és szépen játszanom, nem? A kocsikulcsaim, meg minden. – Keresztbe vetette a bokáit, tekintete az erdő felé kalandozott. – A tervek része, hogy visszaszerezsem a kulcsaimat.

– Ennél azért kicsivel több magyarázat kell.

– Hát, persze – sóhajtott. – Dee eldugta a kulcsokat. Ügyes ebben az elrejtősdiben. Már szétszedtem az egész házat, mégse találtam meg őket.

– Akkor vedd rá, hogy elmondja, hol vannak! – Hála az égnek, hogy nincs testvérem.

– Ó, meg is tenném, ha itt volna. De elment, és vasárnapig haza sem jön.

– Hogyan? - Nem is mondta, hogy el akar menni. Vagy hogy van a közelben családjá. – Nem is tudtam.

– Hirtelen ötlet volt. – Visszatette egymás mellé a lábait, egyik lábfeje belső ritmusra dobolt. – És csak akkor fogja megmondani, hol vannak a kulcsok, ha szerzek pár piros pontot. Tudod, a húgomnak van ez a piros pont mániája, már általános iskola óta.

Elmosolyodtam. – Oké...

– Szóval, piros pontokra van szükségem a kulcsaimért – magyarázta tovább. – Csak úgy szerezhetem meg őket, ha valami kedveset teszek érted.

Megint kirobbant belőlem a nevetés. Az arckifejezése minden pénzt megért.

– Bocs, de ez azért vicces.

Daemon mély, undorodó lélegzetet vett.

– Aha, tényleg vicces.

Elhalt a jókedvem.

– Mit kellene csinálnod?

– Holnap el kéne vigyelek úszni. Ha megteszem, Dee megmondja hol vannak a kulcsaim. De kedvesnek kell lennem.

Biztosan tréfál, gondoltam, ám minél tovább néztem, annál inkább ráébredtem, hogy komolyan beszél. Eltátottam a számat.

– Szóval az egyetlen módja, hogy újra a kulcsaid birtokába juss, ha elviszel úszni, és kedves vagy velem?

– Nahát, tényleg gyors a felfogásod. Felnevettem.

– Hát, akkor búcsút inthetsz a kulcsaidnak.

Meglepetés futott át az arcán.

– Miért?

– Mert én nem megyek veled sehová – közöltem.

– Nincs választásunk.

– Szó sincs róla. *Neked* nincs választásod. Nekem van. – A zárt ajtóra pillantottam a válla felett, és eszembe jutott, hogy vajon anyu ott hallgatózik-e éppen. – Nem engem fosztottak meg a kulcsaimtól.

Daemon egy pillanatig csak nézett rám, aztán elvigyorodott.

– Nem akarsz velem lógni?

– De még mennyire nem.

– Miért?

– Először is, mert bunkó vagy – forgattam a szememet.

– Tudok az is lenni – biccentett.

– És nem lógok olyan sráccal, akit a húga kényszerít rá. Nem vagyok ennyire kétségbeesve.

– Nem?

Fellobbant a dühöm, előreléptem.

– Tűnj el a verandámról!

Úgy tűnt, fontolóra veszi.

– Nem – jelentette ki.

– Mi? – prüszköltem. – Hogy érted, hogy nem?

– Nem mozdulok, amíg bele nem egyezel, hogy eljössz velem úszni.

A gőz kitörhetett volna a fülemből.

– Jól van. Akkor el ücsöröghetsz itt, mert inkább rágok üveget, mint hogy veled töltssem az időmet.

– Ez keményen hangzik – nevetett rám.

– Pedig nem az – vágtam vissza, és felfelé indultam a lépcsőn. Daemon megfordult, és elkapta a bokámat. Lazán fogta, az ujjai hihetetlen forróságot árasztottak. Lenéztem. Angyali ártatlansággal mosolygott fel rám.

– Egész nap és egész éjjel itt maradok, cica. Letáborozok a verandádon. És nem megyek innen. Előttünk áll az egész hét. Vagy túlesünk rajta holnap, és végeztél is velem, vagy addig ülök itt, amíg bele nem egyezel. Ki sem léphetsz a házból.

Tátott szájjal meredtem rá.

– Nem mondhatod komolyan.

– De még mennyire, hogy igen.

– Csak mondd meg Dee-nek, hogy voltunk úszni, és remekül éreztük magunkat. – Megpróbáltam elhúzni a lábamat, de nem engedte.

– Hazudj!

– Tudni fogja, ha hazudok. Ikrek vagyunk, megérezzük az ilyesmit. – Elhallgatott. – Netán szégyenlős vagy az úszáshoz? Zavar a gondolat, hogy csaknem le kell vetköznöd a társaságomban?

Elkaptam a korlátot, és megrántottam a lábamat. A *seggfej* lazán fogta, mégse bírtam kiszabadulni.

– Floridából jöttem, te ostoba. A fél életemet fürdőruhában töltöttem.

– Akkor mi a baj?

– Nem kedvellek. – Abbahagytam a ráncigálást, és megálltam. A keze mintha zümmögött volna a bőrömön. Még sosem éreztem Ilyen furát.

– Ereszd el a bokámat!

Lassan, egyenként hajtotta ki az ujjait, közben végig a szemembe nézett.

– Nem megyek el, cica. Meg fogod csinálni.

Kinyílt a szám, és mögöttem az ajtó is. Összeszoruló gyomorral fordultam meg. Anyu állt a küszöbön, prêmes-nyuszi pizsamája teljes díszében. Az ég szerelmére!

Rólam Daemonre nézett, és mindent félre is értett. A szemében Elillanó boldogságtól a legszívesebben lehánytam volna Daemon fejét.

– Ti laktok a szomszédban?

Daemon is megfordult, és elmosolyodott, kivillantva tökéletesen fehér, egyenletes fogsorát.

– Daemon Black a nevem.

Anyu rámosolygott.

– Én Kellie Swartz vagyok. Örvendek. – Rám pillantott. – Bejöhetek, ha szeretnétek. Nem kell kint ücsörögnötök a hőségben.

– Ez igazán kedves. – Daemon felpattant, és oldalba könyökölt, nem éppen finoman. – Talán bemehetnénk, hogy ott fejezzük be a terveink megbeszélését.

Rámeredtem.

– Nem szükséges!

– Miféle tervek? – ragyogott anyu. – Támogatom a terveket.

– Igyekszem rávenni a kedves lányát, hogy jöjjön el velem úszni holnap, de azt hiszem, tart tőle, hogy ön nem örülne neki. – Megbökte a karomat, és én majdnem belezuhantam a korlátba. – Talán kicsit félénk.

– Micsoda? – Anyu a fejét rázta. – Nincs azzal bajom, ha úszni megy veled. Remek ötletnek tartom. Már én is mondtam neki, hogy ki kellene mozdulnia. Az, hogy a húgoddal van, remek, de...

– ANYU! – vágtam közbe összeszűkülő szemmel. – Ez nem igazán...

– Én is ugyanezt mondtam Katynek – ejtette Daemon a vállamra a karját. – A húgom a jövő hétig nincs is itthon. Azt gondoltam, eltölteném az időt Katyvel.

Anyu boldogan mosolygott.

– Ez nagyon aranyos dolog.

Átkaroltam Daemon karcsú derekát, és az ujjaimat az oldalába vájtam.

– Aha, nagyon aranyos. Levegőért kapott, lassan fújta ki.

– Tudod, mit szokás mondani a szomszéd srácokról...

– Hát, én úgy tudom, Katynek nincsenek tervei holnapra – pillantott rám anyu, és szinte láttam, ahogy a lelki szemei előtt már a Daemonnel közös gyermekeink ugrándoznak. Nem egészen normális. – Elmehet úszni.

Leejtettem a karomat, és kifordultam Daemoné alól.

– Anyu...

– Semmi gond, drágám. – Befelé indult, de még rákacsintott Daemonre. – Örülök, hogy végre megismerhettelek.

– Én is! – mosolygott vissza Daemon.

Abban a pillanatban, amint az ajtó becsukódott, megpördültem, és ellöktem volna, de olyan stabilan állt, mint egy téglafal.

– Bunkó!

Vigyorogva lesétált a lépcsőn.

– Holnap délben találkozunk, cica!

– Utállak! – sziszegtem utána.

– Ez kölcsönös – szólt vissza, és hátrapillantott. – Húsz dolcsiba lefogadom, hogy egyrészes fürdőruhát hordasz!

Nem lehetett elviselni.

AMIKOR AZ ELSŐ NAPSUGÁR BEHATOLT AZ ABLAKON, még félálomban az oldalamra fordultam, aztán felnyögtem. Ma kénytelen leszek Daemonnel lógni. Egész éjjel csak forgolódtam, álmomban egy döbbenetesen zöld szemű fiú üldözött, és a bikinim folyvást ki oldódott.

Felkaptam az éjjeliszekrényről a legújabb regényt, amiről kritikát akartam írni. A reggelt ágyban, könyvoldalak között töltöttem, kétségbeesve igyekeztem elterelni gondolataimat a ránk váró kalandról.

Már magasan járt a nap, amikor letettem a könyvet, lerúgtam a takarót, és beálltam a zuhany alá.

Pár perccel később törülközőben vettem szemügyre a fürdőruha-választékomat. Rémülten jöttem rá, hogy Daemonnek igaza volt. A gondolatától, hogy félig meztelenül mozogjak körülötte, még a reggeli krumplis fánkomat is visszaköptem volna. Bár nem állhattam, sőt, úgy véltem, ő az első ember, akit igazán utálok, mégis egy isten volt. Ki tudja, milyen lányok fürdőruhás látványához szokott.

Bár a világ minden kincséért nem értem volna hozzá, ahhoz elég nagylány voltam, hogy bevalljam: valahol mélyen arra vágyok, hogy akarjon *engem*.

Csak három olyan fürdőruhám volt, amit elfogadhatónak ítéltam Egy sima egyrészes, a lapockák között vezetett hátrésszel, egyszerű, unalmas. Egy kétrészes, bikinifelső és bokszeralsó. És a harmadik, egy piros bikini.

Egy sátrat is magamra vehetnék, azt sem érezném kényelmesnek.

Visszahajítottam az egyrészeszt a szekrénybe, két kézzel feltartottam a másik kettőt. A tükörképem visszanézett a két fürdőruha között. Kritikusan megvizsgáltam.

Világosbarna hajam a hátam közepéig zuhogott. Sosem akartam leváogatni. A szemem egyszerű szürke, semmi ígésző, semmi búbáj, mint Dee esetében. Az ajkam telt, de nem annyira kihívó, mint anyué.

A piros darabra pillantottam. Mindig is visszafogott voltam, sokkal inkább, mint a tulajdon anyám. A piros fürdőruha pedig minden volt, csak visszafogott nem. Kihívó, mondhatni szexi, én pedig nyilvánvalóan *nem*, ezért zavart.

A visszahúzó, gyakorlatias Katy biztonságos és unalmas lány. Ez vagyok én. Ezért mer anyu is magamra hagyni, mivel tudja, nem leszek semmi olyasmit, ami miatt pirulnia kellene.

Olyan lány vagyok, akiről Daemon azt feltételezheti, hogy könnyedén zavarba hozhatja, zsinóron rángathatja. Alighanem azt várja, hogy egyrészesbe bújok, és a nadrágomat meg a pólómat is magamon hagyom, csak mert gúnyt űzött belőlem. Mit is mondott, amikor először meglátott? Hogy úgy nézek ki, mint egy tizenhárom éves?

Vörös szikra lobbant bennem.

Hát, csessze meg!

Izgalmas akartam lenni, és bátor. Talán meg is akartam döbbsenteni Daemont, bebizonyítani, hogy tévedett. Nem gondolkodtam tovább, az egyszerű bikinit is visszadobtam a polc sarkába, és a pirosat fektettem a kis íróasztalomra.

Döntöttem.

Viharsebesen magamra is kaptam az apró rongyokat, fölé farmer rövidnadrágot és csini virágokkal díszített, pántos felsőt vettem, hogy elrejtsem kihívó mivoltom. Megkerestem a sportcipőmet, előszedtem egy törülközőt, és lesétáltam.

Anyu a konyhában téblábolt, kezében az elmaradhatatlan kávésbögre.

– Későn keltél. Jól aludtál az éjjel? – kérdezte várakozva.

Néha eltöprengtem rajta, nincsenek-e paraképességei.

Vállat vontam, elcsoszogtam mellette, és lenyúltam a narancslevet. Mindenestől a pirítóskészítésre összpontosítottam, ő pedig tovább nézte a hátamat.

– Olvastam.

– Katy? – kérdezte egy örökkévalóságnak tűnő idő után.

Megremegett a pirítóst vajazó kezem.

– Hm?

– Minden... rendben van itt neked? Tetszik?

– Aha, szép itt – bólíntottam.

– Akkor jó. – Mélyet lélegzett. – Ideges vagy a mai nap miatt?

Süllyedő érzés rontott rám. Megfordultam, hogy szembenézzek vele. Egy részem szerette volna lekiabálni a fejét, amiért belelökösött Daemon terveinek a csapdájába, de tudtam, hogy jó szándékból tette. Aggódott, hogy majd utálni

fogom, amiért elszakított mindentől, amit szerettem, és erősködött, hogy költözzünk ide.

– Ja asszem – hazudtam.

– Szerintem jól fogtok szórakozni – felelte. – Csak légy óvatos!

Jelentősegteljes pillantást vetettem rá.

– Aligha keveredhetek bajba úszás közben.

– Hova mentek?

– Nem tudom, nem mondta. Biztosan valahova a közelbe.

Anyu az ajtóhoz lépett.

– Tudod, mire gondolok. Jóképű srác.

Aztán rám vetette a *Jól-tudom-szóval-ne-is-próbálkozz* pillantását, és kiment.

Megkönnyebbült sóhajjal kimostam a kávéscsészéjét. Nem bíztam benne, hogy képes lettem volna végigülni még egy beszélgetést a madarakról és a méhekről, különösen most nem. Az első is épp eléggé fájdalmas volt.

Megborzongtam az emlék után.

Annyira elmerültem ennek a rémes anya-lánya kötődési percnak a visszaidézésében, hogy összerezzenem, amikor valaki megdöngette a bejárati ajtót. Verdeső szívvel néztem az órára.

11.46

Mély, nyugtató lélegzetet vettem, majd a saját lábamon keresztül siettem ajtót nyitni. A küszöbön Daemon állt, a törülközője lazán átvetve a vállán.

– Kicsit korán jöttem.

– Látom – állapítottam meg fahangon. – Meggondoltad magad? Még mindig megpróbálkozhatasz a hazugsággal.

Felvonta a szemöldökét.

– Nem hazudok.

Rámeredtem.

– Csak egy perc, és hozom a holmimat. – Meg sem vártam a válaszát, visszacsuktam az ajtót, egyenesen az arcába. Gyerekes volt, mégis úgy éreztem, mintha egy kicsit győztem volna.

Visszaléptem a konyhába, összekapkodtam a cipőmet meg a többit, aztán megint kinyitottam az ajtót. Daemon épp ott állt, ahol hagytam.

Idegességem remegett a hasamban, ahogy bezártam az ajtót, és követtem a behajtón.

– Na, jó, hova viszel?

– Miféle meglepetés volna, ha tudnád? - kérdezett vissza. - Az nem lenne vicces.

- Új vagyok errefelé, rémlik? Számomra minden hely meglepetés.

– Akkor minek kérdezed? - vont a fel önelégülten a szemöldökét.

Grimaszoltam.

– Nem kocsival megyünk?

Daemon nevetett.

– Nem. Ahova megyünk, oda nem lehet behajtani. Nem túl ismert hely. A legtöbb itteni azt sem tudja, hogy létezik.

– Ó, szóval különleges vagyok.

– Tudod, mi erről a véleményem, Kat?

Rápillantottam. Olyan mély komolysággal figyelt, hogy elvörösödtem.

– Majdnem biztos vagyok benne, hogy nem is akarom tudni.

– Az, hogy a húgom nagyon különlegesnek talál, és már kezdek gyanakodni, nem fedezett-e fel valamit.

Most rajtam volt az öntelt mosoly sora.

– De hát annyiféle *különlegesség van*, nem igaz, Daemon?

Úgy tűnt, meglepi, hogy a nevét hallja. Abban a pillanatban megszűnt a feszültség. Végigkísért az utcán, átvágtunk a főúton. Amikor azonban a túloldalon a fák sűrűjébe léptünk, elfogott a kíváncsiság

– Az a vicc, hogy beviszel az erdőbe? – kérdeztem félig komolyan.

Visszanézett a válla felett, a pillái elrejtették a szemét.

– És mit csinálnék itt veled, cica?

Megborzongtam.

– A lehetőségek száma végtelen.

– Valóban? – Könnyedén hatolt át a bokrok és indák szövevényén, amely az aljnövényzetet alkotta. Én pokoli nehezen botorkáltam át úgy, hogy ne törjem ki a nyakamat a kiálló gyökereken és mohos sziklákon.

– Nem lehet, hogy eljártsszuk, hogy túl vagyunk rajta?

– Hidd el, én sem élvezem – ugrott át egy kidőlt fatörzset. – De ha bosszantjuk egymást, attól nem lesz könnyebb. – Megfordult, és a kezét nyújtotta.

– Veled csupa öröm a beszélgetés. – Fontolóra vettem, hogy visszautasítsam, de aztán a tenyerébe tettem a kezemet. Elektromos szikra csapott át a bőréről az enyémre. Az ajkamba haraptam, amíg átsegített a törzsön, aztán eleresztett. – Köszönöm.

Daemon félrenézett, és továbbindult.

– Izgulsz az iskola miatt?

Mi van? Mintha érdekelné.

– Nem olyan izgalmas új csajnak lenni. Tudod, kilógni, mint egy sebzett ujj. Nem vicces.

– Megértem.

– Tényleg?

– Aha, tényleg. Mindjárt ott vagyunk.

Szerettem volna folytatni a kérdezősködést, de rájöttem, hogy minek? Úgyis csak kitérő lenne, vagy kétértelmű választ adna.

– Mindjárt? Mióta is jövünk?

– Húsz perce, talán kicsit több. Mondtam, hogy jól el van rejtve. Követtem, keresztül egy újabb kidőlt fatörzsön, és akkor megláttam a sűrűn át egy tisztást.

– Üdv a mi kis édenünkben – mondta Daemon gunyoros mosollyal. Oda sem figyeltem rá, besétáltam a tisztásra.

– Húha! Ez a hely csodaszép.

– Valóban. – Megállt mellettem, fél kezével elárnyékolta a szemét, hogy védje a víztükrön megtörő napfény csillogásától.

– A válla feszes tartásából láttam, hogy ez a hely fontos neki, és már ebbe a gondolatba is beleremegett a gyomrom. Felnyúltam, a karjára tettem a kezemet, ő megfordult, és rám nézett.

– Köszönöm, hogy elhoztál ide.

– Mielőtt kinyithatta volna a száját – és ezzel elronthatta volna a pillanatot –, leejtettem a kezemet, és elfordultam.

A tisztást egy patak osztotta ketté, amely itt aprócska, természetes tóvá szélesedett. A lágy szellőben a víz finoman fodrozódott. A közepén lapos, simának tetsző kövek emelkedtek ki. A föld valamiképpen tökéletes, tiszta kört formált a tó körül, ahol a ragyogó napfényben dús fű és színes vadvirágok pompáztak. Békét árasztott a hely.

Odaléptem a víz partjára.

– Milyen mély?

– A legtöbb helyen háromméteres, a sziklák másik oldalán hat-hét. – Daemon közvetlenül mögöttem szólalt meg. Azzal az ijesztő, néma járásával közelített meg. – Dee imád itt lenni. Mielőtt megérkeztél volna, a napjai nagy részét itt töltötte.

Daemon számára az érkezésem volt a vég kezdete. Az apokalipszis. Kat-mageddon.

– Figyelj, nem keverem bajba a húgodat.

– Azt majd meglátjuk.

– Nem vagyok rá rossz hatással – próbálkoztam ismét. A dolgokat nagyban megkönnyítené, ha ki tudnánk jönni egymással. – Még soha nem kerültem bajba.

Ellépett mellettem, a szeme a vízen.

– Nincs szüksége olyan barátokra, mint te vagy.

– Nincs velem semmi baj! – csattantam fel. – De tudod mit? Felejtsd el!

Sóhajtott.

– Miért kertészkedsz?

Megtorpantam, ökölbe szorult a kezem.

– Mi van?

– Miért kertészkedsz? – kérdezte újra, még mindig a tavat nézve. – Dee szerint azért, hogy ne gondolkodj. Mi az, amire nem akarsz gondolni?

Most hirtelen páros lélekelemzésbe kezdtünk?

– Semmi közöd hozzá.

Erre csak megvonta a vállát.

– Akkor gyerünk úszni!

Úszni szerettem volna a legkevésbé. Megfojtani Daemont? Talán. De akkor lerúgta a cipőit, és kilépett a farmerjából. Alatta csak úszóshortot viselt. Végül egyetlen gyors mozdulattal lerántotta a pólóját is. *Affrancba!* Láttam már fiúkat póló nélkül. Floridában éltem, ahol mindenki kényszert érzett, hogy félmeztelenül mászkáljon. A pokolba, ezt a srácot is láttam már félmeztelenül. Nem kéne ekkora ügyet csinálnom belőle.

Csakhogy ebben tévedtem, de mekkorát...!

Fantasztikus teste volt, nem túl nagy, de kidolgozottabb izmokkal, mint a korosztályos átlag. Folyékornak tűnő mozgással ment a víz felé, az izmai minden lépésnél megfeszültek, majd elernyedtek.

Nem is tudom, meddig álltam ott, utána bámulva, amíg végre belevetette magát a tóba. Égett az arcom. Kifűjtam a levegőt, csak ekkor jöttem rá, hogy visszatartottam. Muszáj összeszednem magam. Vagy kamerát szerezni, és megörökíteni ezt a pillanatot, mert fogadok, jó pénzre tehetnék szert egy róla szóló videóval. Meggazdagodnék. Feltéve ha nem nyitja ki a száját.

Jó néhány méterre onnan bukkant újra a felszínre, mint ahol alámerült. Hátrasimult, sötét haján, a szempilláin vízcseppek csillogtak, furcsa, zöld szeme csak még jobban kivilágított az arcából.

– Bejössz?

Eszembe jutott, hogy a piros fürdőruha mellett döntöttem, és azt kívántam, bárcsak elfuthatnék. Korábbi önbizalmam semmivé lett. Lassú, megfontolt mozdulatokkal kanalaztam le egyik lábammal a másik cipőmet, úgy téve, mintha a látképet élvezném, ám közben a szívem a bordáimat döngette.

Daemon pár másodpercig csak kíváncsian nézett.

– Félénk vagy, igaz, cica?

Megdermedtem.

– Miért nevezel így?

– Mert ettől égnek áll a hajad, éppen, mint egy kiscica szőre – nevetett rám. Beljebb rúgta magát, a víz a mellkasát nyaldosta. – Na? Bejössz?

Jó ég, nem fog elfordulni, vagy ilyesmi. A szemében kihívás csillogott, mintha azt várná, hogy elgyávulok. Talán ezt akarta. Ezt várta. Egy percre sem kételkedtem benne, hogy tudja, milyen hatással van a lányokra.

A gyakorlatias, unalmas Katy felöltözve vetődött volna a vízbe. Én nem akartam ő lenni. Ezért volt az egész piros fürdőruha dolog Be akartam bizonyítani, hogy engem nem könnyű zavarba hozni. eltökélem, hogy megnyerem ezt a kört.

Daemon mintha unatkozott volna.

– Kapsz egy percet, hogy begyere.

Legyűrtem a késztetést, hogy megint beintsek neki, és mély lélegzetet vettem.

– Különben mi lesz?

Közelebb úszott a parthoz.

– Kimegyek, és elkaplak.

Dühösen meredtem rá.

– Azt szeretném látni, hogy megpróbálod!

– Negyven másodperc. – Lassan még közelebb tempózott, közben szúrós, átható pillantással figyelt. Megdörgöltem az arcomat, és sóhajtottam.

– Harminc másodperc - figyelmeztetett, még közelebből.

– Jézusom! – motyogtam, és lerántottam a felsőmet. Meggondoltam, ne vágjam-e mindjárt a fejéhez, de inkább sietve lehámoztam a rövidnadrágomat, amikor újra beolvasta az időt.

Csípőre tett kézzel léptem a víz partjára.

– Boldog vagy? – tudakoltam.

Daemon arcáról leolvadt a mosoly, és csak nézett rám.

– Sosem vagyok boldog a társaságodban.

– Mit mondtál? – Összeszűkülő szemmel néztem kifejezéstelen arcát. *Nem* mondhatta, amit hallani véltem.

– Semmit. Jobb lesz, ha bejössz, mielőtt a lábujjaid is elvörösödnek. Ettől az alapos megfigyeléstől még jobban elpirultam. Elfordultam, és elindultam egy olyan partszakasz felé, amely nem volt olyan meredek. A víz remek volt, hűsített a bőrömet szurkáló, kellemetlen hőség után.

Kétségbeesve kerestem valami témát.

– Szép itt.

Daemon egy másodpercig figyelt, aztán szerencsére eltűnt a felszín alatt. Amikor felbukkant, a víz végigcsorgott az arcán. Hogy lehűtsem a fejemet, én is alábuktam. A hűvös hullám energiával töltött el, kitisztította a gondolataimat. Felrúgtam magam, és kisöpörtem ázott tincseimet az arcomból.

Daemon néhány méterről figyelt; csak az arca volt a felszín felett, a lélegzete néha buborékot vetett a tó sima tükrén. A tekintete valahogy hívogatott.

– Mi az? – kérdeztem, amikor a hallgatás kezdett hosszúra nyúlni.

– Miért nem jössz ide?

Semmiképpen nem állt szándékomban a közelébe úszni. Még akkor sem, ha felmutat egy sütit. A bizalom meg az ő neve nem hangzott jól együtt.

Megfordultam és alámerültem, megcéloztam a tó közepén látott sziklákot. Néhány erőteljes tempóval el is értem őket, és kimásztam a kemény, meleg felületre. Nekiláttam, hogy kifacsarjam a vizet a hajamból. Daemon még mindig a tó közepén tempózott.

– Csalódottnak tűnsz.

Nem felelt. Kíváncsi, csaknem zavart kifejezés futott át az arcán.

– Nahát... mi van itt nekünk?

Belelógattam a lábamat a vízbe, és grimaszoltam.

– Most meg miről beszélsz?

– Semmiről. – Közelebb evickélt hozzám.

– Pedig mondtál valamit.

– Mondtam volna?

– Fura vagy.

– Te pedig nem olyan vagy, amilyenre számítottam – felelte fojtott hangon.

– Ez mit jelentsen? – érdeklődtem. Megkísérelte elkapni a bokámat de elrántottam előle. – Nem vagyok elég jó, hogy a húgoddal barátkozzak?

– Nincs bennetek semmi közös.

– Ezt honnan tudod? – Megint elmozdultam, mert most a másik lábam után nyúlált.

– Tudom.

– Sok közös dolgunk van – ellenkeztem. – És kedvelem őt. Aranyos, és jó vele lenni. – Hátrahúzódtam, hogy egyáltalán ne érjen el. – Te pedig megszűnhetnél végre ilyen pöcs lenni, hogy elüldözöd a barátait.

Daemon hallgatott, aztán felnevetett.

– Te nem igazán hasonlítasz hozzájuk.

– Kikhez?

Újabb hosszú másodperc telt el. A víz a vállai, a mellkasa körül örvénylett, ahogy hátralökte magát a kövektől.

Fejcsóválva figyeltem, hogy eltűnik a víz alatt, aztán hanyatt dőltem, és behunytam a szemem. Ahogy a nap melegítette felé fordított arcomat, ahogy a szikla heve átforrósította a bőrömet, mind olyan volt, mint elaludni a tengerparton. Hideg víz csiklandozta a lábujjaimat. Egész nap itt bírtam volna maradni, a napon heverve. Daemon nélkül egészen tökéletes lenne.

El sem tudtam képzelni, mit akart mondani ezzel az egész te-nem-hasonlítasz-rájuk szöveggel, vagy hogy kell-e hozzám hasonló barát. Biztosan van más jelentése is, mint hogy Daemon klinikai eset, az agyonféltő báty.

Feltámaszkodtam. Azt vártam, hogy a felszínen lebeg majd, de Daemon eltűnt. Sehol sem láttam. A csúszós kövön óvatosan talpra álltam, végignéztem a tavon, hátha a csillogó felszín alatt meglátom a hullámos, sötét fűrtök tömegét.

Újra megfordultam. Kellemetlen érzés tört rám. Most viccel velem, és itt hagyott? Nem kellett volna azt meghallanom?

Vártam. Arra gondoltam, hogy bármelyik pillanatban a felszínre bukhat levegőért kapkodva. De a pillanatok egymást követő percekke álltak össze. Újra és újra végignéztam a rezzenetlen víztükroön, hátha meglátom valahol Daemont, és egyre inkább úrrá lett rajtam a rémület.

A fülem mögé túrtam a hajamat, a kezemmel árnyékoltam a szememet a nap éles sugarai elől. Ilyen sokáig nem tarthatta vissza a lélegzetét. Semmiképpen.

Én is levegőért kaptam, de jegesen hidegnek éreztem összeszűkült mellkasomban. Baj van.

Átmásztam a szikla túloldalára, és lebámultam a csöndes vízbe.

Baja esett?

– Daemon! – sikoltottam.

Nem jött válasz.

– DAEMON!!

Száz gondolat rajzolt egyszerre a fejemben. Mióta van víz alatt? Hol láttam utoljára? Mennyi idő, amíg segítséget hívok? Nem kedveltem Daemont, és igen, talán átfutott az agyamon, hogy meg kellene fojtani, de valójában nem kívántam a halálát.

– Istenem – súgtam. – Ez nem történhet meg.

Nem töprenghettem tovább. Muszáj volt csinálnom valamit. És éppen amikor kiléptem, hogy beugorjak, a felszín hullámot vetett, és Daemon robbant elő. Váratlan megkönnyebbülés áradt szét bennem, majd rögtön utána heves hányinger. És a vágy, hogy megússem.

Felhúzódkodott mellém a köre, karizmai kidagadtak az erőfeszítéstől.

– Jól vagy? Mintha megijedtél volna.

Kiszakadtam a pánikból, és megragadtam sikamlós vállát, hogy meggyőzzem imbolgó gyomromat: él, és az agya sem károsodott az oxigénhiánytól.

– Te jól vagy? Mi történt? – Aztán rávágtam a karjára. *Erőből.* – Ezt ne merészed még egyszer megcsinálni!

Daemon felemelte a kezét.

– Hé, húha, mi a bajod?

– Olyan sokáig voltál a víz alatt, hogy azt hittem, megfulladtál! Miért csináltad? Miért ijesztettél így rám? – Talpra ugrottam, mély lélegzetet vettem. – Egy örökkévalóságig voltál lent!

Összevonta a szemöldökét.

– Nem volt az olyan sok. Úszkáltam.

– Nem, Daemon, sokáig tartott. Legalább tíz percig! Kerestelek, kiabáltam utánad. Én... én azt hittem, meghaltál.

Ő is kimászott, és felállt a kövön.

– Nem lehetett tíz perc. Lehetetlen. Senki sem bírja olyan sokáig visszatartani a lélegzetét.

– Hát a jelek szerint te mégis – nyeltem nagyot.

Daemon tekintete az enyémet kutatta.

– Tényleg aggódtál, igaz?

– Cseszd meg! Mit nem lehetett érteni abból, hogy *azt hittem, meghaltál?* – Már reszkettem.

– Kat, közben felbukkantam. Biztosan nem vettél észre, mert azonnal vissza is merültem.

Hazudott. Minden porcikámmal éreztem. Lehet, hogy egyszerűen csak képes rendkívül sokáig visszatartani a lélegzetét? De ha erről van szó, miért nem mondja meg?

– Ez gyakran történik meg veled? – kérdezte.

Újra rávillantottam a tekintetemet.

– Micsoda?

– Hogy beképzelsz dolgokat. – Fél kezével intett. - Vagy csak rettenetesen rossz az időérzéked.

– Nem képzeltem be semmit! És az időt is meg tudom állapítani. Te bunkó!

– Akkor nem tudom, mint mondhatnék. – Előrelépett, a sziklán ez már közelséget jelentett. – Nem én hiszem úgy, hogy tíz percig voltam lent, holott kettőnél nem lehetett több. Talán legközelebb, ha bejutok a városba, veszek neked egy órát. Amint visszakaptam a kulcsaimat.

Valami hülye okból, amit már sosem fogok megfejtani, elfelejtettem, miért is voltunk ott. Valamikor azután, hogy megláttam félmeztelenül, de még azelőtt, hogy halottnak hittem volna, elvesztettem az eszem.

– Hát, akkor mondd meg Dee-nek, hogy *remekül* szórakoztunk, hogy visszakaphasd az idióta kulcsaidat – néztem a szemébe. – Akkor nem kell megismételnünk a mai produkciót.

Önelégült mosoly terült el a képén.

– Ez rajtad múlik, cica. Biztos vagyok benne, hogy átmegy és megkérdez.

– Visszakapod a kulcsaidat. Nekem ennyi elég...

Megcsúsztam a nedves kövön, elvesztettem az egyensúlyomat, a levegőbe kaptam. Daemon villámgyors mozdulattal kinyúlt és elkapott mire felocsúdtam, meleg, vizes mellkasának támaszkodtam, a karja a derekamon nyugodott.

– Óvatosan, cica! Dee dühös lenne rám, ha betörné a fejed, és megfulladnál.

Érthető. Alighanem azt gondolná, a bátyja direkt csinálta.

Válaszolni akartam, de nem bírtam. Nem túl sok ruhanemű választotta el a bőrünket, a szívem túl gyorsan zakatolt. Biztosan a majdnem-fulladásos dolog.

Furcsa feszültség öntött el. Egymást néztük, a könnyű szél játszott nedves bőrünkön, ahol nem értünk egymáshoz, és ettől még sokkal forróbbnak érződött, ahol igen.

Egyikünk sem szólalt meg.

Daemon mellkasa emelkedett és süllyedt, szemének mélyzöld árnyalata pillanatról pillanatra változott. Valami erős, csaknem elektromos érzés támadt bennem, ami mintha valamire válaszolna, öbenne...

De hát ez valószínűtlen, ostoba és logikátlan dolog. Daemon utál engem.

Aztán eleresztette a derekamat, és hátralépett. Megköszörülte a torkát, mégis rekedtes hangon szólalt meg.

– Azt hiszem, ideje visszamenni.

Biccentettem. Csalódott voltam, magam sem értettem, miért. Daemon hangulatingadozásai egy megállíthatatlan, ócska, billegő-forgó, vidámparki körhintára emlékeztettek, mégis... mégis, rejtőzött benne valami.

Szótlatlanul szárítkoztunk meg és öltöztünk fel. Csendben indultunk haza. Úgy tűnt, egyikünknek sincs mondanivalója, és ez még jó is volt. Jobban kedveltem Daemont, amikor nem tudott megszólalni.

Amint azonban elértük az utat, halkan káromkodott egyet. Mintha jeges huzat vágott volna közénk. Követtem zaklatott pillantását. A házuk előtt idegen autó állt, egy olyan luxus-Audi, ami anyám éves fizetésébe kerül. Átfutott a fejemben, hogy vajon a szülei-e azok, és hogy itt következik-e a Kat-mageddon második felvonása.

Daemon összeharapta a fogait.

– Kat, én...

Kivágódott az ajtó, visszacsapódott a ház oldaláról, majd bedörrent. Húszas évei végén, harmincas évei elején járó férfi lépett a verandára. Világosbarna haja nem hasonlított az ikrek sötét fürtjeire. Akárki is volt, jól nézett ki, elegánsan öltözött.

És dühösnek is tűnt.

Kettesével vette a fokokat, úgy rohant le a lépcsőn. Még csak rám se pillantott, egyszer sem.

– Mi folyik itt?

– Az égvilágon semmi – fonta karba Daemon a kezét. – Mivel a húgom nincs itthon, érdekelne, mit keresel a házamban.

Oké, tuti nem családtag.

– Beeresztettem magam – felelte a másik. – Nem gondoltam, hogy gond lenne.

– Most már az, Matthew.

Matthew. Emlékeztem a névre, őt kellett Dee-nek felhívnia. És akkor a férfi végre rám nézett, a szeme – meglepően ragyogó kék kitágult. Elhúzta a száját és végigmért, nem úgy, mintha azt próbálná eldönteni, jó csaj vagyok-e, hanem inkább *felmért*.

– Éppen te, Daemon? Azt hittem, ennél több eszed van.

Jaj, a pokolba is, már megint kezdjük? Tényleg a homlokomra van írva, hogy *szörnyeteg*?

A levegőben vibrált a feszültség, és mind miattam. Semmi értelmét nem láttam. Még csak nem is ismertem a pasast.

Daemon szeme összeszűkül.

– Matthew, ha drága neked a testi épséged, hagyd ezt ki!

Ezzel elértük az elviselhetőség határát. Oldalra léptem.

– Azt hiszem, jobb, ha megyek – jegyeztem meg.

– Én meg azt hiszem, jobb, ha Matthew megy – vágta rá Daemon, és eléim lépett - hacsak nincs más oka az ittlétének, mint az, hogy olyanba üsse az orrát, amihez semmi köze.

Még Daemon sem bírta eltakarni a Matthew arcára kiülő undort.

– Elnézést – bökte ki remegő hangon –, de fogalmam sincs, mi folyik itt. Mi csak úszni voltunk.

Matthew pillantása visszatért Daemonre, aki kihúzta a vállát.

– Nem az van, amire gondolsz. Ennél jobban is bízhatnál bennem. Dee eldugta a kulcsaimat, és arra kényszerített, hogy szórakozni vigyem Katet, hogy visszakapjam.

Forró hullám söpört végig rajtam. Tényleg mindenkinek el kell árulnia, hogy csak szánalomból volt az egész?

Matthew felnevetett.

– Szóval ez itt Dee kis barátja!

– Az vagyok, igen – feleltem, és én is keresztbe fontam a karjaimat.

– Azt hittem, uralod a helyzetet – intett Matthew felém, mintha egy gyilkos bohóc lennék Daemon mellett. – És hogy megérteted a húgoddal is.

– Nos, miért nem próbálsz meg te megértetni vele? – vágta oda Daemon. – Idáig nincs valami nagy sikerem.

Matthew összepréselte az ajkait.

– Mindkettőtöknek több esze lehetne.

Mennydörgés riasztott meg, amazok ketten egymást bámulták. Fent villám csapott át az égen, egy pillanatra elvakított. Amikor újra láttam, sűrű, sötét fellegeket pillantottam meg. Elektromosság rezgett körülöttem, sziszegett a bőrömon.

Aztán Matthew elfordult, még egy utolsó sötét pillantást vetett felém, majd bevonult Daemon házába. Amint az ajtó bevágódott mögötte, a felhők szétváltak. Tátott szájjal bámultam Daemonre.

– Mi... mi történt?

Akkor már a ház felé tartott, s az ajtó újra akkorát csattant, mint egy puskalövés. Csak álltam ott, és nem értettem semmit. Felpillantottam: tiszta ég feszült fölém, semmi nyoma a heves viharnek. Floridában százszor is láttam effélét, de ami most történt, meghökkentő volt. A tóra visszagondolva pedig, ugyan nem tudhattam biztosan, mi történt, de azt igen, hogy Daemon túl sokáig úszkált a víz alatt, És abban is biztos voltam, hogy valami nincs rendben vele.

Egyikükkel sem.

DEE FELHÍVOTT AZNAP ESTE, és bár szerettem volna a tudtára adni, hogy a Daemonnel töltött napom nem cuki kölyökkutyák és szivárványok között telt, mégis hazudtam. Azt mondtam, hogy a bátyja *nagyszerű* volt. Hogy *megérdemli* a kulcsait, sőt, többet is. Különben még rávette volna, hogy újabb kirándulást szervezzek nekem.

Amikor meghallottam boldog hangját, majdnem elszégyelltem magam a hazugság miatt.

A következő hét elvánszorgott valahogy. Végtelen időm volt azon parázni, hogy már csak másfél hét van az iskoláig. Dee nem jött vissza családjuktól, vagy akit éppen meglátogatott. Egyedül maradtam, és majdnem felfordultam unalmamban, szóval alaposan felújítottam a viszonyomat az internettel.

Szombaton kora este Daemon váratlanul megjelent az ajtóban, keze farmerjének zsebében. Háttal állt nekem, hátradöntött fejjel leste a felhőtlen eget. Már kivillant néhány csillag, de a valódi napnyugtára még órákat kellett várni.

Meglepődtem, hogy látom, és kísértéltem. Olyan sebesen kapta le a fejét, hogy azt hittem, megrántja valamelyik izmát.

– Hát te mit csinálsz? – érdeklődtem.

Mélyen összevonta a szemöldökét. Eltelt jó néhány másodperc, aztán félmosolyra húzta a száját, és megköszönte a torkát.

– Szeretem nézni az eget. Van benne valami... végtelen, tudod?

Már-már úgy hangzott, mintha a srácnak volna mélysége.

– Várhatom, hogy valami örült fickó kirohan a házadból, és leüvölt, amiért velem beszélgetsz?

– Most épp nem, de ami késik, nem múlik.

Nem tudtam eldönteni, komolyan beszél-e.

– Felőlem múlhat.

– Aha. Elfoglalt vagy?

– Nem, a blogomat piszkálgatom.

– Blogot írsz? – Szembefordult velem, nekidőlt az egyik oszlopnak, az arca kételkedő grimaszba húzódott. Úgy mondta a blog szót, mintha kábszerfüggésről beszélné.

– Aha, blogot írok.

– Mi a címe?

– Semmi közöd hozzá – feleltem édesen mosolyogva.

– Érdekes cím – vigyorodott el kényszeredetten. – És miről írsz?

Kötésmintákról? Kirakós játékokról? A magányról?

– Haha, nagyokos – sóhajtottam. – Könyveket véleményezek.

– Fizetnek érte?

Erre hangosan felnevettem.

– Nem, egyáltalán nem.

Daemont ez mintha összezavarta volna.

– Szóval könyveket véleményezel, de egy fityinget sem kapsz, ha valaki a te véleményed alapján vesz meg egy könyvet?

– Nem azért csinálom, hogy pénzt vagy bármit kapjak. – Habár remek volna. Erről jutott eszembe, hogy be kellene iratkoznom könyvtárba. – Egyszerűen szeretem. Imádok olvasni, és élvezem, ha könyvekről beszélgethetek.

– Milyeneket olvasol?

– Mindenfélét. – Nekidőltem az övével szembeni oszlopnak, hátrahajtottam a fejem, hogy állni tudjam egyenes pillantását. – Leginkább a paranormális témákat szeretem.

– Vámpírok meg vérfarkasok?

Egek, mennyi kérdése van!

– Aha.

– Szellemek, idegenek?

– A szellem sztorik jöhetnek, de az idegenektől nem sokat tudok. E.T. nem igazán jött be nekem, meg egy csomó olvasónak sem.

Felvonta a szemöldökét.

– Mi jön be neked?

– Hát, nem a nyálkás zöld űrlények – feleltem. – Amúgy a képregényeket is szeretem, a történelmi dolgokat...

– Te képregényeket olvasol? — Hitetlenség csendült a hangjában.

– Komolyan?

Bólintottam.

– Igen. Miért? A lányok nem szerethetik a képregényeket?

Egy hosszú pillanatig csak nézett rám, aztán az erdő felé intett a fejével.

– Akarsz túrázni egyet?

– Huh, tudod, nem vagyok olyan jó ebben a műfajban – emlékeztettem. Széles mosoly jelent meg az ajkán. Kicsit csiszolatlan. Szexi.

– Nem rángatlak fel a sziklákra. Csak egy ártalmatlan kis ösvény. Biztosan elbírsz vele.

– Dee talán nem mondta meg, hol vannak a kulcsaid? – kérdeztem gyanakodva.

– De igen.

– Akkor miért vagy itt?

Daemon sóhajtott.

– Nincs rá kifejezett okom. Gondoltam, benézek, de ha minden lépésemet megkérdőjelezed, el is mehetek.

Az ajkamat rágva néztem, ahogy lesétál a lépcsőn. Baromság. Napok óta készülök belehalni az unalomba.

Szemfogatva utána szóltam:

– Na jó, legyen!

– Biztos vagy benne?

Nem kis aggodalommal, de rábólintottam.

– Miért mész a ház mögé? – kérdeztem, amikor megláttam merre vezet. – A Seneca-sziklák arra vannak. Azt hittem, a legtöbb ösvény ott kezdődik – mutattam a házunk eleje felé, ahol a hatalmas, homokkönek kinéző magaslatok tornyosultak.

– Aha, de erre vannak azok az utak, amik körbevisznek. Így gyorsabb – magyarázta. – A legtöbben a Fő ösvényeket ismerik, azok meg zsúfoltak. Régebben sok üres napom volt, és találtam néhány olyat is, ami a járt utaktól távol fekszik.

Elfintorodtam.

– Mennyire távol?

– Annyira nem — nevetett.

– Akkor ez kezdőknek való út? Lefogadom, hogy unalmas lesz neked.

– Bármilyen alkalom, amikor kiszabadulok és sétálhatok, jó alkalom. Amellett nem arról van szó, hogy elgyalogolunk egészen a Smoke Hole Canyonig. Bár szép nagy túra lenne. Szóval, ne parázz, jó?

– Oké, mutasd az utat!

Daemonéktól magunkhoz vettünk néhány üveg vizet, aztán nekiindultunk. Pár percig csendben gyalogoltunk, majd megszólalt.

– Cica, te nagyon bizakodó vagy.

– Ne nevezd így! – Nehezen tudtam tartani a tempót hosszú lábaival, úgyhogy le is maradtam néhány lépésre. Hátrapillantott, de meg sem botlott.

– Senki sem hívott még így?

Kikerültem egy nagy, szúrós bokrot.

– Dehogynem, az emberek folyton cicáznak. De tőled valahogy...

A szemöldöke a magasba szökött.

– Tőlem valahogy?

– Nem tudom, Úgy hangzik, mint egy sértés. – Lelassított; így már mellette sétáltam. – Vagy valami szexuálisan deviáns dolog.

Elfordult és felnevetett. A hangjától minden izmom megfeszült.

– Miért nevetsz ki folyton?

A fejét rázva vigyorgott rám.

– Nem tudom, csak mindig megnevettetsz.

Elrúgtam egy követ.

– Remek. És ez a Matthew nevű fickó, ez ki volt? Úgy viselkedett, mintha utálna engem.

– Nem utál. Csak nem bízik benned. – Az utolsó szavakat már szinte mormolta.

Értetlenül ráztam a fejemet.

– Nem bízik? Miért? Az erényedet félti?

Daemon röviden, meglepetten felnevetett, beletelt pár másodpercbe, hogy válaszolni tudjon.

– Aha. Nem kedveli a szép lányokat, akik rám vannak kattanva.

– Micsoda? – Átestem egy kiálló gyökéren. Daemon könnyedén elkapott és talpra állított, amint visszanyertem az egyensúlyomat.

A pillanatnyi érintésétől a ruháimon át is bizsergett a bőröm. A keze elidőzött kicsit a derekamon, mielőtt visszahúzódott volna.

– Most viccelsz, igaz?

– Melyik részében? – tudakolta.

– Bármelyikben!

– Ne már! Ne akard beadni nekem, hogy nem tartod magadat csinosnak. – Hallgattam. Ezen elgondolkodott. – Még soha egyetlen fiú sem mondta?

Mondták már mások is előtte, de azt hiszem, azoknak nem tulajdonítottam jelentőséget. A korábbi barátaim is csinosnak tartottak, azonban eszembe sem jutott, hogy ez okot adhat valakinek az utálatra.

Félrenéztem, megvontam a vállamat.

– De.

– Vagy... lehet, hogy nem vagy vele tisztában?

Megint csak vállat vontam, és a vén fákra összpontosítottam. Már témát váltottam volna, hogy a kijelentése második felét is megcáfoljam. Egészen biztosan nem vagyok rákattanva erre az arrogáns bunkóra.

– Tudod, mit gondolok? – kérdezte halkan. Még mindig az ösvényen álltunk, csak néhány madár dala visszhangzott körülöttünk.

A hangomat elkapta a finom szellő.

– Nem.

– Mindig azt tapasztaltam, hogy a legszebb emberek, az igazán, kívül-belül szépek azok, akiknek valójában fogalmuk sincs a hatásukról. A tekintete a szemembe mélyedt, egy pillanatig csak álltunk Ott szoros közelségben. – Azok, akik közszemlére rakják a szépségüket, elfecsérelik. Az ő hatásuk elmúlik, a kinézetük csak egy kagylóhéj, semmi mást nem rejt, mint árnyakat és ürességet.

Ekkor a lehető leginkább oda nem illő dolgot tettem: felnevettem.

– Bocsánat, de ez volt a legmélyebb gondolat, amit eddig hallottam tőled. Miféle idegen hajó vitte el azt a Daemont, akit ismerek.. és ha kérem, ott tartják?

Dühösen pillantott rám.

– Csak őszinte akartam lenni.

– Tudom, de ez akkor is... ajvé. – Éppen tönkreteszem a legszebb dolgot, amit valószínűleg összesen hallani fogok tőle.

Most rajta volt a vállvonogatás sora, elfordult, és újra elindult az ösvényen.

– Már nem megyünk túl messze – szólt hátra néhány perc múlva.

– Jól értem, érdekel a történelem?

– Aha. Tudom, nőrd vagyok – feleltem, hálásan a témaváltásért.

Daemon ajka megrándult.

– Azt tudtad, hogy régen ez a vidék a seneca indiánok földje volt?

Megtorpantam.

– Kérlek, mondd, hogy nem ősi temetőkön taposunk éppen.

– Hát... biztos vagyok benne, hogy vannak erre valahol ősi temetők. Habár itt inkább csak átutaztak, elképzelhető, hogy néhányan meghaltak éppen ezen a helyen, és...

– Daemon, nem akarom tudni ezt a részt! – Finoman meglöktem a karját. Az arcára megint fura kifejezés ült ki, aztán megrázta a fejét.

– Jó, akkor elmondom a történetet, de kihagyom a valós, ám iaszto részleteket.

Egy hosszú ág nyúlt be az ösvényre. Felemelte nekem, hogy átbújhassak alatta. A vállam a mellkasához ért. Aztán visszajettette az ágot és újra az élre állt.

– Milyen történetet?

– Megtudod, csak figyelj. Réges-régen ezen a tájon csak erdők és hegyek voltak...ma sem sokban különbözik, ha azt a néhány várost leszámítjuk. – Az ujjait végighúzta az alacsonyabb ágakon, ahogy elhaladt mellettük, néhányat félretolt az utamból. – De képzeld el, hogy olyan ritkán lakják a vidéket, hogy napokba, akár hetekbe is beletelhet, mire elérsz a legközelebbi szomszédodhoz.

Megborzongtam.

– Magányos életnek tűnik.

– Meg kell értened, hogy néhány száz évvel ezelőtt erről szólt az élet. A farmerek és a hegyi emberek kilométerekre laktak egymástól, és a távolságot gyalog, esetleg lovon győzték le. Nem es volt az utazás legbiztonságosabb módja.

– Azt el tudom képzelni – válaszoltam halkan.

– A seneca törzs az Államok keleti részén vándorolt, és volt idő, amikor éppen ezen az úton jártak a Seneca-sziklák felé. – Daemon a szemembe nézett. – Tudtad, hogy ez a kis ösvény a házatok mögött egyenesen odavezet?

– Nem. Olyan messzinek tündek, sosem gondoltam rájuk így.

– Ha még pár kilométert gyalogolnál, egyenesen a sziklák lábánál találnád magad. Eléggé köves út, még a tapasztalt hegymászók is távol maradnak tőle. Tudod, a Seneca-sziklák átnyúlnak Grant megyéből Pendleton megyébe. A legmagasabb pontjuk a Spruce Knob, Seneca városa mellett pedig találunk egy kiugrót, aminek Champe Roks a neve. Ezt elég nehéz elérni, mert általában mások birtokán kell hozzá átgyalogolni, de megéri, ha felmászatsz az égbe, három száz méter fölé – fejezte be vágyakozva.

– Jól hangzik.

– Nem. Nem sikerült a gúnyt kiszűrnöm a hangomból, úgyhogy kínosan elmosolyodtam. Nem akartam tönkretenni a hangulatot. Alighanem ez volt a leghosszabb beszélgetés köztünk, amelyben nem hangzott el beintést érdemlő megállapítás.

– Jó is, ha nem félsz, hogy lecsúszol. – Felnevetett az arckifejezésemén. — A Seneca-sziklák különben kvarcitból vannak, ami tulajdonképpen átalakult homokkő. Ezért tűnik néha rózsaszínnek. A kvarcit a béta-kvarcok közé tartozik. Azok, akik hisznek a... természetfeletti erőkben, vagy a... természet különös erőiben, ahogy ezt nagyon sok indián törzs is tette, azt tartják, hogy a béta-kvarckristályokban tárolni lehet az energiát, alakítani, akár manipulálni is. Képesek akár az elektronikus eszközöket is eltéríteni... és elrejteni dolgokat.

– Jóóól van. – Szigorú pillantást vetett rám, úgyhogy eltökéltem, hogy nem szakítom félbe még egyszer.

– Valószínűleg a seneca indiánokat is a béta-kvarc vonzotta ide. Senki sem tudhatja, elvégre nem voltak őshonosak Nyugat-Virginiában. Senki sem tudja, meddig táboroztak, kereskedtek vagy háborúztak itt. –Néhány pillanatra elhallgatott, úgy vizslatta a terepet, mintha látná is ott a múlt árnyait. – Van viszont egy nagyon romantikus legendájuk.

– Romantikus? – kérdeztem vissza, miközben átsegített egy csermely felett. Nem igazán tudtam romantikus képzetet kapcsolni valamihez, ami háromszáz méter magasra nyúlik az égbe.

– Tudod, volt egy csodaszép indián hercegnő, a neve Jégmadár, aki a törzs hét legbátrabb harcosát arra kérte, hogy bizonyítsák iránta való szerelmüket, tegyenek meg valamit, amire csak ő maga volt képes. A szépsége és rangja miatt sok férfi kérte volna feleségül, azonban Jégmadár egyenlő társra vágyott. Amikor elérkezett a nap, hogy kiválassza a férjét, olyan kihívást állított eléjük, hogy csak a legbátrabb, leginkább eltökélt harcos nyerhesse el a kezét. Azt kérte udvarlóitól, hogy másszák meg vele a legmagasabb sziklát.

Ahogy halkan mesélt, Daemon lassított a léptein, s egymás mellett sétáltunk a keskeny ösvényen.

– Mind neki is indultak, ám ahogy nehezebbé vált a mászás, hárman visszafordultak. A negyedik kifáradt, az ötödik teljesen kimerült. Csak ketten maradtak, és a szépséges Jégmadár előttük haladt. Végül felért a legmagasabb

pontra, visszafordult, hogy lássa, ki tartott vele. Már csak egy mászott, alatta néhány fogásnyira, ám miközben nézte, a harcos elkezdett visszacsúszni.

Egészen elvarázsolt a történet. A gondolat, hogy hét férfit versenyre bírjak a kezemért, a halállal a hátuk mögött, elképzelhetetlen volt számomra.

– Jégmadár csak egy pillanatig habozott, amíg végiggondolta, hogy ez a harcos nyilvánvalóan a legerősebb, ám nem egyenlő övele. Megmentheti, vagy hagyhatja, hogy lezuhanjon. Bátor volt, csakhogy még nem érte el a csúcsot, mint a lány.

– De mögötte volt? Hogy hagyhatta hogy leessen? – Magamban eldöntöttem, hogy ha Jégmadár hagyta a harcost lezuhanni, ez a történet szívás.

– Te mit csináltál volna? – kérdezte Daemon kíváncsian.

– Nem mintha valaha is arra kérnék egy csapat férfit, hogy a szerelmüket olyan hihetetlenül veszélyes és ostoba cselekedettel bizonyítsák, mint ez, de ha valami csoda folytán mégis ilyen helyzetben találnám magam...

– Kat? – kérdezte.

– Lenyúlnék és megmenteném, természetesen. Nem hagynám, hogy lezuhanjon és meghaljon.

– De nem adott bizonyosságot.

– Az nem számít – vitakoztam. – Ott volt, közvetlenül Jégmadár mögött. Mégis mennyire lehet valaki szép, aki egy megcsúszás miatt hagy meghalni egy férfit? Hogy lehet ilyen ember képes vagy méltó a szeretetre, ha hagyja, hogy ez megtörténjen?

Daemon biccentett.

– Nos, Jégmadár is éppen így gondolta.

Megkönnyebbülten mosolyodtam el. Egyébként elég pocsék romantikus legenda lett volna.

– Helyes.

– Jégmadár tehát eldöntötte, hogy a harcos egyenlő vele, és ezzel választott is. Elkapta a férfit, mielőtt az lezuhanhatott volna. A törzsfőnök fogadta őket, és elégedett volt a lánya választásával. Áldását adta rájuk, a harcost pedig örökösének nevezte ki.

– Szóval ezért nevezik így a Seneca-sziklákat? Az indiánok és Jégmadár miatt?

– Ezt mondja a legenda – bólintott Daemon.

– Legendának szép, de azt hiszem, több száz méter sziklamászás, csak azért, hogy bebizonyítsd a szerelmedet, enyhe túlás.

– Ezzel egyetérték – kuncogott.

– Remélem is, különben azon veszed észre magad, hogy gyorsulási versenyekben veszel részt az államközi autópályán, hogy mai módon bizonyítsd a szerelmed. – Amint kiböktem, szerettem volna leharapni a nyelvemet. Reméltem, nem veszi úgy, hogy értem.

Sötéten pillantott rám.

– Nem tervezek effélét.

– El lehet innen jutni oda, ahol az indiánok másztak? – kérdeztem kíváncsian. Daemon a fejét rázta.

A kanyon megközelíthető, de az már komoly túrázás. Nem olyasmi, amit egyedül kellene csinálnod.

Felnevettem a gondolatra.

Hát, emiatt nem kell aggódnod. Azon gondolkodom, miért jöttek ide az indiánok. Kerestek valamit? – Kikerültem egy nagy görgetegkővet. –Nehéz elhinni, hogy egy rakás szikla hozta őket.

– Sosem tudhatod. – Összecücsörítette az ajkát, és egy másodpercig hallgatott, mielőtt újra megszólalt volna. – Az emberek gyakran tekintik a múlt hiedelmeit primitívnek, ostobának, pedig napról napra több igazságot látunk meg a múltból.

Felpislantottam rá, hátha meg tudom állapítani, komolyan beszél-e. Sokkal érettebbnek tűnt, mint a korunkbeli fiúk bármelyike.

– Mit mondtál, miért voltak a sziklák olyan fontosak?

Lenézett rám.

A kőfajták... – Hirtelen kitágult a szeme. – Cica??

– Abbahagynád ezt a...

– Csönd! – szisszent rám, s tekintete a vállam felett rászegeződött valamire, aztán a karomra tette a kezét. – Ígérd meg, hogy nem hisztizel!

– Miért hisztiznék? – súgtam. Akkor magához rántott, teljesen váratlanul. A mellkasára tettem a kezemet, hogy el ne vágódjak, a bőre mintha vibrált volna az érintésem alatt. – Láttál már medvét?

Belém nyilallt és virágot hajtott a rémület.

– Micsoda? Egy medve?

Kitéptem magam a karjából, és megperdültem.

Ó, igen, Ott állt egy medve.

Alig öt méterre tőlünk. Hatalmas, szőrös és fekete, bajszos pofája a levegőt kószolgatta. A füle meg-megrándult a lélegzésünk hangját hallva. Egy pillanatra teljesen ledermedtem. Sosem láttam még medvét, élőben nem. Volt benne valami nemes - ahogy az izmai mozdultak nehéz bundája alatt, ahogy sötét szemével legalább olyan figyelmesen lesett minket, mint mi őt.

Az állat közelebb lépett, egyenesen az ágak között bevetődő nap sugárpázmába. Fekete szőre megcsillant.

– Ne fuss! – súgta Daemon. Mintha képes lettem volna mozdulni, akár akaratból is.

A medve félig ugató, félig morgó hangot hallatott, és a hátsó lábaira emelkedett: nem sokkal maradt két méter alatt. Rögtön utána felüvöltött, morajlón, bömbölve. Végigfutott a hátamon a hideg.

Ez nem jól alakul.

Daemon ekkor kiabálni kezdett, és hadonászott a karjaival, ám ezzel nem zavarta össze a medvét. Az visszazuhanó négy lábra, s megrázta magát.

Aztán nekünk rontott.

A félelem gombócba gyűlt, és elzárta a torkomat, nem kaptam levegőt. Összeszorítottam a szememet. Élve megesz egy medve! Ez annyira rossz vég! Még hallottam, hogy Daemon káromkodik, és csukott szemhéjaimon át is észrevettem, hogy vakító fény villan, amit forró huzat követett, hátrafújta a hajamat a homlokomból. Aztán újra felvillant a fény, de most sötétség követte, és elnyelt mindenestől.

FURA, FÉMES SZÁJÍZZEL ÉBREDTEM. Eső kopogott a tetőn, a távolban mennydörgés robajlott.

Valahol nem messze lecsapott a villám, vékony, vibráló elektromossággal telítve a levegőt. Mikor kezdet esni? Az utolsó emlékeim szerint az ég tiszta, ragyogó kék volt.

Zavartan apró lélegzetet vettem.

A vállam valami meleg, kemény felületnek nyomódott. Elfordítottam a fejem. A valami hirtelen felemelkedett, majd lassan visszaereszkedett. Beletelt egy másodpercbre, hogy rájőjjek, az arcom egy mellkasnak préselődik. A hintaágyon voltunk, Daemon a derekamra tette a kezét, hogy megtartsa maga mellett.

Nem mertem mozdulni.

A testem minden egyes porcikájával éreztem az övét. A combunk Összesimult, mély, egyenletes lélegzése a hasizmait emelgette a kezem alatt. A derekamra fonódó kezének hüvelykujja lassú, megnyugtató köröket írt le a pólóm szegélyénél. Minden kör egy kicsit feljebb csúsztatta az anyagot, feltárva a bőrömet, amíg végül az ujjja a csípőmhöz ért. Bőr a bőrön. Forró volt, mégis reszketős, ilyen érzéssel alig találkoztam még.

Megállt a keze.

Feltámaszkodtam, és belenéztem a meglepően zöld szempárba.

– Mi történt?

– Elájultál – felelte, és elvonta a kezét a derekamról.

– Tényleg? – Visszahúzódtam, némi távolságot engedve kettőnk közé, és kisimítottam kócos hajamat az arcomból. A fémes íz még mindig a szájpadrásomra tapadt.

Daemon bólintott.

– Azt hiszem, a medve megrémített. Úgy cipeltelek haza.

– Végig? – A francba, és én ezt kihagytam! – Mi... mi történt medvével?

– A vihar elijesztette. Azt hiszem, a villámlás. – Összevonta szemöldökét. – Te jól vagy?

Hirtelen ragyogó fehér fény vakított el mindkettőnket. A mennydörgés csak pillanatokkal később követte, és elnyomta az eső kopogását.

Daemon arckifejezése az árnyékokba veszett.

A fejemet ráztam.

– A medve megijedt egy vihartól?

– Azt mondanám.

– Akkor szerencsénk volt – suttogtam, és végignéztem magamon. Bőrig áztam, ahogy Daemon is. Az eső most már igazán szakadt, el sem lehetett látni néhány lépésnél távolabb a verandától, ami olyan érzést keltett, mintha a saját kis világunkban lennénk.

– Úgy esik itt az eső, mint Floridában - jegyeztem meg. Fogalmam sem volt, mi mást mondhatnék, az agyamat mintha megsütötték volna.

Daemon a térdemnek érintette a sajátját.

– Azt hiszem, még pár percre itt ragadtál velem.

– Biztosan úgy nézek ki, mint egy vízbe fúlt macska.

– Jól nézel ki. A nedves fazon remekül áll.

Mérgesen pillantottam rá

– Na, most tudom, hogy hazudsz.

Megmozdult mellettem, és anélkül, hogy szólt volna, egyszer csak megéreztem, hogy az ujjai az állam alá csúsznak, és maga felé emelik. Telt ajka féloldalas mosolyba húzódott.

– Sosem hazudnék arról, amit gondolok.

Nagyon szerettem volna, ha eszembe jut valami okosság, amit kimondhatok, lehetett volna akár kihívó is, de átható pillantása minden összefüggő gondolatomat kisöpörte a fejemből.

Az ő szemében is zavar villant, amikor enyhén elnyíló szájjal előre hajolt.

– Azt hiszem, már értem.

– Mit értesz? - suttogtam.

– Szeretem nézni, amikor elpirulsz. – A hangja alig volt hangosabb a mormolásnál, a hüvelykujja az arcomat simogatta. Aztán előre hajtotta a fejét, a homlokát az enyémhez támasztotta. Csak ültünk így, ketten, elmerülve valami korábban nem létezőben. Azt hiszem, a lélegzéssel is felhagytam. A szívem összevissza ütött néhányat, aztán megállt. Egyre emelkedett bennem a várakozás, azzal fenyegetett, hogy bármelyik pillanatban túlcordulhat.

Még csak nem is *kedveltem*. Ő sem engem. Örűlség, de mégis megtörtént.

Ismét lecsapott a villám, ezúttal sokkal közelebb. A nyomában járó mennydörgéstől meg sem riadtunk. A saját világunkban léteztünk.

És akkor a mosoly eltűnt az ajkáról, a pillantásába zavar és kétségbeesés költözött, de még mindig engem nézett kutatón.

Az idő lelassult, minden másodperc a végtelenbe nyúlt, minden lélegzetvételem édes kínszenvedéssé vált. Vártam, meg akartam mutatni neki, akármit is keres. A szeme mélyzöldre sötétült, az arcán elkínzott grimasz jelent meg, mintha belül harcolna önmagával. A tekintetétől egyszerre nagyon elbizonytalanodtam.

Felismertem a pillanatot, amikor elszánta magát. Mély lélegzetet vett, szép szeme lecsukódott. Éreztem a leheletét az arcomon, az ajkam felé. Tudtam, hogy el kellene húzódnom. Daemon nagyon-nagyon rossz fiú. De elállt a lélegzetem, az ajkaink olyan közel voltak, és annyira vágytam, hogy elé siessek, hogy érezzem, valóban olyan puhák-e, mint amilyennek látszanak.

– Hé, srácok! – kiáltotta Dee.

Daemon hátrarándult, egyetlen folyékony mozdulattal elsiklott, egészséges távolságra húzódva tőlem a hintán.

Én levegőért kaptam, a gyomromat meglepetés és csalódás égette. A testem még mindig bizsergett, mintha nem jutott volna oxigénhez. Annyira elmerültünk egymásban, hogy észre sem vettük: elállt az eső.

Dee felsétált a lépcsőn, de a mosolya leolvadt, amikor a bátyjáról rám pillantott. Összehúzta a szemét. Biztosra vettem, hogy az arcom vörvörös, és nyilvánvalóan elárulja, hogy Dee félbeszakított valamit, ő azonban csak a bátyját bámulta, a szája tökéletes, dacos O formájúra nyílt.

Daemon rávigyorgott, ugyanazzal a féloldalas grimasszal, amitől úgy nézett ki, mint aki titokban nevet.

– Hahó, hugi! Mi a helyzet?

– Semmi – felelte Dee, és a szeme még jobban összeszűkülte. – *Ti* mit csináltok?

– Semmit – ismételte Daemon, és leugrott a hintáról. Széles válla felett visszapillantott rám. – Csak szerzek még pár piros pontot.

A szavai elfűjték a kellemes ködöt. Leugrott a verandáról, és a házuk indult. Dee-re pillantottam. Szerettem volna a bátyja után futni, és páros lábbal mellbe rúgni.

– Az, hogy majdnem megcsókolt, még a kulcsaira kötött alku része volt, vagy csak azért csinálta, hogy jól érezd magad? - Elszorult a torkom sajgott a bőröm.

Dee mellém huppant a hintára.

– Nem. Ez egyáltalán nem volt az alku része. – Lassan rám nézett, – Meg akart csókolni?

Éreztem, hogy az arcom még jobban kigyúl.

– Nem tudom.

– Nahát - mormolta kerekre nyílt szemmel. – Ez váratlan.

Nekem pedig kényelmetlen volt. Gondolni sem akartam rá, mi történhetett volna, ha Dee nem jelenik meg. Főleg nem akkor akartam gondolni rá, amikor itt ül.

– Izé, a családonál voltál?

– Aha, muszáj volt még az iskolaév előtt. Bocsánat, nem volt alkalmam, hogy szóljak. Kicsit hirtelen jött. – Elhallgatott. – Mit csináltatok korábban... a majdnem-csók előtt?

– Sétáltunk, mindössze ennyi.

–Ez fura – felelte, és figyelmesen rám nézett. – El kellett vennem a kulcsait, de már visszakapta őket.

Grimaszba húzódott az arcom.

– Aha, különben köszi. Nincs is jobb, mint egy srác, akit belezsarolnak, hogy veled legyen. Kiválóan növeli az önbecsülésedet!

– Jaj, nem! Nem erről volt szó egyáltalán! Csak azt gondoltam, szüksége van egy kis...– motivációra, hogy kedvesebb legyen.

– Nagyon sokat jelenthet neki a kocsija – motyogtam.

– Aha, ez így van. Sok időt töltött veled, amíg nem voltam itt?

– Egyáltalán nem. Egyszer elmentünk a tóhoz, meg a mai. Semmi több.

Kíváncsiság suhant át Dee arcán, aztán elmosolyodott.

– Jól szórakoztatok?

Nem igazán tudtam, mit feleljek erre, úgyhogy vállat vontam,.

– Igen, tulajdonképpen elég kedves volt. Úgy értem, voltak *pillanatai*, de annyira nem volt vészes. – Ha nem veszem figyelembe, hogy kényszerből csinálta, és hogy majdnem megcsókolt a piros pontjai miatt.

– Ha akar, Daemon is tud kedves lenni. - Dee meglökte a hintát, fél lábbal adott neki új és új lendületet. – Hol sétáltatok?

- Az egyik turistaösvényen, de aztán megláttunk egy medvét.
- Egy medvét? – Dee riadtan nézett rám. – Szent ég, mi történt?
- Izé, én elájultam, vagy valami.

Rám bámult.

- Elájultál?

Elvörösödtem.

- Hát, igen. Daemon hozott haza, ide, a többi meg, hát, az csak a többi.

Dee megint kíváncsian, fürkészően nézett rám. Aztán megrázta a fejét, és témát váltott. Megkérdezte, kimaradt-e még valamiből, amíg távol volt. Elmeséltem mindent, de a fejem teljesen máshol járt. Dee aztán mondott valami olyasmit is, mielőtt elment, hogy meg kéne nézni egy filmet. Azt hiszem, beleegyeztem.

Még sokáig nem tudtam eligazodni Daemonön, azután sem, hogy bementem, és felvettem egy régi melegítőt. A túránk alatt már-már kedvelhetőnek tűnt, aztán visszaváltott superbunkóba.

Bosszúsan, égő arccal elvetettem magam az ágyamon, és a menyinyezetet bámultam. A vakolaton apró repedések hálózata húzódott. A szememmel követtem a mintázatot, a fejemben visszajátszottam a majdnem-csókig vezető eseményeket. A gyomrom bukfcencet vetett, amikor arra gondoltam, mennyire közel járt az ajka az enyémhez. De ennél rosszabb volt a tudat, hogy azt akartam, csókoljon meg. A kedvelésnek és a vágynak ezek szerint semmi köze egymáshoz.

Tisztázzuk ezt, jó? - Dee értetlenül nézett rám a sürgős újra kárpitozásért kiáltó fotelból, ahová betelepedett. – Nincs elképzelésed, hol akarsz továbbtanulni?

- Mintha anyámat hallanám – nyögtem fel.

– Mégiscsak az utolsó éved kezdődik. – Dee egy pillanatra elhallgatott. – Nem jönnek a jelentkezések rögtön, ahogy az iskola elkezdődik?

A nappalinkban ültünk, magazinokat lapozgattunk, amikor anyu *nagy* lazán besétált, és lerakott egy köteg egyetemi ismertetőt a kisasztalra. Kösz, anyu!

- Neked nem kell jelentkezni? Te is velünk jársz, nem?

Az érdeklődés eddig csillogó szikrája elhalványult a szemében.

- De igen, de most rólad van szó.

Szemforgatva felnevettem.

– Még nem döntöttem el, mit akarok csinálni. Szóval nem látom értelmét, hogy egyetemet válasszak.

– De hát mindegyik ugyanazt ajánlja. Válassz egy helyet, akármelyiket, ahová csak menni szeretnél. Kalifornia, New York, Colorado... még a tengerentúlra is mehetsz! Az csodás volna. Én azt tenném. Angliába mennék valahova!

– Megteheted – emlékeztettem. Dee lesütötte a szemét, felhúzta a vállát.

– Nem, nem tehetem.

– Miért? – Törökülésbe húztam a lábamat. Nem úgy tűnt, mint ha anyagi gondjaik lettek volna, elég volt ránézni az autóikra és ruháikra. Rákérdeztem, hogy dolgozik-e, és Dee azt felelte, hó havi ellátmánya van, amiből kényelmesen kijön. Szülői bánatpénz, amiért állandóan a városban vannak, és dolgoznak. Jó is az ilyesmi, ahol akad.

Anyu bármikor adott nekem pénzt, ha szükségem volt rá, de abban azért komolyan kételkedtem, hogy összeszedne havi háromszáz dolcsit nekem egy szép, új autóra. Szóba sem jöhet. Kénytelen vagyok továbbra is az én kis kombimat szeretni, rozsdástól, mindenestől. A lényeg, hogy eljuttasson A pontból B-be, ahogy mindig mondani szoktam.

– Dee, oda mehetsz, ahova csak akarsz.

Szomorú mosolyra húzta az ajkát.

– Ha leérettségizek, alighanem itt maradok. Talán beiratkozom egy olyan online egyetemre.

Először azt hittem, tréfál.

– Ezt komolyan mondod?

– Aha. Mondhatni, itt ragadtam.

Felcsigázta az érdeklődésem, hogy valaki ott ragad valahol.

– Mi ragaszt ide?

– Itt a családom – felelte halkan, és felnézett. – Különben a tegnap esti filmtől, amit néztünk, rémálmaim lettek. Utálom már a gondolatát is, hogy egy kísértetházban a szellemek figyelik, ahogy alszol.

Nem tudtam nem észrevenni, hogy megint villámgyorsan témát váltott.

– Na, ja, az a film tényleg elég ijesztő volt.

Dee grimaszolt.

– Daemonre emlékeztem. Régebben megállt az ágyam mellett, amikor aludtam, mert azt hitte, vicces. – Megborzongott az emléktők – Annyira dühös voltam rá! Mindegy, milyen mélyen aludtam, akkor is éreztem, hogy bámul, és felébredtem. Ő meg csak nevetett és nevetett.

Elmosolyodtam az elképzelt jeleneten: a kisfiú Daemon bosszantja az ikertestvérét. A képet felváltotta a felnőtt Daemoné. Sóhajtottam – a frusztrációm túlment minden határon -, és becsuktam a magazint.

A verandánkon történt eset óta nem láttam, de hát még csak hétfő volt. Két nap nélküle teljesen megszokott. És különben sem akartam látni.

Felpillantottam. Dee az újság hátulját lapozgatta. Mindig ezt csinálta hogy kikeresse a horoszkópot. Jobbját az állának támasztotta, ajkán az egyik lilára festett körmével paskolta.

És az ujj elmosódott, majdnem el is tűnt. Mintha vibrált volna körülötte a levegő.

Sűrűn pislogni kezdtem. Az ujj a helyén volt. Remek. Megint hallucinálok.

Félredobtam a magazinomat.

– Be kell mennem a könyvtárba. Új könyvek kellenek.

– Menjünk együtt, és vásároljunk be könyvekből! – Izgatottan fészkelődni kezdett a székében. – Meg akarom nézni azt a könyvet, amit blogodon értékeltél, a költözés előtti héten. Azt, amelyikben a gyerekeknek szuperhatalmuk van.

Kis szívem boldog táncba kezdett. Olvasta a blogomat. Még csak nem is emlékeztem, hogy megadtam neki a címét.

– Az jó lenne, de arra gondoltam, hogy ma megyek a könyvtárba. Az ingyenesnél nincs jobb ajánlat. Nem akarsz velem jönni?

– Ma este? – kérdezett vissza kerekre nyílt szemmel. – Ma este nem, de holnap már jó lenne.

– Nem nagy ügy, ha ezt most kihagyod. Már napok óta tervezem, de mindig halasztgattam, és mielőtt elkezdem a tankönyveket, kell valami szórakoztató olvasmány is.

Manóarca körül örvénylett sötét haja, ahogy a fejét rázta.

– Nem nagy dolog. Szívesen mennék veled. Csak ma nem jó. Más terveim vannak. Ha nem volnának, mennék.

– Nyugi, Dee! Elmegyek egyedül a könyvtárba, aztán később elmegyünk együtt vásárolni. Most már egész jól kiismerem magam a városban. Nem fogok elveszni, vagy valami. Az egész csak akkora, mint öt háztömb.

Elhallgattam, aztán, hogy témát váltsak, sietve rákérdeztem, miféle tervei vannak az estére. Mosolytalanul felelt.

– Semmi, csak néhány barátunk érkezik haza.

Az egyszerű kérdés szemmel láthatóan rosszul érintette, és vonakodott elárulni, mit csinál valójában. Fészkelődni kezdett a fotelben, a körmeit nézte. Úgy éreztem, mintha bántottam volna, bár nem értettem, mi lehetett ebben a kérdésben kellemetlen. Egy részem pedig csalódottan és fájón jegyezte meg, hogy engem nem hívtak.

– Remélem, jól szórakoztok este - hazudtam. Na jó, nem hazudtam igazán. Csak félig. Nem vagyok büszke rá, de tessék, okkal vagy ok nélkül, kihagyva éreztem magam.

Dee még mindig mocorgott, és közben engem figyelt. Összehúzta a szemét, majdnem úgy, mint akkor a verandán.

– Azt hiszem, jobb lenne, ha várnál, amíg veled tudok menni. Mostanában eltűnt néhány lány.

Kiruccanni a könyvtárba nem olyan veszélyes, mint egy ház, ahol a pincében kábszert főznek, de eszembe jutott a korábban látott hirdetés az eltűnt lányról, úgyhogy megvontam a vállamat.

– Jól van, meggondolom.

Dee addig maradt, amíg anyunak lassan indulnia kellett dolgozni. Kifelé menet megállt a veranda szélén.

– De tényleg, ha tudsz várni holnapig, elmegyek veled könyvtárba.

Még egyszer biztosítottam a beleegyezésemről, aztán gyorsan megöleltem. Amint kilépett a házból, már hiányzott. Túl nagy csend maradt utána.

MIUTÁN ANYUVAL MEGVACSORÁZTUNK, NEKIVÁGTAM. Nem tartott sokáig, hogy bejussak a városba, és újra megtaláljam a könyvtárat. Az utcák, ahol eddig mindig sok ember sétált, amikor párszor arra jártam korábban, most kihaltak voltak. Amíg vezettem, az égre felhők gyűltek, és ettől az egész belváros különös, kísérteties fénybe borult.

Bár továbbra is furcsálltam a saját életemet, és kicsit fájt, hogy Dee nem hívott meg a barátai közé, mosolyogva léptem be a könyvtárba. Ahogy megláttam a csendes helyiségben a falak menti polcokon sorakozó könyveket, az ikrek és minden más is kiment a fejemből. Mint amikor kertészkedtem, a hallgatók könyvtárakban is békét találtam.

Megálltam az egyik üres asztalnál, és boldogan sóhajtottam. Mindig is fel tudtam olvadni az olvasásban. A könyvek birodalma szükséges menedék volt a számomra, és boldogan ugrottam fejest a lapok közé.

Az idő gyorsabban múlt, mint gondoltam, és a könyvtár komor félhomályba borult. A könyvtárak általában árnyékosak, ha lemegy nap, de most az ég természetellenes sötétedése is erősítette a riasztó érzést. Nem is vettem észre, milyen késő van, amíg a könyvtáros le nem kapcsolta majdnem az összes lámpát. Nehezen találtam vissza a pulthoz. Addigra már nagyon szerettem volna kiszabadulni a huzatos, nyikorgó helyiségből.

Villám lobbanó fényében ragyogtak fel a polcok, majd mennyi dörgés gördült végig az utcákon. Bíztam benne, hogy elérek a kocsiig mielőtt szakadni kezd az eső. Magamhoz szorítottam a könyveket, amiket ki szerettem volna venni, és a pulthoz léptem. Rekordidő alatt végeztünk az adminisztrációval, alig maradt időm megköszönni, a könyvtáros hátat fordított, és elsietett, hogy bezárjon.

– Nahát – mormoltam. A közeledő vihar éjszakába fordította az alkonyatot, és ettől úgy tűnt, sokkal későbbre jár, mint valójában. Az utcákon még mindig nem járt senki. Visszanéztem, megfordult fejemben, hogy bent várjam meg, amíg elvonul az eső, azonban a könyvtárban éppen akkor hunyt ki az utolsó lámpa is.

Összezsikorgattam a fogamat, a könyveket a hátizsákomba dobtam aztán kiléptem. Alig tettem a lábamat a járdára, amikor eleredt az, eső, de mintha dézsából öntötték volna. Pillanatokon belül bőrig áztam. Igyekeztem legalább a

hátizsákomat szárazon tartani, míg a kulcsaimmal szerencsétlenkedtem, ide-oda ugrálva. A lezúduló eső szinte megfagyasztott.

– Elnézést, kisasszony – szakította félbe ügyetlenkedésemet egy szigorú hang. – Esetleg tudna nekem segíteni?

Annyira igyekeztem, hogy kinyissam az ajtót, és berakjam a könyveket az eső elől, hogy nem is hallottam senkit közeledni. Belöktem a hátizsákot az ülésre, és szorosan megmarkoltam a kezításkám úgy fordultam a hang felé. Az árnyékból egy férfi lépett ki, megállt az utcai lámpa alatt. Világos haján folyt az esővíz, félhosszú tincseit a koponyájára tapasztva. Drótkeretes szemüvege lecsúszott az orra hegyéig, miközben reszkető teste köré font karokkal állt.

– A kocsim, ott – kezdte emelt hangon, hogy meghalljam a motorháztetőn doboló eső ellenére is, és hátraintett – defektet kapott Abban bízam, hogy önnek esetleg van kerékkulcsa.

Valóban volt, de minden porcikám azt kiáltozta, hogy mondjak nemet, annak ellenére, hogy a férfi úgy nézett ki, mint aki egy követ sem tud rendesen elhajítani.

– Nem is tudom. – Halkabban szólaltam meg, mint akartam. Hátrasöpörtem vizes hajamat, és megköszörültem a torkomat. – Nem tudom, van-e süvöltöttem.

A férfi fáradtan elmosolyodott.

– Jobb alkalmat nem is választhattam volna, igaz?

– Nem bizony. – Egyik lábamról a másikra álltam. Egy részem szerette volna egy bocsánatkéréssel otthagyni, de egy másik, óriási részem sosem bírt az embereknek nemet mondani. Az ajkamat rágva tétováztam. Nem hagyhattam ott az esőben. Szerencsétlen fiú úgy nézett ki, mint aki bármelyik pillanatban összeomolhat. Az ismeretlennel szemben mindig jelentkező félelmet félresöpörte bennem az iránta érzett szájalom.

Tudtam, hogy segíthetek rajta, szóval nem tehettem meg, hogy ott hagyom. És az eső mintha csillapodott volna.

Döntöttem: halványan elmosolyodtam

.–Megnézhetem. Lehet, hogy van.

– A férfi arca felragyogott.

– Megmentene vele, ha találna egyet. – Végig ugyanott állt, nem lépett közelebb, talán megérezte, hogy nem bízom benne. – Mintha csillapodna az eső, de amilyen felhők jönnek, attól tartok, rémes vihar van a nyakunkon.

Becsaptam a vezető oldali ajtót, és hátrasiettem. Felnyitottam a csomagtartót, végigfuttattam a kezemet a kárpitozott fenekén, keresve a pótkerék kallantyúját.

– Őszintén, szerintem van itt egy valahol.

Csak Pár pillanatra fordítottam neki hátat, amikor megéreztem jeges léghuzatot a tarkómon. Felszökött az adrenalin szintem, a szívem megugrott, a gyomromat fájdalmas félelemindák rántották görcsbe.

– Az emberek annyira ostobák, Olyan hiszékenyek! – A hangja ugyanolyan hideg volt, mint a szél a nyakamon. Mielőtt felfoghattam volna a szavait, nedves, fagyos kéz kulcsolódott az enyémre, csonttörő erővel. A lélegzete ragacsosan simította meg a nyakamat, és ezzel vége is volt, még csak válaszolni sem bírtam.

A kezembe kapaszkodva megfordított. A fájdalom végigvágott az arcomon, egy sikoly szakadt fel a torkomból. Megint szemtől szembe láttam, azonban most már egyáltalán nem tűnt olyan elveszettnek, mint azelőtt. Mi több, magasabbnak szélesebbnek tűnt.

– Ha... ha a pénzemet akarja, vegye csak el! – Hozzá akartam vágni a készitáskámat, s elmenekülni. De az idegen csak elmosolyodott, és meglökött. Erősen. Elestem, a kemény beton ütésétől kiszaladt belőlem a levegő, égetőn megrándult a csuklóm. A jó kezemmel valóban hozzávágtam a táskát.

– Kérem – könyörögtem. – Vigye el! Nem szólok senkinek. Csak vegye el! Megígérem.

A támadóm lekuporodott elé, az arcán gonosz mosollyal. Felvette a táskámat. A szemüvege mögött mintha változott volna a szeme színe.

– A pénzed? Nekem nem kell a pénzed. – Félredobta a táskát. Csak bámultam rá rövid, szaggatott, sípoló lélegzetvételeim között. Nem bírtam felfogni, hogy ez tényleg megtörténik. Ha nem rabol ki, mit akar?

Az elmém bezárult a gondolatmenet előtt, és csak egy rettegő szó ismétlődött a fejemben: *Nem. Nem. Nem.*

Az agyamat teljesen elborították a gondolatok és képek, azonban testem megmozdult: elmásztam tőle, egyenesen neki a járdaszegélynek. Elöntött a félelem. Tudtam, sikoltanom kellene. A hang összegyűlt bennem. Kinyitottam a számat.

– Ne sikíts! – figyelmeztetett élesen, parancsolón. A lábizmaim megfeszültek. Elfordultam, felhúztam a térdeimet, hogy felugorva elfuthassak. Meg tudom csinálni: erre nem számít. Most!

Elmosódó gyorsasággal előrecsapott, megragadta mindkét bokámat, és megrántotta. A bal karom és a fejem bal oldala a járdának ütődött, a durva beton vakító fájdalommal nyúzta végig a bőrömet. A szemhéjam azonnal duzzadni kezdett, a karomon vér csordogált. Öklendeztem. Megpróbáltam kivonni a lábamat a szorításból, sikertelenül, aztán rúgtam egyet. Nyögve, de megtartott.

– Kérem, eresszen el! – Ismét rúgtam egyet. A járda tovább tépte a karomat, felfokozva a fájdalmamat, és még valami erősebbet.

Düh lobbant bennem, a félelmemmel vívott, s igyekezett legyűrni. A kettő keveréke vad indulattal töltött el. Rugdosódtam, vergődtem, toltam-húztam magam, azonban a férfi meg sem rezdült. Egy centit sem.

– Eresszen el! – Most már sikoltottam, a hang után égő rekedtség maradt a torkomban. Támadóm sebesen mozdult, az arca elhalványodott, majd újra kiélesedett, mint Dee keze korábban. És már rajtam is volt, befogta a számat. A súlya – bár azelőtt kicsinek, gyengének tűnt – elviselhetetlenül nehezedett rám. Nem kaptam levegőt, nem bírtam mozdulni. Összenyomott, de ami csaknem megsemmisített, az a tudat volt, hogy mi vár rám.

Valaki biztosan meghallott. Ez volt az utolsó reményem.

Lehajolt, megszimatoalta a hajamat. Undor borzongott végig rajtam.

– Igazam volt. Ott van a nyomuk rajtad. – Elvette a számról a kést és vállamat markolta meg. – Hol vannak?

– Nem... nem értem – köhögtem fel.

– Persze, hogy nem – felelte, és az arca megvető grimaszba torzult. – Nem vagy más, mintegy ostoba, sétáló emlős. Értéktelen.

Összeszorítottam a szememet. Nem akartam ránézni. Nem akartam látni. Haza akartam menni. *Kérem...*

– Nézz rám! – Amikor nem engedelmeskedtem újra megrázott. A fejem a betonnak csattant, az új fájdalom megriasztott, és ép szemem akaratom ellenére kinyílt.

A férfi jeges keze megragadta az államot. Pillantásom végigsöpört az arcán. Hatalmas, üres szemek néztek vissza rám – még sosem láttam ilyet.

És megláttam bennük valamit, ami még rosszabb volt, rosszabb, mint ha kirabolnak, rosszabb, mint ha megaláznak, bántalmaznak. Halált láttam bennük, az én halálomat, cseppnyi megbánás nélkül.

– Mondd el, hol vannak – ismételte feszes, elharapott szavakkal. A hangja tompán szólt, mintha víz alól érkezne, de talán csak én éreztem úgy. Talán én fuldokoltam.

– Hát jó – köpte. – Lehet, hogy szükséged van egy kis bátorításra. A következő pillanatban két keze rászorult a torkomra, és mielőtt bármit tehettem volna, elakadt az utolsó szabad lélegzetem. Belém mart a pánik, igyekeztem lefejtetni az ujjait a nyakamról, hiábavalóan rugdalóztam, hogy kiszabadítsam magam. Törékeny légcsövemet teljesen elzárta a szorítása.

– Most már elmondod? – kérdezte kihívón. – Nem?

Fogalmam sem volt, miről beszél. A csuklóm már nem sajgott karom és arcom lehorzsolts bőre nem égett annyira, mint előtte mert új fájdalom söpörte el a korábbiakat. Levegő, nem volt levegőm. A szívem oxigént követelve dübörgött a mellkasomban, a fejemben robbanással fenyegetett a nyomás. A lábaim elzsibbadtak; apró fényszikrák táncoltak a szemem előtt.

Meg fogok halni.

Soha többé nem látom anyámat. Istenem, bele fog szakadni a szíve. Nem halhatok meg így a semmiért.

Némán könnyörögtem, hogy valaki találjon rám, mielőtt késő lenne, azonban a világ lassan fakulni kezdett. Tintasötét szakadékba süllyedtem. Már a nyomás sem kínozott annyira, a tűz a torkomban csillapodott. Távozott a fájdalom. Én távoztam, beleolvadtam a sötétbe.

És akkor eltűnt a keze, hús csattanása hallatszott, ahogy egy test a távolban a betonnak csapódik. Egy mély kút alján éreztem magam, a hang forrása túl messze volt, fent.

Viszont kaptam levegőt. Mohón kortyoltam, szívtam be felsebzett torkomon át, éreztem, hogy eljut fuldokló szerveimhez. Felköhögtem.

Valaki lágyan, éneklően felkiáltott, egy olyan nyelven, amit még Sosem hallottam, aztán káromkodás és ütés zaja jutott a fülembe.

Egy test zuhant mellém. Kicsit elfordultam, belém hasított a fájdalom de örömmel fogadtam. Azt jelentette, hogy élek.

Árnyékok küzdöttek. Az egyikük – egy férfi – elkapta a másikat, és magasra emelte. Brutális ereje megdöbbsentett, lehetetlen volt, embertelen.

Felültem, de legyűrt egy újabb köhögési roham. Letámasztottam a kezemet, és feljajdultam a csuklómba hasító fájdalomtól.

– A pokolba! – csattant fel egy mély hang. Éles vörös-sárga fény lobbant, az utcai lámpák mind szétrobbantak. A teljes háztömbre sötétség borult. Meghajolva öklendeztem.

Murva csikordult, egy pár túrabakancs orra jelent meg előttem. Felkaptam a karomat, hogy távol tartsam, akárki is az.

– Minden rendben. Elment. Te jól vagy? – Gyengéd kezet éretem a vállamon, megtámasztott. Valahol az agyam hátsó részében ismerősnek találtam a hangot. – Csak maradj ülve!

Próbáltam felnézni, de úgy megszedültem hogy elakadt a lélegzetem. A világ elmosódott a szemem előtt, aztán kitisztult megint. A bal szemem teljesen bedagadt, és a szívverésemmel együtt lüktetett.

– Minden rendben – mondta a másik.

Melegséget éreztem a vállamon, végigfolyt a karomon, körbeölelte a csuklóm, enyhítette az izmaim sajgását, majd mélyebbre szivárgott. A fehér homokon, a forró nap alatt heverészve töltött délutánok emléke villant fel bennem.

– Köszönöm, hogy... – Elhallgattam, mert ekkor végre tisztán láttam megmentőm arcát. Magas arccsontok, egyenes orr, telt ajkak kerültek a fél szemem fókuszába. Szépséges arc, azonban olyan hideg, hogy semmi köze sem lehetett a hőséghez, amely lassan elborította az egész testemet. Ragyogó, kivételesen zöld szemek állták a pillantásomat.

– Kat? – kérdezte Daemon, és a homloka aggodalmas ráncba húzódott. – Itt vagy még?

– Te... – suttogtam. A fejem oldalra biccent. Távoli fényként is észrevettem, hogy már nem esik.

Felvonta szénfekete szemöldökét.

– Igen, én.

Kábán lepillantottam. Még mindig fogta a csuklóm. A lüktetés elmúlt, de az érintés máshogy hatott. Összezavarodva elrántott a kezemet.

– Segíthetek – erősködött, és újra felém nyúlt.

– Nem! – sikoltottam. *Fájt.*

Egy pillanatig nem mozdult, aztán kiegyenesedett, miután még egy pillantást vetett a csuklómra.

– Ahogy akarod. Hívom a rendőrséget.

Igyekeztem nem kihallgatni a telefonbeszélgetést, és a végére már rendesen tudtam lélegezni.

– Köszönöm! – Rekedten jött ki a hang a torkomon, sajgott a beszéd.

– Nekem ne köszönd! – Beletúrt a hajába. – A pokolba is, ez az én hibám.

Hogyan lehetett volna az ő hibája? Az agyam biztosan nem működött még rendesen, mert a szavainak nem láttam értelmét. Óvatosan hátrahajoltam, és felnéztem – nagyon fel. Azonnal azt kívántam, bárcsak ne tettem volna. Daemon rendkívül dühösnek tűnt. És védelmezőnek.

– Látsz valami szépet, cica?

Lesütöttem a szememet, a pillantásom ökölbe szorult kezére esett. Még csak le sem horzsolta a bütykeit.

– Fényt. Fényt láttam.

– Hát, azt mondják, az alagút végén fény vár.

Összerezzenem az emlékeztetőtől, hogy majdnem meghaltam este. Daemon lekuporodott.

– A fenébe, sajnálom. Ez tapintatlanság volt. Mennyire sérültél meg?

– A torkom. Fáj. – Finoman odanyúltam, és megrándultam. – A csuklóm is. Nem tudom, nem törtem-e el. – Óvatosan felemeltem a karomat. Bedagadt, és már előjöttek rajta a sötétlila zúzódások. – De volt egy... felvillanás.

Daemon a karomat tanulmányozta.

– Lehet, hogy eltört, vagy megrándult. Ennyi az egész?

– Az egész? Az a fickó... meg akart ölni!

Összeszűkül a szeme.

– Értem. Csak remélem, hogy semmi fontosat nem tört el. – Egy pillanatra elhallgatott, töprengett. – Például a koponyád.

– Nem... nem hiszem.

Fújt egyet.

– Remek, remek. – Felállt, körülnézett. – Különben, mit kerestél itt?

– Könyvtárba akartam menni. – Vártam, amíg a fájdalom alábbhagy torkomban. – Nem volt még olyan... késő. Nem mintha egy... bűnözőkkel zsúfolt városban volnánk. ... Azt mondta, segítek. ... defektje van.

Daemon szeme hitetlenkedve kerekre tárgult.

– Egy vadidegen odamegy hozzád a sötét parkolóban, te meg fogod magad, és segítesz neki? Régóta nem hallottam ekkora óvatlanságot. – Karba tette a kezét,

úgy nézett le rám. – Fogadok, hogy megfontoltan élsz, igaz? Elfogadod a cukorkát a bácsiktól, és beszállsz a kisbuszokba, amikre ki van írva, hogy ajándék kiscicák?

Levegőért kaptam.

Daemon idegesen járkálni kezdett.

– Nem sokat ért volna, hogy sajnálod, ha nem érek ide, igaz?

Nem törődtem az utolsó mondatával.

– Te mit kerestél itt? – A torkom végre kezdett helyrejönni. Még mindig rohadtul égett, de most már nem fájt minden szó, mint a beton horzsolása.

Daemon megtorpant, végighúzta a kezét a mellkasán, a szíve felett.

– Csak erre jártam.

– Hűű, én azt hittem, nektek kedvesnek és bájosnak kell lennetek.

– Nekünk? – nézett rám értetlenül.

– Hát tudod, a fényes páncélos lovagoknak, akik megmentik bajba jutott libákat. – Elhallgattam. Tuti bevertem a fejem.

– Nem vagyok a te lovagod.

– Oké – suttogtam. Lassan magam alá húztam a lábamat, és a térdemre fektettem a fejemet. Mindenem sajgott, de nem annyira mint amikor a pasas fojtogatott.

Beleborzongtam a gondolatba.

– Hol van most?

– Lelépett. Mostanra messze jár – biztosított Daemon. – Kat...?

Felemeltem a fejemet. Izmos alakja fölém tornyosult, ahogy nézett rám idegesítő, szúrós szemmel. Fogalmam sem volt, mit mondhatnék. Nem tetszett, ahogy a teste árnyékot vet a holdfényben; megkíséreltem felállni.

– Nem hiszem, hogy jó ötlet – térdelt le mellém. – A rendőrség és a mentők bármelyik percben ideérhetnek. Nem akarom, hogy elájulj.

– Nem fogok – tiltakoztam. Már hallottam is a szirénákat.

– Nem akarom, hogy nekem kelljen összeszedni, ha mégis. – Egy pillanatig a bütykeit nézte. – Mondott valamit az a fazon?

Nagyon nyelnem kellett volna, de túlságosan fájt.

– Azt mondta... valami nyomot érez rajtam. És azt kérdezgette...hol vannak. Nem tudom, miért.

Daemon sietve félrepillantott, és felszisszent.

– Holdkórosnak tűnik.

– Aha... de kire gondolt?

Daemon visszafordult felém, az arcán mélységes rosszallás.

– Egy lányra talán, aki elég ostoba, hogy segítsen egy őrült gyilkosnak a defektjével?

Összeprézeltem az ajkamat.

– Akkora seggfej vagy! Mondta már neked valaki?

Őszinte, jókedvű mosolyt villantott rám.

– Ó, cica, életem minden áldott napján.

Hitetlenkedve bámultam rá.

– Nem is tudom, mit mondjak.

– Mivel már megköszönted, azt hiszem, ezen a ponton az a legjobb, ha nem mondasz semmit. – Kecses mozdulattal felállt. – Csak ne mozogj, mindössze ennyit kérek! Maradj nyugton, és ne igyekezz még több bajt okozni!

Összevontam a szemöldökömet. Még ez is fáj.

Nem igazán elbűvölő lovagom szétvetett lábakkal állt felettem, a karját lazán leengedte, mintha kész volna újra megvédeni. Mi Van, a pasas visszajön? Biztosan emiatt aggódott.

A vállam megremegett, s szinte rögtön vacogni kezdtek a fogaim is. Daemon lekapta a pólóját, áthúzta a meleg pamutot a fejemen, de olyan óvatosan, hogy hozzá sem ért a sebzett arcomhoz. Az illata körülvett, és a támadás óta most először biztonságban éreztem magam. Daemonnel. Na, tessék!

Mintha a testem ekkor jött volna rá, hogy vége a harcnak, meginogtam, oldalra dőltem. Tudtam, most szerzek egy monoklit a másik szemem köré is, amikor a járdába csapódom – mert két napon belül másodszorra ájulok el pillanatokon belül. Még átfutott agyamon, hogy miért vagyok megverve ezzel az átokkal, hogy mindig Daemon szeme láttára zuhanok össze, aztán eldőltem, mint egy cementeszsák.

NEM SZOKÁSOM GYAKRAN LÁTOGATNI A KÓRHÁZAKAT. Utálom őket, mint a countryzenét. Számomra haláltól és fertőtlenítőtől bűzlenek, apura emlékeztetnek, és az időre, ami lassan lejárt, mialatt a rák kiüresítette a tekintetét, és a kemoterápia felpuffasztotta a testét.

Ez a kórház semmiben sem volt más, csak a mostani látogatás lett kicsit összetettebb. Szerepelt benne rendőrség, tébolyodott anya és komor, sötét hajú megmentő, aki továbbra is a szoba előtt téblábolt, ahová betoltak. Bár ezzel durván és hálátlanul viszonyoztam, hogy megmentett, mégis megtettem minden tőlem telhetőt, hogy ne vegyek róla tudomást.

Anyu, aki éppen műszakban volt a kórházban, amikor a mentő rendőri kísérettel bevitt, azóta véletlenszerűen oda-odanyúlt, és megérintette a karomat, az arcomat – legalábbis a sértetlen oldalát. Mintha ez megerősítené, hogy élek és lélegzem, mindössze felhorzsolódtam. Utáltam érte magam, de egyre jobban idegesített.

A bunkóság csúcsa, azt hiszem.

A fejem és a hátam rémesen fáj, de a karom és a csuklóm volt legrosszabb. Rengeteg piszkálgatás, bökődés és fél tucat röntgen után megállapították, hogy semmi nem tört el, csupán kificamodott a csuklóm, és egy inszalagom elszakadt a karomban, számon mély karcolás és horzsolás mellett. A bal karomat már sínbe is tették, és távoli ígéretet kaptam bizonyos fájdalomcsillapítókról, amelyek azonban még nem voltak sehol.

A rendőrtisztek kedvesen, bár kissé darabosan viselkedtek velem. Minden elképzelhető kérdést feltettek, és ugyan tudtam, hogy fontos mindent elmondani, amire emlékszem, de a sokk hatása lássa elmúlt, és az adrenalin régen kiürült a szervezetemből. Már csak haza akartam menni.

Azt feltételezték, hogy meghíúsult rablási kísérletről volt szó, amíg el nem árultam, hogy nem akarta a pénzemet. Miután hozzátettem, mit mondott, úgy gondolták, beteg lehetett, vagy drogfüggő, aki éppen kijött a mámorból.

Amikor befejezték a faggatásomat, rászálltak Daemonre. Úgy tűnt, jól ismerik, az egyik még vállon is veregette, és rámosolygott Haverok. De édes!

Nem sikerült kihallgatnom, mit mond nekik, mert ekkor anyu vette át a kihallgató tiszt szerepét.

Nagyon szerettem volna, ha végre mindenki abbahagyja és eltűnik.

– Miss Swartz?

Meglepve, hogy a vezetéknevemen szólítanak, felnéztem a gondolataimból. Az egyik fiatal rendőr állt az ágyamnál. Nem emlékeztem a nevére, és már ahhoz is fáradt voltam, hogy leolvassam a kitűzőjét.

– Igen?

– Azt hiszem, mára végeztünk. Ha még valami eszébe jutna, kérem, azonnal hívjon minket!

Bólintottam, és azonnal meg is bántam. Elfintorodtam, mert a fájdalom belehasított a fejembe.

– Drágám, jól vagy? - kérdezte anyu, s hangja magasra szökött aggodalmában.

– Fáj a fejem.

Anyu felállt.

– Megyek, megkeresem az orvost, hogy megkapd végre a gyógyszereket. – Rám mosolygott. – Akkor majd nem érzel már semmit.

Erre volt szükségem, ezt akartam, erre vágytam.

A rendőr elfordult, aztán megtorpant.

– Nem hiszem, hogy aggódnia kellene. Én...

Megreccsent a rádiója, belefojtotta a szót. A statikus zajon a diszpécser hangja tört át.

– Minden egységnek, tizennyolcas kód a Well Springs Roadon, az áldozat nőnemű, megközelítőleg tizenhat vagy tizenhét éves. Lehetséges, hogy halott. Esetkocsi a helyszínen.

Húha! Mekkora volt az esélye, hogy azon az estén támadnak meg, amikor egy ilyen kisvárosban egy másik tizenéves lány is meghal? Biztosan véletlen egybeesés.

Daemonre pillantottam, összeszűkülő szemmel figyelt. Ő is hallotta.

– Jézusom – bökte ki a rendőr, aztán a rádiójába szólt. – Négyszáznegyves egység elhagyja a kórházat, úton vagyunk. – Még mindig beszélt, amikor elfordult az ágytól, és kisietett.

A szoba üres lett, leszámítva a függöny mellett a falat támaszto Daemont. Érdeklődően vontam fel a szemöldökét, én az ajkamat rágtam, és elfordítottam a fejemet, amitől újabb fájdalomhullám söpört át az egyik halántékomtól a

másikig. Mozdulatlan maradtam, amíg anyám rohanvást vissza nem ért az ágyamhoz, mögötte az orvos.

– Drágám, Michaels doktornak jó hírei vannak.

– Mint már tudja, nincs törött csontja, és a jelek szerint agyrázkódást sem szenvedett. Amint megvan a zárójelentése, haza mehet pihenni – darálta a doktor, és közben ősz hajszálakkal csíkozott halántékát dörzsölgette. Daemonre pillantott, aztán vissza rám. – Na már most, ha esetleg szédülést, hányingert, kettős látást, látótérkiesést, emlékvészítést tapasztal, haladéktalanul jöjjön vissza!

– Igen – feleltem, a tablettákat lesve. Bármibe beleegyeztem volna abban a percben.

Miután az orvos távozott, anyu figyelte, hogy a kis papírpohár tartalmával sietve legurítom a pirulákat. Még az sem érdekelt, mi voltak azok.

Újra közel álltam a könnyekhez. Anyu kezéért nyúltam, de hirtelen izgatott hangot hallottam a folyosóról. Dee rontott a szobába sápadtan és rémülten.

– Jaj, ne, Katy, jól vagy?

– Igen. Csak kicsit megzúzódom – emeltem fel a karomat, és gyöngén elmosolyodtam.

– Nem tudom elhinni, hogy ez megtörtént. – A bátyjához fordult. – *Hogyan történhetett?* Azt hittem, te...

– Dee! – szakította félbe figyelmeztetően Daemon. A lány elsietett mellőle, inkább az ágyam másik felén állt meg.

– Annyira sajnálom!

– Nem a te hibád.

Biccentett, de láttam rajta, hogy mardossa a bűntudat.

A hangszóróból ekkor anyu nevét hallottuk. Fáradt arccal feláll elnézést kért, megígérte, hogy pillanatokon belül visszaér, és kiment.

– Hamar kiengednek? – kérdezte Dee. Visszafordultam hozzá.

– Azt hiszem – feleltem, majd egy pillanatnyi szünet után hozzátettem: – Amint anyu visszajön.

Dee biccentett.

– Láttad a fickót, aki megtámadott?

– Aha, mondott is valami örültséget. – Behunytam a szememet, és a szokásosnál tovább tartott, mire újra kinyitottam. – Valami olyasmit, hogy

„őket" keresi. Nem tudom. – Odébb mozdultam a kemény ágyon. A horzsolások már nem fájtak annyira. - Fura.

Dee még jobban elsápadt.

– Remélem, hamar kiengednek. Utálom a kórházakat.

– Én is.

Elfintorította az orrát.

– Olyan különös a szaguk.

– Én is mindig ezt mondom anyunak, de azt hiszi, csak kitalálom.

Dee a fejét rázta.

– Nem, nem csak te érzed. Van ez az... állott szag.

Ismét kinyílt a szemem, és Daemonre néztem. Lehunyttal szemmel állt, a fejét a falnak döntötte, de tudtam, minden szavunkat hallja. Dee közben arról magyarázott, hogy majd ő hazavisz, ha anyu nem szabadulhat el. Újra megcsapott a tudat, mennyire nem idevalók az ikrek. Én az vagyok, be tudok simulni a meszelt falak, a halványzöld függönyök közé. Jellegtelen vagyok, mint a műpadló, ám Daemon és Dee hibátlan szépsége, figyelmet követelő jelenléte beragyogta a helyiséget.

Óhó, hatnak már a gyógyszerek. Költői vagyok. *Elszálltam.* Áldás.

Dee odébb lépett, eltakarta előlem a bátyját. Azonnal előntött a pánik, és addig fészkelődtem, amíg újra nem láttam Daemon A szívverésem rögtön elcsitult, amint a szemem elé került mozdulatlan alakja. Nem tévesztett meg. Csak próbálta eljátszani, hogy csukott szemmel lazít a falnak dőlve, de az állán megfeszültek az izmok, és tudtam, olyan, mint egy összenyomott rugó: tele van éber energiával.

– Nagyon jól kezeled – mosolygott rám Dee. – Én tuti teljese kibuktam volna, és egy sarokban zokognék összekucorodva.

– Én is kiborulok majd – motyogtam. – Csak adj egy kis időt!

Nem tudom, hány perc telt el, mire anyu visszaért, szép arcán zaklatottság.

– Drágám, sajnálom, hogy csak így eltűntem - hadarta -, de történt egy rémes baleset, és több áldozatot hoznak be. Lehet, hogy egy darabig itt kell maradnod. Nem mehetek most el, addig biztosan nem, amíg ki nem derül, át kell-e szállítani őket egy nagyobb kórházba. Több nővér szabadságon van, és nálunk nincs megfelelő személyzet, hogy egy ilyen válságot kezeljünk.

Döbbsenten meredtem rá, lassan megint feltámadt bennem az önző bunkóság. Mindenki más csejse meg, majdnem meghaltam ma este, és az anyukámat akarom.

– Ms. Swartz, mi hazavihetjük – ajánlkozott Dee. – Biztos vagyok benne, hogy Katy nagyon szeretne hazamenni. Illetve, tudom, hogy én szeretnék a helyében, és nekünk nem jelent gondot hazavinni.

Némán, csak a szememmel könyörögtem anyunak, vigyen haza ő maga.

– Jobban érezném magam, ha itt maradna velem, arra az esetre, ha tényleg agyrázkódása van, és hát, szóval, nem akarom, hogy bármi más is történjen.

– Sosem hagynánk, hogy bármi is történjen – felelte Dee, s a szeme anyuéba akaszzkodott. – Egyenesen hazavisszük, és vele maradunk ígérem.

Láttam, hogy anyu vívódik: összecsap benne a vágy, hogy maga mellett tudjon, és a kötelességérzet, hogy segítsen a baleseteseznek, Rémesen éreztem magam, amiért választásra kényszerítem, ráadásul tudtam, hogy kórházban látnia engem fájdalmasan emlékeztető apura.

A tekintetem Daemonre villant, és az önzés elszivárgott belőlem, pengén anyura mosolyogtam.

– Semmi baj, anyu. Már sokkal jobban vagyok, és biztos, hogy nincsen más bajom. Nem akarok itt maradni.

Anyu a kezét tördelve sóhajtott.

– Nem hiszem el, hogy ennek éppen ma este kellett történnie. Megint szólították a hangosbeszélőn. Tőle szokatlan módon elkáromkodta magát.

– A francba is!

Dee azonnal felpattant.

– Meg tudjuk csinálni, Mrs. Swartz.

Anyu rám nézett, aztán az ajtóra.

– Hát jó. De ha furán viselkedik – hozzám fordult –, vagy ha a fejed jobban fájna, azonnal hívj! Ne, inkább a mentőket hívd!

– Úgy lesz - biztosítottam. Hozzám hajolt, és sietve arcon csókolt.

– Pihenj kicsit, drágám! Szeretlek.

Azzal már el is tűnt, végigrohanva a folyosón.

Dee vidáman mosolygott, amikor rápillantottam.

– Köszönöm – mondtam. – De nem kell velem maradnotok.

– Dehogynem – jelentette ki homlokráncolva. – Nem vitatéma. Megyek, megnézem, hogyan tudlak kivinni innen – tette hozzá azzal elszaladt. Mire pisloghattam volna, már nem volt sehol. Helyette Daemon lépett közelebb az ágyam lábához, az arcán egykedvű nyugalom.

Lehunytam a szemem.

– Megint sértegetni fogsz? Mert arra most nem vagyok felkészelve.

– Szerintem azt akartad mondani, hogy felkészülve.

– Kész. Kép. Tök mindegy. – Felnéztem. Engem figyelt.

– Tényleg jól vagy?

– Remekül – ásítottam egy hangosat. – A húgod úgy viselkedik, mintha ez az ő hibája volna.

– Nem szereti, ha az emberek megsérülnek – felelte Daemon halkán. – Márpedig az emberek körülöttünk gyakran megsérülnek.

Hidegség kúszott a gyomromba, bár az arca nem változott, a szavai fájdalomtól voltak nehezek.

– Mit jelentsen ez? Daemon nem felelt.

– Dee érkezett vissza szélesen mosolyogva.

– Szabadon elmehetünk, orvosi hozzájárulással, meg minden.

– Na, gyere, hadd vigyünk haza! – lépett Daemon az ágyam mellé, és meglepő módon segített felülni, felállni. Pár botorkáló lépés után azonban meg kellett állnom.

– Ajvé. Zizeg a fejem.

Dee együtt érzően nézett rám.

– Azt hiszem, már hatnak a gyógyszerek.

– Kásásan is beszélek? – tudakoltam, mire elnevette magát.

– Egyáltalán nem.

Sóhajtottam. A fáradság csaknem leterített már. Éreztem, hogy felkapnak, és Daemon először erős mellkasához emel, majd berak kerekesszékekbe.

– A kórházi szabályzat miatt – magyarázta, és kitolt az épületből, Csak annyira időre álltunk meg, hogy aláírjam a papírokat a recepció pultnál, aztán továbbhajtott velem a parkoló felé.

Ott a sínre vigyázva óvatosan kiemelt a székből, és besegített Dee hátsó ülésére.

– Tudok menni, ugye, tudod?

– Hát persze. – Megkerülte a kocsit, és behuppant mellém.

Igyekeztem a magam oldalán maradni, és nyitva tartani a szememet, mert nem gondoltam, hogy Daemon nagyra értékelné, ha ráfeküdnék de amint elhelyezkedett mellettem, a fejem úgyszólván a mellkasára hanyatlott. Egy pillanatra megdermedt, aztán átkarolta vállamat. Testmelege hamarosan átjárt. Abban a pillanatban helyesnek tűnt hozzábújni. Biztonságos volt, és emlékeztetett a hőre, amelyet korábban a kezén éreztem.

Az arcom ép oldalát pólója lágy szövetébe fűrtam, és mintha erre szorosabban fogott volna, de lehet, hogy ez csak a gyógyszerek hatása volt. Mire a motor beindult, én már lebegtem, a gondolataim összefüggéstelenül akadtak egymásba.

Talán már álmodtam, talán nem, amikor Dee hangját hallottam tompán, távolról.

– Megmondtam neki, hogy ne menjen. Még mindig láttam rajta.

– Tudom. – Szünet. – Ne aggódj! Ezúttal nem hagyom, hogy akármit is történjen. Esküszöm.

Csend következett, majd újabb elfojtott suttogások.

– Csináltál valamit, igaz? – tudakolta Dee. – Most erősebb.

– Nem akartam. – Daemon fészkelődött, kisimította a hajamat az arcomból. – Csak úgy megtörtént. A szaros életbe!

Hosszú pillanatok következtek, és bár küszködtem, hogy ébren maradjak, az este eseményei túl nagy erővel nyomtak le. Végül meg adtam magam Daemon melegének és az áldott csendnek.

Amikor ismét kinyitottam a szememet, a nappali vastag függönyén a napfény sugarai törtek át. A fénypázmában, Dee feje felett porszemek táncoltak. Ő maga néhány lépésnyire pihent, békésen összekucorodva a fotelben. Mélyen aludt, apró kezeit kecsesen az arca alá tette, az ajka finoman elnyílt. Sokkal inkább emlékeztetett porcelánbabára, mint élő emberre.

Elmosolyodtam, majd össze is rándultam.

A fájdalom szikrája kisöpörte a ködöt a fejemből, és az előző esti félelem megfagyasztotta a véretem. Jó darabig csak feküdtem ott, mélyen, nyugtatón lélegezve, és igyekeztem úrrá lenni kavargó érzelmeim felett. Éltem, hála Daemonnek, aki egyúttal a párnámul is szolgált.

A fejem az ölében nyugodott, fél kezét a csípőmön pihentette. Bedobogott a szívem. Ez nem lehetett éppen kényelmes, így ücsörögni egész éjjel.

Megmozdult alattam.

– Jól vagy, cica?

– Daemon? - súgtam, még mindig összezavarodva. - Sajnálom. Nem akartam rajtad aludni.

– Semmi gond – felelte, és ülő helyzetbe segített. A szoba megingott körülöttem. – Jól vagy? – kérdezte ismét.

– Aha. Egész éjjel itt voltatok?

– Aha - ismételte, és semmi többet.

Emlékeztem, hogy Dee felajánlotta a segítségét, de ő nem. A legkevésbé arra számítottam, hogy a fejemmel az ő ölében ébredek.

– Emlékszel valamire? – kérdezte halkan.

Összeszorult a mellkasom. Biccentettem, azt várva, hogy jobban fog fájni, mint amennyire tényleg belehasított.

– Tegnap este megtámadtak

– Valaki ki akart rabolni – helyeselt.

Nem, ez nem volt pontos. Emlékeztem, hogy egy férfi megragadt. A táskámat, aztán elzuhantam, azonban nem a pénzemet akarta.

– Nem kirabolni akart.

– Kat...

– Nem. – Megpróbáltam felállni, de a karja újra a derekam köré fonódott, acélövként, amelyet nem tudtam áttörni. - Nem a pénzemet akarta, Daemon. *Őket.*

Daemon megmerevedett.

– Ennek semmi értelme.

– Még annyi se. - Grimaszoltam, mert megmozdítottam volna a karomat, de a sín nehéz volt. – De attól még folyton azt kérdezgette, hol vannak. Meg valami nyomot emlegetett.

– Örült volt a pasas - állapította meg halkan Daemon –, ugye tudod? Nem lehetett minden rendben a fejében. Amit mondott, annak semmi értelme.

– Nem is tudom. Nem tűnt örültnek.

– Az, hogy megpróbálja kiverni a szart is egy lányból, az neked nem elég örült? – vonta fel a szemöldökét. – Akkor szeretném tudni, mi az.

– Nem erre gondoltam.

– Miért, mire gondoltál? – Megmozdult, de óvatosan, nehogy megrántson. Ez meglepett. – Egyszerű holdkóros volt, te meg felfűjöd a dolgot.

– Nem fűjök fel semmit. – Mély lélegzetet vettem. – Daemon, nem egyszerű holdkóros volt.

– Nahát, egyszerre a bolondok szakértője lettél?

– Egy hónap veled, és akár doktorálhatnék is a tárgyból – vágtam vissza, és rosszalló pillantással elhúzódtam. Szédült a fejem.

– Jól vagy? – nyúlt utánam, az ép karomra tette a kezét. – Kat?

Leráztam magamról.

– Igen, jól vagyok.

Feszésre húzott vállal ülve nézett maga elé.

– Tudom, hogy összezavartak a tegnapi dolgok, de ne csinálj belőle olyasmit, ami nincs benne.

– Daemon...

– Nem akarom, hogy Dee aggódjon, amiért egy idióta megtámadja a lányokat – nézett rám, s a tekintete kemény volt, hideg.

– Megértetted?

Remegett az ajkam. Egy részem sírni szeretett volna. Egy másik nekiesni és ütni. Szóval minden törődés csak a hűgának szólt? Én hülye!

Összekapcsolódott a pillantásunk. A tekintete szinte égetett, mintha az akaratával akarna rávenni, hogy megértsem.

Dee hangosan ásított. Összerezzenem, a szemkontaktus megszakadt. Egy pont Daemonnek.

– Jó reggelt! – ciripelte Dee, és letette a lábát. A puffanás meglepően hangos volt egy hozzá hasonlóan vékony lánytól. – Régóta vagytok ébren?

Deamon feszésre húzott ajkát újabb, a korábbinál hangosabb és dühösebb sóhaj hagyta el.

– Nem, Dee, épp most ébredtünk, és beszélgettünk. Olyan hangosan horkoltál, hogy nem tudtunk tovább aludni.

A lány horkantott.

– Ezt nem hinném. Katy, jól érzed magad így reggel?

– Azt hiszem. Kicsit el vagyok merevedve, meg sajgok, de amúgy jól vagyok.

Dee rám mosolygott, azonban a pillantását önvád felhőzte, aminek semmi értelme sem volt. Próbálta lesimítani a fürtjeit, de amint elvette a kezét, azok ugyanolyan kócosan ugrottak össze.

– Azt hiszem, csinállok neked reggelit.

Mielőtt bármit is mondhattam volna, kirohant a konyhába, és nemsokára hallottam, hogy szekrényajtókat nyit és csuk, edényeket és serpenyőket vert össze.

– Jó – szóltam utána.

Daemon felállt és nyújtózkodott; pólója alatt kirajzolódtak hátizmai.
Félrenéztem.

– A húgom többet ér a számomra, mint bármi más ebben az univerzumban – szólalt meg halkán. Minden egyes szó igazságtól volt nehéz. – Bármit megtennék érte, hogy tudjam, biztonságban van és boldog. Kérlek, ne ijessz rá örült történetekkel!

Nagyon kicsinek éreztem magam.

– Seggfej vagy, de azért nem mondok neki semmit. – Felnéztem, de nehezemre esett koncentrálni egy ennyire ragyogó szempárral szemben. – Oké? Most boldog vagy?

Valami átsuhant az arcán. Düh? Megbánás?

– Nem igazán. Egyáltalán nem.

Ezúttal egyikünk sem kapta el a pillantását. Csaknem tapint tóra sűrűsödött körülöttünk a levegő.

– Daemon! – kiáltott Dee a konyhából. – Kellene a segítséged!

– Menjünk, nézzük meg, miben mesterkedik, mielőtt tönkre teszi a konyhát – dörgölte meg Daemon az arcát. – Nála nem kizárt.

Némán követtem a folyosóra, ahová a nyitott ajtón át beömlött a fény. Összereztem a hirtelen világosságban, és egyszerre ráébredtem, hogy nem fészülködtem, ráadásul fogat sem mostam még.

Elhúzódtam Daemontól.

– Azt hiszem, ki kell mennem.

– Hová? – vont a szemöldökét. Elvörösödtem.

– Fel. Muszáj letusolnom.

Meglepetésemre nem vágott vissza semmiféle szellemességgel csak bólintott, és belépett a konyhába. A lépcső tetejére érve akaratlanul is megérintettem az ajkamat, és megborzongtam. Milyen közel jutottam előző este a halálhoz?

– Tényleg helyrejön? – hallottam Dee kérdését.

– Igen, helyrejön – válaszolta Daemon türelmesen. – Nincs miért aggódnod. Semmi baj nem lesz. Mindent elrendeztem, amikor visszajöttem ide.

Közelebb lopóztam a lépcsőpihenőhöz.

– Ne nézz így rám! – Daemon ezúttal valódi idegességgel sóhajtott fel. – Semmi rossz nem történik veled. Meg vele sem, oké? – Újabb, hosszabb csend. – Számíthattunk volna valami hasonlóra.

– Valóban? – tudakolta Dee éles hangon. – Mert én igyekeztem, hogy ne így legyen. Én reménykedtem, hogy lehet egy barátunk, egy igazi, anélkül hogy ők...

A hangjuk ekkor elhalkult, kivehetetlenné vált. Vajon rólam beszéltek? Biztosan, de értelme, az nem volt. Tökéletesen összezavarva álltam ott, próbáltam kitalálni, miről vitatkozhatnak.

Daemon felemelte a hangját.

– Ki tudja, Dee? Meglátjuk, hogyan alakul. – Elhallgatott, aztán felnevetett. – Most már eléggé péppé verted azokat a tojásokat. Add ide, majd én!

Még néhány percig hallgatóztam, miközben ők évődtek, mint a hétköznapi emberek, akkor elléptem a helyemről. És hirtelen eszembe villant valami: egy másik társalgás, amikor ők ketten érthetetlen gondokról suttogtak a kocsiban, miközben én az eszméletem határán egyensúlyoztam. Próbáltam lerázni az érzést, hogy rejtegetnek valamit. Jól emlékeztem Dee különös ellenkezésére, hogy ne menjek aznap könyvtárba, és a fényre is, amit az épület előtt láttam, és ami éppen olyan volt, mint az erdőben, a medvével szemközt, amikor elvezettem az emlékezetemet - holott soha életemben nem ájultam még el azelőtt. És ott volt még az az eset is a tónál, amikor Daemon víziembernek képzelte magát.

Zsibbadtan besétáltam a fürdőbe, és felkapcsoltam a villanyt. Azt vártam, hogy egy összevert arc néz vissza rám. Oldalra biccentettem a fejem. Halk, meglepett kiáltás szakadt ki belőlem, mert emlékeztem, hogy az arcbőröm lenyúzódtott tegnap, emlékeztem a fájdalomra. És hogy a szememet sem bírtam kinyitni. Azonban az arccsontomon alig látszott halvány monokli nyoma, az arcom pedig rózsaszín volt, mintha az új bőr már kisarjadt volna. Végignéztem a

nyakamon. A horzsolások ott is elhalványultak, mintha a támadás napokkal ezelőtt ért volna, nem pedig előző este.

– Mi a fene? – suttoztam. A sebeim csaknem teljesen begyógyultak, felkötött karom kivételével... de az is épphogy csak sajgott.

Újabb emlékfoszlány bukkant fel: Daemon fölém hajol az úton, keze meleg. Lehet, hogy a keze...

Nem. Megráztam a fejemet. De miközben néztem magamat tükörben, nem tudtam szabadulni a tolakodó érzéstől, hogy valami folyik a háttérben, és az ikrek tudják, mi. A dolgok egyszerűem nem álltak össze.

AZ ISKOLAKEZDÉS ELŐTTI VASÁRNAPON Dee bevitt a városba, hogy jegyzetfüzetet vegyek. Ő maga szinte minden tanszerét cserélte. Már csak három nap volt hátra a vakációból szeptember elsejéig, amit alig vártam. Mielőtt hazaindultunk volna, Dee kása szerint megéhezett, és megállt az egyik kedvenc helyénél.

– Ez elég... különös étterem - állapítottam meg. Dee csak mosolygott elégedetten, szandálba bújtatott lábával szüntelenül topogva.

– Különös? Hát, lehet, hogy egy nagyvárosi lánynak, mint te, különös, de itt éppen megfelelő hely.

Lopva újra körbenéztem. A Smoke Hole vendéglő nem rossz hely, ami azt illeti, megvolt a maga helyes, odúszerű, otthonos bája, az asztal szélén díszlő kövek, sziklaszilánkok kifejezetten tetszettek.

– Iskolai napok estéjén sokkal nagyobb a tömeg – jelentette ki Dee két korty között. – Olyankor nem egyszerű helyet találni.

– Gyakran jársz ide? – Nehezen tudtam elképzelni, hogy a szépséges Dee ezen a helyen tölti az idejét, forró pulykás szendvicset eszik és tejturmixot iszogat, holott itt ült velem szemben, a forró pulykás szendvicisével és a harmadik tejturmixával. Amióta csak ismertem ámultam, mennyi kaját képes megenni egy ültő helyében. Kicsit fel is zaklatott a mennyiség.

– Daemonnel hetente legalább egyszer eljövünk lasagnázni. Élek halok a lasagnájukért! – Vágyakozó izgatottság csillant a szemében

Felnevettem.

– Tényleg nagyon szeretheted a fogásaikat, köszönöm, hogy elhoztál ide. Örülök, hogy kiszabadultam, főleg most, hogy anyu is otthon van, és minden másodpercben engem figyel.

– Aggódik.

Bólintottam, a szívószálamat piszkáltam.

– Azóta végképp, mióta bekerült a hírekbe a lány, aki ugyanaznap este halt meg. Ismerted?

Dee a fejét rázva nézett le a tányérjára.

– Nem igazán. Egy osztállyal lejjebb járt nálunk, de azért sokan ismerték. Kísváros, meg minden. Mintha azt olvastam volna, hogy nem is biztosak benne, hogy meggyilkolták. Lehet, hogy infarktussa volt. – Elhallgatott, összecücsörítette a száját, átnézett a vállam felett. – Különös.

– Micsoda? – Megfordultam, hogy lássam, mit néz, de olyan gyorsan kaptam el a szemem, ahogy csak tudtam. Daemon volt az.

Dee oldalra billentette a fejét, sötét haja lazán hullott a vállára.

– Nem tudtam, hogy ide jön.

– Ó, egek! Ő, akit Nem Nevezünk a Nevén. Dee-ből kirobbant a nevetés, mire a helyiségben mindenki oda nézett.

– Ez jó!

Belesüllyedtem a székembe. Az óta a reggel óta, amikor ő és a húga reggelit készített nekem, Daemon került engem, ami remek volt, Meg akartam neki köszönni, hogy, mondhatni, megmentette az életemet. Rendesen, anélkül hogy sértésekbe fulladnánk, de azon kevés alkalommal, amikor találkoztunk, csak annyi időre vett rólam tudomást hogy figyelmeztető pillantást vessen rám: ne is gondoljak közeledésre.

Valószínűleg Daemon a leghibátlanabb testű hímpéldány, akivel találkoztam – a lehetőségért, hogy az arcáról vázlatokat készíthessen bármelyik művész az életét adta volna –, egyszerűen nem létezett rossz nézőpont vele kapcsolatban. Ugyanakkor ő a bolygó legnagyobb bunkója is.

– De, ugye, nem jön ide? – tudakoltam suttogva. Dee hirtelen nagyon vidám arcot vágott.

– Hahó, hugi!

A rekedtes hang hallatán mély lélegzetet vettem. Bekötözött karomat az asztal alá rejtettem, biztos voltam benne, hogy ha meglátja, arra emlékezteti majd, mennyi kényelmetlenséget okoztam.

– Hahó! – Dee a kezére támasztotta az állát. – Mi járatban ma?

– Éhes vagyok - felelte Daemon szárazon. – Az emberek ide járnak enni, nem?

Nagy figyelemmel szemléltem félig elfogyasztott hamburgeremet és krumplimat, tologattam őket a tányéromon, és némán könyörögtem ahhoz, aki meghallgatja, hogy hadd olvadjak bele a földszínekkel díszített fülkébe, amíg

Daemon el nem megy. Erővel kényszerítettem az agyamat, hogy minden másra gondoljon: könyvekre, televízió-műsorokra, Daemonre, a füre odakint...

– Dehogynem, téged kivéve, aki azért jössz, hogy más ételével *játszsz*?

Ó, a fenébe! Az arcomra erőltettem a tőlem telhető legragyogóbb mosolyt, és megacéloztam magam. Azonban a mosoly abban a pillanatban semmivé foszlott, amint a szemébe néztem. Daemon várakozón pillantott rám, mintha tudná, mire gondolok éppen mintha arra várna, hogy visszatámadjak.

– Aha, tudod, anyu általában a családi játszóházba szokott vinni úgyhogy most kicsit elveszettnek érzem magam. Hiányzik a zsírkréta, meg minden.

Dee horkantva nevetett, és felnézett a bátyjára.

– Hát nem remek?

– Imádni való – mondta rá Daemon, ugyanolyan szárazon, mi mindig. – Hogy van a karod?

A kérdés váratlanul ért. A karom már rendben volt, szerette volna a sántól is megszabadulni, de anyu még a tusolás idejére sem volt hajlandó levenni.

– Már jobb. Rendben van. Köszönöm...

– Ne köszönd! – szakított félbe, és átfuttatta ujjait fekete fűrtjein –

Egyébként az arcod is sokkal jobban néz ki.

Gondolkodás nélkül eltakartam az arcomat a tenyeremmel.

– Hát, asszem, igen, kösz. – Hitetlenkedve néztem Dee-re, odatátogtam neki: *az én arcom*. Vidáman viszonzta a pillantásomat, mielőtt visszafordult a bátyjához.

– Csatlakozol hozzánk? Már majdnem végeztünk.

Most Daemon horkantott.

– Kösz, de nem.

Megint a tányérom tartalmát kezdtem piszkálgatni, mintha az ötlet, hogy velünk egyen, olyan abszurd lenne.

– Hát, akkor így jártál – vágta rá Dee azonnal.

– Daemon, te már itt vagy?

Az izgatott női hangra felpillantottam. Egy alacsony, csinos, szőke lány integetett az ajtóból. Daemon, kicsit kevésbé vidáman, visszaintett. A lány jóformán odaszökellett az asztalunkhoz, felnyújtózott, sebesen csókot nyomott Daemon arcára, majd birtoklón átkarolta a derekát.

Csúf, forró érzés tekeredett a gyomrom köré. Barátnője van? Dee-re néztem: ő sem tűnt éppen boldognak.

A lány végre lenézett az asztalunkra.

– Szia, Dee, hogy vagy?

Dee igencsak erőltetett mosollyal válaszolt.

– Remekül, és te, Ash?

– *Igazán* jól - biztosította a lány, és oldalba bökte Daemont, mintha ez valamiféle titkos vicc volna kettejük között. Nem kaptam levegőt.

– Azt hittem, elmentél – vetette oda Dee, és rendszerint meleg pillantása most élesebbé vált. – A fivéreiddel. És akkor jössz vissza, ha megkezdődik az iskolaév.

– Meggondoltam magam. - A lány ismét Daemonre sandított, amaz kezdett kényelmetlenül fészkelődni.

– Nahát, érdekes – felelte Dee, és az arca macskaszerűvé vált. –Ó, de milyen bunkó vagyok! Ash, ez itt Katy – intett felém. – Új a mi izgalmas kisvárosunkban.

Rávettem magam, hogy a lányra mosolyogjak. Semmi okom nem volt, hogy féltékeny legyek, vagy egyáltalán foglalkozzak vele, de a fenébe is, nagyon csinosnak láttam.

Ash mosolya leolvadt, hátralépett.

– *Ő az?*

Dee-re villant a tekintetem.

– Én ezt nem csinálom, Daemon. Lehet, hogy nektek ez megy, *de* nekem nem.

– Napbarnított kezével hátravetette szőke haját. – *Ez nem helyes.*

Daemon sóhajtott.

– Ash...

– Nem – jelentette ki a lány, telt ajkait keskenyre összepréselve.

– Ash, hiszen még nem is ismered – állt fel Dee is. – Nevetséges vagy.

Eddigre gyakorlatilag megállt a teremben a forgalom, és mindenki minket nézett. Forró, zavarral kevert düh árasztott el, ahogy Ashre pillantottam.

– Elnézést, de csináltam volna valamit?

Ash különleges, ragyogó kék szeme rám meredt.

– Aha, kezdetnek rögtön lélegzel.

– Tessék? – bökte ki.

– Hallottad! – csattant fel, aztán Daemonhöz fordult. – Ezért szaródik el minden? Ezért kell a testvéreimnek az országban szana szét..

– Na, elég! – Daemon megragadta Ash karját. – Van itt egy McDonald's nem messze, veszek neked Happy Meal menüt, hátha attól boldogabb leszel.

– Mi szaródik el? – tudakoltam. A készítés, hogy felálljak, és ki tépkedjem a fűtjeit, szinte ellenállhatatlan volt.

Ash szemei lézerként égettek.

– *Minden!*

– Hát, ez jó buli volt – vetette közbe Daemon, és felhúzott szemöldökkel nézett a hűgára. – Otthon találkozunk.

Néztem, ahogy kimennek, forrt bennem a düh – a düh alatt azonban fájdalom lapult.

Dee visszahuppan a székébe.

– Ó, istenem, annyira sajnálom! Igazi kis kurva.

Reszketett a kezem. Dee-re pillantottam.

– Miért mondott nekem ilyesmiket?

– Nem tudom. Lehet, hogy féltékeny. – Dee nem állta a pillantásomat szívószálával játszadozott. – Ash bele van zúgva Daemonbe, mindig is így volt. Régebben randizgattak is. – Az agyam egy pillanatra kiakadt a "régebben" szón. – És hallotta, hogy ő mentett meg akkor este. Természetes, hogy utál most ezért.

– Ezt komolyan mondod? – Nem bírtam hinni neki. – Minden azért van, mert Daemon megakadályozta, hogy *megöljenek*? – Mérgemben az asztalra csaptam a karomat tartó sínt, és összereszttem. Daemon meg úgy viselkedik velem, mint egy terroristával. Ez nevetséges.

– Daemon nem utál téged – felelte Dee halkan. – Bár őszintén szólva, azt hiszem, azt szeretné. De nem tud. Ezért viselkedik így.

Ennek aztán végképp nem volt értelme.

– Miért akarna utálni engem? Én nem akarom utálni őt, de igencsak megnehezíti a dolgomat.

Dee végre rám nézett, a szeme könnyben úszott.

– Kat, nagyon sajnálom. A családom kicsit... fura. A város is. Ash is. Tudod, az ő családja meg a miénk barátságban áll. És nagyon sok bennünk, mindannyiunkban, a közös.

Csak vártam, hogy elmondja azt is, mi köze mindennek Ash ribanc modorához.

– Ők hármas ikrek, tudod? – Dee hátradőlt, és szomorúan nézte a tányérját. – Van két fivére, Adam és Andrew.

– Várj – vágtam közbe, és még a számát is eltátottam. – Azt akarod mondani, hogy itt vannak ők hárman, meg ti ketten? Egy ekkora városban, ahol laknak vagy ötszázan?

Grimaszba húzott arccal bólintott.

– Tudom, hogy szokatlan – nézett fel. – De ez közös bennünk, mind össze is tartunk. A kisvárosokban nem szeretik a furcsaságokat. Én meg, valójában, Adam bátyjával járok.

– Van barátod? – ámultam. Amikor bólintott, csak a fejemet ráztam. – Sosem említetted korábban.

Vállat vont, félrepillantott.

– Nem olyasmi, amiről érdemes beszélni. Nem sokat találkozunk. Befogtam a számát. Miféle lány az, aki nem mesél a barátjáról? Ha nekem volna, én tutira beszélnék róla, de legalábbis megemlíteném egyszer. Vagy kétszer.

Más szemmel néztem Dee-re, most már azon gondolkodtam, vajon mennyi mindent nem mondott még el. Hátradőltem, a tekintetem elvándorolt mögé, és akkor mintha felkattintottak volna egy kapcsolót.

Észrevettem dolgokat – apró dolgokat.

Mint hogy a vörös pincérnő, akinek egy ceruza állt ki a kontyából, odaodapillantott rám, és meg-megérintette a nyaklancán lógó fényes, fekete ékkövet. Aztán ott volt az öregember a pultnál: érintetlen tányérja fölött ült, minket bámult és magában motyogott. Kissé örültnek tűnt.

Körülnéztem a teremben. Egy kosztümös asszony kapta el a pillantásomat, szabályosan rám vicsorgott, majd visszafordult a társa felé. A férfi az asztalánál hátrapillantott a válla felett, és elsápadt.

Sietve visszafordultam Dee-hez. Ő mintha mindebből semmit nem vett volna észre, vagy csak nagyon igyekezett, hogy ne vegyen róluk tudomást. A levegőben vibrált a feszültség. Egy láthatatlan vonalat húztak valahová, és én egyenesen átléptem rajta. Éreztem a tucatnyi szempár súlyát magamon, mindben bizalmatlanság és még valami, valami sokkal, sokkal rosszabb.

Félelem.

Semmit sem szerettem volna kevésbé, mint sínbe tett karral érkezni első nap az új iskolába, de mivel anyu ragaszkodott a másnap délutáni kontrollhoz, többet kaptam, mint a „Nézd, új csaj” reakciókat. Amint beléptem a petersburgi gimnázium ajtaján, beszereztem még a "Nézd, új csaj, és össze van verve!" pillantásokat is.

Mindenki úgy bámult rám, mintha egy kétfejű marslakó görögne be az iskolába. Nem tudtam biztosan, hogy hírességnek érezzem-e magamat, vagy szökött bolondnak. Senki sem szólt hozzám.

Szerencsére a suliban könnyen eligazodtam, és megtaláltam az osztályokat. Négyemeletes, többszárnyú, nyitott teres iskolaépületekhez szoktam. Az itteni gimi is többemeletes volt, de semmi különös.

Hamar megtaláltam az osztályom termét, és néhány kíváncsi tekintettől és tétova mosolytól kísérve leültem. A szomszédaimat a második óráig nem is láttam, Daemon akkor érkezett, másodpercekkel a csengőszó előtt, telt ajkán magabiztos mosollyal. Gyakorlatilag mindenki elhallgatott; néhány lány a közelemben még a jegyzetelgetést is abbahagyta.

Daemon belépője, főleg kábító mozgásával együtt, olyan volt, mintha egy rocksztár érkezett volna. Mindenki figyelmét megragadta, főleg, amikor áttette a mértankönyvét egyik kezéből a másikba, és az ujjait átfuttatta sűrű, kusza tincsein, amelyek aztán azonnal vissza is hulltak a homlokába. A farmerja a csípőjére csúszott, és amikor felemelte a karját, kivillant aranybarna bőre, amely egyből érdekesebbé tette a reáltudományokat.

A közelemben egy vörösés hajú lány sóhajtott, és halkan megjegyezte:

– Egek, mit nem adnék egy kis kóstolóért! Fel kellene venniük étlapra a Daemon-szendvicset.

Egy másik lány csak kuncogott.

– Ez rémes!

– A Thompson ikrek lehetnének a köret – folytatta a vörös lány és elpirult, mert Daemon egyre közelebb ért.

– Lesa, repedt a sarkad – nevetett a barna.

Sietve a füzetemre fordítottam a figyelmemet, de még így is észrevettem, hogy közvetlenül mögém ült. A hátam belebizsergett, s pár pillanattal később egy határozott bökést is éreztem. Az ajkamba haraptam, és hátrapillantottam a vállam felett.

Daemon féloldalasan mosolygott rám.

– Hogy van a karod, kiscica?

Izgatottság és rettegés keveredett bennem. Csak nem írt valamit a hátamra? Nem lepett volna meg.

Zöld szeme csillogásától arcomba szökött a vér.

– Jól – feleltem, és a fülem mögé túrtam a hajamat. – Holnap le veszik a sánt is, azt hiszem.

Daemon a tollával a pad szélén kopogott.

– Az segít majd.

– Segít? Miben?

Most köröket rajzolt a tollal, mintha a divat iránti érzékemet akarná összefoglalni.

– Abban, ami itt megy.

Összeszűkült a szemem. Tudni sem akartam, mire utal. A farmerommal vagy a felsőmmel semmi baj nem volt, éppen úgy néztem mint a teremben mindenki más, kivéve azokat, akik betűrték a szőlőjukat. Cowboykalappal vagy tupírozott frufukkal eddig nem találkoztam. A diákok éppen úgy néztek ki, mint a floridaiak, csak kevesebb volt az esélyük a bőrrákra.

Lesz és a barátnője elhallgatott, mindketten tátott szájjal lesték Daemont és engem. Magamban megesküdtem Istenre, hogy ha Daemon elejt valami meggondolatlanságot, én kifektetem a teremben. A sín a karomon elég nehéz hozzá, hogy kárt tegyek benne.

Ő előrehajolt, arcomon éreztem forró leheletét, amíg beszélt.

– Csak azt mondom, hogy kevesebben bámulnak majd meg, ha nem lesz felkötve a karod.

Egy pillanatig sem hittem, hogy valóban ennyi volna az egész. A tetejébe most, hogy ilyen közel hajolt hozzám, tényleg *mindenki* minket nézett. Mi pedig egymást. Kemény szempárbajba keveredtünk, és eszemben sem volt veszíteni. Valami átsuhant közöttünk, valami nagyon hasonló ahhoz a különös elektromossághoz, amit korábban is éreztem a közelében.

Daemon másik oldalán egy srác halkan füttyentett.

– Ash szét fogja rúgni a seggedet, Daemon – jelentette ki, de a megszólított erre csak még szélesebben vigyorgott.

– Nem fogja, ahhoz túlságosan tetszik neki.

A srác felnevetett. Daemon, a szemét le nem véve rólam, még jobban előrehajolt.

– Mondok valamit.

– Mit?

– Megtaláltam a blogodat.

Ó, édes Jézusom! Hogyan talált rá? Mindegy, fontosabb, hogy *megtalálta*. Kiadja a Google? Hát ez igazán remekes, extra tejszínhabbal.

– Megint nyomozol utánam, látom már. Szerezzen távoltagezési végzést?

– Álmaidban, cica. – Önelégült mosolyt villantott rám. – Azokban már úgyis szerepelek, nem?

– A rémálmaidban, Daemon – feleltem szemforgatva. – A rémálmaidban!

Csillogott a szeme, csaknem viszonztam a mosolyát, de akkor szerencsére a tanár belekezdett a névsorba, és ezzel véget vetett, nagyjából, mindennek, ami köztünk volt. Előrefordultam, lassan kifújtam a levegőt.

Daemon halkán nevetett.

Az óra végét jelző csengő után olyan sebesen siettem ki, ahogy csak bírtam. Hátra se néztem, hogy ne is lássam, mit csinál Daemon. Ha mindennap mögöttem ül, a matek még sokkal nagyobb szívás lesz, mint egyébként.

A folyosón Lesa és a barátnője mellém igazította a lépteit.

– Új vagy itt – állapította meg a barna. Remek megfigyelő. Lesa sötét szemét forgatva nézett rá.

– Carissa, nahát, csoda, hogy észreveszed.

Carissa a piszkálódással nem törődve feltolta szögletes keretű szemüvegét az orrán. Oldalra lépett, hogy kitérjen egy idétlen srác útjából, aki áttörte magát a zsúfolt folyosón.

– Hogyhogy ilyen jól ismered Daemon Blacket?

Az első alkalom, hogy a diákok szóba állnak velem, és az is azért, mert Daemonnal beszélgettem. Nem tett boldoggá a dolog.

– Július közepén költöztünk a szomszédságukba.

– Ó, most féltékeny vagyok – csücsörített Lesa. – Az iskola fele boldogan cserélne veled.

És én boldogan cserélnék velük.

– Jaj, egyébként a nevem Carissa, ő meg Lesa, ha esetleg nem hallottad volna. Egész életünkben itt éltünk. – Várakozón tekintett rám.

– Az én nevem Katy Swartz, és Floridából jöttem. – Nem is volt olyan erőteljes akcentusuk, mint amit vártam.

– Ide, Nyugat-Virginiába, Floridából? – Lesa szeme kerekre tágult. – Megbolondultál?

Elmosolyodtam.

– Anyám esetleg.

– Mi történt a karoddal? – tudakolta Carissa, felfelé, a diákoktól kavargó lépcsőn.

Annyi ember vett minket körül, hogy nem szívesen meséltem volna el, Lesa azonban tudta magától is.

– Kirabolták a városban, nem emlékszel? – Kerek csípőjével megbökte a barátját. – Ugyanaznap, amikor Sarah Butler meghalt.

– Ó, tényleg – vontta össze a szemöldökét Carissa. – Holnap, a bajnokság megnyitóján megemlékezést is tartanak. Nagyon szomorú.

Nem tudtam, mit mondhatnék, úgyhogy csak bólintottam. Lesa mosolygott.

Felértünk a második emeletre. A következő órám angol volt, a folyosó végi teremben, és majdnem biztosan emlékeztem, hogy Dee-vel közösen.

– Hát, örülök, hogy találkoztunk. Nem sok új ember érkezik ide.

– De nem ám – értett egyet Carissa. – Egy sem, amióta a hármas ikrek jöttek, az pedig még elsőben volt.

– Úgy érted, Ash és a két bátyja? – kérdeztem zavartan.

– És Blackék – bólintott Lesa. – Csak pár nap különbséggel érkeztek mind a hatan. Az egész iskola megtévelyodott.

– Várjatok! – Megtorpantam a folyosó közepén. Akik emiatt belém szaladtak, csúnyán néztek rám. – Hogy értitek azt, hogy mind a hatan? És mind egyszerre?

– Hát, igen – bólintott Carissa, és megigazította a szemüvegét – Lesa nem túloz, hónapokig bolond volt mindenki. De ezért nem hibáztathatsz minket.

Lesa megtorpant a terem ajtajában, homlokráncolva nézett vissza rám.

– Jaj, te nem tudtad, hogy Blackék is hárman voltak?

Még inkább összezavarodva ráztam a fejemet.

– Nem. Daemon és Dee, ugye?

Megszólalt a jelzőcsengő. Lesa és Carissa a lassan megtelő terembe pillantott. Végül Lesa szólalt meg.

– Ők is hármás ikrek voltak. Dee és két fiú. Daemon meg Dawson Ők ketten teljesen egyformák voltak, mint a Thompson fiúk. Akkor sem különböztetted volna meg őket, ha az életed múlik rajta.

Földbe gyökerezett lábbal bámultam rájuk. Carissa bánatosan mosolygott.

– Igazán szomorú történet. Az egyik fiú, Dawson, egy éve eltűnt. Már mindenki halottnak gondolja.

NEM VOLT IDŐM MEGKÉRDEZNI DEE-T a másik bátyjáról az emelt szintű angolon, mert elkéstem, és különben is, sértettebb voltam, mint hogy csak úgy megvitassam vele a témát. El se tudtam hinni, hogy volt egy másik fivére is, és egyetlen szót sem szólt róla! Vagy a szüleikről, a többiekről, akik fontosak neki, vagy arról, hogy mit csinálnak, amikor eltűnnek egy-két napra.

Dawson eltűnt? Meghalt? Sajgott érte a szívem, bár éreztem, hogy a lányok nem mondtak el mindent. Tudtam, mit jelent elveszíteni valakit. A tetejébe volt abban valami minden mértéket meghaladóan fura, hogy egy ilyen kis városba néhány nap eltéréssel költözzön két család hármas ikrekkel. Másfelől, Dee említette, hogy a családjuk és Thompsonék barátok. Talán így is tervezték.

Óra után Dee-t eltérítette Ash meg egy aranyhajú srác, aki akár modell is lehetett volna. Nem volt nehéz elképzelni, hogy ő lehet Ash bátyja. Amikor pedig végre egyedül hagyták Dee-t, ő csak annyit mondott, hogy ebédnél találkozunk, aztán mindketten rohantunk a következő óránkra.

Biológia következett, amelyre Lesával együtt jártam. Az előttem lévő asztalnál ült, mosolyogva várt.

– Hogy telik az első napod?

– Jól. Rendesen. – Rendesen, leszámítva azt a csomó minden amit megtudtam. – Hát a tiéd?

– Máris túl hosszú és unalmas – vágta rá. – Alig várom, hogy véget érjen a tanév, elhúzok a francba, egy normális városba.

– Normális városba? – nevettem.

Lesa hátradőlt, a tenyerét a padra fektette.

– Ez a város a világ minden furcsaságának az epicentruma. Páran errefelé, hát, nem egészen épek.

Egy háromujjú hegylakó képe jelent meg a fejemben, de nem hittem, hogy Lesa erre gondol.

– Dee szerint néhányan nem igazán barátságosak erre.

– Ő már csak tudja – horkant fel Lesa. Összevontam a szemöldökömet.

– Mit jelentsen ez?

Kerekre nyílt szemmel nézett rám, a fejét rázta.

– Nem leszólásként mondom, de pár diák meg a városiak nem kedvelik őt, meg a hozzá hasonlókat.

– A hozzá hasonlókat – ismételttem lassan. – Nem biztos, hogy értem, mit jelent ez.

– Én se – vont vállat Lesa. – Ahogy már mondtam, az emberek itt furák. A város fura. Azt mondogatják, hogy itt vannak a feketeruhások, mármint öltönyösök, nem a színészek. Azt hiszem, kormánytisztviselők. Még én is láttam őket. Aztán mást is emlegetnek.

Eszembe villant az eset a boltban.

– Miféléket?

Lesa vigyorogva a terem eleje felé pillantott. A tanár még nem érkezett meg, ezért közelebb húzódott hozzám, és suttogóra fogta a szavát.

– Oké, ez most örütségnek fog hangzani, és tisztázzuk, hogy én magam egy szót sem hiszek az egészből, rendben?

Ez zaftosan hangzott.

– Rendben.

Lesa sötét szeme megcsillant.

– Az emberek azt mesélik, hogy a Seneca-sziklák táján fényeket láttak. Ember alakú fényeket. Van, aki azt hiszi, szellemek vagy űrlények.

– Űrlények! – Nevetésben törtem ki, páran rám néztek. – Bocs, de ez komoly?

– Komoly – helyeselt vigyorogva. – Én nem hiszek benne, de van , aki kifejezetten a bizonyítékokat keresni jön ide. Nem viccelek, olyanok vagyunk, mint Point Pleasant, a Titkok városa.

– Na, ezt el kell mondanod részletesen.

– Hallottál valaha a Molyemberről? – Az arcomat látva elnevette magát. – Ez egy másik helyi örütség, a hatalmas repülő molylepke aki figyelmezteti az embereket, ha valami készül. Fent, az igazi pont Pleasantben páran állítólag látták, mielőtt a híd leszakadt, és egy csomóan meghaltak. És állítólag már napokkal azelőtt ott voltak az öltönyösök.

Már kinyitottam a számat, hogy válaszoljak, de akkor belépett a tanár. Először nem ismertem fel, mert világosbarna haját most hátrasimította a homlokából, és vasalt teniszinget viselt, nem kopott farmert, amiben utoljára láttam.

Mr. Garrison, a biológiatanárom, Matthew volt, ugyanaz a fazon, aki Daemonék házánál várt, amikor visszaértünk a tótól. Felemelte az asztalán

heverő papírokat, aztán végignézett az osztályon, és a pillantása megpihent rajtam. Kifutott az arcomból a vér.

– Jól vagy? – kérdezte Lesa sűgva.

Mr. Garrison még egy pillanatig fogva tartotta a tekintetemet, aztán elnézett mellettem. Kifűjtam a visszafojtott lélegzetemet.

– Aha – suttogtam vissza, és nagyot nyeltem. – Jól.

Hátradőltem, és csak úgy magam elé meredtem, miközben Mr. Garrison egyenesen belevágott az anyagba, és elmondta, mi lesz az elmélet és a laborgyakorlat az év során. A kötelező állatboncolás se maradt ki, legnagyobb undoromra. A gondolat, hogy belevágjak egy állatba, halott vagy sem, elémített.

Azonban nem annyira, mint Mr. Garrison. Végig az óra alatt magamon éreztem nehéz tekintetét: olyan volt, mintha egyenesen keresztűllátna rajtam. Mi a fene folyik itt?

Az étterem a tornaterem közelében volt: hosszűkás téglalap alapű építmény, amely túlfűtt ételek és fertűtlenítű szagát árasztotta Nyamm. A helyisűget megtűltű fehér asztalok nagy része foglalt volt már, mire odaértem. Beálltam a sorba, és akkor észrevettem Carissát.

Megfordult, ő is észrevet, és rám mosolygott.

– Spagetti a menű, legalábbis olyasmi, amit spagettinek mondanak.

Grimaszoltam, és szedtem a tányéromra némi tésztát.

– Annyira nem tűnik rossznak.

– Nem is, ha már láttad a fasírtot. – Ő is szedett a tésztából, a salátája mellé, aztán az italért nyűlt. – Tudom, tudom, a csokis tej és a spagetti nem igazán megy egymással.

– Hát, nem – nevettem, és felemeltem egy üveg ásványvizet. –Kiengedenek minket enni?

– Elvben nem, de nem akadályozzák meg, ha megteessűk. – Carissa átadott néhány bankjegyet a pénztárosnűnek, és hozzám fordult. - Van asztaltársad?

Elűhalásztam a pénzemet, és bűlintottam.

– Aha, Dee-vel üľk. Te?

– Tessék?

Felnűztem. Carissa tátott szájjal meredt rám.

– Dee-vel ülök. Biztosan te is...

– Nem, én nem! – Carissa elkapta a karomat, és kihúzott a sorból. Felvontam a szemöldökömet.

– Tényleg? De miért? A társadalom számkivetettjei, vagy mi?

Feltolta a szemüvegét az orrán, és a szemét forgatta.

– Nem. Jó fejek, meg minden, de az utolsó lány, aki velük evett, Izé, eltűnt.

A gyomrom összeszorult. Idegesen nevettem.

– Viccelsz, igaz?

– Nem – vágta rá komolyan. – Nagyjából akkortájt, amikor a bátyjuk is.

Nem hittem a fülemnek. Mi derül még itt ki? Úrlények? Öltönyösök? Molyember? Esetleg a fogtündér is igazi?

Carissa egy asztalra pillantott, ahol kisebb baráti társaság ült. Néhány hely még üresen állt.

– Bethany Williams volt a neve. Második év közepén iratkozott át ide, kicsivel utánuk – intett a fejével az étkező mélye felé. – Összejött Dawsonnal, aztán a harmadik év kezdete felé eltűntek mindketten.

Honnan volt ez a név ismerős? És számított ez egyáltalán? Annyi mindent nem tudtam Dee-ről

– Akarsz hozzánk ülni? – kérdezte Carissa. Megráztam a fejem bár rosszul éreztem magam, amiért visszautasítom.

– Megígértem Dee-nek, hogy ma vele ebédelek.

Carissa halvány mosollyal rábólintott.

– Hát akkor, esetleg holnap?

– Igen! – mosolyogtam vissza. – Holnap biztosan.

Megigazítottam a vállamon az iskolatászkámat, és a tálcámmal a kezemben elindultam az ebédlő vége felé. Azonnal megláttam Dee-t. A Thompson fivérek egyikével társalgott, éjfekete haját az ujja körül tekergette. Az egyik aranyhajú istennel szemben ott ült a másik, nekem háttal, félig az asztalra telepedve. Eltöprengtem, melyik lehet, akivel "mondhatni" jár.

Az asztalnál mindössze két szabad hely volt, s a társaság, Dee kivételével, csupa fiúkból állt. Aztán megláttam Ash ultrafényes szőke haját kivillanni az asztalon támaszkodó srác mögül. Furcsa módon magasabbnak tűnt, mint mindenki más, hamar megértettem, miért.

Daemon ölében ült, karját a nyaka köré fonta. Éppen megláttam, hogy a mellét is hozzányomja, és mosolyog, hallva Daemon szövegelését. Nem ugyanez a fiú akart megcsókolni a verandámon? Majdnem biztos voltam benne, hogy nem képzelődtem. Daemon bizony első osztályú seggfej.

– Katy! – kiáltott fel Dee. Az asztalnál mindenki felnézett, még a másik iker is megfordult ültében. Égkék szeme kitágult, amikor megpillantott. Ikertestvére hátradőlt, karba fonta a kezét, az arcára kiülő dühös grimasz szinte műalkotás volt.

– Ülj le! – hívogatott Dee, és az asztalra csapott, a vele átellenes helyen. – Épp arról beszéltünk, hogy...

Várj – szólalt meg Ash, vörösre festett ajkát duzzogva biggyesztette le. – Csak nem az asztalunkhoz hívtad *őt*? Tényleg?

A görcs újra beleállt a gyomromba, elfojtotta a szavamat.

– Hallgass, Ash! – morogta az iker, aki megfordult. – Ne csinálj jelenetet!

– Nem fogok semmit sem csinálni. – Ash karja megszorult Daemon nyaka körül. – Nem kell ideülnie.

Dee sóhajtott.

– Ash, ne legyél már ekkora liba! Nem akarja lecsapni a kezéről Daemont.

Én csak álltam ott lángoló arccal, s éreztem, hogy Ash dühe hullámokban gördül át az asztal felett, és nekem vágódik.

– Nem emiatt aggódom – vágta oda, és megvető grimasszal végigmért. – Valójában nem.

Minden egyes másodperccel, amíg maradtam, ostobábbnak éreztem magam. Dee-ről Daemonre pillantottam, ő azonban átnézett Ash válla felett, és rendületlenül rágott tovább.

– Csak ülj le! – intett Dee. – Majd túlesik rajta.

Odaléptem, hogy letegyem a tálcámat. Daemon valamit súgott, mire Ash odavágott a karjára, nem is gyengéden. Erre Daemon lány válla hajlatába temette az arcát. Akaratlan, sötét érzés kerekeden bennem. Félrenéztem róluk, Dee-re.

– Nem tudom, jó ötlet-e ez.

– Nem az! – csattant fel Ash.

– Kuss! – vágott vissza Dee, aztán hozzám fordult. – Elnézést, néhány ismerősöm tényleg egy rusnya ribanc – tette hozzá édesen.

Csaknem elmosolyodtam, de égető érzés terjedt a torkomban, végigfolyt a hátamon.

– Biztos? – hallottam a saját hangomat.

Daemon felemelte a fejét Ash nyakából, éppen annyi időre, hogy végigmérjen éles, zavarba ejtő pillantásával.

– Azt hiszem, egyértelmű, hogy kívánjuk-e a társaságot, vagy sem.

– Daemon! – szisszent rá Dee vérvörös arccal, aztán rám nézet A szemében könnyek ültek. – Nem mondja komolyan.

– Komolyan mondtad, Daemon? – Ash megfordult a fiú ölében s oldalra döntött fejjel nézett rám.

A szívem már akkor is zakatolva vert, amikor a pillantásom összeakadt Daemonével. Hidegen nézett rám.

– Ami azt illeti, komolyan. – Az asztalra hajolt, sűrű pilláin át felfelé nézett rá,m – Nem kívánjuk.

Dee mondott még valamit, de azt már nem is hallottam. Az arcom mintha tűzben égett volna. Körülöttünk bámulni kezdtek a többiek. Az egyik Thompson fiú ajkán öntelt mosoly ült, a másik úgy nézett, mintha az asztal alá szeretne süllyedni, helyettem is. A többiek a tányérjukat bámulták, az egyik csendben nevetgélt.

Életemben ennyire még nem aláztak meg.

Daemon újra elfordult, és átnézett Ash válla felett.

– Most pedig tűnés – rendelkezett Ash, és hosszú, kecses ujjával felém legyezett.

A rám meredő arcok, a szájalom és a távoli zavar elegye három évvel visszavetett az időben, arra a napra, amikor apám halála után visszatértem az iskolába. Összeomlottam angolórán, mikor kiderült, hogy a *Két város regényei* fogjuk feldolgozni, apu kedvenc könyvét. Mindenki engem nézett. Volt, aki rosszul érezte magát, más helyettem is szégyenkezett.

Ugyanilyen pillantásokat kaptam a rendőröktől és a nővérektől is a kórházban, azon az estén, amikor megtámadtak. Eszembe idézték, mennyire tehetetlen vagyok.

Akkor gyűlöltem ezeket.

És most is fellobbant bennem a gyűlölet. Semmi más mentségem nem lehet arra, amit eztán tettem, legfeljebb annyi, hogy meg akartam tenni - muszáj volt.

Megszorítottam műanyag tálcám peremét, áthajoltam az asztalon, és az egészet felfordítottam Daemon és Ash feje felett. Tészta csomók záporoztak, spagettiszósz loccsant rájuk, a vörös mocsok legnagyobb része Ashen landolt, a spagetti pedig Daemon széles vállán. Egy hosszú szál felakadt a fülén, és csak ingott rajta.

Hallható meghökkenés futott végig a közeli asztalokon. Dee a szája elé kapta a kezét, a szeme kitágult, ragyogott benne az alig visszafojtott nevetés. Ash visítva pattant fel Daemon öléből, széttárta a karját, a tenyerét az égnek fordította. Az arcára kiülő rettenetből ítélve akár vérrel is leönthettem volna.

– Te... te... – dadogta, és kézfejével igyekezett letörölni szószos arcát.

Daemon leszedte a tésztát a füléről, és megvizsgálta, majd az asztalra dobta. Aztán a lehető legfurább dolgot tette.

Felnevetett.

Igazán nevetett, mélyről jövő, dörgő hahotával, amely elérte mentazöld szemét, és melegséget csalt bele, meg a húgáéhoz hasonló szikrákat.

Ash leengedte immár ökölbe szorított kezét.

– Neked véged – jelentette ki.

Daemon is felugrott, és a karját a lány vékony dereka köré kerítette. Vidámságának nyoma sem maradt.

– Nyugodj le! – parancsolta halkan. – Komolyan mondom *Hűtsd le magad!*

Ash megpróbálta kiszabadítani magát, de nem sok sikerrel.

– Esküszöm az összes napra és csillagra, hogy elpusztítalak.

– Ez mit jelentsen? Már megint túl sok rajzfilmet néztél? – Annyira elegendő volt ebből a tyúkból, hogy megmozdítottam a karomat a sínben, hadd lássam, mennyire nehéz. Fontolóra vettem, hogy életemben először megüssek valakit.

Megesküdtem volna, hogy akkor egy pillanatig borostyánszínben ragyogott a szeme mélye. Azonban hirtelen megjelent Mr. Garrison az asztalunk sarkán.

– Azt hiszem, ebből ennyi elég.

Mintha elkattintottak volna egy kapcsolót, Ash lehuppan a saját székébe. A dühe mintha kihűlt volna, úgy méregetett, és felmarkolt egy köteg szalvétát.

Daemon lassan leemelt a válláról egy hosszú tésztacsomót, és szó nélkül a tányérjára ejtette. Vártam, hogy kirobban, de ő is, mint a húga, úgy tűnt, a nevetését fojtja vissza.

– Szerintem máshová kellene ülnöd ebédelni – jegyezte meg Mr. Garrison, olyan halkán, hogy csak a mi asztalunknál érthették. – Tegyé! így!

Félig bénán megragadtam a táskámat, és vártam, hogy közölje, menjek az igazgatóhoz. Vagy hogy a teremben tartózkodó többi tanár valamelyike közbelépjen. Egyik sem következett be. Mr. Garrison csak mereven nézett, és ő is várt. Hirtelen leesett: arra vár, hogy elmenjek. Mint a többiek.

Tompán bólintottam, megfordultam, és kísértél az ebédlőből. Utánam fordultak, de tartottam magam. Akkor sem omlottam össze, amikor Dee a nevemet kiáltotta. És akkor sem, amikor elmentem a némára döbbsent Lesa és Carissa mellett.

Nem fogok összeomlani. Soha többé. Elegem volt ebből a szarakodásból Daemon akárkijével. Semmit sem tettem, amiért így bánhatna velem.

Nem leszek többé megalázható Katy.

A NAP VÉGÉREMELLÉKNEVEM IS LETT: a Lány, Aki *Rájuk* borította az Ebédjét. Felkészültem a visszacsapásra, vártam minden folyosón és osztályteremben, különösen, amikor megláttam a Thompson ikrek egyikét történelemórán, vagy a friss ruhába öltözött Asht a szekrénye mellett duzzogni.

Nem jött semmi.

Dee tornaóra előtt először bőbeszédűen szabadkozott, majd megölelt azért, amit tettem. Próbált beszélgetni velem, amíg a röplabda csapatok felálltak, de nem forgott az agyam. Ash kétségtelenül gyűlöl engem. De miért? Nem lehet, hogy csak Daemon miatt. Valami más is volt a háttérben, de fogalmam sem volt, hogy mi.

Iskola után hazavezettem, azokon töprengve, amik az ideköltözésünk óta történtek. Az első napon valamit éreztem a verandán és a házban. A tónál, amikor Daemon kopolytút növesztett. A fényvillanás a medvével meg a könyvtárnál – biztos, hogy ugyanaz volt. És az a sok idétlenség, amit Lesa emlegetett.

Hazaérve azonban a nap minden szemete kiszaladt a fejemből, mert csomagok vártak a verandán. Némelyikre még mosolygós arcokat is rajzoltak. Felkiáltottam örömben, úgy szedtem fel a dobozokat. Könyvek voltak bennük, *friss* kiadások, amelyeket *hetekkel* azelőtt rendeltem meg.

Felsietem a szobámba, bekapcsoltam a laptopot, rápillantottam az első este kirakott véleményemre. Nulla hozzászólás. *Bekaphatják. szereztem* viszont öt új követőt. *Mindenkit imádok.*

Gyorsan bezártam az ablakot, mielőtt nekiláthattam volna átdizájnolni a teljes blogot. Inkább rákerestem a „fény emberei” kifejezésre. Egy csomó bibliacsoportot kaptam eredménynek. Inkább beírtam, hogy „molyember”.

Ó, Te. Szentséges.

A nyugat-virginiai emberek bolondok. Lent, Floridában néha-néha bejelentette valaki, hogy látta a Nagylábút a nemzeti parkban, vagy a chupacabrát, de nem egy óriási repülő izét, akármilyen is volt ez. Úgy nézett ki, mint egy hatalmas, sátáni lepke.

Mi a fenéért nézegetem én ezt?

HÜLYESÉG. Leállítottam magam, mielőtt a helyi úrlényekre is rákerestem volna. Amint leértem a földszintre, kopogtak. Dee volt az.

– Hahó – köszönt be –, beszélhetnénk?

– Persze. – Kiléptem, és becsuktam magam mögött az ajtót. – Anyu még alszik. – Leültem a hintaágyra.

Dee bólintott.

– Katy, annyira sajnálom, ami ma történt. Ash néha igazi ribanc bír lenni.

– Nem a te hibád, hogy így viselkedett – feleltem komolyan. – De ettől még nem értem, miért csinálja ezt ő is, és Daemon is. – Elhallgattam, mert a torkom ismét égni kezdett. – Nem kellett volna a fejükre önteni a kaját, de hát még életemben nem kerültem ennyire kínos helyzetbe.

Dee mellém huppant, és keresztbe tette a bokáját.

– Azt hiszem, igazából vicces volt, mármint, amit te csináltál nem amit ők. Ha tudtam volna, hogy ennyire szörnyen reagálnak mindenre, elrendeztem volna, hogy ne így legyen.

Lassú víz partot mos, gondoltam. Mély lélegzetet vett.

– Ash nem Daemon barátnője. Szeretne az lenni, de nem az.

– Nekem nem úgy tűnt.

– Hát... eljárnak együtt ide-oda.

– Daemon kihasználja? – Undorodva ráztam a fejem. – Mekkora pöcs!

– Azt hiszem, ez kölcsönös. Tényleg, tavaly randiztak párszor, de aztán abbamaradt a dolog. Hónapok óta most szentelte Ashnek a legtöbb figyelmet.

– Utál engem – böktem ki rövid hallgatás után, sóhajtván. – De ez most nem érdekel. Szerettem volna kérdezni tőled valamit.

– Kérdezz!

Az ajkamba haraptam.

– Barátok vagyunk, igaz?

– Hát persze! – pillantott rám tágra nyílt szemmel. – Igazán, Daemon mindenkit elrémiszt, te bírtad a legtovább, szóval tényleg azt hiszem, hogy te vagy a legjobb barátnőm.

Ezt megkönnyebbülten hallottam. Nem azt a részt, hogy én bírtam a legtovább, mert az elég hülyén hangzott, mintha kicsinálták volna a barátaikat, vagy valami.

– Én is így vagyok veled.

Dee szélesen mosolygott.

– Az jó, mert bután éreztem volna magam, ha ezt elmondom, és akkor te egyszerre nem akarsz már a barátom lenni.

A hangjából kicsendülő őszinteség mélyen megérintett. Egyszer-már nem is voltam benne olyan biztos, hogy ki akarom faggatni. Talán olyasmiről volt szó, ami túl fájdalmas ahhoz, hogy beszéljen róla. Tudtam, hogy rövid idő alatt barátkoztunk össze, és nem akartam felzaklatni.

– Miért kérdezed? - érdeklődött.

Hátratúrtem a hajamat, magam elé meredtem.

– Miért nem meséltél soha Dawsonról?

Dee megdermedt. Azt hiszem, még levegőt sem vett. Aztán nagyot nyelt, és a tenyerét végigfuttatta a karján.

– Jól sejtem, hogy az iskolában beszélt róla valaki?

– Igen, azt mondták, hogy egy lánnyal tűnt el. Dee összepréselte az ajkát, és bölintott.

– Tudom, most azt gondolod, örülség, hogy sosem említettem, de nem szeretek beszélni róla. Igyekszem még csak nem is gondolni rá.

Könny csillant a szemében, amikor rám nézett.

– Most emiatt rossz ember vagyok?

– Nem! – tiltakoztam hevesen. – Én is igyekszem nem gondolni apura, mert néha túlságosan fáj.

– Nagyon közel álltunk egymáshoz Dawsonnal. – A keze fejével megtörölte az arcát. – Daemon volt a csendes gyerek, aki elvan magában, a saját dolgaival, de mi ketten mindig különösen jól megértettük egymást. *Mindent* együtt csináltunk. Több volt, mint testvér. A legjobb barátom volt.

– Nem tudtam, mit mondhatnék, viszont ez megmagyarázta Dee barátkozásának kétségbeesett voltát, és azt a közös érzést, amelyet felfedeztünk egymásban. A magányt.

– Sajnálom. Nem kellett volna felemlgetnem. Nem tudtam, és...

– És egy minden lében kanál liba vagyok.

– Nem, semmi baj. – Dee felém fordult. – Én is kíváncsi lennék Teljesen megértem. Nekem pedig el kellett volna mondanom, micsoda barát vagyok, hogy az iskolatársaktól kell a másik bátyámról hallanod?

– Összezavarodtam. Olyan sok... – Elhallgattam, a fejemet ráztam.

– Semmi. Ha kész vagy rá, hogy beszélj róla, itt vagyok, jó?

Dee bólintott.

– Olyan sok micsoda? Semmi értelme nem lett volna, ha rázúdítom azt a sok idétlen ostobaságot. Plusz megígértem Daemonnek, hogy nem beszélek támadásról. Mosolyt erőltettem az arcomra.

– Semmi. Nem gondolod, hogy mostantól sűrűn kell hátranézegetnem? Vegyek részt a tanúvédelmi programban?

Reszketegen felnevetett.

– Hát, a helyedben nem mostanában próbálnék meg újra szóba állni Ashsel.

Ennyit magamtól is kitaláltam.

– És mi van Daemonnel?

– Jó kérdés – pillantott félre. – Fogalmam sincs, mit tesz most.

Másnap már előre rettegettem a második órától. Görcsben állt a gyomrom, reggelizni sem bírtam hányinger nélkül. Kétségem sem volt, hogy Daemon szerint a bosszú az arcomba vágva a legédesebb.

Amint Lesa és Carissa megérkezett, azonnal tudni akarták, mi ütött belém, hogy a tányér tésztát a pár fejére öntöttem. Erre csak vállat vontam.

– Ash bunkózott. - Biztos, hogy sokkal magabiztosabbnak tűnni, mint ahogy éreztem magam. Valójában szerettem volna az egészet meg nem történtté tenni. Szó mi szó, Ash modortalanul viselkedett, kínos helyzetbe hozott, de nem ugyanezt tettem vele én is? Az egyenletben, ahol én borítottam az ételt, ő volt az, akin a tészta landolt, ami még sokkal kínosabb.

Szégyelltem magam. Sosem tettem azelőtt olyasmit, ami másnak kellemetlen. Úgy tűnt, Daemon rettenetes személyisége rám ragad, márpedig én ezt nem akartam. Elhatároztam tehát, hogy mindenkinek az lesz a legjobb, ha mostantól rohadtul távol maradok tőle. Lesa tágra nyílt szemmel áthajolt a padsorok között.

– Na és Daemon?

– Ő alaphból seggfej – vágtam rá. Carissa levette a szemüvegét, és felkuncogott.

– Komolyan, bárcsak tudtam volna, hogy ezt fogod csinálni! Filmre vettem volna.

Átfutott a fejemen, hogy fent lehetnék a YouTube-on. Elborzadva pillantottam az ajtóra.

– Azt pletykálják a folyosón, hogy te meg Daemon összejöttetek a nyáron. – Lesa láthatóan azt várta, hogy megerősítem a híresztelést. Ebben az életben soha.

– Az emberek nevetségesek.

Álltam a pillantásukat, aztán Carissa megköszöri a torkát, és megkérdezte:

– Akkor ma velünk ülsz? - Visszarakta a szemüvegét, és egészen feltolta az ornyergére. Meglepetten pislogtam rá.

– Még mindig azt akarod, hogy hozzátok üljek? Azok után, amit tegnap tettem? – Arra számítottam, hogy az év hátralévő részében a klozetban kell majd ebédelnem.

– Viccelsz? - Lesa biccentett. – Király vagy. Nekünk nincs velük bajunk, de biztos, hogy jó páran szerették volna már megcsinálni ugyanezt.

– És nagyon is keményen adtad elő – tódította a vigyorgó Carissa. – Mint egy kajanindzsa.

Megkönnyebbülten nevettem.

– Szívesen ennék veletek, de csak négy órát vagyok bent. Ma szedik le a sínemet.

– Ó, akkor elmulasztod a bajnokság megnyitóját – sajnálkozott Lesa. – Te szegény! A meccsre azért kijössz?

– Nem, nem igazán kedvelem a focit.

– Mi sem, de azért ki kellene jönnöd. – Lesa fészkelődött a székében, szív alakú arca körül rugóztak göndör tincsei. – Carissa meg én már csak azért is eljárunk, hogy kimozduljunk, és csináljunk valamit. Nincs sok szórakozási lehetőség errefelé.

– És a meccsek után ott vannak a szabadtéri bulik. – Carissa kisimította a szemüvege alól a haját. – Lesa mindig elrángat oda is.

Lesa a szemét forgatta.

– Carissa nem iszik.

– És akkor? - vágott vissza a barátnője.

– És akkor nem is dohányzik, nem is szexei, nem csinál semmi érdekeset. - Lesa elhajolt Carissa lendülő keze előtt, és ásítást imitált.

– Bocsánat, hogy vannak erkölcsöm! – nézett Carissa összeszűkült szemmel Lesára. – Nem úgy, mint egyeseknek!

– Nekem is vannak – nézett rám Lesa halvány mosollyal. – De errefelé szokás kissé lejjebb adni belőlük.

Felnevettem. És akkor belépett az osztályterembe Daemon. Belesüllyedtem a székembe, az ajkamba haraptam.

– Istenkém!

Szerencsére mindkét lánynak volt annyi esze, hogy elhallgasson. Felkaptam a tollamat, és úgy tettem, mintha rendkívül érdekelnének a tegnapi jegyzeteim. Csakhogy, mint kiderült, nem jegyzeteltem valami sokat, úgyhogy szépen, lassan felírtam a dátumot.

Daemon leült mögém. A gyomrom azonnal felfordult. Hányini fogok. Itt, az osztály közepén. Egyenesen...

Hátba bökött a tollával.

Megdermedtem. A fene belé is, meg a tollába is!

Újra bökött, most már erősebben. Megfordultam, és dühösen meredtem rá.

– Mi van?

Daemon rám mosolygott. Körülöttünk mindenki bámult. Éppen olyan volt, mint ebédnél. Lefogadtam volna, hogy magukban azt találgatják, a fejébe húzom-e a hátizsákomat. Erre meg is volt az esély, attól függően, mit mond legközelebb. Nem hittem, hogy most is könnyen megúszom.

Az öklére támasztotta az állát, és veszettül hosszú pillái alól nézett rám.

– Jössz nekem egy új pólóval.

Az állam hallható koppanással esett a széktámlára.

– Mint kiderült – folytatta halkán –, a spagettiszósz nem mindig jön ki a mosásban.

Valahogy visszanyertem a beszédképességemet.

– Biztosan van épp elég pólód.

– Van, de ez volt a kedvencem.

– Kedvenc póló...? - vontam fel a szemöldökömet.

– És attól tartok, tönkretetted Ash kedvenc blúzáát is. – Újra kiült szájára a vigyor, fél arcán mély gödröcske jelent meg.

– Nos, nem kétlem, hogy vele voltál és megnyugtattad ebben a rémes időben.

– Mindazonáltal nem biztos, hogy felgyógyul.

A szememet forgattam. Tudtam, hogy bocsánatot kellene kérnem, de nem vitt rá a lélek. Igen, egyre rosszabb leszek. Megmozdultam, hogy visszaforduljak, de akkor megint megszólalt.

– Tartozol nekem. Újra.

Egy hosszú pillanatig csak bámultam rá. Megszólalt a jelző, de mintha valahol távol csengetett volna. Összeszorult a szívem.

– Nem tartozom neked semmivel – jelentettem ki, annyira halkán, hogy más ne hallja.

– Nem értek egyet. – Közelebb hajolt, közben megbillentette a padját is. Az ajkainkat csak néhány centi választotta el, ami képtelen közelség volt, hiszen az osztályteremben ültünk, és kettőnk közül az ő ölében tegnap másvalaki ült. – Egyáltalán nem olyan vagy, mint vártam.

– Mit vártál? – Valamiképpen felvillanyozott a tény, hogy megleptem. Különös. A tekintetem szoborszép ajkára tévedt. Micsoda pazarlás ez a száj...

– Beszelnünk kell, neked és nekem!

– Nincs miről beszelnünk.

Lefelé nézett, és a levegő egyszerre mintha sűrű párával telt volna meg. Elviselhetetlen volt.

– De igen – erősködött. – Ma este.

Egy részem szerette volna megmondani neki, hogy elfelejtheti ezt az egész beszélgetősdit, de összeharaptam a fogamat, és bólintottam. Mindenképpen beszelnünk kell, ha a tudtára akarom adni, hogy soha többé nem kívánok vele beszélni.

Meg akartam találni a kedves Katyt, akit Daemon bekötött szájjal a sarokba rakott.

A tanár megköszönte a torkát. Sűrűn pislogva felriadtam: az egész osztály minket figyelt. A hajam tövéig elvörösödve visszafordultam, és megmarkoltam a padom szélét.

Elkezdődött az óra, de a feszültség nem oldódott, várakozással vontam be a bőrömet. Éreztem Daemon jelenlétét a hátam mögött, a tekintetét magamon. Meg sem mertem mozdulni, ameddig Lesa ki nem nyújtózott mellettem, hogy közben egy összehajtott levélkét ejtsen a padomra.

Mielőtt a tanár észrevehette volna, kihajtogattam a papírt, és a könyvem alá csúsztattam. Amikor pedig visszafordult a táblához, elolvastam.

Ez aztán a FORRÓ kémia! Micsoda pasi!

Lesára pillantottam, a fejemet ráztam, de valami mélyen, a szívem körül mégis remegett; mintha kevés volna a levegő – pedig nem lett volna szabad így éreznem. Nem is kedveltem Daemont. Egy bunkó a hangulatingadozásaival. Ugyanakkor akadtak pillanatok vele – nanoszekundumok –, amikor úgy tűnt, az *igazi* Daemont látom. Vagy legalábbis *egy jobbat*. Amire pedig kíváncsi lettem. A nagyobb része, a bunkó fél, hát, az nem ébresztette fel a kíváncsiságomat.

Viszont izgatott.

IGYEKEZTEM ODAFIGYELNI AZ ÓRÁKON, de a gondolataim egyre Daemonön jártak, és azon, mit akarhat megbeszélni velem este. Szerencsére mindössze fél napot kellett kibírnom, amíg elszabadultam a sínem levételére.

Ahogy arra számítottam is, a karom tökéletesen helyrejött. Hazafelé beugrottam a postára. Rengeteg szemét érkezett, de akadt köztük sárga boríték is, amelynek Media Mail pecsétje széles mosolyt csalt az ajkamra.

Összeszedtem mindent, hazaindultam, aztán otthon csak lézengetem. Nyughatatlan energia rángatott, mintha megittam volna egy doboz olcsó energiatalt. Többször is átöltöztem, végül – miután áttúrtam a szekrényemet, és nem találtam semmit, amit szívesen felvettem volna – egy könnyű napozóruhánál kötöttem ki. Azonban ez sem csillapította a szorongásomat.

Miről akar beszélgetni Daemon?

A végén a blogom teljes főoldalát átrendeztem, hogy azzal is múljon az idő. Ez persze csak még idegesebbé tett, mert biztosra vettem, hogy elméreteztem a fejlécet, meg a reklámcsíkot a láblécben. Csak akkor hagytam fel a bökdösésével, amikor sikerült végleg eltüntetnem a könyvek kiadásáig visszaszámoló minialkalmazást az internet bugyraiban.

Végül mégis várnom kellett, Daemon csak nyolc után jelent meg az ajtónkban, mindössze néhány perccel azt követően, hogy anyu elindult Winchesterbe. Daemon a korlátnak dőlt, szokása szerint az eget fürkészte. A holdfény megvilágította az arca egyik felét, a másikra mély árnyékokat vetett, nem tűnt e világinak.

Aztán meglátott, és oda-vissza végigmért. Úgy tűnt, mondani akart valamit, aztán meggondolta.

Összeszedtem a bátorságomat, és kimentem mellé.

– Dee otthon van?

– Nincsen. – Visszafordította az arcát az ég felé. A feketeségben ezernyi csillag pislákkolt. – Ashsel ment a meccsre, de nem hiszem, hogy sokáig maradnak. – Rám nézett. – Mondtam neki, hogy veled találkozom, úgyhogy szerintem hamar hazajön, hogy megbizonyosodjon róla, nem öltük meg egymást.

Félrefordultam, hogy elrejtsem a vigyoromat.

– Hát, ha te nem ölsz meg, majd elintézi Ash, nagyon is szívesen.

– A spagetti ügy miatt, vagy van más is?

Sötét oldalpillantást vettem rá.

– Tegnap úgy tűnt, nagyon kényelmesen ülsz vele az öledben.

– Ó, értem. – Ellökte magát a korláttól, és mellém lépett. – Így már van értelme.

– Minek? – Nem hátráltam meg. Daemon szeme csillogott az estében.

– Féltékeny vagy.

– Haha. – Erőltetetten felnevettem. – Miért lennék féltékeny?

Daemon lesétált mellettem a lépcsőn, végül a behajtónkon álltunk meg.

– Mert eltöltöttünk együtt némi időt.

– Az, hogy eltöltöttünk együtt némi időt, még nem ok a féltékenységre, különösen nem, ha kényszer hatása alatt voltál. – Ráébredtem, hogy szörnyűséges módon, de valamiképpen mégiscsak féltékeny vagyok. Au. – Erről kell beszélünk?

Vállat vont.

– Gyere, sétáljunk egyet!

Lesimítottam a ruhámat, közben végig őt figyeltem.

– Nincs már kicsit késő ehhez?

– Jobban tudok gondolkodni és beszélni, ha sétálok közben – nyújtotta felém a kezét. – Ha nem jössz, visszaváltozom azzá a seggfejjé, akit nem igazán kedvelsz.

– Bahh. – Csak bámultam a kezét, a gyomrom remegett. – De a kezedet nem fogom meg.

– Miért?

– Mert nem sétálgatok kézenfogva veled, amikor még csak nem is kedvellek.

– Jaj! – Daemon fájdalmas fintorral a szívére szorította a kezét. – Ez fáj.

Ráfért volna pár színjátászóóra.

– De nem viszel ki az erdőbe, hogy aztán ott hagyj, igaz?

– Nagyon is megfelelő bosszúnak tűnik, de nem tennék ilyet. Alig hiszem, hogy sokáig életben maradnál, ha nincs, aki megmentsen.

– Köszönöm a bizalmat.

Futólag rám mosolygott, aztán csendben sétáltunk egy darabig, átvágtunk a bekötőúton. Az esti levegő jóval hűvösebb volt, mint amikor a ruhát magamra vettem, azt kívántam, bárcsak húztam volna harisnyát is. Közeledett az ősz.

Hamarosan beértünk az erdőbe, a holdfény már nehezen talált utat a vastag ágak között. Daemon a farzsebéből előszedett egy kis zseblámpát, amely a méretéhez képest meglepően nagy fényudvart rajzolt elénk. Ahogy a sötétség gubójában gyalogoltunk tovább, az ugráló világos foltot követve, minden porcikám érezte, mennyire közel vagyunk egymáshoz. És minden áruló porcikámat hevesen utáltam ezért.

– Ash nem a barátnőm – szólalt meg végül Daemon. – Régen jártunk, de már csak barátom. És mielőtt megkérdeznéd, nem *olyan* barát, akkor sem, ha az ölembe mászott. Fogalmam sincs, miért tette.

– És te miért hagytad? – tettem fel a kérdést, és azonnal szerettem volna felpofozni magamat. Nem az én dolgom, és nem is érdekel.

– Őszintén szólva, nem tudom. Elég indok, hogy férfiből vagyok?

– Nem igazán - böktem ki a talajt bámulva. A lábamat is alig láttam.

– Nem is gondoltam – felelte. Felnéztem. Nem tudtam kivenni az arcát, pedig szükségem lett volna rá, hiszen sosem tudhattam, mit gondol, és néha a szeme meghazudtolta a szavait. – Különben meg... sajnálom, ami az ebédülőben történt.

Annyira meglepett a bocsánatkérés, hogy megbotlottam egy kőben. Könnyedén elkapott, éreztem forró leheletét az arcomon, mielőtt elhátrált volna. Bizsergett a bőröm, de én is elhúzódtam. Az, hogy elnézést kért a katasztrófáért, úgy hatott rám, mintha leöntöttek volna hideg vízzel. Nem tudtam eldönteni, melyik a rosszabb: ha nem tudja, mekkora bunkó, vagy ha teljesen tisztában van vele, hogy mit tett velem.

– Kat? - kérdezte halkan. Rábámultam.

– Kínos helyzetbe hoztál.

– Tudom.

– Nem, nem hiszem, hogy tudod. – Megfogtam a saját két könyökömet, és ismét nekieredtem. – Fel is dühítettél. Nem értelek. Az egyik percben néni viselkedsz vésszesen, a másikon a bolygó legnagyobb seggfeje vagy.

– De vannak piros pontjaim. – Könnyedén utolért, és a lámpa fényét elélem irányította, hogy lássam a kibukkanó gyökereket, szikladarabokat. – Vannak,

igaz? A tőről meg a túráról. Azért nem kaptam, hogy akkor este megmentettelek?

– A piros pontjaid a *húgodtól* vannak – ráztam a fejemet –, nem tőlem. És ha az enyémekek lettek volna, mostanra akkor is elveszítetted volna a legtöbbet.

Néhány pillanatig hallgatott.

– Ez szívás – állapította meg aztán. – Komolyan. Megtorpantam.

– Miért beszélgetünk most egyáltalán?

– Nézd, sajnálom. Igazán. – Hosszan sóhajtott. – Nem érdemelted meg, hogy így bánjunk veled.

Fogalmam sem volt, mit mondhatnék erre. Őszintének, csaknem szomorúnak tűnt, mégsem úgy, mintha szabad akaratából tette volna, amit tett. Kutattam a gondolataim között, mit mondhatnék, végül kikötöttem egy mondatnál, ami valószínűleg nem lehetett a legjobb.

– Sajnálom, ami az öcséddel történt, Daemon.

Megtorpant, majdnem el is tűnt az árnyékban. Olyan sokáig hallgatott, hogy nem is hittem, hogy válaszol egyáltalán.

– Fogalmad sincs, mi történt az öcsémmel.

Görcsbe húzódott a gyomrom.

– Annyit tudok, hogy eltűnt.

A zseblámpa sugara a földre szegeződött. Daemon kinyitotta, majd ökölbe zárta a másik kezét.

– Annak már jó ideje.

– Tavaly történt – mutattam rá óvatosan. – Igaz?

– Hát persze, igaz. Csak régebbnek tűnik. – Félrepillantott, fél arca kivillant a homályból. – Honnan hallottál róla?

Megborzongtam a hűvösben.

– A többiek emlegették az iskolában. Én csak kíváncsi voltam, miért nem mesélt nekem senki róla vagy arról a lányról.

– Kellett volna? – kérdezte.

Igyekeztem megfejtetni az arckifejezését, de ahhoz túl sűrű volt a sötét.

– Nem tudom. Elég nagy dolognak tűnik, olyannak, amiről az emberek szeretnek beszélni.

Daemon újra nekiindult.

– Mi nem szeretünk róla beszélni, Kat.

Úgy véltem, ez érthető. Igyekeznem kellett, hogy lépést tartsak vele.

– Nem akartam kutakodni...

– Nem? – Elharapta a szót, dühös léptekkel tört előre. – A testvérem eltűnt. Egy szegény család sem látja többet a lányát, és te azon problémázol, miért nem mondta el senki *neked*?

Az ajkamba haraptam, bunkónak éreztem magam.

Sajnálom. Csak mert... mindenki titkolózik. Például semmit sem tudok a családokról. Még sosem láttam a szüleiteket, Daemon. Ash pedig minden ok nélkül gyűlöl. Az is több mint furcsa, hogy két hármás ikres család költözött *ide* ugyanabban az időben. Tegnap a fejemre borítottam az ebédemet, és nem lett semmi következménye, ez is hihetetlen. Dee-nek barátja van, akit meg sem említett. A város, úgy ahogy van, idegesítő. Az emberek úgy bámulnak a húgdra, mintha hercegnő lenne, vagy félnének tőle. *Rám* is bámulnak. És...

– Úgy sorolod, mintha ezeknek köze lenne egymáshoz.

Egyre mélyebben jártunk az erdőben, közeledtünk a tóhoz. Kis híján lemaradtam.

– Nincs nekik?

– Mitől lenne? – Daemon hangja mély volt, bosszús. – Talán kezd kitörni rajtad a paranoia. Én is így lennék, ha megtámadtak volna, miután új helyre költöztem.

– Látod, már megint csinálod! – jelentettem ki. – Felteszek egy kérdést, mire begubózol. Dee ugyanígy.

– És nem gondolod, hogy ez azért van, mert tudjuk, hogy sok minden mentél keresztül, és nem akarjuk tetézni?

– Hogyan tudnátok tetézni?

Lelassította a lépteit.

– Nem is tudom. Nem tudnánk.

Megráztam a fejemet. Daemon megállt a tó partján, és lekapcsolta a zseblámpát. A holdfényben a víz csiszolt ónixként fénylett, rezzenetlen felszínéről száz csillag tükröződött vissza. Olyan volt, mint maga az ég, csak nem olyan végtelen messzeségben: mintha odanyúlhattam volna, hogy megérintsem őket.

– Amikor itt voltunk – mondta Daemon néhány pillanat után –, néhány percig jól éreztem magam.

Ezt hallva elakadt a lélegzetem. Néhány percig én is jól éreztem magam akkor.

Hátratúrtem a hajamat.

– Mielőtt víziemberré változtál?

Hallgatott, a vállát kényelmetlenül felhúzta.

– A stressz képes ilyesmire – válaszolta aztán. – Olyasmiket képzelsz el, amik valójában nem történnek meg.

Ahogy állt ott, és a halvány ezüsthéj beragyogta szép arcát, ő maga sem tűnt valóságosnak. A különleges szempár, az álla vonala, minden vonása élesebben rajzolódott ki. Felnézett a sötét égre, vágyódó, merengő pillantással.

– Nem erről van szó – mondtam végül. – Van itt valami... fura.

– Rajtad kívül?

Erre sok mindent felelhettem volna, de hallgattam. Az erdő közepén veszekedni Daemonnal, ez nem volt a teendőlistám élén.

– Miért akartál beszélgetni, Daemon?

A tenyerét a tarkójára tette, úgy felelt.

– Ami tegnap ebédnél történt, csak rosszabb lesz. Nem lehetsz Dee barátja, ő nem olyan, amilyennek akarjátok.

Éreztem, hogy forrón az arcomba szalad a vér, s a pír lekúszik a nyakamon.

– Most komolyan beszélsz?

Daemon leengedte a kezét.

– Nem azt mondom, hogy szóba se állj vele, de fogd vissza magad! Lehetsz kedves vele, szólhatsz hozzá az iskolában, de maradj a saját ligádban! Különben csak megnehezíted neki is és magadnak is.

Égnek állt a szőr a hátamon.

– Most fenyegetsz engem, Daemon?

Összekapcsolódott a pillantásunk. A szemében... mit is láttam: Megbánást?

– Nem. Csak elmondom, hogyan lesz ezután. Induljunk visszafelé!

– Na, ne! – Megvettem a lábamat, elszántan ránéztem. – Miért? Miért baj, ha a húgoddal barátkozom?

Egy néma pillanat után az álla megfeszült.

– Velem sem kellene itt lenned. – Levegő után kapott, a szeme kitágult. Előrelépett, meleg szél kavardott, felkapta a lehullott leveleket, hátrafújta a hajamat. Úgy tűnt, Daemon mögül ered, mintha a növekvő dűhe táplálná. – Te

nem olyan vagy, mint mi. Közel sem. Dee jobbat érdemel nálad, olyanokat, akik hozzá hasonlók. Úgyhogy szállj le rólam! Szállj le a családomról!

Olyan volt, mintha arcul ütött volna, csak sokkal rosszabb. Annyi mindent mondhatott volna, erre kiválasztotta a legnagyobb bombát.

Mély levegőt akartam venni, de elakadt a torkomban. Hátraléptem, igyekeztem kipislogni a szememből a düh könnyeit. Daemon nem vette le rólam a tekintetét.

– Tudni akartad az okát. Hát ezért.

Nagyot nyeltem.

– De miért? Miért gyűlölsz ennyire?

Egy röpke pillanatra mintha megtört volna a maszkja, fájdalom húzta grimaszba a vonásait. De olyan gyorsan vége szakadt, hogy nem tudhattam, valóban láttam-e. Daemon nem felelt.

A könnyeim a pilláimon remegtek, azzal fenyegettek, hogy végigcsordulnak az arcomon. Nem fogok sírni előtte, azt az örömet nem adom meg neki.

– Tudod mit? Baszódj meg, Daemon!

Félrenézett.

– Katy, ne...

– Hallgass! – szisszentem rá. – Csak fogd be!

Elsiettem mellette, és továbbgyalogoltam. A bőröm forró volt és jéghideg, fagyott zsigereim lánggal égtek. Tudtam, sírni fogok, már fojtogatón szorongatta a torkomat.

– Kat! – szólt utánam Daemon. – Kérlek, várj meg!

Még jobban kiléptem, már szinte futottam.

– Kat, várj már, ne siess annyira! El fogsz tévedni. Legalább a zseblámpát vedd el!

Mintha érdekelné, hogy eltévedek-e. Meg akartam szabadulni tőle, mielőtt összeomlók. Jó esélyét éreztem, hogy megússem. Vagy böggjek, hiszen akár kedveltem őt, akár nem, amit mondott, azzal fájdalmat okozott. Olyan volt, mintha valami baj lenne velem.

Ágakon, köveken botladoztam át. Semmit sem láttam, de biztosra vettem, hogy visszatalálok az úthoz. És Daemon lépéseit is hallottam, recsegték a talpa alatt a gallyak, ahogy követett.

Fájó szívvel csörtettem tovább. Haza kell jutnom, fel kell hívnom anyut, hogy meggyőzzem: költözzünk el, lehetőleg már holnap.

Meneküljünk!

Ökölbe szorult a kezem. Miért menekülnék el? Semmi rosszat nem tettem!

Önmagámra dühösen, undorodva elbotlottam egy gyökérben, és csaknem arcra estem. Felnyögtem.

– Kat! – Mögöttem Daemon szitkozódott. Visszanyertem az egyensúlyomat, és nekilódultam. Megkönnyebbültem, mert már láttam magam előtt az utat. Majdnem rohantam, és egyre távolabbról hallottam magam mögött a lépéseket. Amikor elértem a sötét betoncsíkot, a kézfejemmel törölgettem a szememet. Már sírtam. A francba!

Daemon kiáltott, de a hangját elnyomta a felém száguldó teherautó reflektorának bénító fénye. Alig tizenöt lépésre volt, én pedig nem bírtam mozdulni ijedtemben.

El fog ütni.

A VÖLGYBEN VISSZHANGOT VERT A MENNYDÖRGÉS, CSAK éppen sokkal hangosabb a mennydörgésnél. Mint egy hangrobbanás, a csontom velejéig megrázott. A kamion sofőrje már nem láthatott meg, nem állhatott meg. Magam elé kaptam a karomat, mintha azzal megvédhetném magam valahogy. A motor dübörgése a fülembe hatolt. Felkészültem a mindent szétzúzó becsapódásra, még átfutott az agyamon, hogy anyu mit érez majd az összetört testem láttán – de a becsapódás nem következett be.

Megcsókolhattam volna a lökhárítót, olyan közel volt, a kezemet centik választották el a forró hűtőrácstól. Lassan felemeltem a fejemet. A vezető mozdulatlanul ült a kormány mögött, tágra nyílt, üres szemekkel. Nem moccant, nem pislogott. Még csak azt se láttam, hogy lélegzik-e. Jobbjában egy pohár kávé tartott, félig már a szájához emelte, amikor belefagyott a mozdulatba. Fagyott, minden megfagyott.

A számba fém íz kúszott. Az agyam teljesen leállt. Még mindig az arcomba bömbölt a motor.

Elfordultam a dermedt vezetőtől, és Daemonre néztem. Ügy láttam, erősen összpontosít: zihált, a kezét ökölbe szorította maga mellett.

Szépséges szemei most megváltoztak, ijesztővé lettek. Hátraléptem, el a kamion útjából, a kezemet még mindig magam elé tartva, mintha figyelmeztetném, ne jöjjön közelebb.

– Istenem – nyögtem ki. Kalapáló szívem kihagyott egy ütemet. Daemon szeme önmagától ragyogott az éjszakában, belülről áradó fénnel, amely egyre csak erősödött. Az ökle remegni kezdett, majd a karja is, végül az egész teste vibrált az apró rándulásoktól.

És akkor Daemon lassan eltűnt, ruhástól, mindenestől, hogy a helyét átvegye valami intenzív, sárgás-vöröses fény, amely mintha egészben nyelte volna el.

Fényemberek...

Szent szar!

Az idő mintha megállt volna. Nem: *már korábban megállt.*

Daemon valamiképpen megakadályozta, hogy a teherautó elüssön. Megállított egy héttonnás kamiont, amely minden csontomat összetörte volna - de mivel? Egy szóval? Gondolattal?

Akkora erő...

Még a levegő is remegett körülöttünk, természetellenesen, a talaj rázkódott Daemon pusztá erejétől. Tudtam, ha nagyon akarnám, lenyúlhatnék, és érezném is.

A távolban Dee zavart hangját hallottam, minket szólított. Hogyan talált ránk?

Hát persze, Daemon bevilágította a teljes utat, úgy ragyogott.

Visszafordultam a kamionhoz. Nemcsak az remegett, hanem a vezetője is. Át akart törni a láthatatlan gáton, amely az időbe zárva tartotta. Borzongott a fémszörny, a motor sikoltott, a sofőr lába még a gázra feszült.

Rohantam. Nemcsak leszaladtam az útról, hanem továbbfutottam. Távolról hallottam, ahogy a teherautó dudál mögöttem. Felrohantam a kanyargós úton, amely a semmi torkolatánál épült házainkhoz vezetett. Megpillantottam a felém szaladó Dee-t is, de kikerültem. Azt már sejtettem, hogy ő is Daemonhöz hasonló.

Mik ők? Nem emberek. Amit láttam, lehetetlenség, egyetlen ember sem tehette volna meg.

Egy ember sem képes az akarata erejével megállítani egy kamiont, hosszú percekig maradni a víz alatt, vagy eltűnni és fénné változni. A furcsaságok, amik eddig feltűntek, kezdtek értelmet nyerni.

Átvágtam a behajtónkon, de csak szaladtam tovább, nem tudtam, hová. Az agyam nem működött, az irányítást átvették az ösztöneim. Ágak szaggatták a hajamat, a csinos ruhámat. Felbuktam egy nagy kőben, de feltápászkodtam, és menekültem tovább.

Egyszerre meghallottam a mögöttem dobogó lépteket. Valaki kiáltott, de nem fordultam meg, csak nyomultam előre, mélyebbre a sötét erdőbe, gondolkodás nélkül. Menekültem.

Valaki káromkodott mögöttem, aztán egy erős test vágódott nekem. Elestem, körülölelt a forróság. Valahogyan elfordult zuhantában, és kipárnázta a zuhanásomat, de aztán visszafordult, és a földhöz szegezett.

A mellkasának feszítettem a kezemet, próbáltam lelökni magamról, vagy belerúgni. Egyik sem sikerült. Behunytam a szemem, féltem megnézni, hogy az övé még mindig azzal a földöntúli fénnel ragyog-e.

– Szállj le rólam!

Daemon megfogta a vállamat, és gyengéden megrázott.

– Hagyd abba!

– Eressz el! – sikoltottam, és próbáltam kitekeredni alóla, de szorosan tartott.

– Kat, elég! – kiáltott vissza. – Nem foglak bántani! Hogyan hihetnék neki?

Az agyam egy kicsi, még működő része emlékeztetett, hogy megmentette az életemet. Abbahagytam a vergődést. Daemon is elernyedte felettem.

– Nem foglak bántani, Kat. Sosem tudnálak bántani.

Belül megremegtem a szavaira, valami mélyen válaszolt bennem, hitt neki, még akkor is, ha az elmém ágált a gondolat ellen. Nem sejtettem, melyik részem ilyen buta, de nyeresre állt. Még mindig ziháltam, de próbáltam lecsillapodni.

Lazított a szorításán, de továbbra is fölém tornyosult. Éreztem szaggatott lélegzetét az arcomon. Aztán hátrahúzódott, és egyik ujját az állam alá feszítette, hogy felemelje, maga felé fordítsa a fejemet.

– Nézz rám, Kat! Rám kell nézned, most!

Nem engedelmeskedtem. Nem akartam látni, ha még mindig rémítő a szeme. Akkor a vállamról az arcomra tette a kezét. Kitéphettem volna magam, azonban amikor meleg tenyere a bőrömhöz ért, megmerevedtem. Óvatosan végigsimította az arcomat.

– Kérlek! – A hangjából eltűnt a dühös él. Reszketegen sóhajtottam és felnéztem. A tekintete az enyémet kutatta, és a szeme haragoszöld volt, de a sajátja, nem pedig az, amit percekkel azelőtt láttam.

A hold halvány fénye áttört a fölénk terülő lombokon, megvilágította magas arcsontját, elnyíló ajkát.

– Nem foglak bántani – ismételte halkan. – Beszélgetni szeretnék. Muszáj beszélünk. Értesz engem?

Bólintottam: a hangszálaim nem működtek. Daemon lehunyta a szemét, szívfacsaróan sóhajtott.

– Rendben. Eleresztelek, de kérlek, ígérd meg, hogy nem rohansz el! Nem szeretnék tovább üldözni. Az az utolsó kis trükk majdnem megsemmisített. – Elhallgatott, a válaszat várta, és most már felfedeztem az arcán a

kimerültséget. – Mondd ki, Kat! ígérd meg, hogy nem fogsz elfutni! Nem engedhetem, hogy egymagában rohanj el innen. Megérted ezt?

– Igen – nyögtem ki reszelősen.

– Jó. – Lassan eleresztett, és hátrébb húzódott, bal keze simogatón siklott le az arcomról, de mintha észre sem vette volna. Mindaddig fekvé maradtam, amíg fel nem guggolt mellettem. Akkor, fáradt pillantásának sugarában, elmásztam tőle, és nekitámaszkodtam egy fának. Amikor elhitte, hogy nem lódulok újra neki, leült a földre.

– Miért kellett kísétálnod a teherautó elé? – tudakolta, de nem várt választ. – Mindent megpróbáltam, hogy távol tartsalak, de neked muszáj volt lerombolni az összes erőfeszitésem eredményét.

– Nem szándékosan csináltam. – Reszkető kezemet a homlokomra szorítottam.

– Mégis megcsináltad – rázta a fejét. – Miért jöttél ide, Kat? Miért? Én... mi mind jól megvoltunk, és akkor megjelenysz, és elszabadul a pokol. Nem is sejted, mennyire. A francba, abban bíztam, hogy szerencsénk lesz, és elmentek.

– Bocs, hogy még itt vagyok. – Felhúztam a lábamat, egészen a mellkasomig.

– Mindig elrontom. – Legyintett, és egy pillanatra úgy tűnt, mintha megint káromkodni akarna. – Mások vagyunk. Azt hiszem, ez már világos a számodra.

A térdemre fektettem a homlokomat. Beletelt egy percbe, mire összeszedtem a gondolataimat, és felnéztem megint.

– Mi vagy te, Daemon?

Bánatosan elmosolyodott, és a tenyere tövével megdörgölte a homlokát.

– Ezt nehéz elmondani.

– Kérlek, mondd el! Kénytelen leszel, különben megint kiborulok – figyelmeztettem, és nem is hazudtam. Az önuralom, amit összeszedtem, annál gyorsabban foszlott szét, minél tovább hallgatott.

Átható pillantással nézett rám.

– Nem hiszem, hogy tudni akarod, Kat.

Az arca, a hangja annyira mély őszinteségről árulkodott, hogy megrémültem. Tudtam, amit elmond majd, örökre megváltoztatja az életemet. Amint megtudom, micsoda ő és a családja, többé nem lehetek tudatlan, nem fordulhatok vissza. Végleg megváltozom. És már ezzel a felismeréssel is átléptem azt a pontot, ahonnan nincs visszatérés. A régi Katy, ezt biztosan tudtam, mostanra

újra rohanna. Inkább azt tettetné, hogy mindebből semmi sem történt meg. Azonban én már más voltam, és tudnom kellett.

– Emberek vagytok?

Rövid, örömtelen nevetést kaptam válaszul.

– Nem a közelből jöttünk.

– Nem mondod?!

Felszökött a szemöldöke.

– Hát igen, annyit, gondolom, már kitaláltál, hogy nem emberek vagyunk.

– Reméltem, hogy tévedek – sóhajtottam reszketegen.

Ugyanaz a száraz nevetés.

– Nem. Messziről, nagyon messziről származunk.

A gyomrom egyszerre a lábujjaimig zuhant, a karom a térdemre szorult.

– Hogy érted azt, hogy messziről, nagyon messziről? Mert most a *Star Wars* főcímét látom magam előtt.

Rezzetetlenül nézett rám.

– Nem erről a bolygóról valók vagyunk.

Na, jó. Oké. Kimondta, amire már magamtól is rájöttem, de ezzel még nem árult el semmit.

– És mik vagytok? Vámpírok?

Erre csak a szemét forgatta.

– Komolyan kérdezed?

– Mi van? – Feltámadt bennem a düh. – Azt mondod, nem vagytok emberek, hát ez leszűkíti a lehetőségek körét. Megállítottad a kamiont, anélkül hogy hozzáértél volna!

– Túl sokat olvasol összevissza. – Daemon sóhajtott. – Nem vagyunk vérfarkasok, mágusok, zombik, semmi efféle.

– Hát, a zombinak örülök – morogtam. – Szeretem azt hinni, hogy ami még megmaradt az agyamból, az biztonságban van. És nem olvasok túl sokat, az lehetetlen. És földönkívüliek sincsenek.

Daemon sebesen előrehajolt, a térdemre tette a kezét. Megdermedtem az érintésétől, egyszerre öntött el hideg és forróság. A tekintete áthatolt rajtam, magához kötött.

– Tényleg azt hiszed, hogy ebben a hatalmas, végtelen univerzumban a Föld, ez a hely az egyetlen, ahol kialakult az élet?

– Ne... nem – dadogtam. – Vagyis ez a fajta dolog, ez hétköznapi a... a fenébe, hogyan nevezitek magatokat?

Hátravetette a fejét. Múltak a másodpercek. A szívem kettőzött ütemet vert, amíg a válaszára vártam. Láthatóan önmagával harcolt, mennyit mondjon el, és máris tudtam, akármit is kapok, nem fog tetszeni.

TIZENHATODIK FEJEZET

EZ IS AZON PILLANATOK EGYIKE VOLT, amikor nem tudod eldönteni, hogy neved, sírj vagy rohanj el, olyan sebesen, ahogy csak bírsz.

Daemon feszülten elmosolyodott.

– Tudom, mire gondolsz. Nem mintha olvasnék a gondolataidban, de az egész kiült az arcodra. Azt hiszed, veszélyes vagyok.

Azonkívül bunkó. És szexi is. De ezt nem fogom beismerni. Idegen életforma? Csak a fejemet ráztam.

– Lehet, hogy örültség, de nem félek tőled.

– Nem?

– Nem. – Nevettem, de eszelősen hangzott, nem volt meggyőző. – Nem is nézel ki úgy, mint egy úrlény! – Valamiért fontosnak éreztem, hogy ezt kijelentsem.

Daemon felvonta a szemöldökét.

– Hogy néznek ki az úrlények?

– Nem úgy... nem úgy, mint te – dadogtam. – Nem ilyen szépek. ..

– Szépnek gondolsz? – mosolygott. Sötét pillantást vetettem rá.

– Hallgass! Mintha nem tudnád, hogy ezen a bolygón mindenkinek tetszik, ahogy kinézel. – Fintorogtam, és közben már az a tény is sokkolt, hogy egyáltalán erről beszélgetünk. – Az idegenek, persze ha léteznek, kicsi, zöld emberkék, hatalmas szemmel és hosszú, vékony karokkal... vagy hatalmas bogarak, vagy valami sárgolyóra hasonlítanak.

Ezen hangosan felnevetett.

– E. T.?

– Igen! Pont, mint E. T., seggfej! Annyira örülök, hogy jól mulatsz! Hogy össze akarod zavarni az elmémet, mármint még jobban, mint ahogy eddig összezavartátok! Talán bevertem a fejem, vagy valami. – Fel akartam tápáskodni, de rám szólt.

– Ül le, Kat!

– Nekem te ne mondd meg, mit csináljak!

Egyetlen folyékony mozdulattal felemelkedett, a két karját oldalra emelte. A szemében újra felparázslott az az ijesztő ragyogás, mintha két tiszta fényből való gömböt néznék.

– Ül le! Le!

Visszahuppantam, persze azért beintettem neki. Lehet, hogy most, amikor éppen megosztja velem a nagy titkait, megjátssza a csúnya, gonosz idegent, de azért ösztönösen tudtam, hogy nem bántana.

– Megmutatod, milyen vagy igazából? Ugye, nem csillogsz? És kérlek, mondd, hogy nem egy óriási agyevő bogarat sikerült kis híján megcsókolnom, mert akkor komolyan hány...

– Kat!

– Bocsi - mormoltam.

Daemon behunyta a szemét, és mélyet lélegzett. A mellkasa középpontjában fényfolt jelent meg, aztán, éppen, mint az út mellett, remegni kezdett, végül kifakult, és semmi nem maradt, csak a vakító sárga-vörös fény. Aztán a ragyogás testet öltött: két láb, felsőtest, karok, fej, az egész csupa fényből. Mindent megvilágított, nappallá változtatta körülöttünk az éjszakát.

Reszkető kezemmel elárnyékoltam a szememet.

– Szent szar!

Amikor megszólalt, nem a fülemben hallottam, hanem közvetlenül a *fejemben*.

Így nézünk ki. Fény-lények vagyunk. Még emberként is az akaratunk szerint hajlíthatjuk a fényt. Szünet. Amint látod, nem vagyok óriás bogár. És nem is csillogok. Az utolsó mondatnál még a gondolatából is kihallottam az undort.

– Nem - suttoztam. Egyetlen paranormális könyvemben, amit olvastam és véleményeztem, egyikben sem izzott így senki. Volt, aki csillámlott, más szárnyat hordott. De egyik sem volt egy kicseszett óriás nap.

Púpos kis torzszülött sem vagyok, és ez amúgy kifejezetten sértő is.

Ragyogó kar nyújtózott felém, kezet, ujjakat formált, felfelé fordította a tenyerét.

Megérinthetsz. Nem fog fájni. Úgy vélem, az emberek számára kellemes.

Az emberek számára? Édes, gyermek Jézus!

Idegesen nagyot nyeltem, és felemeltem a kezemet. Egy részem nem akarta megérinteni, de mert láttam valamit, ami ennyire e világtól távoli, ráadásul itt volt mellettem, muszáj volt megtennem.

Összeérték az ujjaink, elektromos szikra táncolt végig a kezemen, a karomon. A fény végigborzongott a bőrömon.

Levegő után kaptam. Daemonnek igaza volt, valóban nem fájt. Az érintése meleg volt, kábító, mintha a nap felszínét érintettem volna, éppen csak nem égetett. Összefontam az ujjaimat az övéivel, figyeltem, ahogy a fény erősödik, amíg már nem láttam a kezemet. Apró, világító csápok nyúltak ki az övéből, a csuklómat és az alkaromat nyaldosták.

Sejtettem, hogy tetszeni fog.

Visszahúzódott, hátralépett. A fény lassan kifakult, és aztán megint Daemon állt előttem, az emberi Daemon. Azonnal éreztem a meleg hiányát.

– Kat – szólalt meg, immár fennhangon.

Csak bámulni voltam képes. Az igazat akartam, de valóban meg is kapni, hallani, látni egészen más élmény volt.

Mintha csak ismét olvasott volna az arcomból, lassan visszatelepedett. Lazának tűnt, de tudtam, inkább olyan, mint egy vadállat, ugrásra kész, ha rosszul mozdulnék.

– Kat?

– Földönkívüli vagy – bökte ki elcsukló hangon.

– Aha. Ezt igyekszem elmagyarázni.

– Ó... ó, nahát! – A mellkasomhoz húztam a kezemet, és üres tekintettel néztem rá. – Izé... honnan jöttél? A Marsról?

– Még csak nem is a közeléből – nevetett, aztán egy pillanatra lehunyta a szemét. – Elmondok neked egy történetet, rendben?

– Elmondasz nekem egy történetet...?

Bólintott, és kócos hajába túrt.

– Ez most így egyben örütségnek tűnhet a számodra, de kérlek, igyekezz emlékezni arra, amit láttál. Amit már tudsz. Láttad, hogy megtettem lehetetlen dolgokat. Számodra most már semmi sem lehetetlen. – Szünetet tartott, mintha erőt gyűjtene. – A hely, ahonnan jöttünk, az Abellen túl van.

– Abell...?

– A tiéktől legtávolabb eső galaxis, körülbelül tizenhárom milliárd fényévyire. Mi pedig még kijjebb vagyunk úgy tízmilliárddal. Nincs olyan teleszkóp vagy űrjármű, amely kibírná az utat odáig. Soha nem is lesz. – Lepillantott nyitott tenyerére, összehúzta a szemöldökét. – Nem mintha számítana, ha volna. Az otthonunk nem létezik már. Elpusztították, amikor mi még gyermekek voltunk. Ezért kellett elhagynunk, hogy találjunk egy bolygót, amely az élelem és a légkör szempontjából hasonló. Nincs szükségünk oxigénre, de nem is zavar. Most már inkább megszokásból lélegzünk, nem másért.

Felbukkant egy újabb emlék.

– Vagyis nem kell levegőt venni?

– Nem, nem igazán. – Majdhogynem szégyenlősen pillantott rám. – Szinte automatikusan csináljuk, de néha elfeledkezünk róla. Például úszás közben.

Nos, ez megmagyarázta, hogyan maradhatott olyan sokáig a víz alatt.

– Folytasd!

Néhány pillanatig engem figyelt, aztán bólintott.

– Túl fiatalok voltunk, hogy tudjuk, mi a galaxisunk neve, lehet, hogy a magunkfajta nem is érezte szükségét, hogy elnevezzen ilyen dolgokat, de a bolygónk nevére emlékszem. Luxnak hívták, és mi is így nevezzük magunkat. Luxeneknek.

– Lux – suttogtam, visszaidézve az egyik elsős tárgyat. – Az fényt jelent latinul.

Daemon vállat vont.

– Mi egy meteorzáporban érkeztünk, tizenöt éve, néhány hozzánk hasonlóval. De sokan jöttek már előttünk is, alighanem az elmúlt ezer év folyamán. Nem mindannyian ide érkeztünk, többen továbbhaladtak a galaxisban. Mások biztosan olyan bolygókra szálltak le, amik alkalmatlannak bizonyultak az életre. Amikor kiderült, hogy a Föld voltaképpen tökéletes a számunkra, még többen jöttek. Érthető ez így?

Csak pislogtam rá.

– Azt hiszem. Szóval többen is vannak hozzátok hasonló? Thompsonék... ők is?

Daemon bólintott.

– Azóta együtt vagyunk.

Ez megmagyarázza Ash területvédő ösztönét, gondoltam.

– Hányan vagytok itt?

– Pont itt? Legalább pár százan.

– Pár százan – ismételtem, aztán eszembe villant a sok idegenkedő pillantás a városban, a vendéglőben, amit az emberektől kaptam. Hiszen Dee-vel voltam, egy idegennel.

– Miért itt?

– Mi... nagyobb csoportokban élünk. Nem azért... mindegy, ez most nem számít.

– Egy meteorzáporral, azt mondd? Hol van az űrhajótok? – kérdeztem, és máris hülyén éreztem magam. Úgy vonta fel a szemöldökét, mint az a Daemon, akit ismertem.

– Nincs szükségünk hajókra az utazáshoz. Fényből vagyunk, a fény szárnyán utazunk. Mint a fénystopposok.

– De ha a bolygók fényévmilliókra volt, és fénysebességgel utaztok... még akkor is millió évbe telt, hogy ideérjete? – fogalmaztam meg a kérdést. A régi fizikatanárom büszke lett volna rám.

– Nem. Ugyanúgy, ahogy megmentettelek a teherautó elől, meg tudjuk hajlítani a teret és időt. Nem vagyok tudós, nem tudom, hogyan, egyszerűen képesek vagyunk rá. Néhányan jobbak benne másoknál.

Amit mondott, valóban örütségnek tűnt, de nem szakítottam félbe. Ahogy Daemon maga mondta korábban, amit láttam, az lehetetlen volt, szóval talán nem én vagyok a legalkalmasabb, hogy eldöntsem, mi lehetetlen **VALÓBAN**.

– Úgy öregedhetünk, mint egy ember, vagyis tökéletesen beilleszkedhetünk. Amikor ideértünk, magunk választottuk ki a... bőrünket. – Megrándultam, mire ismét vállat vont. – Nem tudom, hogyan magyarázhatnám el anélkül, hogy elrémisszelek, de nem mindannyian tudjuk megváltoztatni a kinézetünket. Amit érkezéskor beszereztünk, az maradt rajtunk.

– Hát, akkor jól választottatok.

Az ajka sarka mosolyra húzódott, és a füvet kezdte simogatni maga előtt.

– Lemásoltuk, amit láttunk. Úgy tűnik, ez mindannyiunk számára működik egyszer. És hogy aztán hogyan lettünk hasonlónak, hát, arról a DNS-ünk tehet. Mindig három luxen születik egyszerre, ha érdekel. Ez a kezdetektől így van. – Elhallgatott, felnézett. – Legnagyobbrészt olyanok vagyunk, mint az emberek.

– Azt leszámítva, amikor éppen fénygömb vagy, amit megérinthetek? – Lassan kiengedtem a levegőt: lenyűgözött, amit hallottam.

Megrándult az ajka.

– Aha, na és jóval fejlettebbek is vagyunk az embereknél.

– Mennyi az a jóval?

Még egy kicsit szélesedett a mosolya, újra végigfuttatta az ujját a fűvön.

– Maradjunk annyiban, hogy ha harcba szállnánk az emberekkel, nem győzhetnétek. Milliárd év múlva sem.

Összeszorult a szívem, önkéntelenül odébb húzódtam tőle, pedig addig észre sem vettem, hogy felé hajoltam.

– Mi mindent tudsz csinálni?

Egy röpke pillanatra a szemembe nézett.

– Minél kevesebbet tudsz, annál jobb.

– Nem – ráztam a fejem. – Az nem járja, hogy elmondasz egy ilyen dolgot, aztán mégsem mondasz el mindent. Te... tartozol nekem.

– Szerintem te tartozol nekem, úgy háromszor annyival – vágta rá.

– Hogyhogy háromszor?

– Az este, amikor megtámadtak, az előbb, és amikor úgy gondoltad, Ashnek jól állna a spagetti – számolta az ujjain. – Negyedik inkább ne legyen!

– Ashsel szemben is megmentetted az életemet?

– Ó, igen, amikor azt mondta, hogy elpusztít, komolyan is gondolta. – Söhajtott, hátraszegte a fejét, lehunyta a szemét. – A fenébe, miért is ne? Hiszen már úgyis tudod. Mindannyian képesek vagyunk a fény irányítására, manipulálására. Ha nem akarjuk, nem látsz meg minket. Szétkergetjük az árnyékokat. Akármit. Ráadásul igába tudjuk fogni a fényt, használjuk. És hidd el, ha mondom, nem akarod, hogy ilyesmivel üssenek meg. Egy ember aligha élhetné túl.

– Értem. – Alig kaptam levegőt. – Várj csak! Amikor a medvét láttuk, volt egy felvillanás.

– Az én voltam, és mielőtt megkérdeznéd, nem pusztítottam el a medvét. Csak elijesztettem. Azt nem tudom biztosan, mitől ájultál el. Azt hiszem, túl közel kerültél a fényemhez, annak volt rád ilyen hatása. Különben mindannyinknak van bizonyos gyógyító képessége is, de nem vagyunk benne egyformán jók – folytatta, és lehajtotta a fejét. – Én közepesen csinálom, de Adam... a Thompson fiúk egyike bármit meggyógyít, amiben van egy szikrányi élet.

Amellett nagyjából elpusztíthatatlanok is vagyunk. Az egyetlen gyengeségünk, ha a valódi alakunkban kapsz rajta minket. Vagy ha emberként lefejezel, azt hiszem, az is megteszi.

Aha, a nyakazás általában hatékony. – Az agyam teljesen kiürült, csak annyira voltam képes, hogy felfogjam, amit rám zúdít, legfeljebb percenként támadt egy értelmes gondolatom. A fejem a két tenyerem bölcsőjébe dőlt, és csak ültem ott.

– Idegen vagy.

Csodálkozva pillantott rám.

– Sok mindent meg tudunk csinálni, de csak a serdülőkor után, és még akkor is nehéz irányítani. Néha a képességeink kicsit... elszabadulnak.

– Az nehéz lehet.

– Valóban az.

Leengedtem a kezeimet, most a mellkasom előtt fontam össze őket.

– Mit tudtok még csinálni?

Figyelmesen rám nézett, mielőtt felelt volna.

– Ígérd meg, hogy nem rohansz el megint.

– Jó – bólintottam, de közben az járt a fejemben, hogy mi a franc? Ennél jobban nem készíthet ki.

– A tárgyakat is képesek vagyunk manipulálni. Bármilyen elmozdíthatót, élő vagy sem. De ennél több is van. – Felvett egy lehullott levelet, és közénk tartotta. – Nézd!

Füstcsík kanyargott felfelé a levélből, Daemon ujjai hegyéből ragyogó narancsszín lángok csaptak ki, és magukba ölelték a levelet. Az pillanatokon belül eltűnt, de a lángok még mindig ott villództak.

Előrekúsztam, a kezemet az övé mellé emeltem. Hőség áradt a bőréből. Visszahúzódtam, felnéztem rá.

– Nem éget meg a tűz?

– Hogyan égetne, hiszen a részem? – Végighúzta lángoló ujjait a talajon. Parázs hullott utána, de a talaj nem fogott tüzet. Daemon megrázta a kezét. – Látod? Vége is.

Tágra nyílt szemmel közelebb araszoltam.

– Még mit tudsz csinálni?

Elmosolyodott – aztán eltűnt. Visszahőköltem. Körbepillantottam, jó néhány lépéssel odébb állt, egy fának támaszkodva.

– Hogy a csu... várj! Ezt már láttam korábban. Az ijesztő, csendes mozgásodat. Csak éppen nem csendes vagy, hanem gyors – állapítottam meg, és kábán visszadőltem a fának.

– Mint a fény, cica. – Visszavillant eléem, és lassan leült. – Néhányan képesek vagyunk az először választott testi formánkat is módosítani. Vagyis bármi élőlénné, személlyé, szörnné változni.

Rábámultam.

– Szóval Dee ezért fakul ki néha?

– Láttad? – pislantott.

– Igen, de azt hittem, csak képzelődöm. – Kicsit kinyújtottam a lábamat. – Régebben többnyire akkor történt meg, amikor kényelmesen érezte magát. A keze, a teste körvonala tűnt el és jelent meg újra.

Daemon bólintott.

– Nem mind tudjuk teljesen irányítani a képességeinket. Néhányan küszködnek velük.

– Te tudod?

– Én már csak ilyen csodálatos vagyok.

A szememet forgattam, de aztán kihúztam magam.

– Mi a helyzet a szüleitekkel? Azt mondtátok, a városban dolgoznak, de sosem láttam őket.

A földre nézett.

– Ők nem értek ide.

Fájdalmasan elszorult a szívem érte és Dee-ért.

– Én... sajnálom.

– Ne sajnáld! Régen volt, nem is emlékszünk rájuk.

Ez szomorúan hangzott. Bár az apuról őrzött emlékeim koptak az évekkel, mégis megmaradtak. Annyi kérdésem lett volna: hogyan éltek túl szülők nélkül, ki vigyázott rájuk, amíg kicsik voltak.

– Istenem, olyan hülyének érzem magam! Én elhittem, hogy távol dolgoznak.

– Nem vagy hülye, Kat! Azt láttad, amit láttatni akartunk veled. Ebben nagyon jók vagyunk – sóhajtott. – Habár úgy tűnik, nem eléggé.

Idegenek... Hát, a bolondoknak, akiket Lesa emlegetett, mégis igazuk volt. Alighanem egyiküket látták. Talán a Molyember is létezik, a chupacabra pedig valóban kecskevért iszik.

Daemon különös szeme egy pillanatra felvillant, aztán a pillantása megállapodott az arcomon.

– Jobban fogadtad, mint vártam.

– Hát, később biztosan rengeteg időm lesz, hogy bepánikoljak és összezuhanjak. Valószínűleg azt fogom hinni, hogy elment az eszem. – Ahogy kimondtam, az eszembe villant valami. – Azt... azt is befolyásolni tudod, mit gondolnak a többiek? Olvasol az agyamban?

– Nem – rázta a fejét. – A képességeink a lényünkből erednek. Talán ha a hatalmunk alapját, magát a fényt változtatnánk meg valamiképpen... ki tudja. Bármilyen lehetséges lenne.

Rábámultam, düh és hitetlenség tombolt bennem.

– Végig azt hittem, hogy lassan megbolondulok. Holott te adtad be nekem, hogy képzelődöm, meg kitalálok dolgokat. Mintha földönkívüli agyműtétet hajtottál volna végre rajtam. Szép.

– Harag vetett szikrát a szemében, és még valami, amit nem értettem.

– Muszáj volt – erősködött. – Nem szabad, hogy mindenki tudjon a létezésünkről. Isten tudja, mi történne akkor velünk.

Rávettem magam, és félreraktam egy időre a sértődésemet.

– Hány... ember tud rólatok? – kérdeztem inkább.

– A helyiek közül néhányan a jó ég tudja, minek hisznek minket – felelte. – A kormányban, a védelmi minisztériumban is tudnak rólunk páran, de ennyi. Nem ismerik a képességeinket. Nem szabad. – A végén már csaknem morgott, úgy nézett a szemembe. – A védelem azt hiszi, hogy ártalmatlan szörnyecskek vagyunk. Amíg tartjuk magunkat a szabályaikhoz, addig küldik a pénzt, biztosítják az otthonainkat, és békén hagynak. Úgyhogy ha valamelyikünkre rájön az erőfitogtathatnék, az több okból is rossz dolog. Igyekszünk nem alkalmazni a képességeinket, főképp emberek közelében nem.

– Mert az elárulná a valódi mivoltotokat.

– Igen, és... – Megdörgölte az állát. – Minden alkalommal, amikor egy ember közelében használjuk az erőnket, az nyomot hagy azon a bizonyos emberen. Látjuk rajta, hogy egy hozzánk hasonlóval találkozott. Úgyhogy igyekszünk nem csinálni ilyesmit, de... nos, a dolgok sosem haladtak terv szerint, amikor rólad volt szó.

– Amikor megállítottad azt a teherautót... *megjelöltél?*

Daemon erre csak félrepillantott.

– És amikor elijesztetted azt a medvét? Azt a többiek is láthatták? – A félelem hideg gombócba gyűlt a torkomban. Nagyot nyeltem. – Szóval Thompsonék meg a többi környékbeli idegen tudja, hogy besugározta a földönkívüli erőtereddél?

– Aha, igen – biccentett. – És nem túl boldogok miatta.

– Akkor miért állítottad meg a kamiont? Elég nagy nyűg lehetek a nyakadon.

Lassan felemelte a fejét, és rám nézett, de a tekintetéből nem tudtam kiolvasni semmit, és nem is felelt.

Mély levegőt vettem, felkészültem, hogy elszaladjak vagy megküzdjek vele.

– Mit fogsz tenni velem?

– Mit fogsz tenni veled? – ismételte elcsukló hangon.

– Minthogy tudom, mik vagytok, kockázatot jelentek rátok nézve. Te pedig képes vagy... felgyújtani, vagy nem is tudom, még mit csinálni.

– Miért mondtam volna el neked mindezt, ha bármit terveznék ellened?

Jó kérdés.

– Nem tudom.

Előrehajolt, de amikor önkéntelenül elhúzódtam előle, megállt, anélkül hogy megérintett volna.

– Nem csinálok veled semmit, hm!

Az ajkamba haraptam.

– Hogyan bízatsz meg bennem?

Megint hallgatott néhány pillanatig, aztán végül kinyúlt, és megfogta az államot.

– Nem tudom. Ez csak úgy jön. Amúgy meg senki nem is hinne neked. Ha pedig túl nagy zajt csapnál, a védelem is felfigyelne rád, azt meg nem akarod. Ők mindent megtesznek, hogy az emberek ne ismerjenek meg minket.

Hallgattam. Daemon finom, mégis erős ujjait éreztem az arcomon. Kavartak bennem az érzések. Most, ahogy ránéztem, és körülvett a jelenléte, tudtam, túlságosan is egyszerű lenne belezuhanni valamibe, ahonnan aligha merülnék fel újra.

Visszahúzódtam.

– Akkor miért mondtál olyasmiket korábban? Nem utálsz?

Lepillantott saját, még mindig kinyújtott kezére.

– Nem utállak, Kat.

– És ezért nem akartad, hogy Dee barátja legyek? Mert hátha rájövök az igazságra?

– Ezért, és azért, mert ember vagy. Az emberek gyengék. Nem jár velük más, mint baj.

Összeszűkült a szemem.

– Nem vagyunk gyengék. Ráadásul ez a mi bolygónk. Mi lenne, ha mutatnál egy kis tiszteletet, haver?

Vidámság futott át smaragdszín szemén.

– Nálad a pont. – A tekintete az arcomat kutatta. – Hogy viseled ezt az egészet?

– Lassan feldolgozom. Nem is tudom. Azt hiszem, nem fogok megint kiakadni.

– Jó, akkor siessünk haza, mielőtt Dee azt hinné, hogy megöltelek – tápáskodott fel.

– Tényleg azt hinné?

Daemon arca elborult.

– Bármire képes vagyok, cica. Nem tétováznék, ha a családom védelmében ölnöm kellene, de ettől neked nem kell tartanod.

– Ezt azért jó tudni.

Oldalra biccentette a fejét.

– Vannak, akik bármit megtennének a luxenek képességeiért, különösen az enyémekért. Ők semmitől sem riadnak vissza, hogy hozzám vagy a többiekhez közel férközzenek.

A félelem megint karmolászni kezdte belülről a mellkasomat.

– Ennek mi köze van hozzám?

Daemon visszaguggolt elé, körbepillantott a minket körülvévő sűrű növényzeten.

– A nyom, amit rajtad hagytam, amikor megállítottam a teherautót, megkereshető. Pillanatnyilag úgy ragyogsz, mint egy függetlenség napi tűzijáték.

Elakadt a lélegzetem.

– Téged fognak felhasználni, hogy elérjenek engem. – Kinyúlt, kiszedett egy levelet a hajamból. – Ha pedig a kezeik közé kerülsz, a halál megváltás lesz.

TIZENHETEDIK FEJEZET

RAGYOGÓ NAPPÉNY TÖRT ÁT AZ ABLAKON, szétkergette a kényelmes sötétséget. Felnyögtem, és a puha párnába préseltem az arcomat. Kiszáradt a szám, a fejem vadul lüktetett. Még nem akartam felkelni, bár nem is emlékeztem pontosan, miért is volna jó addig aludni, amíg csak lehet. De biztosan jó oka van.

Sajgó izmokkal megfordultam, résnyire nyitottam a szemem. Egy szikrázóan zöld szempár nézett rám merőn. Rémületemben összerándultam, visszanyeltem egy sikolyt. A lábam belegabalyodott a könnyű takaróba, és kizuhantam az ágyból.

– Jézus Mária! – nyögtem. Dee azonban elkapott, és egyenesben is tartott, amíg kiszabadítottam a lábamat.

– Bocsánat, nem akartalak megijeszteni.

Addig rugdaltam a takarót, amíg az gyűrött kupacba állt össze a lábamnál. A meztelen lábamnál. A hatalmas póló pedig, amit viseltem, kicsit sem az enyém volt. Elvörösödtem, mert eszembe jutott, amikor Daemon bedobta a szobába. Az ő illatával volt átitatva, fűszerek és a szabad erdő érzéki keverékével.

– Mit keresel itt, Dee?

Az ő arcát is elfutotta a pír, és átült a dupla ágygal szemben álló sezlonra.

– Néztem, ahogy alszol.

– Ez ijesztő – grimaszoltam. Erre még jobban zavarba jött.

– Nem figyeltelek, csak vártam, hogy felébredj. – Beletúrt kócos hajába. – Beszélni akartam veled. *Muszáj* beszélünk.

Leültem az ágyra. Dee fáradtnak tűnt, mintha egész éjjel nem pihent volna. Sötét karikák rajzolódtak ki a szeme alatt, a karját csak úgy leejtette maga mellé.

– Jó, azért erre nem számítottam. – Elhallgattam. – Megijesztettél. Dee megdörgölte a szemét.

– Beszélni akartam... – Elhallgatott.

– Oké, adj egy percet!

Bólintott, és hátraejtette a fejét a halvány párnákon, behunyta a szemét. Én sietve körülnéztem a vendégszobájukban, aztán a fürdőbe indultam. Ott, a mosdón megtaláltam a fogkefémét meg azt a néhány személyes holmit, amit az este összeszedtem, miután Daemon visszahozott.

Megnyitottam a csapot, hogy elnyomja a hangokat körülöttem. Végeztem a fogmosással, az arcom következzett. Egyetlen, a tükörbe vetett pillantás elárulta, hogy én sem nézek ki pihentebbnek, mint Dee, sőt, pokolian néztem ki. A hajam csupa kóc, az arcomon vörös vonal húzódott végig, mint egy vékony karmolás. Meleg vizet merítettem a kezembe, és lemostam az arcomat. A karcolás csípett.

Az apró fájdalomszikra sokkal erőteljesebb emléket szabadított el, mint a röpke sajtás. Az előző este képei elborították az elmémet. *Minden* visszatért.

Beleszédültem.

– Istenem! – Elkaptam a mosdó hűvös márványát, és úgy megszorítottam, hogy lüktetni kezdtek az ujjaim. – A legjobb barátnőm földönkívüli!

Megpördültem, feltéptem az ajtót. Dee ott állt a küszöbön, két kezét a háta mögött kulcsolta össze

– Földönkívüli vagy! – olvastam a fejére. Lassan bólintott, én pedig csak bámultam rá. Meglehet, félnem kellett volna, vagy összezavarodnom, ehelyett azonban kíváncsiság, tudásvágy égett bennem. Előreléptem.

– Mutasd meg!

– Mit?

– Azt az idegen villanykörtés trükköt.

Dee szélesen elmosolyodott.

– Nem félsz tőlem?

A fejemet ráztam. Dee-től félni?

– Nem. Úgy értem, kába vagyok még ettől a sok mindentől, de hát, a fenébe is, földönkívüliek vagytok. Ez buli. Bizarrr, de akkor is határozottan buli.

Megremegett az ajka, könnyek szöktek a szemébe, és ragyogó ékkővé varázsolták azt.

– Nem utálsz? Én kedvellek, és nem szeretném, ha utálnál, vagy félnél tőlem.

– Nem utállak.

Dee erre előrevetette magát, gyorsabban, mint emberi szemmel követni lehetett. Erősen megszorongatott, aztán szipogva hátralépett.

– Annyira aggódtam, egész éjjel, főleg miután Daemon megtiltotta, hogy beszéljek veled. Csak arra tudtam gondolni, hogy elveszítettem a legjobb barátomat.

Ugyanaz a Dee állt velem szemben, idegen vagy sem.

– Nem vesztettél el. Nem megyek sehová.

A következő pillanatban már megint halálra akart szorongatni.

– Na, jó, éhen veszek. Öltözz át, csinálok reggelit!

Azzal egyszerűen eltűnt. Hát, ehhez majd hozzá kell szokni, gondoltam, és felmarkoltam a friss ruhákat, amiket még tegnap este vettem magamhoz, miután megmondtam anyunak, hogy Dee-nél alszom. Sietve felöltöztem, és lementem a földszintre.

Dee már készítette a reggelit, és közben a mobilján csevegett valakivel, de az edénycsörgés meg a folyó víz csobogása elnyomta a szavait. Aztán becsattintotta a telefonját, megpördült, és máris előttem állt, elkapta a kezemet, hogy a konyhaasztalhoz húzzon.

Tegnap este, amikor minden kiderült, biztos voltam benne, hogy azt fogod hinni, szörnyetegek vagyunk.

– Hát – kezdtem –, az tuti, hogy nem vagytok normálisak.

Dee kuncogott.

– Ez igaz, de normálisnak lenni néha olyan unalmas.

Magamban összereztem a szóválasztása miatt. Már nyúltam, hogy kihúzzam a széket, amikor az megmozdult és hátracsúszott, anélkül hogy hozzáértem volna. Riadtan felpillantottam.

– Ez te voltál? – Dee csak egy vigyorral felelt. – Kösz, kapóra jött. – Leültem, és reméltem, hogy a szék közben nem mozdul el. – Szóval, fénysebességűek vagytok?

– Talán még egy kicsit gyorsabbak is. – A tűzhely elé pattant, a kezét a serpenyő fölé tartotta. Sercegés hallatszott a tenyere alól. Hátranézett a válla felett, és rám nevetett.

A tűzhely be sem volt kapcsolva, mégis piruló bacon illatát éreztem. Előrehajoltam.

– Hogy csinálod?

– Hövel – felelte. – Sokkal gyorsabb. Az efféle disznóságok másodpercek alatt elkészülnek.

És valóban, alig egy perc múlva már le is tette elém a tányéryi sült bacont tükörtojással. Bennem pedig valahol a szupergyors mozgás és a mikrohullámú kéz között komoly idegenirigyság kezdett kialakulni.

– Szóval, mit mondott el neked Daemon tegnap este? – ült le velem szembe Dee, a tányérja teli púpozva tojással.

– Megmutatott pár remek földönkívüli-trükköt. – A reggeli fenségesen illatozott, én pedig közel álltam az éhhalálhoz. – Egyébként, kösz a kaját.

– Egészségedre! – Dee kusza kontyba tekerte a haját. – Nem is hiszed, milyen nehéz eljátszani valakit, aki nem te vagy. Ez az egyik oka, amiért nincs sok közeli barátunk, aki... ember. Ezért mondogatja Daemon mindig, hogy az ember nem a barátunk, meg ilyesmi.

Csak fogdostam a villámat, miközben ő a fele reggelijét besöpörte néhány másodperc alatt.

– Hát, most már nem kell megjátszanotok magatokat.

Csillogó szemmel pillantott fel.

– Eláruljak valami nagyszerűt?

Egy ilyen kérdés után csak találgathattam, mi is lesz az.

– Persze.

– Látunk olyasmiket is, amit az emberek nem. Mint az energiamezőt, amit mind kibocsátótok. Azt hiszem, a new age hívői aurának nevezik, és az energiaszinteteket jelzi, van, aki életerőnek mondja. Megváltozik, ha az érzéseitek változnak, vagy ha rosszul vagytok.

A kezem a villámmal megállt a levegőben.

– Most is látod az enyémet?

– Most Daemon nyoma van rajtad – rázta a fejét –, úgyhogy nem látom, de amikor először találkoztunk, halvány rózsaszín volt, átlagos. Amikor meg Daemonnal beszélgettél, sötétpirosra váltott.

A piros alighanem a dühöt jelenti. Vagy a vágyat.

– Én nem vagyok ebben olyan jó - tette hozzá Dee. – Van képesség, ami könnyebben jön, mint más, de Matthew az auraolvasás szakértője.

– Micsoda? – raktam le a villát. – A biológiatanárunk is idegen? Szent szar... erről az a film jut eszembe, *Az invázium*. – Ugyanakkor ez értelmet adott a dolgoknak, a viselkedésének, amikor meglátott engem Daemonnal, és a fura pillantásoknak az osztályban.

Dee félrenyelte a narancslevét.

– Mi nem lopjuk el a testeket!

Reméltem, hogy ez igaz.

– Nahát. Szóval, akkor ez olyan, mintha igazi munkátok volna?

– Aha. – Felugrott a székéről, és az ajtóra pillantott. – Akarod látni, miben vagyok én jó?

Bólintottam. Dee ellépett az asztal mellől, és lehunyta a szemét. A levegő egyszerre vibrálni látszott körülötte, és egy pillanat múlva a tizenéves lány helyén egy fényből álló forma jelent meg, aztán egy farkas.

– Nos – böktem ki némi torokköszörülés után –, azt hiszem, rájöttem, honnan ered a vérfarkasok legendája.

A farkas mellém kocogott, meleg orrával megbökte a kezemet. Bizonytalanul megveregettem a feje búbját. Fura vakkantást hallatott, amely inkább hasonlított kuncogásra, és visszahátrált. Egy pillanat múlva újra Dee volt.

– Ez még nem minden, figyelj csak! – Megrázta a karjait. – Ne akadj ki!

– Oké. – Megmarkoltam a narancsleves poharamat. Dee behunyta a szemét, fénné olvadt, majd valami egészen mássá vált. Világosbarna haj hullott a vállára, az arca valamivel sápadtabb árnyalatot öltött. Kerek őzikeszemei felett ívet formált a szemöldöke, rózsaszín ajka félmosolyra nyílt. Alacsonyabb lett, kicsit ember-szerűbb.

– Én...? – nyögtem ki. *Saját magammal* álltam szemben.

– Szia – szólalt meg Dee, aki én voltam. – Meg tudsz minket különböztetni?

Kalapáló szívvel megpróbáltam felállni, de nem ment, tátogtam, csakhogya számon nem jött ki hang.

– Ez... hihetetlen – bökte ki végül, és összehúzott szemmel méregettem a képmásomat. – Tényleg ilyen az orrom? Fordulj meg?! – Engedelmeskedett, én pedig vállat vontam. – A fenekem nem is rossz.

A másik én nevetett, aztán kifakult. Egy pillanatig még láttam a test körvonalait, de mögöttük a hűtőt is ki tudtam venni, aztán Dee-vé változott megint, és leült.

– Bárkivé át tudok változni, kivéve a bátyámat. Vagyis fel tudom venni az ő alakját is, de az undorító lenne. – Megborzongott.

– Mind képesek vagyunk erre a trükkre, de én addig maradok úgy, ameddig akarok. A legtöbbször csak pár percig bírják. – Szinte dagadt a büszkeségtől.

– Csináltatok már ilyesmit? Jártatok körülöttem más alakjában?

Dee a fejét rázta.

– Daemon nagyon kibukott volna, ha megtudja. De nem hagy nagy nyomot, most meg már amúgy is ezerrel fénylesz, szóval nem oszt, nem szoroz.

– Vagyis Daemon erre is képes? Ha akar, kenguruvá változik?

– Daemon nagyjából mindenre képes – nevetett Dee. – Ő az egyik legerősebb köztünk. A legtöbbször egy vagy két trükköt csinálunk meg könnyedén, a többi küzdelmes. Neki viszont minden egyszerű.

– Mert ő ilyen szuper – mormoltam.

– Egyszer még a házat is odébb rakta egy kicsivel – tódította Dee felhúzott orral. – Szét is ment az alapozás.

Édes istenem... Belekortyoltam a narancslébe.

– És a kormányzat nem is tudja, hogy minderre képesek vagytok?

– Nem. Legalábbis szerintünk – felelte Dee. – Mindig gondosan titkoltuk a képességeinket. Tudjuk, hogy az emberek megijednének, ha kiderülne, mit

bírunk megtenni. Mások meg ki akarnák használni. Úgyhogy igyekszünk elkerülni, hogy felfedezzenek.

Újra kortyoltam. A hallottak lassan ivódtak az agyamba, s mintha csak két másodpercnnyire állna a fejem a felrobbanástól.

– Akkor miért jöttetek ide? – kérdeztem. – Daemon szerint valami történt az otthonotokkal.

– Történt bizony. – Dee felszedte a tányérokat, és a mosogatóhoz lépett. Még a hátán is látszott a feszültség, ahogy előblítette az étkezészetet. – Az arumok pusztították el.

– Arumok? – kérdeztem vissza, aztán megértettem. – Sötétség, ugye? Ők azok, akik meg akarják szerezni a képességeiteket?

– Igen. – Dee hátrapillantott, és biccentett. – Ők az ellenfeleink. Nagyjából az egyetlenek, az embereket leszámítva abban az esetben, ha eldöntenék, hogy nekik már nem kóser az együttélés, azt hiszem. Az arumok hasonlóak hozzánk, csak az ellentétes oldalon állnak. A testvérbolygónkról jöttek, és elpusztították a mi otthonunkat. Amikor kicsi voltam, anyám sokszor mesélte, hogy a teremtés idején az univerzum fénnel volt tele, a legtisztább, ragyogó fénnel, ami az árnyakat féltékennyé tette. Az arumok az árnyékok gyermekei, s féltékenységből eltökélték, hogy elpusztítanak minden fényt a világegyetemben, mert nem értik, hogy egyik nincs a másik nélkül. Sok luxen érzi úgy, hogy ahányszor egy arum elpusztul, a világban kicsit fakul a fény. Mindössze ennyire emlékszem anyámból.

– A szüléitek ebben a háborúban haltak meg? – szaladt ki a számon, de azonnal meg is bántam. – Sajnálom. Ez nem az én dolgom.

– Nem, semmi baj – válaszolta Dee, és letette a tányért. – Tudnod kell, de nem szabad, hogy megjijessen.

El nem tudtam képzelni, miként ijeszthetne meg az ő szüleik halála, de riadalommal töltött el a gondolat, hogy mit fogok megtudni.

– Vannak a földön is arumok. A kormányzat azt hiszi, ők is luxenek. Meg kell őket hagynunk ebben a hitükben, vagy rajtuk keresztül a védelmi minisztériumrólunk és a képességeinkről is megtudhatna egyet s mást. – Dee szembefordult velem, és megtámaszkodott a mosogató peremén. – Te pedig most olyan vagy az arumok számára, mint egy világítótorony.

Elment az étvágyam. Félretoltam a tányért.

– Van valami módja, hogy leszedjük a nyomot?

– Idővel megfakul – erőltetett ki magából Dee egy mosolyt. – Addig azonban okosabb lenne a közelünkben, főleg Daemon közelében tartózkodnod.

Ó, drága jó istenkém! Persze, rosszabb is lehetne.

– Na, jó... tehát idővel megfakul. Ha csak ez a baj, azzal megbirkózom.

– Nem csak ennyi. Meg kell bizonyosodnunk, hogy a kormányzat nem sejtí, hogy te tudod az igazat. Az ő dolguk, hogy vigyázzanak, fel ne fedjük magunkat. El tudod képzelni, mivel járna, ha az emberiség ráébredne a létezésünkre?

Lázadások, rombolások, fosztogatás képei villantak át a fejemben. Mindig így reagáltunk arra, amit nem értettünk.

– És meg is tesznek mindent, hogy a titok titok maradjon. – Dee tekintete az enyémbe kapcsolódott. – Senkinek nem beszélhetsz róla, Katy.

– Nem beszélek. Sohasem tennék ilyet – szakadt ki belőlem. – Soha nem árulnám el csak így egyikőtöket sem.

Komolyan gondoltam. Dee már olyan volt a számomra, mint egy testvér. Daemon pedig... hát, akármí is, de akkor sem árulnám el őket azok után, hogy egy ilyen csodálatos dologba beavattak. – Hallgatok.

Dee letérdelt mellém, a kezét a kezemre tette.

– Én bízom benned, de nem hagyhatjuk, hogy a védelem tudomást szerezzen rólad, mert ha ez megtörténik, te már el is tűntél.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

– KATY, OLYAN CSENDES VAGY MA. MI JÁR A FEJEDBEN?

Összerezcentem, és azt kívántam, bárcsak anyu ne tudna olyan jól olvasni bennem.

– Csak fáradt vagyok – feleltem. Még egy mosolyt is klerőlttettem a kedvéért.

– Biztos, hogy csak ennyi?

Mardosott a büntudat. Nagyon kevés időt töltöttünk együtt anyuval, és azt kívántam, bár ne vonná el a figyelmemet semmí.

– Ne haragudj, anyu! Azt hiszem, ma nem vagyok formában.

Nekiállt elmosni a vacsoraedényeinket.

– Mi a helyzet Daemonnel és Dee-vel?

Reggeltől idáig nem esett szó róluk.

– Remekül vannak. Lehet, hogy később átugrom, és elmegyünk, megnézünk egy filmet.

– Mindkettőjükkel? – mosolygott.

– Anyu, légy szíves! – csattantam fel összeszűkülő szemmel.

– Drágám, az anyád vagyok. Jogomban áll faggatózni.

– Nem tudom, tényleg. Még az sem biztos, hogy megyünk. Csak egy ötlet volt. – Kivettem egy almát a gyümölcsöstáliból, és beleharaptam. – És te mit csinálsz ma este, anyu?

Igyekezett nemtörődömnek tűnni.

– Elmegyek kávézni Mr. Michaelsszel.

– Mr. Michaelsszel? Ő kicsoda? – kérdeztem két falat között. – Várj csak! Ő az a jóképű doki a kórházban?

– Igen, az egyetlen.

– Ez egy randi? – dőltem a konyhapultnak, és almával teli szájjal vigyorogtam rá. – Hajrá, anyu!

Elpirult, igazából elpirult.

– Csak egy kávé. Nem randevú.

Ez megmagyarázta, miért válogatott egész nap ruhákat. Még engem is megkért, hogy válasszak a szekrényében lógó két csinos darab között.

– Hát, akkor remélem, jól érzed magad a randinak kinéző nem randidon.

Rám mosolygott, és mesélni kezdett az esti terveiről meg egy betegről, akit előző nap látott el. Mielőtt belekezdett volna a készülődésbe, áthozott nekem néhány ruhát, amelyeket a polcai hátulján talált.

– Ha már te is elmész ma este, vedd fel valamelyiket! Ezek jól állnak neked, nekem pedig mindig is túl fiatalosnak tündek.

Ráfintorogtam.

– Anyu, nem én megyek ma este randira!

– Én sem! – vágta rá durcásan.

– Persze! – kiáltottam utána, mert akkor már a lépcsőn járt. Nem tartott sokáig, hogy elkészüljön és elinduljon. Mivel a találkozó hivatalosan sem minősült randinak, egy kis, városi kávézóba beszéltek meg. Nagyon reméltem, hogy jól fog szórakozni, megérdemelte. Amióta apu elment, anyu tudtommal

egyetlen pasit sem nézett meg másodsorra. Már csak ebből is sejtettem, hogy Mr. Michaels különleges.

Nekem nem voltak különösebb terveim az estére, azt leszámítva, hogy Dee javasolta a találkozást. Tudtam, hogy Daemon a szomszédból egész nap figyel, de azt már nem hagytam neki, hogy a házban tébláboljon. Elmondták, hogy az arumok éjjel erősebbek, és inkább akkor is támadnak. Napközben tehát meglehetősen biztonságban éreztem magam, és el akartam tölteni egy egyszerű napot olvasással, blogolással és az anyámmal.

Azonban, fura volt hétköznapi dolgokkal foglalkozni, miután egy ekkora titok letéteményese lettem. Úgy éreztem, őrségben kellene állniuk, megakadályozni a baleseteket, felszámolni az éhínségeket, lesegíteni a fákról a fennszorult macskákat.

A szemetesbe dobtam az almacsutkát, és a gyűrűmmel vacakoltam, miközben az asztalra vetett ruhákat néztem. Aligha veszem fel őket mostanában randevúra.

Gondolataimból határozott kopogás rezzentett fel. Daemon állt a küszöbön, még sima farmerben és a felsőtestére feszülő fehér pólóban is nagyszerűen nézett ki. Nyugtalanító jelenség volt, és még jobban felzaklatott, hogy csak állt ott, és nézett engem átható, perzselő, jadezőld pillantással.

– Hahó?

Csak bólintott, amiből egyáltalán nem tudtam megállapítani, milyen kedvében van éppen. *JAJ NE MÁR!*

– Izé, bejössz?

– Nem – rázta a fejét –, arra gondoltam, elmehetnénk csinálni valamit.

– Valamit?

Vidám szikra csillant a szemében.

– Aha. Feltéve, ha nincs éppen egy recenziód, amit fel kell tenned a netre, vagy egy sürgős ápolásra szoruló kerted.

– Hahaha. – Az arcába löktem az ajtót. Felemelte a kezét, és könnyedén, érintés nélkül megállította.

– Oké, hadd kezdjem újra! Van kedved ma este velem lenni?

Nem igazán volt, viszont felébredt bennem a kíváncsiság. Amellett részben már megértettem, miért olyan magának való. Talán – csak talán – átléphetünk ezen, anélkül, hogy meg akarnánk ölni egymást.

– Mire gondoltál?

Ellökte magát a ház oldalától, és vállat vont.

– Menjünk a tóhoz!

– Majd körülnézek, mielőtt kimennék az útra – ígértem meg, amikor elindultam mellette, de gondosan elkerültem nevető válaszpillantását. Zsebre tettem a kezem, s nem kerülgettem tovább a forró kását. – Ugye, nem azért viszel az erdőbe, mert úgy gondolod, nincs jó helyen nálam a titkod?

Daemon hangos nevetésben tört ki.

– Szép kis üldözési mániád van – állapította meg.

Rosszalló hangot adtam.

– Jó ezt egy idegentől hallani, aki anélkül tudna felhajítani az égbe, hogy egy ujjal is hozzám érne...

– Nem zárkóztál a szobádba, és nem is sírtál a sarokban, ugye?

– Nem, Daemon – forgattam a szememet, és nekiindultam –, de azért örülök, hogy próbára teszed az elmém épségét.

– Hé! – kapta fel a kezét. – Tudnom kell, hogy nem fogsz kiakadni, és a fél városnak elhíresztelni, kik vagyunk!

– Azt hiszem, emiatt több okból sem kell aggódnod – feleltem szárazon. Szűrös pillantást vetett rám.

– Tudod, hány emberrel alakítottunk már ki közeli kapcsolatot? Úgy értem, igazán nagyon közelit?

Elfintorodtam. Nem volt nehéz megérteni, mire céloz, és furcsa módon nem tetszett a gondolat.

Daemon halkan, torokhangon felnevetett.

– És akkor jön egy kislány, és felfedez minket. Nem érzed, milyen nehéz megbíznom benned?

– Nem vagyok kislány, de ha visszamehetnék az időben, hogy újra csináljam, nem lépnék a teherautó elé.

– Hát, ezt jó tudni – felelte.

– De azt nem bánom, hogy megtudtam az igazat – tettem hozzá. – Sok mindent megmagyaráz. Várj csak... vissza tudtok menni az időben? – pillantottam rá. Komolyan kérdeztem, a lehetőség eddig nem jutott eszembe, most azonban fontolóra vettem.

Daemon sóhajtott, és megrázta a fejét.

– Igen, tudjuk az időt manipulálni. De egyrészt nem csináljuk, másrészt csak előre működik. Én legalábbis még nem hallottam senkiről, aki képes lett volna visszahajlítani az időt a múltba.

Úgy éreztem, mindjárt kiugrik a szemem a helyéről.

– Jesszusom, mellettetek Superman nyeretlen kétéves!

Mosolygott, és lehajtotta a fejét, hogy elkerüljön egy lehajló ágat.

– Hát, azt nem fogom megmondani, hogy mi a kriptonitunk.

Egy darabig csendben baktattunk az avar takarta ösvényen.

– Kérdezhetek valamit? – néztem rá. Amikor bólintott, mely lélegzetet vettem.

– A Bethany nevű lány, aki eltűnt... Dawsonnal volt, igaz?

Éles oldalpillantást vetett rám.

– Igen.

– És megtudta a titkokokat?

Daemon csak néhány pillanat szünet után válaszolt.

– Igen. – Amikor rápillantottam, az arcán nem tükröződtek érzelmek, és egyenesen maga elé nézett.

– Ezért tűnt el a lány?

Újra az a csend.

– Igen.

Na, jó, gondoltam, úgy látszik, csak egyszavas válaszokat kapok. Remek.

– Elmondta valakinek? Úgy értem... miért kellett eltűnnie?

– Ez bonyolult, Kat – sóhajtott Daemon.

Az, hogy bonyolult, egy csomó mindent jelenthet.

– Bethany halott?

Daemon nem válaszolt.

Megtorpantam, hogy kirázzak a szandálomból egy fura alakú követ.

– Nem mondd el?

Válasz helyett dühítőén hanyag mosolyt villantott rám.

– Akkor miért akartál idejönni? – A kő kiesett, visszavettem a szandált. – Mert élvezed, ha kitérhetsz a kérdések elől?

– Hát, szórakoztató látvány, amikor bosszúságodban elpirulsz.

Rámertedtem. Szokásos öntelt mosolyával viszonzotta, aztán újra elindult. Amíg el nem értük a tavat, nem szóltunk egymáshoz. Oda lépett a víz széléhez, aztán visszafordult. Én néhány lépésre álltam meg mögötte.

– Azt a perverz örömet leszámítva, ha alaposan felbosszanthatlak, úgy gondoltam, lesz még néhány kérdésed.

Szó mi szó, tényleg beteges, mennyire élvezi, ahogy lassan eldurran az agyam. De még sokkal betegesebb volt, hogy én is élveztem, ha sikerült bevinni neki néhány találatot.

– Van is.

– Néhányra nem adok választ. A többire igen. – Elgondolkodva elhallgatott. – Akár most rögtön nekikezdhetünk. Akkor később már nem lesz okod, hogy előhozod a témát. Viszont meg kell dolgoznod a válaszokért.

Hogy ne hozzam elő az idegen voltukat? Haha. Hát, jó.

– Mit kell tennem?

– Találkozzunk a sziklán! – Visszafordult a vízhez, és lerúgta a cipőit.

– Mi van? Nincs rajtam fürdőruha!

– Na és? – nézett vissza vigyorogva. – Majdnem teljesen levetkőzhetnél, és...

– Ki van zárva – fontam karba a kezemet.

– Rájöttem - felelte. – Még sosem úsztál ruhában?

Persze, hogy úsztam, ki nem? De most már annyira nem volt meleg.

– Miért kell úszni ahhoz, hogy feltegyem a kérdéseimet?

Egy pillanatig csak bámult rám, aztán félig lehunyta a szemét, pillái az arcát érték.

– Nem neked fontos, hanem nekem. Ez amolyan hétköznapi dolognak tűnik. – A naptól halványan kipirult a járomcsontja környéke. – Aznap, amikor úszni mentünk...

– Igen? – léptem előre.

Felpillantott, összeakadt a tekintetünk. Szeme zöldje mintha lassan kavargott volna, szinte sebezhetőnek tűnt.

– Jól szórakoztál?

– Amikor éppen nem bunkóztál, és sikerült figyelmen kívül hagynom a tényt, hogy úgy zsaroltak bele a helyzetbe, akkor igen.

Mosolyra húzódott az ajka, félrenézett.

– Én aznap jobban éreztem magam, mint bármikor, amire csak emlékszem. Tudom, ez hülyén hangzik, de...

– Nem hangzik hülyén – szakítottam félbe. A szívem megdobbant Daemon mondatára, és egyszerre mintha jobban értettem volna az egészet. Valahol mélyen, azt hiszem, hétköznapi szeretett volna lenni. – Jó, nem bánom. Csak ne merülj alá öt percekre!

– Megegyeztünk – nevetett rám. Lerántotta a pólóját, én kiléptem a szandálomból. Igyekeztem nem bámulni, főleg, mert ő viszont erősen figyelte, nem gondoltam-e meg magam. Idegesen ráfintorogtam, a víz szélére léptem, és belemártottam a lábujjaimat.

– Jesszusom, ez jéghideg!

Daemon rám kacsintott.

– Ezt figyeld! – A szemében újra feltűnt az a nyomasztó ragyogás, a teste remegni kezdett, majd vad tűzlabdává olvadt... amely felszállt a partról, és egyenesen a vízbe merült, kivilágítva a medret, mint egy medencét. Sebesen körbe-körbe keringett a középső sziklák körül, legalább tucatszor, ugyanannyi másodperc alatt. Felvágós.

– Földönkívüli szupererők? – kérdeztem fogvacogva. Daemon a szikla szélére könyökölt, a haján lecsorgott a víz. Felém intett.

– Gyere csak be, most már nem olyan hideg.

Összeharaptam a fogamat, vártam a víz jeges érintését, ám meglepve tapasztaltam, hogy a tó hőmérséklete nem vesztes. Melegnek nem mondtam volna, de jegesnek sem.

Belegyalogoltam, és átevickéltem a sziklákhöz.

– Van még valami szuperképességed?

– Ha úgy akarom, bármit csinállok, és nem is látsz meg.

Elfogadtam a kezét. Kihúzott a vízből – ruhástól, mindenestől –, aztán elfeküdt. Reszketve simultam a napsütötte kőre, a melegéért.

– Hogy csinálsz úgy bármit, hogy ne is lássalak meg?

Hanyatt heverve felkönyökölt; nem zavarta a hideg fürdő.

– Fényből vagyunk. A minket körülvevő, eltérő spektrumokat is képesek vagyunk manipulálni, felhasználni. Mintha tördelnénk a fényt, ha ezt így érted.

– Nem igazán. – Tényleg jobban oda kell figyelnem fizikaórán.

– Láttad már, amikor az eredeti alakomat veszem fel, igaz? – Bólintottam. – Olyasmi ez, mintha addig vibrálnék, amíg apró fényrészecskékre nem esem szét. Aztán kiválogatom, melyik részecskéket tüntessem el, amíg akár átlátszóvá nem válok.

A mellkasomhoz húztam a térdemet.

– Daemon, ez tulajdonképpen csodálatos.

Felmosolygott rám, az arcán megjelent a gödröske, aztán hanyatt elnyúlt a kövön, kezét a tarkója alá tette.

– Tudom, hogy tele vagy kérdéssel. Halljuk!

Valóban, annyi kérdésem volt, hogy azt sem tudtam, hol kezdjem.

– Hisztek Istenben?

– Jó fej hapsinak tűnik.

Erre csak pislogtam, fogalmam sem volt, nevessek-e.

– Nektek volt istenetek?

– Emlékszem, hogy volt valamiféle egyház, de ennyi. Az öregek nem beszélnek a vallásról. Másfelől, nem is találkozunk öregekkel.

– Mit értesz öreg alatt?

– Ugyanazt, amit te. Idős személyt.

Grimaszt vágtam rá, viszonzta.

– Következő kérdés?

– Miért vagy ekkora seggfej? – A szavak kicsúsztak a számon, mielőtt meggondolhattam volna.

– Mindenkinek ki kell tűnnie valamiben, nem?

– Nos, remekül csinálod.

Felpillantott, egy másodpercre a szemembe nézett, aztán újra leeresztette a pilláit.

– Utálsz engem, igaz?

– Nem arról van szó, hogy utállak – tétováztam. – Téged nem egyszerű kedvelni. Nem egyszerű eligazodni rajtad.

– Rajtad sem – felelte ugyanolyan nyugodt arccal. – Elfogadtad az elfogadhatatlant. Kedves vagy a húgommal és velem, bár be kell lássam, tényleg seggfej módon viselkedtem veled. Tegnap egyenesen kirohanhattál volna a házból, hogy mindenkinek mindent elmondj, de nem tetted. Meg aztán – tette hozzá nevetve – nem nyeled le szó nélkül a bunkóságaimat. Ezt bírom benned.

Hé! Na, várjunk csak!

– Kedvelsz engem?

– Következő kérdés... ?

– Szabad nektek emberekkel randizni?

Vállat vont.

– Szabad, ez fura szó. Megtörténik? Igen. Ajánlatos? Nem. Szóval megtehetjük, de mi értelme lenne? Nem lehet úgy tartós kapcsolatot fenntartani, ha el kell titkolnod, ki vagy valójában.

– Vagyis akkor ti a többi, izé, részben is hozzánk hasonlítotok?

– Ezt kérhetem még egyszer? – Daemon felült, felvonta egyik szemöldökét. A vér azonnal az arcomba szökött.

– Tudod, például a szex. Úgy értem, ti mind csupa ragyogás meg izé vagytok. Nem értem, hogyan lehet így...

Daemon ajka félmosolyra húzódott, és aztán, minden további figyelmeztetés nélkül *megmozdult*; majd egy pillanattal később már én feküdtem hanyatt, ő pedig felettem.

– Az érdekel, hogy vonzódok-e az emberi lányokhoz? – tudakolta. Sötét, nedves, hullámos tincsei előreestek, apró vízcseppek hullottak a hajszálaik végéről forró arcomra. – Vagy az, hogy vonzódok-e *hozzád*?

Lassan behajlította a karját, és rám ereszkedett. A testünk között nem volt már egyujjnyi távolság sem, amikor hozzám ért, kiszaladt belőlem a levegő. Férfias volt, keményen izmos mindenhol, ahol én puha. Ez a közelség megriasztott, ezerféle érzést ébresztett bennem egyszerre. Reszkettem, immár nem a hidegtől, hanem az érintése melegétől, a csodás összesimulástól. Minden egyes lélegzetvételét éreztem, és amikor megbillentette a csípőjét, kerekre tágult szemmel kaptam levegő után.

– Ó, igen, a *többi, izé, rész* határozottan működik.

Daemon legördült rólam, újra hanyatt feküdt mellettem.

– Következő kérdés? – kérdezte mély, rekedt hangon.

Nem mozdultam, csak hevertem ugyanúgy, és tágra nyílt szemmel néztem a széles kék égre.

– Tudod, egyszerűen meg is mondhattad volna - fordultam hozzá. – Nem kellett volna *bemutatni*.

– És abban mi jó lett volna, ha egyszerűen megmondom? – döntötte felém a fejét. – Mi a következő kérdésed, cica?

– Miért nevezel így?

– Mert egy bolyhos kiscicára emlékeztetsz, csupa karom vagy, mégsem haragsz.

– Na, jó, ennek nincs értelme.

Daemon vállat vont. Végigfutottam szétszórt gondolataim romjain, hogy találjak másik kérdést. Az imént még olyan sok volt, de mindet szilánkokra robbantotta.

– Gondolod, hogy vannak errefelé arumok?

Daemon arcán alig észrevehető érzelem suhant át. Hátrabiccentett fejével tanulmányozott engem, végül megszólalt.

– Mindenhol ott vannak.

– És rátok vadásznak?

– Semmi mással nem törődnek. – Visszafordult az ég felé. – A mi erőnk nélkül olyanok, mint az emberek, csak gonoszak és erkölcstelenek. A céljuk kizárólag a pusztítás, meg ami azzal jár.

Nagyot nyeltem.

– Sokszor... sokszor harcoltál már ellenük?

– Aha. – Oldalra fordult, a könyökére támaszkodott. Egy hajtincse a szeme elé esett. – Már nem számolom, hányal kerültem szembe, hányat öltem meg. És most, hogy te így ragyogsz, csak még többen jönnek majd.

Az ujjam viszkett, hogy elsimítsam onnan azt a tincset.

– Akkor miért állítottad meg a kamiont?

– Jobban szeretted volna, ha hagyom, hogy palacsintává lapítson?

Ezt válaszra sem méltattam.

– Miért csináltad?

A tekintete felfelé fordított arcomon kalandozott, az állán meg-megrándult egy izom.

– Őszintén?

– Igen.

– Kapok érte piros pontokat? – kérdezte halkán.

Lélegzet-visszafojtva felnyúltam, és hátrasímitottam a tincset. Alig értem a bőréhez, mégis levegőért kapott, és lehunyta a szemét. Visszahúztam a kezem, egyszerre magam sem értettem, miért csináltam ezt.

– Attól függ, mi lesz a válaszod.

Daemon rám nézett, a pupillája fehérben játszott, különös szépséggel. Újra hanyatt dőlt, karját az enyém mellett felejtette.

– Következő kérdés?

Összefontam az ujjaimat a hasamon.

– Miért hagy nyomot az erőtök használata?

– Az emberek olyanok velünk szemben, mint a fluoreszkáló mintával nyomott pólók. Ha alkalmazzuk a képességeinket, ti magatokba szívjátok a fényt, és ez ellen nem lehet mit tenni. Előbb-utóbb kifakul ez, de minél nagyobb dolgot viszünk véghez, minél több energiát használunk, annál tovább tart. Az, ha Dee alakja néha elmosódik, szinte semmi nyomot nem hagy. De a kamionos eset meg amikor a medvét elijesztettem, az már látható. Az erős hatások, például a gyógyítás, tovább megmaradnak. Halványan, de sokáig, nekem legalábbis így mondták. – Elhallgatott néhány pillanatra. – Óvatosabbnak kellett volna lennem veled – folytatta aztán. – Amikor elriasztottam a medvét, fénykitörést hoztam létre, olyasmit, mint a lézer. Éppen elég nagy nyomot hagyott, hogy az arum meglásson.

– Úgy érted, akkor este, amikor megtámadtak? – A hangom rekedt suttogás volt csupán.

– Igen – ismerte be, fél kezével eltakarta az arcát. – Nem sok arum jár erre, mert nem hiszik, hogy itt találnak minket. A sziklák anyaga, a béta-kvarc saját sugárzásával elnyomja, semlegesíti a miénket. Éppen azért gyűltünk itt össze annyian. Ez az arum átutazóban lehetett errefelé, amikor meglátta a nyomot, és azonnal tudta, hogy luxenek vannak valahol a közelben. Az én hibám volt.

– Nem így van. Nem te támadtál meg.

– Gyakorlatilag a karjaidba vezettem – jegyezte meg keserűen.

Erre nem tudtam mit mondani, olyan érzés volt, mintha gyomron vágtak volna, de úgy, hogy még az ujjaim hegye is elzsibbadt tőle. A vér annyira gyorsan futott le az arcomból, hogy beleszédültem.

Egyszerre értelmet nyert a férfi beszéde. *Hol vannak? Őket kereste.*

– Hol van? Még errefelé? Vissza fog jönni? Mit...

Daemon ujjai az enyémekekre kulcsolódtak, és megszorította a kezemet.

– Cica, nyugodj meg! A végén infarktust kapsz.

A tekintetem a kezünkre villant, nem húzta vissza a sajátját.

– Nem kapok infarktust.

– Biztos?

– Persze —forgattam a szemem. Daemon néhány pillanatig hallgatott.

– Nem fog több bajt okozni – mondta aztán.

– Te... megölted?

– Mondhatni.

– Mondhatni? Nem tudtam, hogy valakit „mondhatni” is meg lehet ölni.

– Na, jó, igen, megtettem. – Szikrányi megbánás sem volt a hangjában, mintha attól, hogy megölt valakit, meg sem karcolódna a lelke. Tudtam, félnem kellene tőle, nagyon félnem.

– Ellenségek vagyunk, cica – sóhajtott. – Ha nem állítom meg, ő ölt volna meg engem és a családomat, miután magába szívta a képességeinket. És nem érte volna be ennyivel, még több testvérét hozta volna ide. Mások is veszélybe kerültek volna/ *Te is*.

– És mi van a kamionnal? Azzal csak erősödött a fény. – Igyekeztem nem foglalkozni a gyomorgörcsömmel. – Lesznek mások?

– Remélhetőleg nincs másik a közelben. Akkor a nyomok lassan elhalványodnak rajtad, és újra biztonságban leszel.

Hüvelykjével csöndes ábécét, nyugtató, enyhítő jeleket rajzolgatott a kezemre.

– És ha nem?

– Akkor azokat is megölöm – jelentette ki tétovázás nélkül. – Egy darabig most jó lenne, ha a közelemben maradnál, amíg fénylesz.

– Dee is mondott valami ilyesmit. – Az ajkamba haraptam. – Akkor már nem akarod, hogy távol maradjak tőletek?

– Nem sokat számít, hogy én mit akarok. – Lenézett a kezére. – De ha számítana, nem maradnál a közelben.

Elakadt a lélegzetem, kirántottam a kezemet.

– Ajvő, őszinteség!

– Nem érted – felelte Daemon. – így bármikor elvezethetsz egy arumot a húgomhoz. Őt meg kell védenem. Nincs másom rajta kívül. És a többieket is meg kell védenem, mivel itt én vagyok a legerősebb. Ez a dolgom. Amíg pedig

rajtad van a jel, nem akarom, hogy akárhová is elmenj úgy Dee-vel, hogy én nem vagyok veletek.

Felültem, és a part felé fordultam.

– Azt hiszem, ideje indulnom.

Az ujjai hirtelen a karomra fonódtak. Megbizsergett a bőröm.

– Pillanatnyilag nem mehetsz sehová egyedül. Veled kell maradnom, amíg elhalványul a jel.

– Nem kell gyerekelügyelőt játszani – sziszegtem, s olyan erővel haraptam össze a fogamat, hogy sajgott az állam. Bosszantott, hogy távol kell maradnom Dee-től, de megértettem. Ettől még Daemon szavai igenis fájtak. – Távol maradok Dee-től, amíg elhalványulok.

– Még mindig nem érted. – A szorítása nem erősödött, mégsem tudtam szabadulni az érzéstől, hogy szívesen megrázna, ugyanakkor tudtam, hogy nem teszi meg. – Ha egy arum a kezébe kaparint, nem ölnek meg. A könyvtárnál is csak játszadozott veled. Odáig akart eljutni, hogy könyörögj az életedért, és akkor rákényszerített volna, hogy magaddal vidd valamelyikünkhöz.

Nagyot nyeltem.

– Daemon...

– Nincs választásod. Jelenleg hatalmas kockázatot jelentesz ezzel a nyommal, veszélyes vagy a húgomra. Nem hagyhatom, hogy vele bármi is történjen.

Csodálatra méltó volt a húga iránti szeretete, ennek ellenére semmi sem állíthatta meg a véremben keringő dühöt.

– És ha elhalványul a nyom? Akkor mi lesz?

– A legjobban azt szeretném, ha rohadt nagy távolságot tartanál mindannyiunktól, de kétkem, hogy ez kivitelezhető. A húgom kedvel téged. - Eleresztett, visszadőlt a könyökére. – Amíg nem kapsz újabb jelet, nem bánom, barátkozzatok.

Ökölbe szorult a kezem.

– Hálás vagyok a jóváhagyásodért.

Az ajkára kiülő félmosolya nem tükröződött a szemében. Általában nem mosolyogtak a szemei.

– Már elvesztettem egy testvéremet amiatt, ahogy egy ember iránt érzett. A másikat nem fogom.

Még mindig forrt a vérem, de a szavai megragadtak a fejemben.

– A bátyádról és Bethanyról beszélsz.

Szünet. Aztán megszólalt Daemon.

– A bátyám beleszeretett egy emberbe... és most mindketten halottak.

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

MINDEN DÜH ELSZÁLLT BELŐLEM, nem tudtam mást tenni, csak néztem rá némán. Úgy éreztem, sejtettem én ezt már régen, csak nem akartam elfogadni. Istenem... Ettől persze Daemon nem lett kevésbé bunkó, de a mérgem legalább csillapult, és bizonytalanság váltotta fel.

– Mi történt? – kérdeztem.

Elnézett mellettem, a hátam mögötti fákat figyelte.

– Dawson találkozott Bethanyvel, és esküszöm, szerelem volt első látásra. Attól kezdve minden a lányról szólt a számára. Matthew... Mr. Garrison figyelmeztette. Én is figyelmeztettem, hogy ez nem fog beválni. A mi számunkra lehetetlen ilyen kapcsolat egy emberrel. – Egy pillanatra elhallgatott, összeszorította az ajkát. – Nem is tudod, milyen nehéz ez, Kat. Mindvégig rejtegetnünk kell az igazi valónkat, és még a hozzánk hasonlók társaságában is óvatosnak kell lennünk. Sok a szabály. A védelmi minisztérium, de sok luxén sem rajong az ötletért, hogy az emberek közé keveredjünk. – Megrázta a fejét. – Mintha csak azt hinnék, hogy állatok vagyunk, alsóbbrendűek.

– De hát nem vagytok állatok – böktem ki. Hasonlítani ugyan nem hasonlítottak hozzánk, de nálunk alábbvalóak sem voltak.

– Tudtad, hogy akárhányszor igényt nyújtunk be valamire, azt ellenőrzi a védelem? – nézett rám zaklatottan. Mérgesen. – Tudnak a jogosítványunkról. Az egyetemi felvételi űrlapokról. Házassági engedély egy emberrel? Szóba sem jöhet. Még azt is regisztrálnunk kell, ha el akarunk költözni.

– Ezt megtehetik? – pislogtam. Daemon keserűen nevetett.

– Ez a ti bolygótok, nem a miénk. Te magad mondtad. És azzal, hogy fizetik az életünket, helyhez is kötnék. Alkalmanként, véletlenszerűen be is állítanak,

szóval nem rejtőzhetünk el, vagy ilyesmi. Persze mindez akkor igaz, ha eleve tudnak rólunk.

Fogalmam sem volt, mit mondhatnék, úgyhogy hallgattam. Az életük minden tekintetben irányítottnak, dokumentáltnak tűnt. Ijesztő volt ezt tudni, és szomorú is.

– És ez még nem minden. Azt várják tőlünk, hogy válasszunk magunknak egy másik luxent, és maradjunk itt.

Rémület söpört végig rajtam. Daemon el van kötelezve Ash mellett? Nem ez tűnt a legmegfelelőbb időpontnak, hogy rákérdezzek. Az pedig, hogy egyáltalán rá akartam kérdezni, még inkább zavart.

– Ez nem valami tisztességes.

– Nem, valóban nem az. – Daemon egy gyors mozdulattal felült, alkarját behajlított térdére támasztotta. – Nagyon könnyű emberként érezni. Tudom, hogy nem vagyok az, mégis, ugyanazokat akarom, amit minden ember. – Megrázta a fejét. – Különben is, Dawson és Bethany között történt valami. Nem tudom, mi, Dawson sosem mondta el. Egy szombaton elmentek túrázni, és a testvérem későn jött haza, szakadt ruhában, véresen. Olyan közel kerültek egymáshoz, mint még soha. Ha Matt és Thompsonék addig nem gyanakodtak, hát akkor igen. A – rákövetkező hétvégén Dawson és Bethany elment moziba. Sosem jöttek vissza.

– Összeszorítottam a szememet.

– A védelmi minisztérium másnap megtalálta a testét Moorefieldben, csak úgy kidobva a mezőre, mint egy zsák szemetet – folytatta Daemon halkán, rekedten. – Nem búcsúzhattam el tőle. Elvitték, mielőtt láthattam volna, a felfedezés veszélye miatt. Ha meghalunk vagy megsebesülünk, visszatérünk a valódi alakunkba.

Fájt, amit hallottam. Miatta és Dee miatt.

– Biztos vagy benne, hogy meghalt? Hiszen sosem láttad a testét.

– Tudom, hogy egy árum támadta meg, lecsapolta a képességeit, és megölte. Ha még élne, talált volna rá módot, hogy kapcsolatba lépjen velünk. De mindkettejük testét, Bethanyét is, elvitték, mielőtt bárki megláthatta volna. A lány szülei sosem tudják meg, mi történt. Mi is csak annyit tudunk, hogy Dawson tett valamit, amivel megjelölte Bethanyt, és ezért talált rájuk az árum.

Más oka nem lehetett, enélkül nem éreznek meg minket itt. A testvérem valami nagy dolgot tett.

Összeszorult a szívem. El sem tudtam képzelni, mit jelenthetett ez Dee és az ő számára. Apám halála várható volt. Nagyon fájt, és mintha a betegsége és a vége engem is megölt volna, de őt legalább nem gyilkolták meg.

– Sajnálom – suttogtam. – Tudom, hogy erre nem lehet mit mondani. Egyszerűen sajnálom.

Daemon megmozdult ültében, az égre emelte a szemét – a maszk, amit viselni szokott, lefoszlott róla, és alatta ott volt az igazi lénye, még mindig a kemény rosszfiú, de az arcára fájdalom és sebezhetőség ült. Nem hittem, hogy ezt bárki más láthatta már. Egyszerre betolakodónak éreztem magam, a pillanat kéretlen tanújának. Hogy éppen én legyek az, aki előtt feltárul a begyakorlott viselkedés rétegei alatti igazság, helytelennek tűnt. Olyasvalakinek kellett volna ott ülnie, aki fontos neki, aki iránt érez valamit.

– Nekem... hiányzik az az ostoba – bökte ki.

Belém hasított a fájdalom, szúrt a hangjából kiérződő kín. Gondolkodás nélkül megfordultam, és átkaroltam feszült felsőtestét. Megöleltem, szorosan, ahogy csak bírtam, aztán el is eresztettem, mielőtt túlreagálja, és lehajít a szikláról.

Nem mozdult, csak nézett rám nagy szemekkel, mintha még sosem ölelték volna meg korábban. Talán a luxenek nem hisznek az effélékben.

Lesütöttem a szemem.

– Nekem is hiányzik az apám. Nem lesz könnyebb az idővel.

Hangosan sóhajtott.

– Dee elmondta, hogy beteg volt, de azt nem, hogy mi volt a baja. Sajnálom a... veszteségedet. Mi nem sokszor találkozunk betegségekkel. Mi történt?

Elmondtam neki apám rákjának a történetét, meglepően könnyen jött a vallomás. Utána más, jobb dolgokról meséltem, azokról, amelyeket ő és én együtt éltünk meg a betegsége előtt. Hogy együtt kertészkedtünk, hogy tavasszal, szombat reggelenként együtt keresgeltünk újfajta növényeket, virágokat.

Ő a Dawsonnal közös emlékeikről beszélt. Amikor először másztak fel a Seneca-sziklákra. Amikor Dawson átváltozott valaki mássá, és nem jött rá, hogyan fordíthatná vissza. Csak ültünk ott, valamiképpen békére leltünk a

mesékben, és közben lement a nap, a szikla lehűlt, és nem volt más, csak ő, én és az alkonyat. Néztük az égen kigyúló csillagokat.

Semmi kedvem nem volt elmenni, nemcsak azért, mert tudtam, a víz hideg lesz, hanem mert biztos voltam benne, *egészen* biztos, hogy ez a kicsiny világ, amelyet teremtettünk, ahol nem veszekedtünk, nem utálkoztunk, nem tart ki. Úgy látszott, Daemonnek szüksége volt valakire, akivel beszélgethet, és éppen én jártam erre. A megfelelő kérdéseket tettem fel neki, és velem is ugyanez történt. Itt volt nekem. Legalábbis ezt ismételtettem magamnak, hiszen tudtam, másnap minden ugyanúgy folyik tovább, mint a múlt héten.

Vissza kellett térnünk a való világba, ahol Daemon azt kívánta, bárcsak ne találkozott volna velem.

Hallgattunk, amíg a verandánkhoz nem értünk. A nappalinkban még égett a lámpa, ezért halkán szólaltam meg.

– Most mi lesz?

Daemon keze ökölbe szorult a teste mellett, és félrenézett, nem is válaszolt. Odafordultam volna én is, de mire egyet pislantottam, Daemon már eltűnt.

– Ti nem ünnepeltétek meg a Labor Dayt? – Lesa maga mögé mutatott, Carissára. – Pont olyan izgalmas az életed, mint az övé.

Carissa szemforgatva megigazgatta a szemüvegét.

– Nem mindenki szülei pakolnak fel, hogy a hosszú hétvégét Észak-Karolinában töltsék. Mi nem vagyunk olyan menő népek, mint ti.

Nem mondhattam el nekik, hogy igenis izgalmas hétvégém volt, például majdnem elcsapott egy kamion, és bebizonyosodott számomra, hogy a földönkívüliek léteznek, úgyhogy vállat vontam, és folytattam a füzetem összefirkálását.

– Csak lógtam otthon.

– Megértem – intett Lesa az állával a tanterem eleje felé. – Én is így lennék, ha ő lenne a szomszédom.

– Neked férfinak kellett volna születned – jegyezte meg Carissa. Titkon elmosolyodtam. Ezek ketten szórakoztató párost alkottak, az egyik éppolyan visszahúzódó, amilyen vagány a másik. Velük mindig olyan érzésem volt, mintha a bal vállamon ülő angyal és a jobb oldali ördög bolond labdamenetét lesném.

Nem kellett felnéznem, hogy tudjam, Daemonról beszélnek. Alig aludtam az éjjel, és csak egyet tudtam biztosan: ha felvirrad a kedd reggel, nem fogok úgy tenni, mintha bármi megváltozott volna. Oda sem néztem rá, mert ugyanezt tettem akkor is, amikor még nem tudtam, hogy messziről, nagyon messziről jött.

Egészen addig be is vált, amíg le nem telepedett mögém, és a tollával hátba nem bökött. Lassan leraktam a sajátomat, és nemtörődöm módon megfordultam.

– Igen?

Dús pilláit leeresztette, de még megláttam a szikrát a szemében.

– Iskola után. Nálunk.

Lesa zavarba ejtően hangosan kapott levegő után.

Tudtam, hogy Daemon közelében kell maradnom, amíg a nyom el nem halványul, de nem fogadtam valami jól, hogy parancsolgat nekem.

– Terveim vannak.

– Aprócska mozdulattal félrebiccentette a fejét.

– Tessék?

Egy gonosz kis részem ragyogott a boldogságtól.

– Azt mondtam, terveim vannak.

Egy pillanatnyi hallgatás után elmosolyodott. Nem érintett annyira megsemmisítően, mint vártam, de majdnem.

– Nincsenek terveid.

– Honnan veszed?

– Tudom.

– Hát, rosszul tudod. – Jól tudta: semmiféle tervem nem volt.

Daemon tekintete a lányokra vándorolt.

– Veletek lesz ma délután?

Carissa már nyitotta a száját, de Lesa félbeszakította.

– Nem.

Ezek aztán a barátok!

– Az nem lehet, hogy valaki mással leszek?

Daemon előrebillentette a padját, hogy még közelebb kerüljön hozzám.

– Rajtuk és Dee-n kívül hány barátod van még?

Gyilkos pillantást vetettem rá.

– Vannak mások is.

– Aha. Csak egy nevet mondj!

A fenébe! Nem vette be a blöffömet.

– Jó, mit érdekel engem?

Csábító, öntelt mosollyal visszatelepedett a székébe, és a padját kezdte kocogtatni a tollával. Még egyszer utálkozva rávillantottam a szememet, és előrefordultam. Tényleg nem változott semmi.

Iskola után hazáig követett. Szó szerint. Az új autójával – Infiniti terepjáró – végig utánam jött. Az én öreg Camrym, a lyukas kipufogójával és zajos motorjával nem érhetette el a sebességet, amit diktálni szeretett volna.

Néhányszor satufékkal teszteltem a reflexeit. Végül ledudált, és ettől boldogságos, meleg érzés töltött el. Amint megálltunk, és kiszálltam, ott termett előttem.

– Jézus! – kaptam a szívemhez. – Ezt ne csináld!

– Miért? – kérdezte a fejét lehajtva. – Már tudod, mik vagyunk.

Persze, de ez azt nem jelenti, hogy ne tudnátok hétköznapi ember módjára sétálni. Mi van, ha anyu meglátja?

Személyes varázsommal elhitetném vele, hogy hallucinált – vigyorgott.

– Ma vele vacsorázom - léptem el mellette.

Akkor előttem jelent meg, belőlem pedig kiszakadt egy rémült kiáltás. Felé csaptam, de kitért oldalra.

– Egek! Ezt szándékosan csinálod, hogy felbosszants!

– Én? – nézett rám nagy, ártatlan szemmel. – Mikor esztek?

– Hatkor – dobogtam fel a lépcsőn. – És nem vagy meghívva!

– Mintha veled akarnék enni – vágott vissza. Úgy intettem be neki, hogy vissza se néztem.

– Fél hétig kapsz időt, hogy átérj hozzánk. Ha nem, érted megyek.

– Jó, jó – legyintettem a házba lépve. Anyu a nappaliablaknál állt, és egy képeretről törölgette a port. Az volt a kedvenc képe rólunk. Egy arra járó tinédzsert kért meg egyszer a strandon, hogy fotózzon le minket, rámosolygott, és a gyerekek esélye se volt, hogy tiltakozzon. Emlékszem, rémesen cikinek éreztem, hogy csak úgy leszólítja a srácot. A fotón is durcás képet vágtam anyu mellett, dühöset, bosszúsat. Utáltam azt a képet.

– Mióta állsz itt?

– Épp elég régóta, hogy lássam, mit mutattál Daemonnek.
– Megérdemelte – morogtam, és ledobtam a hátizsákomat. – Vacsora után átmegyek.

Anyu fintorgott.

– Akarok többet tudni a dologról?
– Ezer év múlva sem – sóhajtottam.

Négy perccel fél hét után értem oda. Olyan hangok hallatszottak az ajtón át, mintha a harmadik világháború tört volna ki odabent. Mivel a kopogtatásra senki sem jött ki, benyitottam.

– Nem hiszem el, hogy megetted az összes jégkrémet, Daemon!

Összerezcentem, és megálltam az ebédlőben. Nincs az az isten, hogy én abba a konyhába bemenjek.

– Nem ettem meg mindet!

– Ó, persze, saját magát zabálta fel! – sikította Dee olyan hangosan, hogy a tetőgerendák is beleremegtek. – Vagy a kanál volt? Jaj, tudom már! A doboz!

– Ami azt illeti, szerintem a hűtőszekrény – felelte Daemon szárazon. Elvigyorodtam, amikor hallottam, hogy az üres doboz valaminek, leginkább emberi bőrnek csattan.

Megfordultam, beléptem a nappaliba, aztán ott ácsorogtam, amíg meg nem hallottam a lépéseket a hátam mögül.

Daemon a nappalit az ebédlőtől elválasztó ajtó keretének dőlt.

Lassan végigmértem hanyagul kócos haját, magas arccsontját, amelyet megvilágított a lámpa fénye, félmosolyba húzódó ajkát, egyszerű pólóját és farmerjét. Nem találtam szavakat.

A jelenléte betöltötte a szobát, pedig még be sem lépett.

Amikor hiába várt, felvonta a szemöldökét.

– Kat?

Gondolatban jól magamba rúgtam, és elfordultam.

– Tényleg a fejedhez vágta egy fagyis dobozt?

– Igen

– A fenébe, és én nem láttam.

– Dee biztosan örömmel megismétli a kedvedért – válaszolta.

Elmosolyodtam.

– Szóval szerinted vicces? – Dee rontott a szobába, kezében a kocsikulcsaival.
– Téged kellene elküldjelek a boltba, hogy hozzál nekem csokis-diós-pillecukros
jégkrémet, de mivel kedvelem Katyt, és fontos nekem a testi épsége, magam
megyek.

Ez azt jelenti, hogy kettesben maradok... jaj, a pokolba is, azt ne!

– Nem mehetne Daemon?

Az emlegetett rám mosolygott.

– Nem. Ha egy arum jár erre, csak a rajtad lévő jelet fogja látni.

– Dee felkapta a kézitáskáját. – Daemonnel kell maradnod. Erősebb nálam.

Összegörnyedtem.

–Nem mehetnék haza?

– Felfogtad, hogy a nyom kintről is észrevehető? – tudakolta Daemon, és
előkte magát az ajtókerettől. – Bár, végül is, a te temetésedről beszélünk.

– Daemon! – csattant fel Dee. – Ez az egész a te hibád! És az én fagyim nem a
te fagyid!

– Nagyon fontos lehet az a fagylalt – állapítottam meg.

– Az életem! – csapott Dee a táskájával a bátyja felé, de elhibázta. – Te meg
elvetted tőlem!

– Menj már, és igyekezz vissza! – forgatta a szemét Daemon.

– Igenis, uram! – szalutált a lány. – Nektek hozzak valamit?

A fejemet ráztam. Daemon ismét eljátszotta az eltűnés-megjelenést, a testvére
mellé került, és gyorsan megölelte.

– Vigyázz magadra!

Nem volt kétségem afelől, hogy Daemon imádja és becsben tartja a húgát, ha
kell, boldogan feláldozná érte az életét is. Ahogy állandóan óvta, több volt, mint
csodálatra méltó. Képtelen voltam szavakkal leírni, egyszerűen csak azt éreztem,
jó volna nekem is egy testvér.

– Mint mindig. – Dee elmosolyodott, odaintett nekem, és kisuhant.

– Nahát! Juttasd eszembe, hogy soha ne egyem meg a fagyiját.

– Ha megtennéd, még én sem tudnálak megvédeni. – Daemon gunyorosan
elmosolyodott. – Nos, cica, ha már én lettem ma estére a bébiszittered, mit
nyerek a dolgon?

– Először is – kezdtem összeszűkülő szemmel – nem én kértem gyerekfelügyeletet, te követelted, hogy legyek itt. Másodszor pedig, ne nevezz cicának!

Hátravetette a fejét, és felkacagott. A hangba beleborzongtam, eszembe villant az emlék, amikor vele ébredtem, fejemmel az ölében.

– Csak nem vagyunk nyűgösek ma este?

– Fogalmad sincs, mennyire.

Magában nevetgélve a konyha felé indult.

– El is hiszem. Veled soha nem unalmas egyetlen perc sem. – Megtorpant. – Nem jössz?

Mély lélegzetet vettem, lassan fűjtam ki.

– Hova?

– Éhes vagyok. – Belökte a konyhaajtót.

– Nem most etted meg az összes jégkrémet?

– De, de attól még éhes vagyok.

– Jó ég, az idegenek aztán tudnak enni. – Nem mozdultam.

Daemon hátrapillantott széles válla felett.

– Valami elég határozottan azt súgja, hogy rajtad kell tartanom a szememet. Ahová megyek, oda jössz te is. – Várta, elindulok-e, de amikor nem tettem, az ajkára ördögi mosoly telepedett. – Akár erővel is kimozdíthatlak onnan.

Abban elég biztos voltam, hogy nem akarom tudni, miként tervezi az utóbbit.

– Jó, menjünk! – Elcsoszogtam mellette, és lehuppantam egy székre. Daemon egy maradék csirkével megrakott tálat vett maga elé.

– Kérsz?

A fejemet ráztam. Tőlük eltérően én nem ettem naponta tízszer. Daemon csendben tett-vett a konyhában, aztán leült enni. A sziklán eltöltött este óta nem estünk egymás torkának. Ettől még nem jöttünk ki jól, de olyan volt, mintha ki nem mondott fegyverszünetet kötöttünk volna. Most azonban, hogy nem igyekeztünk bosszantani a másikat, fogalmam sem volt, mit mondhatnék.

A tenyerembe támasztottam az arcomat. Nehéz volt nem őt bámulni. Nagy termete ellenére úgy mozgott, mint egy táncos, kecses, pontos lépésekkel. A legkisebb mozdulata is szinte előadóművészet volt.

És az arca.

Ekkor felnézett a tányérjából.

– Szóval, hogy bírod?

Elszakítottam a tekintetemet róla, és inkább az immár félig üres tányérjára összpontosítottam. Mióta bámultam rá? Ez már nevetséges. A nyom talán járkáló hormonbombává változtatott?

– Rendben vagyok.

Bekapott egy újabb falat csirkét, és lassan megrágta.

– Tényleg. Mindent megemésztettél. Megleptél vele.

– Mit gondoltál, mit fogok csinálni?

– Az emberek esetében a lehetőségek száma végtelen – vont vállat Daemon.

Az ajkamba haraptam.

– Úgy gondolod, hogy valamiképpen gyengébbek vagyunk, emberek lévén?

– Nem gondolom, hogy gyengébbek vagytok. Tudom, hogy azok vagytok – nézett rám a tejespohara pereme felett. – Próbálok ezt nem bunkó módon közölni, de gyengébbek vagytok nálunk.

– Testben talán, de nem szellemileg, vagy... erkölcsileg – ellenkeztem.

– Erkölcsileg? – kérdezett vissza zavartan.

– Aha, például nem szaladok, és mondom el a világnak, kik vagytok, csak azért, hogy némi pénzt szerezzek. Ha pedig egy árum kapna el, nem vezetném el hozzátok.

– Valóban nem?

Megbántódva hátradőltem, és karba fontam a kezemet.

– Nem, valóban nem.

– Még akkor sem, ha az életed múlna rajta? – kérdezte kételkedően.

Nevettem, és a fejemet ráztam.

Csak mert ember vagyok, nem vagyok rögtön gyáva vagy erkölcstelen is. Sosem tennék semmit, ami veszélybe sodorná Dee-t. Miért lenne a saját életem értékesebb az övénél? A tiéd, na, az már vitatható. De az övé nem.

Jó pár pillanatig csak nézett rám, aztán újra a tányérja fölé hajolt. Ha bocsánatkérést vártam, hát letehettem róla. Milyen meglepő!

– Szóval, mennyi ideig fog tartani, amíg lekopik ez a jel? – A tekintetem megint az arcán kalandozott. Bosszantó. Daemon szeme most átható zöldben fénylett, és mintha a pillantásával keresztül szeretett volna égetni. Hosszasan ivott. Én is nagyot nyeltem, kiszáradt a torkom.

– Talán egy hét, vagy kettő. Lehet, hogy kevesebb – felelte összehúzott szemmel. – Máris fakult.

Fura érzés volt, hogy az engem körülvevő fényről beszél, amelyet én nem látok.

– Milyennek nézek ki? Mint egy hatalmas villanykörte, vagy mi?

Halkan nevetve megrázta a fejét.

– Lágy, fehér derengés a tested körül, olyasmi, mint egy fényudvar.

– Ó, az nem olyan rémes. Végeztél? – Amikor bólintott, megszokásból felkaptam a tányérját, nem azért, hogy a fejéhez vágjam, hanem hogy elfoglaltam magam. – Legalább nem nézek ki úgy, mint egy karácsonyfa.

– Annak a fának a tetején te vagy a csillag. – A lélegzete az arcomat csiklandozta. Riadtan megpördültem: Daemon közvetlenül mögöttem állt, talán egy lépés választott el minket. Megtámaszkodtam a pult szélén, és mély lélegzetet vettem.

– Utálom, amikor ezt a földönkívüli szupersebességesdit csinálod!

Mosolyogva oldalra billentette a fejét.

– Cica, mibe kezdünk most?

Ezer kép árasztotta el a fejemet. Hála az égnek, a gondolatolvasás nem tartozott Daemon képességei közé. Úgy éreztem, összesűrűsödik körülöttem a levegő, és mélyről jövő vágyódás ébredt bennem.

– Miért nem adsz át a védelmiseknek? – törtem ki. Daemon meglepve hátralépett.

– Tessék?

Szerettem volna visszaszívni a kérdést, de most már nem lehetett.

– Nem volna minden sokkal egyszerűbb a számodra, ha egyszerűen kiadnál a minisztériumnak? Akkor nem kellene aggódnod Dee miatt, vagy akármiért.

Daemon csendben állt ott, csak szeme színe világosodott egy árnyalatnyival. Szívesen hátraléptem volna, csak hogy nem volt hová.

– Nem tudom, cica – felelte aztán halkan.

– Nem tudod? Mindent kockára teszel, és még csak azt sem tudod, miért?

– Igen, ezt mondtam.

Csak bámultam rá, megdöbbenett a beismerés, hogy mindent veszélyeztet, és valójában oka sincs rá. Őrütség volt, abszurd. Félelmetes is, hiszen annyi mindent jelenthetett.

Olyasmiket, amiről nem is mertem tudomást venni.

Akkor előrelökte a karját, két tenyere nehéz puffanással csapódott a pultra mellettem. Anélkül zárt csapdába így, megfeszülő izmaival, hogy hozzám ért volna. Lehajtotta a fejét, haja az arcába hullott.

– Rendben, tudom, miért.

Az első pillanatban nem is értettem, miről beszél.

– Tudod?

– Egyetlen napot nem élnél túl nélkülünk – bólintott.

– Ezt nem tudhatod.

– Ó, dehogynem – hajtotta oldalra a fejét. – Tudod te, hány arummal szálltam már szembe? Több százszal. És volt, hogy alig menekültem meg. Egy embernek semmi esélye velük... vagy a védelmisekkel szemben.

– Jó, legyen! Odébb mennél?

– Meg sem mozdult, csak mosolygott tovább. Istenem, mennyire bosszantó! Választhattam, vagy tovább ácsorgok ott, és bámulom, mint egy idióta, vagy megpróbálom kikerülni. A másodikat választottam: ellököm, és odébb lépek.

Nem jutottam messzire.

Stabilan állt, mint egy téglafal, csak egy tehervonat billenthette volna ki a helyéről. A sikertelenségemen még el is vigyorodott.

– Seggfej – morogtam.

Ezen egyenesen felnevetett.

– Micsoda szád van neked! Azzal csókolod meg a fiúkat?

Az arcomba szökött a vér.

– És te a tiéddel Ashét?

– Ashét? – Egyszerre eltűnt a mosolya, szemének fénye elhomályosult. – Szeretnéd tudni, mi?

Megmagyarázhatatlan féltékenységszíkra lobbant fel bennem, de eltapostam. Most rajtam volt az öntelt mosoly sora.

– Nem, köszönöm.

Daemon még közelebb hajolt, elborított fűszeres föld-illata.

– Nem hazudsz valami ügyesen, cica. Mindannyiszor belevörösödsz.

Igen? A francba! Újra megpróbáltam elnyomakodni mellette, de elkapta a karomat, és megállított. Nem markolt szorosan, mégis a csontomban éreztem,

ahogy a keze vibrál a bőrömön. Éles, szurkáló, ám kellemes szikrák bizsergettek. Nem akartam ránézni, de képtelen voltam megállni.

Túl közel voltunk, túl sok feszültség vibrált közöttünk. A pillantása égetett. Lehajtotta a fejét, és én egyszerre elfelejtettem levegőt venni. Elragadtatva figyeltem, amint az ajka mosolyra húzódik. Nehéz volt a szavaira figyelni, de azok valahogy mégis áthatoltak az agyamat beburkoló ködön.

– Van egy fura ötletem. Próbáljuk ki!

– Mit? – A tekintetem visszatért az ajkára. Meginogtam.

– Látom, tudni szeretnéd. – Még közelebb lépett, a kezét felsiklatta a karomon, és óvatosan a tenyerébe fogta a tarkómat. – Szép a hajad.

– Tessék?

– Semmi. – Széttárta az ujjait a nyakamon, lassan fésülgette laza tincseimet, a tarkómat cirógatta.

Szétnyílt a szám. Vártam.

Daemon leengedte a kezét, aztán újra kinyúlt. Én meg csak álltam ott, arra várva a kelleténél talán lelkesebben is, hogy kiderüljön, ő is érzi-e ezt a váratlan sajgást. Érez-e egyáltalán valamit abból, amit én.

Ő pedig elvett egy üveg ásványvizet.

A pultnak dőltem. Hogy a bűdös francba!

Daemon szemében nevetés táncolt, amikor visszafordult az asztal felé.

– Mit is kérdeztél, cica?

– Ne nevezz így!

Belekortyolt az üvegbe.

– Dee hozott ki valami filmet? – kérdezte.

Aha, mondta az iskolában.

– Jó, akkor gyere, nézzünk filmet!

Ellöktem magam a pultról, és követtem. Amikor felemelte a DVD-t, és homlokráncolva nézett rá, megálltam a küszöbön.

– Ez kinek az ötlete volt? – tudakolta. Vállat vontam. Kérdő arccal elolvasta a beharangozó szöveget a hátoldalon. – Á, mindegy.

Megköszörültem a torkomat, és beléptem.

– Figyelj, Daemon, nem kell filmet nézned velem! Ha más dolgod van, csak csináld, én elleszek.

– Nincs más dolgom – nézett fel egy vállrándítással.

– Hát, jó – feleltem bizonytalanul. A gondolat, hogy élvezettel néz végig velem egy filmet, valószínűtlenebb volt, mint hogy idegenek élnek a Földön.

Átvonszoltam magamat a szobán, és leültem a kanapéra, amíg a filmmel szórakozott. Végül berakta a lemezt, és ő is leült a másik oldalra. Aztán bekapcsolt a tévé, pedig megesküdtem volna, hogy a távirányítót a polcon hagyta. Még jó, hogy nekem nincsenek efféle képességeim. Minden mértéket felülmúlóan ellustulnék.

Rám pillantott. Én azonnal a tévére.

– Ha belealszol, jössz nekem eggyel.

– Miért? – néztem rá értetlenül.

Farkasvigyorral felelt.

– Csak nézd!

Grimaszoltam, de nem válaszoltam. Daemon fészkelődött. A párnák megsüppedtek alattunk, és egyszerre kisebb lett a kettőnket elválasztó távolság. Visszafojtottam a lélegzetemet, amíg csak bírtam. Nem látszott észrevenni. A képernyőn már a nyitó képsorok peregtek.

Újra a profiljára sandítottam, és vagy századszorra elgondolkodtam, mi járhat a fejében. Mint mindannyiszor, most sem jöttem rá. Bosszúsan visszafordítottam a figyelmemet a filmre, és eldöntöttem, hogy ez a különös húzás, amit érzek, csak a képzeletemben létezik. Nem lehet más.

Feszülten, a saját szokatlan érzéseimtől idegesen számoltam a perceket, amíg Dee visszaért.

HUSZADIK FEJEZET

SZERDÁN, MATEKÓRÁN Daemon meglepően visszafogottan viselkedett. Az elkerülhetetlen bökdösésre is mindössze egyszer került sor, hogy emlékeztessen, iskola után csak vele tervezhetek bármit.

Aha, hogyne, mintha csak úgy el tudnám felejteni.

Előző nap, biológiaórán, Mr. Garrison élénk tekintete folyton vissza-visszatért rám. Tudtam, hogy látja a nyomot, de fogalmam sem volt, mit gondolhat. Daemon nem mondta, hogy elárultak-e bármit a többi luxennek.

A nap során több tanártól is kaptam hasonlóan furcsa pillantásokat. Ma pedig, amikor elmentem az egyik edző mellett a büfénél, az megállt, és oda-vissza végigmért. Vagy perverz volt, vagy idegen. Vagy mindkettő: a nyerő kombináció.

Amíg sorban álltam az ebédemért, minden erőmmel arra összpontosítottam, hogy vissza ne nézzek a büfé hátulja felé. Annyira néztem az ételeket, hogy egyenesen belegyalogoltam egy sétáló hegybe.

Simon Cutters megfordult, aztán lenézett rám, és elmosolyodott.

– Hahó, Katy!

Áadtam a kajám árát a pénztárosnak, és visszamosolyogtam.

– Ne haragudj!

– Semmi baj. – Megvárta, amíg végzek, a tányérját púposra töltötte. Csaknem annyit evett, mint Dee. – Te értetted, miről beszélt Monroe matekon? Esküszöm, valami idegen nyelven volt. Ami engem illet, a matekórát a mögöttem ülő figyelmen kívül hagyásával töltöttem.

– Lövéssem sincs. Remélem, valaki azért jegyzetelt. – Megigazítottam a tányéromat a tálcámon. – Jövő héten írunk, igaz?

Simon bólintott.

– Épp a meccs előtt. Azt hiszem, Monroe direkt...

Valaki ekkor benyúlt közénk, hogy italt vegyen magának. Hátraléptünk. Semmi szükség nem volt erre, könnyedén meg is kerülhetett volna minket. Már a friss illatból rájöttem, ki az.

Daemon felmarkolt egy dobozos tejet, feldobta, elkapta. Kiismerhetetlen pillantást vetett rám, azzal Simonhoz fordult. Egyforma magasak voltak, de Simon vállasabb, mégis Daemonból sugárzott, hogy vagányabb.

– Hogy vagy, Simon? – érdeklődött, és újra feldobta a tejesdobozt. Simon pislantott, hátralépett, megköszörülte a torkát.

– Köszönöm... kösz, jól. Megyek is az, izé, az asztalomhoz. – Idegesen lesett rám. – Majd az osztályban találkozunk, Katy.

Zavartan figyeltem, hogy a saját lábában is megbotlik, úgy igyekszik az asztalához. Visszafordultam Daemonhöz.

– Igen...?

– Azt tervezted, hogy Simon asztalához ülsz? – kérdezte, és szabad kezét maga elé emelte, mintha karba akarná fonni.

– Mi? Dehogy! – nevettem. – Lesával és Carissával ülök.

– Én is! – jelentette be a semmiből előtűnő Dee, egyik kezében tányér, a másikban két üdítő. – Mármint, ha úgy gondolod, hogy megengedik.

– Biztosan. – Daemonre lestem, de ő már a maga asztala felé tartott. Egy másodpercig csak álltam ott összezavarodva. Ez meg mi a fene volt?

A Thompson ikrek és Ash odaát ültek, szoros csomóban. Néhány más diák beszélgetett még mellettük, de nem tudhattam, hogy idegenek-e, vagy sem. Daemon leült a közelükbe, elővett egy könyvet, és lapozgatni kezdte. Ash felnézett, és nem tűnt túl boldognak.

– Gondolod, hogy mások nem fogják bánni? – kérdeztem végül.

– Nem. Már tegnap is utáltam, hogy nem veled ültem. Azonkívül, szerintem, ideje változtatni. Nem?

Dee arcán annyi remény tükröződött, hogy nem volt szívem kiábrándítani.

Lesa és Carissa vagy öt percig dermedten hallgatott, miután leültünk, azonban Dee hamar megnyerte őket, és mindenki kezdte jól érezni magát. Csak én nem.

A fél ebédlő engem figyelt, alighanem azt várták, mikor kezdek ismét kajacsatába a szőkeséggel. Már egy hete történt, de még mindig én voltam a hivatalos kajanindzsa. Időnként Ash is átpillantott hozzánk, szép arca undok fintorba húzódott. Ma neonkék csőtopot viselt, amely kiemelte a szeme színét, felette begombolatlan fehér inget, hadd lássa mindenki hibátlan alakját.

Jó ég, mi ez a dolog az idegen DNS-sel? Értem én, hogy más világból valók, de istenem, ez miért jelent azonnal tökéletes melleket is?

Carissa és Lesa az asztal végénél ülő szeplős sráccal beszélgetett. Dee oldalba könyökölt.

– Mi az?

Égészen közel hajolt hozzám, hogy más ne hallja.

– Mi folyik közted és a bátyám között?

Beharaptam a pizzámba, amíg gondolkodtam, mit válaszolhatnék erre.

– Semmi. Tudod, a szokásos.

Dee felvonta tökéletesen szedett szemöldökét.

– Aha. Csak éppen egész vasárnap eltűnt. És te is. És amíg nem voltatok sehol, egy bizonyos valaki érdeklődött utána.

A pizzaszelet megremegett a kezemben. Dee halvány mosollyal felvette az italát.

– Tegnap nem jutott eszembe szólni, mert Daemon jól felboszszantott mindkettőnket, de ne mondd, hogy észre sem vetted, milyen szemmel méreget Ash.

– Én észrevettem - vágott közbe Lesa az asztalra könyökölve. –Olyannal, amivel ölni lehetne.

– Ez szép volt - grimaszoltam.

– Nem is sejtet, miért? – Dee úgy fordult, hogy háttal legyen a másik asztalnak. – Tegyel úgy, mintha engem néznél. Most.

– Most is rád nézek éppen – jegyeztem meg, és újra haraptam egyet.

– Nézz át a válla felett, zsenikém – nevetett Lesa. – Az ő asztaluk irányába.

Szemforgatva engedelmeskedtem. Először az ötlött a szemembe, hogy az egyik szőke fiú megfordult a székén, és egy másik sráccal beszélgetett a szomszédos asztalnál. Aztán odébb pillantottam, és a tekintetem összekapcsolódott Daemonével. Bár több asztalnyi távolság választott el minket, elakadt a lélegzetem. Volt valami... gonoszkodó abban a smaragdszín

szempárban. Valami magnetikusan vonzó. Nem bírtam félrenézni, és ő sem tette. A távolság mintha eltűnt volna közülünk.

Egy másodperccel később kiült az ajkára szokásos öntelt mosolya, és elfordult, hogy Ash mondanivalójának szentelhesse a figyelmét. Sietve levegőt vettem, és a barátaimra néztem.

– Na, hát... – mormolta Lesa álmodozón – ezért.

– Én... ennek semmi alapja – tiltakoztam lángoló arccal. – Talán nem láttad? Csak a száját húzza rám.

– De szexin húzza – pillantott Lesa Dee-re. – Bocsi, tudom, hogy a bátyád, meg minden.

– Semmi gond, hozzá vagyok szokva. – Dee a tenyerébe támasztotta az állát. – Emlékszel arra az estére a verandán?

Válaszul csúnyán néztem rá.

– Mi történt a verandán? – tudakolta Lesa, és kíváncsiságában csak úgy ragyogott sötét szeme.

– Semmi – vágtam rá.

– Ilyen közel voltak egymáshoz – emelte fel Dee egy centire eltartott mutató- és hüvelykujját. – És biztos vagyok benne, hogy még közelebb kerültek.

Leesett az állam.

– Dee, nem kerültünk. Még csak nem is bírjuk egymást, kicsit sem.

Carissa levette a szemüvegét, és lefűjt róla valamit.

– Mi van?

Lesa legnagyobb rémületemre sietve elmagyarázta. Carissa bólintott.

– Hát persze. Pénteken is úgy bámulták egymást az osztályban, hogy majdnem kiestek a szemükön. Tiszta lucskok volt minden, ha tekintettel szexelni lehetne, nyilvánosan lefeküdtek volna.

Félrenyeltem az italt.

– Az nem az volt! Csak beszélgettünk!

– Katy, *nagyon* csináltátok. – Lesa felvett egy szalvétát, és sodorgatni kezdte. – Nem szégyen ez. Csinálnám én is, ha velem is hajlandó lenne.

Egy pillanatig csak néztem rá, aztán kitört belőlem a nevetés.

– Csajok, ti megbolondultatok. Nincs köztünk semmi. És te ezt igazán tudhatnád! – sandítottam Dee-re.

– Sok mindent tudok – felelte ártatlanul.

Mérgesen meredtem rá.

– Ez meg mit jelentsen?

Csak vállat vont, és a második szelet pizzám felé intett.

– Megeszed még azt?

Odaadtam neki a szeletet. Nem vett tudomást a pillantásomról, csak boldogan beleharapott.

– Figyeljetek, hallottatok Sarah-ról? – Carissa becsukta a telefonját, és felnézett. – Majdnem el is felejtettem.

– Nem. – Lesa rám nézett. – Carissa bátyja, Ben, Sarah bátyjának a barátja. Együtt járnak a Nyugat-Virginiai Egyetemre.

– Értem. – Az üdítősdobozomat forgattam, elkezdtem lecsipkedni a matricát. Amikor Sarah jutott eszembe, a kórház is bevillant, meg amit a haláláról hallottam. És az arumokra gondoltam, arra, hogy mindenhol ott vannak.

– Robbie azt mondta Bennek, hogy a rendőrség nem hiszi, hogy szívroham lett volna, vagy természetes halál – pillantott Carissa körbe az asztaltársaságon. – Legalábbis nem olyan természetes, amit ismernek.

Dee leeresztette a pizzát, egyből tudtam, hogy komolyan veszi a helyzetet.

– Hogy érted ezt?

– Állítólag a szíve olyan mértékű károsodást szenvedett, hogy az nem lehetett természetes okból, még akkor sem, ha eleve beteg volt – magyarázta Carissa.

– Értem, de akkor mi más lehetett? – húzta fel a vállát Dee. Én csak ránéztem, mert nekem volt ötletem. Ebéd után félre is vontam.

– Ők voltak? – faggattam. – Egy arum?

Dee az ajkába harapott, karon ragadott, és elhúzott az ebédlő ajtajától, el a kifelé tartó bátyjától. A folyosón megállt.

– Igen, de Daemon elintézte.

– Ugyanaz volt, aki engem is megtámadott?

– Ugyanaz. – Dee összepréselte az ajkát, hátrapillantott. – Daemon szerint csak egybeesés, hogy éppen ő akadt az arum útjából. Sarah nem tudott rólunk, erre megesküszöm.

Ennek nem volt értelme.

– Akkor miért?

Állta a pillantásomat.

– Nem kell nekik ok, Katy. Az arumok gonoszak. Minket az erőnkért öldösnek. – Elhallgatott, elsápadt. – Az embereket meg szórakozásból.

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

CSODÁK CSODÁJÁRA A DOLGOK, mondhatni, rendeződtek. A nyom másfél hét alatt elhalványult rólam. Daemon úgy fogadta, mint akit húsz év börtön után szabadon engedtek, és most már soha nem jelent meg, amikor Dee-vel voltam. Elmúlt a szeptember, elmúlt az október nagy része is anélkül, hogy bármi történt volna. Anyu továbbra is két állásban hajtott, még néhányszor találkozott Mr. Michaelsszel. Kedvelte, én pedig örültem ennek, hiszen olyan régen láttam őszintén, vidáman mosolyogni.

Carissa és Lesa is meglátogatott, Dee-vel pedig sokszor elmentünk a cumberlandi plázába, megnézni egy filmet a moziban. Bár a két emberlánnyal is összebarátkoztam, és velük több volt bennünk a közös, mégis Dee-hez kerültem közelebb. Mindent együtt csináltunk, mindent, csak Daemonról nem beszéltünk. Pedig Dee nemegyszer felhozta a témát.

– Tudom, hogy kedvel – jegyezte meg egyszer, amikor tanulnunk kellett volna. – Látom abból, ahogy rád néz. Ha csak megemlítelek, már belefeszül.

Sóhajtvá becsuktam a füzetemet.

– Dee, szerintem azért bámul, mert terveket készít arra, hogyan öljön meg, és hova rejtse a hullámat.

– Ez nem olyan nézés.

– Hát akkor, áruld már el, milyen?

Ledobta a könyvét az ágyról, és feltérdelt, hogy mindkét kezét a szívére szoríthassa.

– Olyan, hogy „utállak, mégis akarlak”.

– Ez rémes volt – kuncogtam.

– Attól még igaz – eresztette le a kezét. – Tudod, ha akarunk, járhatunk emberekkel. Nincs sok teteje, de megtehetjük. Daemon pedig soha rá sem nézett még más emberre.

– Dee, rám is csak kényszer hatása alatt. – Hanyatt dobtam magam az ágyamon. A gyomrom összeszorult a gondolatra, hogy Daemon titokban velem szeretne lenni. Persze tudtam, hogy vonzódik hozzám, *éreztem*, de a váagnak semmi köze a kedveléshez.

– Mi a helyzet veled meg Adammal?

– Teljesen semmi az égvilágon. Azt sem értem, hogyan vonzódhat Ash Daemonhoz. Együtt nőttünk fel, Adam olyan nekem, mint egy testvér. És szerintem ő sem érez másként. – Elhallgatott, és láttam, hogy

megremeg az ajka. – Nem vonzódok a sajátjaim közül senkihez.

– Egy... ember sráchoz?

– Nem – rázta meg a fejét. – De ha úgy adódna, akkor sem szabadna félnem az érzéstől. Nekem is jogom van a boldogsághoz. Nem volna szabad, hogy számítson, kitől kapom meg, embertől vagy luxentől.

– Tökéletesen egyetértek.

– Dee erre mellém heveredett az ágyra, egészen közel.

– Daemon kiakadna, ha összejönnék egy emberrel.

Majdnem elmosolyodtam ezen, de eszembe villant a testvérük története. Igen, Daemon nagyon kiakadna. Talán még igaza is lenne, hiszen ha Dawson nem szeretett volna bele egy emberbe, még ma is élne. Dee saját érdekében reméltem, hogy sosem kerül olyan helyzetbe. Daemon biztosan felrobbanna.

Október közepére úgy tűnt, visszafelé haladunk az időben. Szívesen megkerestem volna a tollát, hogy darabokra törjem. Nem is tudtam követni, hányszor bökött vele hátba, akkor is, amikor a nyom régen eltűnt rólam. Mintha csak azért élt volna, hogy engem bosszantson.

És egy részem még várta is ezeket az alkalmakat, mert szórakoztató volt vele csatározni... addig, amíg valamelyikünk igazán meg nem dühödött, főleg, ha ő vált kifejezetten életellenessé.

Az egyik pénteken Simon még az osztályban megkérdezte, hogy akarok-e vele tanulni a matekvizsgára. Mielőtt bármit felelhettem volna, Simon hátizsákja egyszerűen lerepült a padról, a tartalma szétgurult a padlón, beterítve csaknem az egész termet, mintha valaki egy karmozdulattal lesöpörte volna. Simon fejéből

kiszaladt, mit is akart mondani, zavarában vérvörösen szedegette össze a füzetait és tollait, az osztály meg nevetett. Én hátrapillantottam Daemonre, mert gyanítottam, hogy ő tanította meg repülni a táskát, ő azonban csak lustán rám mosolygott.

– Mi ütött beléd? – tudakoltam óra után a folyosón. – Tudom, hogy te csináltad.

– Na és? – vont vállat.

Na és? Megálltam a szekrényem előtt, meglepett, hogy Daemon oda is követett.

– Ez durva volt. Kínos helyzetbe hoztad – feleltem, aztán suttogóra fogott hangon tettem hozzá: – Azt hittem, ha alkalmazod *azt*, azzal idevonzod *azokat*.

– Ez csak egy apró felvillanás volt a térképen, és nem hagyott nyomot senkin – válaszolta, és olyan közel hajolt, hogy sötét fürtjeinek a vége az arcomat csiklandozta. Egyformán szerettem volna a szekrényembe és *hozzá* bújni. – Amellett szívességet tettem neked.

– Ugyan, hogyan? – nevettem.

Daemon csak elmosolyodott, aztán félig behunyta a szemét, hogy hosszú pillái elárnyékolják a szemét.

– Nem matekot akart ő tanulni veled.

Erről vitatkozhattam volna, de úgy döntöttem, beszállok a játékába. Nem hátrálok meg előre, akkor sem, ha egy gondolattal kidobhatna a tetőn át.

– És akkor mi van?

– Bejön neked Simon? – Dühös mozdulattal szegte fel az állát, smaragdszín szeme szikrázott. – Ezt nem mondhatod komolyan!

Tétováztam.

– Csak nem féltékeny vagy? – Daemon félrenézett, én pedig megragadtam az alkalmat, hogy végre én üthetem bele az orrát valamibe. Előreléptem. Nem tért ki előlem, levegőt sem vett. – Féltékeny? Simonra? – ismételtem, aztán sokkal halkabban folytattam: – Egy emberre? Ez szégyen, Daemon!

Levegőért kapott.

– Nem vagyok féltékeny – jelentette ki. – Csak segíteni szerettem volna rajtad. A hozzá hasonló srácok mindössze a lábad közé szeretnének bejutni.

Égő arccal bámultam vissza rá.

– Miért? Szerinted egy srác egyedül *azért* bírhat engem? Lassan hátraléptem.

– Csak szóltam – mosolygott mindentudón, aztán eltűnt a zsúfolt folyosón. Jól tette, mert ha még egy másodpercig marad, megütöm.

Amikor megfordultam, Asht pillantottam meg az osztályterme ajtajában. A tekintete szinte süttött. Sarahról senki sem beszélt. Nem mintha az iskola elfelejtette volna, a legtöbben egyszerűen továbbléptek. Én magam is igyekeztem nem gondolni rá, hogyan és miért halt meg, ha mégis eszembe jutott, a gyomrom azonnal összeugrott, mint a romlott tej. Azért történt, mert engem Daemon megmentett, az arumnak pedig kellett valaki, akin kitölthette a mérgét.

Álmaimban még sokszor visszatértem a parkolóba, a könyvtár mögé. Láttam az arum arcát, hideg, dühös pillantását, ahogy kiszorítja belőlem az életet. Azokon az éjjeleken mindig hideg verejtékben úszva riadtam fel, pillanatokkal azelőtt, hogy kitört volna belőlem a sikoly.

Azonban a rémálmokat, na meg Daemon időnkénti szívatós földönkívülis trükkjeit leszámítva minden a hétköznapi mederben folyt. Éltük a tizenévesek életét.

A tizenévesekét, akiknek nem kell felkelni, ha csatornát akarnak váltani a tévében, és akik kicsit idegesek lesznek a meteorzáporok után.

Dee elmondta, hogy az arumok az efféle légköri szikraesők leple alatt jutnak a Földre anélkül, hogy a kormányzat felfedezné őket. Nem értettem, hogyan csinálják, Dee pedig nem magyarázta el, de az ikrek minden ilyesmi, vagy akár csak egyetlen hullócsillag után is napokig feszülten viselkedtek. El is tünedeztek, háromnaposra nyújtották a hétvégét, vagy kihagytak egy szerdát minden előzetes bejelentés nélkül. Végül Dee elárulta, hogy ilyenkor a védelmi minisztériumba mennek.

Továbbra is ismételtgették, hogy az arumok nem jelenthetnek gondot, azonban nem hittem nekik, ahhoz túlságosan kevésbé voltak hajlandók beszélni róluk.

Dee azonban azon a csütörtökön egészen más miatt idegeskedett az iskolában. A következő hétvégére tervezték az öregdiákbált, és még nem volt ruhája. Andrew-val randevúzott. Vagy Adammal? Képtelen voltam megkülönböztetni a hihetetlen szőke ikreket.

Úgy tűnt, mindenki izgatottan várja a rendezvényt. A folyosókra zászlókat aggattak, plakátok hirdették a meccset a másik iskola csapatával, és utána a bált. Mindenki jegyeket árult. Lesának és Carissának is megvolt már a partnere, bár ruhája egyiküknek sem, ahogy azt az előző nap ebédnél ki is tárgyalták.

Nekem viszont partnerem sem került.

A lányok igyekeztek meggyőzni, hogy nem társadalmi tragédia, ha egyedül megyek, és tudtam, igazuk van, mégsem vonzott a lehetőség, hogy magányosan álljak egész este a fal mellett, vagy felesleges harmadikként odacsapódjak valamelyik párocskához. Egy ekkora iskolában, mint a miénk, mindenki mindenkit ismert. A párok teljes középiskolás pályafutásuk alatt együtt maradtak, a barátok összeálltak egymással, úgy készültek a bálba. Én pedig, nem lévén igazi társas kapcsolatom, partner nélkül maradtam. Önbizalomgyilkos eredmény.

A matekórát azzal töltöttem, hogy figyelmen kívül hagyjam Daemon felidegesítemre tett erőfeszítéseit. A szünetben, amíg az egyik nehéz és haszontalan könyvemet a másikra cseréltem, Simon jelent meg a szekrényemnél.

– Szia! – mosolyogtam rá, remélve, hogy Daemon nincs a közelben, mert csak a jó ég tudja, mit tenne. – Úgy láttam, bealudtál az órán.

– Majdnem – nevetett rám. – És levezetésekről álmodtam. Rémisztő volt!

Én is elnevettem magam, és bedobtam a könyvet a hátizsákomba, aztán a csípőmmel belöktem a szekrényt.

El tudom képzelni.

Simon nem festett rosszul, ha az ember lányának bejön a nagydarab, izmos típus, aki úgy néz ki, mintha egész nyáron szénabálákat rakodott volna. Fatörzsnyi karja volt, és eléggé kedves mosolya, babakék szeme sarkába ráncok gyűltek, ha nevetett. De a babakék nem smaragdzöld, és Simon ajka messze állt a szoborszerűségtől.

– Még sosem láttalak a meccseken – folytatta, felvillantva minden nevetőránccát. – Nem szereted a focit?

Simon a kezdő csapat támadója vagy védője volt. Tényleg nem emlékeztem, melyik.

– Voltam egyszer – válaszoltam. Csak félidőben leléptünk Dee-vel, mert mindketten csaknem belepusztultunk az unalomba. – A foci nem az én világom.

Arra számítottam, hogy ezek után faképnél hagy, hiszen a futball errefelé vallásnak számított, Simon azonban nekidőlt a szomszéd szekrénynek, és karba fonta a kezét.

– Valójában arra lettem volna kíváncsi, vannak-e terveid jövő szombatra.

A tekintetem a fejünk fölé akasztott vörös-fekete hirdetőzászlóra villant. Jövő szombat, az öregdiák nap. Kiszáradt a torkom, a szemem majd kiugrott a helyéről. Úgy éreztem magam, mint egy sarokba szorított állat.

– Nem, nincsen. Semmi.

– Nem mész a bálba?

Valljam be, hogy nincs partnerem, vagy az túl béna dolog? A fejrázásnál maradtam. Simon láthatóan megkönnyebbült.

– És volna kedved elmenni? Velem?

Az első gondolatom az volt, hogy visszautasítom. Alig ismertem a srácot, és úgy tudtam, az egyik leghajlékonyabb pomponlánnyal jár, szóval nem is foglalkoztam vele. Másfelől, ha elfogadom a meghívását, az még nem jelenti, hogy hozzá is megyek. Vagy hogy randizunk. Csupán a bálba megyek vele. És ekkor egy rémes gondolat bukkant fel a fejemben. Milyen arcot vág majd Daemon, ha megtudja, hogy van partnerem?

Rábólintottam Simon ajánlatára, és telefonszámot cseréltünk, ennyi volt. Egyszóval, megyek az öregdiákbálba, tehát ruha is kell. Anyu boldog lesz.

Ebédnél elárultam a dolgot Dee-nek is, mert azt hittem, ő is izgatottan fogadja majd.

– Simon elhívott a bálba? – kérdezte, miután becsukta ámulatában elnyílt száját. Öt teljes másodpercig még az evéssel is felhagyott. – És igent mondtál?

– Aha, miért? – biccentettem.

– Simonnak híre van – válaszolta Carissa, a szemüvege kerete felett méregetve engem. – Ő akar lenni az iskola biciklije.

– Vagyis mindenkit elvinne egy körre – tette hozzá Lesa egy vállrándítással. – De azért cuki. Bírom a karját.

– Csak mert híre van, nem jelenti azt, hogy én is megerősítem azt – feleltem a salátámat piszkálgatva. Aznap fasírt volt a menü, nem mertem megkockáztatni. – És aranyosan kérdezte meg.

– Nagyjából egy hete szakított Kimmyvel – tájékoztatott Carissa. – Azt mondják, Tammyvel csalta.

Aha, Kimmy. Ez a hajlékony pomponlány neve.

– Azokra a csajokra bukik, akiknek ipszilonnal végződik a nevük? – Épp, mint neked - horkantott Lesa. - Ez egy mennyben kötött kapcsolat.

Erre csak a szememet forgattam.

– Mindegy, a lényeg, most már van partnered, szóval mindannyian elmehetünk a hétvégén ruhát venni – csapta össze a kezét Carissa. – Beférünk egy kocsiba, nem? Jó buli lesz. Jössz te is, Dee?

– Tessék? – Dee pislogott. Carissa megismételte a kérdést, mire Dee távoli pillantással bólintott.

– Persze, Adam biztos nem bánja.

Elterveztük, hogy szombaton Cumberlandbe megyünk, Lesa és Carissa szinte ugrált a széken. Dee azonban nem látszott izgatottnak. Még csak jókedvűnek sem. És ami a leginkább aggasztó volt, nem fejezte be az ebédjét, és nem ette meg az enyém felét se.

Aznap, amikor véget ért a tanítás, a parkoló végéig kellett elgyalogolnom, mert reggel késve értem be. Egészen a futó- és a futballpályákig sétáltam, ahol már nem volt senki. Igazán szívás volt itt hátul megállni. A hegyekből leszálló hideg szél szabadon marta végig a murvás parkolót.

– Katy!

Felismertem a mély hangot, megfordultam. A szívem a torkomba ugrott, és már nem is éreztem a szél erejét. Megszorítottam a táskám vállszíját, úgy vártam, hogy beérjen.

Daemon megállt előttem, kinyúlt, és megigazította a megcsavarodott szíját.

– Te aztán tudod, hova jó parkolni – állapította meg. A mozdulata meglepett, hirtelen nem tudtam mit felelni.

– Ja – böktem ki.

Elkísért a kocsihoz. Bedobtam hátra a táskát, ő zsebre dugott kézzel várt mellettem. Sötét pillantással méregetett, az ajkát furán összezárva tartotta, amitől elszorult a torkom.

– Minden rendben? Csak nem egy...

– Nem. – Daemon átfuttatta ujjait a haján. – Semmi... izé, kozmikus.

– Az jó – sóhajtottam megkönnyebbülten, és nekidőltem a kocsinak mellette.

– Egy percre megijesztettél.

Felém fordult, most már csak néhány centi választott el minket.

– Hallom, Simon Cuttersszel mész a bálba.

Kisöpörtem az arcomból egy hajtincset, de a szél azonnal viaszosodorta.

– Gyorsan terjednek a hírek.

– Igen, errefelé ez így megy. – Ismét felém nyúlt, de ezúttal a hajfürtömet fogta meg, és a fülem mögé tűrte. A kézfeje az arcomhoz ért, a finom érintés megbizsergetett, és reszketés futott végig rajtam, aminek semmi köze sem volt a hideghez. – Azt hittem, nem kedveled.

– Nincs vele baj – feleltem. A pályára közben kiért néhány diák, futáshoz készülve bemelegítettek. – Kedves srác, és ő kért meg engem.

– Azért mész vele, mert megkért?

Talán nem ez a dolgok rendje? Csak bólintottam. Daemon nem válaszolt azonnal. A kulcsaimmal babráltam.

– Te mész a bálba?

Közelebb lépett, a térde már a combomat súrolta.

– Számít ez?

Visszanyeltem a káromkodást.

– Nem igazán – válaszoltam.

Daemon felém hajolt.

– Nem kellene elmenned valakivel, csak mert megkért rá.

Lepillantottam a kulcsaimra, és azon töprengtem, vajon szemem bökhethné-e velük valakit.

– Nem látom be, miért érint ez téged.

– A húgom barátnője vagy, tehát érint.

– Ennél pocsékabb érvelést még nem hallottam – néztem rá ámulva. Elindultam, hogy megkerüljem a kocsit, de a motorháznál megálltam. – Neked nem inkább azzal kellene törődnöd, mit csinál Ash?

– Ash és én nem járunk.

Egy idióta részem örült ennek a hírnek. Fejrázva léptem oda a vezetőoldali ajtóhoz.

– Ne pazarold az oxigént, Daemon! Nem lépek vissza, csak mert neked nem tetszik.

Halkan szitkozódva mögém lépett.

– Nem akarom végignézni, ahogy bajba kevered magad.

– Miféle bajba? – téptem fel a kocsiajtót. Daemon elkapta, és felvonta egy szemöldökét.

– Téged ismerve nem is kezdem elképzelni, mennyiféle bajba keveredhetnél.

– Ó, persze, mert majd Simon is nyomot hagy rajtam, ami gyilkos idegenek helyett gyilkos teheneket vonz hozzám. Ereszd el a kocsimat!

– Annyira idegesítő vagy! – csattant fel szikrázó szemmel. – Simonnak rossz híre van, Kat. Azt akarom, hogy legyél óvatos.

Egy pillanatig csak bámultam rá. Lehetséges, hogy Daemon őszintén aggódik a jóllétem miatt?

Azonnal kisöpörtem a fejemből a gondolatot, amint felbukkant.

– Semmi sem fog történni, Daemon. Tudok vigyázni magamra.

– Hát jó. – Olyan gyorsan engedte el a kocsiajtót, hogy nem tudtam lefékezni, és berántottam, egyenesen a saját ujjaimra. – Kat...!

Késő. Fájdalom nyilallt végig a kezemen, a karomon, és felkiáltottam.

– Auu! – Hiába rázogattam a kezemet, hogy enyhítsem az égő érzést. A mutatóujjammal vérzett, a többi is biztosan véraláfutásos lesz, és virsli méretűre dagad reggelre. Kicsordultak a könnyeim, leszaladtak az arcomon. – Jézus, ez fáj!

Minden figyelmeztetés nélkül odakapott, és a tenyerébe fogta a kezemet. Egy villanásnyi forróságot éreztem, amely végigbizsergett az ujjaim hegyéig és a könyökömig. Ugyanabban a pillanatban megszűnt a fájdalom.

Leesett az állam.

– Daemon?

Összekapcsolódott a pillantásunk. Úgy engedte el a kezemet, mintha én égettem volna meg őt.

– A fenébe...

– Te most.... megint rajtam van a nyom? – Letöröltem a vért az ujjamról. A bőr alatta még rózsaszín volt, de már ép. – Szent szar!

Daemon nagyot nyelt.

– Csak halvány. Nem hiszem, hogy baj lenne belőle. Alig látom, de ha...

– Nem! Halvány. Senki sem fogja látni. Rendben vagyok. Nem kell gyerekfelügyelet. – Reszketeg lélegzetet vettem, a gyomrom görcsbe szorult. – Tudok magamra vigyázni.

Daemon egy másodpercig némán méregetett.

– Igazad van. Nyilván tudsz, ameddig nincsenek a képben kocsiajtók. Végül is tovább kitartottál, mint eddig bármelyik ember, aki tudott rólunk.

Daemon utolsó szavai vastag, vészjósló felhőként függtek a fejem felett aznap este végig, de még szombat reggel is. Tovább kitartottam, mint bármelyik ember, aki tudta róluk az igazat. Nem bírtam abbahagyni a találgatást, vajon mikor jár le az én időm?

Dee-vel együtt indultunk ebéd után, és felvettük a lányokat. Hamar beértünk Cumberlandbe, és meg is találtuk a ruhaboltot, ahova menni akartak. Arra számítottam, hogy már nem lesz választék a Ruhahodályban, de tele voltak a polcok.

Carissa és Lesa tudta, mit szeretne: valami feszeset. Dee inkább a rózsaszín fodros darabok felé keresgélt. Én nem akartam olyan példányt, amelyet egy nagymama szórt meg flitterrel, sem olyat, amelyre ráborítottak egy masnigyárat.

Dee végül egy piros, ujjatlan, görögös szabású, derékban húzott ruhát választott nekem, bő szoknyarésszel. Hullámos nyakrészét kicsit merésznek találtam, de meg sem közelítette azokat a modelleket, amiben Lesa és Carissa forgolódott.

– Mit nem adnék a melleidért – morogta Lesa rosszkedvűen, mert Carissa keblei csaknem kibuggyantak a ruhájából. - Nem igazság, nekem csak fenekem van, és semmi mellem.

Carissa a tükörben méregette magát, közben Dee is felpróbált egy térdig érő rózsaszín ruhát, amit talált. Carissa fél kézzel feltornyoztatta a haját a válláról, és a képmására fintorgott.

– Mit gondoltok?

– Nagyon szexin nézel ki - mondtam, és úgy is gondoltam. Tökéletes homokóra alakja volt.

Dee lépett ki a fülkéből. Dermesztően jól állt neki a rózsaszín. A ruhát apró pántok tartották meg sudár alakján. Egyetlen pillantást vetett magára, aztán bólintott, és visszament átöltözni.

Összevigyorogtam Lesával.

– Nem kell a véleményünk.

– Nem hát, mert nincs olyan gönc a földön, amiben Dee ne nézne ki jól. – Forgatta a szemét, kezében a próbálni hozott ruhája.

Amikor én kerültem sorra, igazat kellett adnom Dee-nek és a remek stílusérzékének. A ruha úgy illett rám, mintha méretre szabták volna. Minthogy melltartóbetéttel is ellátták, még Carissa mellé is odaállhattam, anélkül hogy

kislánynak néztek volna. Megpördültem a tükör előtt, hogy a hátát is lássam. Nem rossz, nem rossz.

– Fel kellene tűznöd a hajad - jelentette ki a mellettem felbukkanó Dee, odanyúlt, és művészi kontyba csavarta a tincseimet a fejem. – Olyan hosszú a nyakad, mutasd csak meg! Megfésülhetlek, ha gondolod, meg ki is sminkellek.

Rábólintottam, gondolván, hogy jó muri lesz.

– Köszönöm. Sosem gondoltam volna, hogy jól állna nekem ez a ruha.

– Bármelyik jól állna neked – eresztette el a hajamat. – Most már csak cipő kell – intett az átellenes állványok felé. – Valami piros vagy átlátszó megteszi, minél nyitottabb, annál jobb.

Végigtapogattam a cipőket, de arra a pántos szandálra gondoltam, ami a szekrényemben lapult. Ez a ruha az utolsó centjét is elviszi az összegnek, amit anyu nagy örömmel átadott reggel. Ettől persze még kivettem egy piros magas sarkút, istenien nézett ki.

Ahogy ott álltam, valami fura, rossz érzés lepett meg. Körülnéztem. A lányok a bolt hátuljában válogatták a táskákat, a kiszolgáló a pult mögött állt. És akkor kinyílt az ajtó, megcsendült a szélcsengő. Senki nem lépte át a küszöböt.

A kiszolgáló felnézett, összevonta a szemöldökét, végül visszatért az újságjához.

Megremegtem, amikor a pillantásom az ajtóról a kirakatokra tévedt. A csinos bábuk mögött egy férfi állt a járdán, és befelé nézett. Sötét haját hátrafésülte sápadt, fehér arcából, aminek nagy részét eltakarta hatalmas napszemüvege. Furcsa kiegészítő egy ilyen felhős napon. Sötét farmert, bőrdzsekit viselt.

Megijesztett.

Beléptem a cipők mögé, mintha a ruhákat nézegetném. Feltűnésmentesen felemeltem a fejem, és átlestem az állvány felett.

Még mindig ott volt.

– Mi a fene? – mormoltam. – Vagy valakire vár, vagy valami szatír. Vagy egy arum.

Az utolsóba nem is voltam hajlandó belegondolni. Végignéztem a csaknem üres bolton, és magamban a szatírnál maradtam.

– Mit művelsz? – lépett mellém Lesa alul bővülő ruhában, amely fiús alakjának is hajlatokat kölcsönzött. A cipzárt rángatta. – Vállfák között bujkálsz?

Meg akartam neki mutatni a leskelődőt, de mire az ablakra néztem, a férfi nem volt sehol.

– Semmit – köszörültem meg a torkomat. – Készen vagytok?

Lesa bólintott. Bevetődtem a próbafülkébe, és sietve visszavettem a ruháimat. Végig, amíg fizettünk, oda-odapislogtam a kirakatra. A fura érzés nem tűnt el, még a parkolóban sem, amíg Dee kocsijához sétáltunk. Folyton azt vártam, hogy a pasi kipattanjon valahonnan, és halálra rémisszen.

Gondosan behajtogattuk a ruháinkat a csomagtartóba, Carissa és Lesa bemászott hátra. Dee lecsapta a csomagtartófedelet, és apró mosollyal hozzám fordult.

– Nem mondtam, mert biztosan meggondoltad volna magadat a ruháról – kezdte.

– Mi az? – néztem rá aggodalmasan. – Nagy benne a fenekem?

– Nem! – nevetett. – Remekül néztél ki benne.

– Akkor mi a baj?

Apró mosolya gonoszkássá szélesedett.

– Tudod, a piros Daemon kedvenc színe.

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

A BÁL ESTÉJÉN MÁR NAGYON IDEGES VOLTAM. A legszívesebben felhívtam volna Simont, hogy lefűjjam a dolgot, főleg, mivel eleve megvétózta, hogy közös kocsival menjünk, de anyu megvette a ruhát, Dee pedig kiváló munkával elérte, hogy csinosnak tűnjek.

A hajamat becsavarta és felkontyolta, feltárva így a nyakamat, de a halántékomnál szabadon hagyott néhány gondosan kiválasztott tincset, amelyek a vállamra hullottak. A végeredményt aztán befűjta vaníliaillatú csillámszóróval, úgyhogy amikor megmozdultam, a frizurám felragyogott. Füstös árnyalatú festékekkel adott melegbarna fényt a szememnek, és biztosra vettem, hogy műszempillát is ragasztott rám, mert a sajátom sosem volt ennyire hosszú és sűrű. Végül, mielőtt ő maga is elsietett, hogy Lesával találkozzon, tökéletes rubincsillogást varázsolt az ajkamra.

Indultam le a földszintre, de előtte belepillantottam a tükörbe. Egy idegen lány nézett vissza. Megállapítottam, hogy gyakrabban is viselhetnék sminket.

Anyu elsírta magát, amikor meglátott.

– Istenem, drágám, annyira szép vagy! – Előrelépett, hogy megöleljen, de megfékezte a mozdulatot. – Jaj, nem akarom tönkretenni. Várj, hozom a fényképezőgépet.

Még nekem sem volt szívem megtagadni tőle ezt a pillanatot, úgyhogy vártam, amíg visszaért, és vagy tucatszor lekapott. Kicsit viccesnek hatott a kórházi egyenruhájában kattintgatva.

– És ki ez a Simon nevű srác? – kezdte aztán homlokráncolva. – Még sosem meséltél róla.

Édes istenem!

– Csak barátok vagyunk – biztosítottam. – Semmi több, szóval nincs okod aggodalomra.

Anyáskodó pillantást vetett rám.

– És mi van a szomszéd fiúval, Daemonnel? Néhányszor vele is találkoztl, nem?

Vállat vontam. Ezt a párbeszédet el sem tudom kezdeni anyuval.

– Hát, vele amolyan ellenbarátok vagyunk.

– Az mi? – vonta össze a szemöldökét.

– Á, semmi – sóhajtottam a kezemre pillantva. Nem láttam rajta nyomot, a nyom körülöttem volt, még ha halvány is. – Barátok vagyunk.

– Hát, ez kár – állapította meg, és a hajamhoz nyúlt, hogy megigazítson egy eltévedt tincset. – Olyan kedves fiúnak tűnt.

Daemon? Mint kedves fiú? Nos, nem az.

Kintről hangos motorberregés szűrődött be, és ez véget vetett a társalgásnak. Az ablakhoz léptem, és kilestem. Jó ég! Simon furgonja akkora volt, mint egy tengeralttjáró.

– Ti miért nem mentetek el vacsorázni, ahogy Dee mondta? – tudakolta anyu, és célzásra emelte a fényképezőgépet egy újabb kör fotó reményében.

Nem feleltem anyunak, inkább indultam ajtót nyitni. Mivel Simon nemet mondott a közös kocsira, én nemet mondtam a vacsorára. Ezért jött el végül értem, ami nem tett túl boldoggá, de még mindig kevésbé volt idétlen, mintha a bálon találkoztunk volna. Arról nem is beszélve, hogy nála voltak a jegyek.

A küszöbön a szmokingos Simon állt, kicsit meglepett, hogy talált a termetére illőt. Karikás szemekkel tetőtől talpig végigmért.

– Dögös vagy – állapította meg, és felém nyújtott egy kis szalagos csokrot, a csuklómra. Anyu a torkát köszörülte. Összerezzentem, elvettem a csokrot, és oldalra léptem, hogy Simon elférjen mellettem.

– Anyu, ismerd meg Simont!

Kezet ráztak.

– Most már látom, honnan örökölte Katy a kinézetét – jegyezte meg Simon.

Anyu felvonta a szemöldökét, és azonnal jégkirálynővé változott: Simon nem nyerte meg a tetszését.

– Milyen kedves vagy...

Felkötöttem a csokrot - örültem, hogy nem kitűzős -, és Simon mellé léptem. Türelmesen elviselte, hogy anyu ezernyi képet készítsen rólunk, mosolyogva ölelte a derekamat.

– Ó, majd elfelejtettem! – Anyu besietett a nappaliba, és egy fekete csipke vállkendővel tért vissza. Rögtön a vállamra is terítette. – Ez majd melegen tart.

– Köszönöm – feleltem, és összehúztam magamon a kendőt. Hálásabb voltam a takarásért, mint azt anyu gondolta volna. Korábban megfelelőnek tűnt a ruha, de most, hogy Simon nyála szinte belecsöpögött a kivágásba, már túl merésznek, kihívónak éreztem.

Anyu még félrehúzott indulás előtt, miközben Simon kint várt.

– Mindenképpen hívj fel, ha hazaértél! És akkor is, ha bármi történik, jó? Ma Winchesterben leszek. – Ideges pillantást vetett az ajtóra. – De elszabadulhatok, ha kellek.

– Minden rendben lesz, anyu – hajoltam oda, hogy pusztít adjak. – Szeretlek.

– Én is téged – válaszolta, és már terelt is az ajtó felé. – Csodaszép vagy.

Még mielőtt újra elsírhatta volna magát, kimenekültem a házból. Külön tornamutatvány volt bemászni a furgonba, csoda, hogy speciális fellépő nélkül sikerült.

– Hű, nagyon dögös vagy. – Simon bekapott egy mentolos rágót, mielőtt kitolatott a behajtóról. Nagyon reméltem, hogy a mentolos leheletét nem akarja később valamire használni.

– Köszönöm! Te is jól nézel ki.

Ennyi volt a beszélgetésünk, mint kiderült, Simon társalgásban nem jeleskedett. Meglepő. Az út hosszú volt és kínos, úgy kapaszkodtam a kendőm szegélyébe, mintha nem jönne el a holnap. Simon jó néhányszor rám nézett, és mosolyogva vett még egy cukorkát.

Alig vártam, hogy odaérjünk végre.

Amikor beálltunk a parkolóba, megtudtam, mire kellett a mentolos draszté: a szmokingkabát belső zsebéből egy ezüst laposüveget szedett elő, és meghúzta, majd nekem is felajánlotta.

Szóval iszik. Remek kezdés. Visszautasítottam az ajánlatot, és már azt terveztem, hogyan jutok majd haza. Az ivás nem zavart, de az ittas sofőr gondolata igen.

Simon nem zavartatta magát, visszadugta az üveget a zsebébe.

– Várj, mindjárt lesegítelek.

Ez mindenestre kedves volt tőle, mert már azon töprengtem, hogy a fenébe jussak a földre. Simon kinyitotta az ajtót.

– Köszönöm – mosolyogtam rá.

– Nem akarod a kocsiban hagyni a táskádat?

Más sem hiányozna! Megráztam a fejemet, és a csuklómra akasztottam a kis szütyőt. Simon kézen fogva segített le az ülésből. Kicsit túl erősen is rántott meg, úgyhogy egyenesen a széles mellkasára zuhantam.

– Minden rendben? – kérdezte széles mosollyal. Bólintottam, és igyekeztem kizárni a bennem terjedő undok érzést. Már a tornatermen kívül hallani lehetett a zene ritmusos lüktetését. Megálltunk a bepárásodott ajtók előtt, Simon ügyetlenül magához ölelt.

– Örülök, hogy engem választottál partnerednek – közölte. A szája mentoltól és alkoholtól bűzlött.

– Én is – feleltem, és igyekeztem így is érezni. Nekifeszítettem a tenyeremet a mellkasának, és eltoltam magamtól. – Menjünk be!

Szüntelenül mosolyogva lehúzta rólam a karjait; az egyik keze lesiklott a hátamon, végig a csípőmön. Megdermedtem, de azt mondtam magamnak, hogy

véletlen volt. Csakis az lehetett. Biztos, hogy nem tapogat le csak így, hiszen még nem is táncoltunk.

A tornatermet a bál őszi témájához illően díszítették ki. Bogyósleveles ágfüzerek függtek a mennyezeten, az ajtókon, a sarkokban, és a színpad elején pedig díszitőkök és színes levelekkel megtömött bőségszaruk álltak.

Amint beléptünk, körülvettek minket Simon barátai. Néhányan végigmértek, és egészen nyíltan csaptak Simon tenyerébe, vagy veregették meg a hátát. Mintha most, hogy látták, tényleg vannak melleim, egyszerre *jó csajjá váltam* volna. A fiúk annyira gyerekesek néha!

Körbeadták Simon laposüvegét, közben én kényszeredetten üdvözöltem az ő partnereiket. Mind pomponlány volt. Unalmas.

Végignéztam a tömegen, és megláttam Lesát meg a partnerét.

– Mindjárt visszajövök – vetettem oda, és mielőtt Simon megállíthatott volna, elsiettem. A srác felém biccentett, amikor meglátott. Lesa megfordult.

– Csodásan nézel ki! – Kiabálnom kellett, hogy meghallja a zene mellett.

– Te is! – Lesa gyorsan megölelt, aztán visszahúzódott. – Jól viselkedik?

– Eddig igen. Megengeded? – Azzal az asztalukra tettem a vállkendőmet és a táskámat. – Szép lett a terem.

Lesa egyetértően biccentett.

– Azért még mindig tornaterem. A szagán érződik – tette hozzá nevetve, és igaza volt.

Carissa is csatlakozott nemsokára, és be is rángatott mindkettőnket partnerek nélkül a táncparketre. Nem bántam. Felváltva táncoltunk egymással, nevetgélünk, hülyéskedünk. Lesa úgy táncolt, mint egy guminőbe oltott prosti, Carissa pedig egy ponton túl olyan volt, mintha helyben futna.

Kicsivel később megláttam Dee-t. Adammel beszélgetett a színpad mellett. Intettem a lányoknak, és odafurakodtam hozzá. Amikor a nevén szólítottam, megfordult, csillogni láttam a szemét a vakító fények alatt.

– Szia!

Megtorpantam, pillantásom Adamre ugrott, aztán vissza Dee-re. Adam udvarias kis mosollyal köszöntött, aztán eltűnt a táncoló tömegben.

– Minden rendben? – Elkaptam és megszorítottam a kezét. – Sírtál?

– Nem. Nem! – A kisujjával megtörölte a szeme alját. – Csak az van, hogy... szerintem Adam nem akart volna eljönni velem, és én sem tudom, hogy itt akarok-e egyáltalán lenni. És így...– Megrázta a fejét, és kiszabadította a kezét. – De te remekül nézel ki! Ez a ruha halálos!

Vérzett érte a szívem. Nem éreztem tisztességesnek, hogy így be van határolva, kivel járhat, főleg azt figyelembe véve, hogy minden himnemű luxen,

akivel találkoztam, seggfej volt. Minthogy együtt nőttek fel, tényleg olyan lehetett, mintha a testvéreikkel randevúznának.

– Figyelj! – néztem rá, mert eszembe jutott valami. – Meglőghatunk, ha akarod. Kiveszünk valami filmet, és teleesszük magunkat fagyival a szép ruhánkban. Jól hangzik, hm? Megnézzük a *Rettenthetetlent*. Az a kedvenced.

Dee nevetett, de a szemébe ismét könny szökött, amikor szorosan magához ölelt.

– Nem. Jól fogjuk érezni itt magunkat. Hogy alakul a randid?

Körbepillantottam, de Simon nem volt sehol.

– Gyanítom, hogy a partnerem berúgott, és eltámolygott valahova.

– Jaj, ne! – Dee hátrasöpörte a haját. Most leengedve és kihúzva viselte, úgy hullott a vállára, mint a sötét víz. – Nagyon rossz?

– Még nem, de azt meg szerettem volna kérdezni, hogy hazavisztek-e.

– Hát persze! – Már vitt is magával a parkettre. – Azt hiszem, megvárjuk a végén az örömtüzet. Velünk jöhetsz, de ha gondolod, hazadobunk.

Simon nem is említette, hogy később még szabadtéri parti is lesz. Szerencsés esetben addig el is feledkezik rólam.

Dee meg én kéz a kézben bóklásztunk a táncparkett szélén. Már majdnem feladtam, hogy megtaláljam Lesát a tömegben, amikor megdermedtem.

Egy fehér asztalkán állt az az üvegburával takart gyertya, amelynek reszkető lángja meleg ragyogásba vonta Daemon magas arc-csontját, telt ajkát. Ash nem volt vele, de őszintén szólva nem is érdekelt, hol van.

Daemon pillantása olyan erővel talált el, hogy akaratlanul is hátraléptem, azonban a tekintetünk nem szakadt el egymástól. Vágyódás ébredt mélyen bennem, forró villámként száguldott végig rajtam. Olyan érzés volt, amelyet erőltetni, de még utánozni is lehetetlen, hiába is próbálná az ember.

És akkor a semmiből megjelent előttem Simon, elmarta a kezemet, és elhúzott Dee-től, be a táncparkettre. Nem lassú szám ment, ő mégis a derekamra fonta húsos karját, és a mellkasára vont. A laposüvege sarka bökte a bordáimat.

– Eltűntél – mondta vádlón, az ajka a fülemet csiklandozta, a lehelete alkoholgőzzel borította be a nyakamat. – Azt hittem, totál itt hagytál.

– Nem, csak megláttam a barátaimat. – Igyekeztem elhúzódni, sikertelenül. – A tieid hol vannak?

– Mi...? – rikoltotta. Nem hallotta a kérdésemet a hangosodó zenében. – Lesz egy második buli is, kint a Mezőn. Mindenki jön, menjünk mi is! – Közben a keze lecsúszott a hátamon, ujjai már csaknem elérték a fenekemet. A pokolba!

– Nem is tudom! Későn van! – kiáltottam vissza, és igyekeztem visszaszorítani a kezét a hátsómról.

– Na és? Öregdiák nap van. Ma partizni kell.

Erre már nem is feleltem, teljesen lefoglalt, hogy elkerüljem tapogató tenyerét, amely *mindenhonnan* próbálkozott. Még egy számba beletelt, mire kibogoztam magam, akkor is Carissa mentett meg. Addigra a helyzet csak rosszabbodott, már Ash is ott ült az asztalnál, és igencsak dühösnek tűnt. Daemon a padlót bámulta.

Néhány újabb táncsal és a mosdóban töltött perccel később ismét Simonnal találtam szemben magam. Ember létére nagyon is jól tudta, hogyan kell odalopózni valakihez.

Ezúttal nem bűzlött a piától, de a fenébe, a két keze továbbra is rendkívül barátságos volt hozzám, ahogy szűk körben táncoltunk. A teste minden egyes centijét érezhettem, de őt ez nemigen zavarta. Akkor azonban megizzadtam, amikor a jobbja lesiklott a vállamról, éppen csak elkerülve a mellemet.

Hátraléptem, dühösen meredtem rá.

– Simon!

– Mi az? – pislogott ártatlanul. – Bocsi! Megcsúszott a kezem.

Persze, meg az én rózsás valagam.

Elfordultam, azon töprengtem, mit tegyek. El kellett tűnnöm, méghozzá gyorsan.

– Szabad... ? – szólalt meg a hátam mögül egy mély hang. Simon kék szeme elkerekedett. Megpördültem. Daemon állt mögöttem, az arcvonásai feszesek. Nem rám nézett, Simont méregette, és kihívás volt a tekintetében, mintha csak arra várna, hogy amaz nemet mondjon.

Egy ijesztő másodperc múltán Simon eleresztett.

– Tökéletes időzítés. Úgyis éppen inni akartam valamit. Daemon egy szemöldökrándítással elbocsátotta, aztán rám nézett.

– Szóval, szabad?

El nem tudtam képzelni, mit tervez. Óvatos mozdulattal a vállára tettem a kezemet.

– Meglepsz – jegyeztem meg. Nem felelt, csak átkarolta a derekamat, és a kezébe vette a kezemet.

Váltott a zene, egy lassú-lassú, érzelmes balladára az elveszett és újra megtalált szerelemről. Felnéztem, egyenesen Daemon különös szemébe. Valóban meglepett, hogy ennyire... gyengéden tud tartani. A szívem dübörgött, a

testem minden porcikájában száguldott a vér. A tánc lehetett az oka, a ruha... ahogy Daemon viselte tökéletes szmokingját.

Közelebb húzott magához, éjfekete haján megcsillant a reflektorok fénye. Izgalom és rettegés keveredett fel bennem.

– Jól érzed magad.... Ashsel?

– Hát te, jól érzed magad a boldog kezűvel?

Az ajkamba haraptam.

– De okos bírsz lenni mindig!

Halkan felnevetett, éppen a fülem mellett. Megborzongtam.

– Hárman jöttünk, Ash, Andrew és én – válaszolt. A tenyere a derekamon nyugodott, ám egészen más hatást váltott ki belőlem, mint Simoné. Az anyag alatt bizsergett a bőröm.

Daemon megköszöri a torkát, és félrenézett.

– Szép... a ruhád, amúgy. Túlágos is szép annak a hülyének.

Éreztem, hogy elvörösödöm, és lesütöttem a szemem.

– Beszívtál?

– Sajnos nem, de azért érdekelne, miért kérdezed.

– Nem szoktál szépeket mondani nekem.

– Jogos – sóhajtott, aztán még egy kicsit közelebb lépett, és elfordította a fejét. Az álla az arcomhoz ért, és összerezzentem. – Nem foglak megharapni, sem végigmarkolászni, megnyugodhatsz.

A csípős visszavágás a torkomon akadt, mert felemelte a derekamon nyugvó kezét, és a vállára irányította a fejemet. Amikor az arcom a szmokingkabátja vállához ért, szédítő érzések kavalkádja borított el. Daemon újra átölelte a derekamat, és tovább ringtunk a zenére. Kisvártatva halkan dúdolni kezdett. Lehunytam a szememet. Ez nem volt tisztességes. Boldogító volt.

– De most komolyan, milyen a randevúd?

Elmosolyodtam.

– Túl barátkozós.

– Én is így gondoltam. – Elfordította a fejét, egy pillanatra a hajamon nyugtatta az állát. – Figyelmeztettelek.

– Daemon – feleltem halkan, mert nem szerettem volna, ha tönkreteszi a hangulatot. Békés volt így, ringató. – Tudom kezelni.

– Persze – horkantott. – Pont úgy néz ki, cica. Olyan gyorsan mozgott a keze, hogy már azt se tudtam, embere vagy sem.

Megmerevedtem, felpattant a szemem. Tízíg akartam számolni, mielőtt megszólalok. Háromig jutottam.

– Ki kellene lógnod hátul, és hazamenned, amíg mással van elfoglalva – állapította meg, és megszorította a kezemet. – Ha kell, még Dee-t is meg tudom kérni, hogy változzon át az alakodba.

Döbbsen, hogy eddig elmenne, hátrahúzódtam, és rámeredtem.

– Azzal nincs bajod, ha a *húgodat* tapogatja?

– Róla tudom, hogy tud vigyázni magára. Te viszont nem vagy azzal a sráccal egy súlycsoport.

Már nem is táncoltunk, észre sem vettük a többi párt körülöttünk. Hitetlenkedés borzolta az idegeimet. Tessék? Nem egy súlycsoport?

– Nézd, idáig én vezettem, de ha Dee Andrew-val megy, haza is tudlak vinni. – Úgy hangzott, mintha mindezt jó előre eltervezte volna, de aztán összehúzta a szemét. – Csak nem azt tervezted, hogy még a buliba is elmész azzal az idiótával?

– Te mész? - kérdeztem vissza, és kihúztam a kezemet az övéből. A másik tenyerem azonban még mindig a mellkasán volt, ő pedig fogta a derekamat.

– Teljesen mindegy, hogy én mit csinállok – felelte, és minden szavából kicsendült az idegesség. – Te nem mész arra a partira.

– Te nem mondhatod meg nekem, mit tegyek és mit ne, Daemon.

Most már csaknem teljesen behunyta a szemét, de azért megláttam a pillái alatt azt a fura, kezdődő ragyogást.

– Dee hazavisz – jelentette ki. – És ha az kell, hogy a vállamra dobjalak, és úgy cipeljelek ki innen, esküszöm, megteszem.

A kezem haszontalanul ökölbe szorult a mellkasán.

– Na, azt szeretném én látni!

Erre elmosolyodott, a szeme saját fénnel csillogott a homályban.

– Lefogadom, hogy szeretnéd.

– Mindegy – vontam vállat, nem törődve az egyre többfelől ránk irányuló pillantásokkal. Daemon válla felett láttam, hogy Mr. Garrison is minket néz, ami szintén az én malmomra hajtotta a vizet. – Te fogsz jelenetet rendezni, ha kicipelsz, nem én.

Erre olyan hangot adott, ami leginkább morgáshoz hasonlított. Bárki, akinek egy csöpp esze van, megrémült volna tőle, nekem pedig még annál is inkább meg kellett volna, hiszen tudtam, mire képes. Mégsem rémültem meg.

– A rezidens idegen tanár éppen minket néz. Szerinted, mit fog hinni, ha egyszer csak a válladra dobsz, haver?

Daemon egész testében megdermedt, én pedig tökéletesen elégedett mosolyt villantottam rá.

– Na, ugye!

Meglepetésemre viszonzta a mosolyt.

– Cica, mindig alábecsüllek.

Lopakodó Simon ekkor ért mellénk, még mielőtt igazán kiélvezhettem volna elsőprő győzelmemet.

– Készen vagy? – pislogott egyikünkről a másikunkra. – Mindenki indul a buliba.

Daemon pillantása kihívás volt: figyelmen kívül. merem-e hagyni, amit követelt. Nagyrészt ezért mondtam igent. Nem ő irányítja az életemet. Hanem én.

HUSZONHARMADIK FEJEZET

A MEZŐ ÚGY HÁROM KILOMÉTERRE TERÜLT EL Petersburgon túl, éppen a házunkkal ellentétes irányban. Valójában egy hatalmas, már learatott gabonaföld volt, ameddig a szem ellátott, óriási szénabálák heverték mindenfelé, táncolt rajtuk a lángok narancs-vörös fénye. Nem bírtam kiűzni a fejemből a gondolatot, hogy a száraz széna és a tűz találkozása rosszul fog végződni.

Valaki csapra vert egy hordót. Helyesbítés: a széna, a tűz és az olcsó sör találkozása nem végződhet jól.

Simon az idevezető úton megfékezte a kezét, úgyhogy az előre látható bajt leszámítva kezdtem egészen jól érezni magamat. Átvezetett a letaposott tarlón, a máglya felé.

– Ott vannak a csajok – mutatott a lángokon túlra, ahol valóban állt néhány lány, piros műanyag poharakból iszogattak valamit. – Illene odaköszönnöd. Vegyülj el a társaságban! – Csak bólintottam, és eszemben sem volt odamenni. – Én addig keríték egy italt.

Behajolt, megszorította a vállamat, azzal elsietett. Amikor elérte a hordót, hangos diadalüvöltéssel egy másik nagydarab srác tenyerébe csapott.

A tűz körül már szép számban gyűltünk össze, a társaság széle kiszorult a Mezőt körülvevő fák közé. Valaki behajtott egy furgonnal, bekapcsolta a rádiót, aztán kitarta az ajtókat, ezzel szinte teljesen lehetetlenné téve, hogy bárki bármit halljon.

Összehúztam magamon a kendőmet, és körbesétáltam, hátha meglátok egy ismerős arcot. Megkönnyebbülten fedeztem fel Dee-t a három Thompson iker társaságában. Mellettük Carissa és Lesa ült egy takarón. Daemont nem láttam sehol.

– Dee! – kiáltottam, kikerülve egy magas sarkain billegő lányt. – Dee!

Megfordult, és egy pillanat múlva heves integetésbe fogott. Elindultam felé, ekkor azonban megjelent előttem Simon a semmiből, kezében két pohárral.

– Jézus! – léptem hátra. – Megijesztettél.

– Nem értem, miért – nevetett, és felém nyújtotta az egyik poharat.– Pedig kiabáltam utánad.

– Bocs. – Elvettem az italt, már a szagától fintorognom kellett, amikor pedig belekortyoltam, megállapítottam, hogy az íze sem jobb. – Nehéz meghallani, akkora itt a zaj.

– Tudom. Pedig még nem is volt alkalmunk, hogy beszélgessünk, meg minden. – Simon a vállamra tette a karját, közben megbotlott kicsit. – Ami szívás – folytatta. – Egész este csak veled szerettem volna beszélgetni. Tetszik a csokor?

– Nagyon szép, köszönöm. – Valóban az volt, rózsaszín és vörös rózsákból kötötték. – A városban vetted?

Simon bólintott, aztán ledöntötte az italát, és a vállamnál fogva elkormányzott a furgontól.

– Anyám egy virágboltban dolgozik, ő csinálta.

– Nahát, ez remek! – Felemeltem a csokrot, vigyázva, nehogy leöntsem sörrel. – Édesapád is a városban dolgozik?

– Nem, ő átjár Virginiába. – Elhajította a poharat, és inkább a laposüvegét szedte elő. – Ügyvéd – tette hozzá büszkén, közben ügyes ujjakkal lecsavarta a kupakot. – Személyi sérülései kártérítési ügyekkel foglalkozik. A bátyja viszont orvos a városban.

– Anyu... ő nővér, és szintén Virginiában dolgozik. – Simon most már teljes igyekezetével azon volt, hogy lesodorja a kendőt a vállamról. Félig sikerült is neki. – Tudod már, melyik főiskolára fogsz jelentkezni? – kérdeztem kétségbeesetten, mert jobb téma nem jutott eszembe. Ha a túlbuzgó kezeit leszámítom, Simon egészen jó fejnek mutatkozott.

– Az államira, a srácokkal együtt – vágta rá, és rosszalló pillantást vetett érintetlen italomra. – Nem kéred?

– De, hogyne. – Bizonyságul ittam is egy kortyot. Mosolyogva folytatta azzal, hogy melyik barátja akar inkább a Marshallra menni az állami főiskola helyett. Amikor félrenézett, gyorsan kiloccsantottam a sör felét.

Tovább faggatott, néhány percenként pedig megjelent egy haverja, akivel váltott pár szót. Ilyenkor újra kiöntöttem az italomat, cserébe újabb adagokat kaptam: Simon csak azt kötötte a lelkemre, hogy el ne mozduljak onnan, amíg visszaér.

A harmadik tettetett pohárnál már igazán iszákosnak gondolhatott, de legalább nem zsibbadt el a lába az ácsorgásban. Aztán mire észrevettem magamat, jócskán bent jártunk a fák között, távol a tűztől. Itt már nehéz volt lépni, részben a le nem taposott talaj és a cipőm magas sarka miatt, részben pedig mert Simon súlyának egy részét is nekem kellett tartanom.

Végül aztán kiegyenesedett, levette a karját a vállamról, vele együtt lehúzta a sálát is. Valahová mögém esett, és el is tűnt a sűrű aljnövényzetben, az árnyékok között.

– A fene – mordultam fel, és hunyorogva megfordultam.

– Micsoda? – kérdezte kissé zavarosan.

– Leejtettem a kendőmet – feleltem, és elindultam vissza a tűz felé.

– Mmm, nélküle sokkal jobban nézel ki – jelentette ki. – Ez a ruha... átok jó.

Dühös pillantást vettem rá, aztán tovább fürkésztem mindent, ami fekete volt.

– Aha, csak éppen anyué, és megnyúz, ha elhagyom.

– Ne idegeskedj most ezen, megtaláljuk.

És egyszerre átfogta a derekam, visszahúzott. Ijedtemben elejtettem a sört, ideges nevetéssel fordultam ki a markából.

– Azt hiszem, most akarom megtalálni.

– Nem várhat? – Simon előrelépett, én hátráltam. Aztán megállt előttem, és akkor jöttem rá, hogy csapdába estem egy fatörzs és közte. – Éppen beszélgetünk, meg aztán még mást is szerettem volna.

– Mit? – böktém ki, és a máglya felé pillantottam. Túl messzinek tűnt.

Simon megmarkolta a vállamat. Szorosan. Most már nem csak viszolygás támadt fel bennem, hanem más is, valami erősebb, ami éles ízt hagyott a számban, mint amikor az arum megszólított a könyvtár előtt.

Simon felém hajolt, maga felé húzott, lehajtotta a fejét. Egy pillanatra megdermedtem, és ennyi elég is volt, hogy sör- és cukorkaszagú száját az enyémre tapassza. Torokhangon felmordult, és még inkább felém nyomult. Mielőtt ellökhettem volna, a fának préselt, és egyre csak nyomott beljebb, szorosan összezárt számat csókolva. Nem kaptam levegőt. A mellkasának feszítettem a tenyeremet, és addig taszigáltam, amíg végre kiszabadítottam a számat.

– Hé, Simon, ez már sok – ziháltam. Próbáltam kiszabadulni egészen, de nem mozdult.

– Ugyan már, dehogy sok – vágta rá, és becsúsztatta a kezét a hátam mögé, hogy még stabilabban tartson. Dühösen löktem rajta egyet.

– Nem ezért jöttem ide!

Felnevetett.

– Mindenki ezért jön ide. Figyelj, iszogatunk, jól érezzük magunkat. Nincs ezzel semmi baj. Még csak el sem mondom senkinek, ha nem akarod. Az egész iskola tudja, hogy Daemonnel fél nyáron át csináltátok.

– Micsoda? – sikoltottam – Simon eressz...

Elnyílt, nyálas ajka fojtotta belém a szót. A nyelve a számba siklott, hányni szerettem volna. A szívverésem a háromszorosára gyorsult, és abban a pillanatban azt kívántam, bárcsak hallgattam volna Daemonre, és hagytam volna, hogy hazavigyen, mert ez *tényleg nem* az én súlycsoportom.

Kiszabadítottam a fejemet.

– Simon, *állj le!*

És akkor valóban leállt. Kábultan és zihálva dőltem a fatörzsnek. Hallottam, ahogy valaki elesik, majd egy fájdalmas kiáltást.

Árnyalak hajolt a földre terült Simon fölé, a ruhái nyakánál fogva emelte fel a fejét.

– Gondod van az egyszerű szavak megértésével is?

Felismertem a mély baritont. Daemon ugyanezt a hangot ütötte meg, amikor kerteszkedtem: halálosan halk, veszedelmesen feszült. Kapkodva vette a levegőt, úgy meredt a reszkető Simonra.

– Hé, haver, sajnálom – motyogta amaz, és elkapta Daemon csuklóját. – Én azt hittem, Katy...

– Mit hittél? – rántotta a talpára Daemon. – Hogy a nem azt jelenti, igen?

– Nem! Igen! Azt hittem...

Daemon felemelte a kezét, és Simon egyszerűen... *megállt*. Úgy, ahogy volt, maga elé emelt kézzel, még az orrából szivárgó vér is megállt az ajka felett, a szeme elnyílt, nem pislogott. Az arcára ráfagyott a félelem és a zavarodottság keveréke.

Daemon megdermesztette. A szó szoros értelmében.

Előreléptem.

– Daemon... mit tettél?

Nem nézett rám, Simonon járatta a pillantását.

– Vagy ez, vagy megölöm.

Semmi kétségem nem volt, hogy képes megölni. Megböktem Simon karját: valódinak, de merevnek tűnt, mint egy holttest. Nagyot nyeltem.

– Él még? – tudakoltam.

– Kellene neki? – kérdezett vissza.

Egymásra néztünk - megértés és megbánás cikázott át köztünk. Daemon összeharapta a fogát.

– Semmi baja. Olyan, mintha aludna.

Ránézésre szobornak tűnt, ittas, perverz szobornak.

– Jó ég, micsoda rusztyaság – léptem hátra. – Meddig marad így?

– Ameddig csak akarom – felelte Daemon. Kint is hagyhatom, hadd vizeljék le a szarvasok, meg szarják le a varjak.

– Ezt... tudod, hogy ezt nem teheted, ugye?

Daemon csak vállat vont.

– Változtasd vissza! De előbb szeretnék még valamit.

Daemon kíváncsian felvonta a szemöldökét. Mély lélegzetet vettem – még mindig éreztem a sör, a mentolos draszté és Simon nyelvének ízét –, aztán odaléptem, és tökön rúgtam a szobrot. Nem reagált, de tudtam, később érezni fogja.

– Húha - jegyezte meg Daemon fájdalmas, elharapott nevetéssel. – Talán mégis jobb lett volna, ha megölöm. – Azonban az arckifejezésemét látva csak homlokráncolva visszafordult, és intett.

Simon összegörnyedt, két kézzel az ágyékához kapott.

– A francba!

Daemon eltolta magától.

– Mássz ki a számból! És esküszöm, ha csak még egyszer ránézel Katyre, az lesz az utolsó dolog, amit életedben csinálsz.

Simon falféhrre sápadva törölte le a vért az orra alól, pillantása egyikünkéről a másikunkra rebbent.

– Katy, sajná ...

– Tűnj. El. Innen – tagolta Daemon, és fenyegetően előrelépett. Simon megpördült, és botorkálva-bicegve, tüskön-bokron át elsietett. Halott csend

zuhant ránk, még a zene is tompábbnak hatott. Daemon lassan megfordult, és puha léptekkel elindult. Én csak álltam ott reszketve.

Itt fog hagyni.

Nem hibáztattam. Többször figyelmeztetett, én pedig nem hallgattam rá. A düh könnyei csípték a szememet.

Ám kisvártatva visszatért, kezében a kendőmmel. Halkan szitkozódva adta át, reszkető kézzel vettem el. Láttam a szemében az ismerős ragyogást. Vajon mióta látható? Nehéznek éreztem átható pillantását magamon.

– Tudom – suttoztam, és a ruhámon éktelenkedő szakadás elé szorítottam a vállkendőt. – Kérlek, ne mondd!

– Mit? Hogy én megmondtam? – kérdezte utálkozva. – Ennyire még én sem vagyok seggfej. Jól vagy?

Bólintottam, mélyet sóhajtottam.

– Köszönöm.

Daemon ismét elkáromkodta magát, aztán közelebb lépett, és valami meleget rakott a vállamra, amely az ő illatát őrizte.

– Tessék – mordult. – Vedd ezt fel! Eltakarja., eltakar mindent.

Lenéztem. A csipkekendő semmit sem fedett el a ruhám szakadt felsőrésznél. Éreztem, hogy a vér az arcomba szökik, beledugtam a karomat a szmokingkabátba. Fojtogattak a kitörni készülő könnyek. Dühös voltam Simonra, magamra, és rettenetesen kínosan éreztem magam.

Amikor már biztonságosan rajtam volt a kabát, megint belekapaszkodtam a kendőbe. Ezt soha nem mosom le magamról. Lehet, hogy most azonnal nem emlegeti fel, de mindig eljön a holnap.

Az ujjai az arcomhoz értek, visszasimította egy elszabadult hajtincsemet a fülem mögé.

– Na, gyere! – súgta. Felemeltem a fejem, a mondat váratlanul gyengéden hangozott. Nyeltem a torkomba gyúlt gombócot. Most kedves lesz?

– Hazaviszlek – tette hozzá, és ezúttal nem felfuvalkodott parancsként vagy feltételezésként. Csak úgy, egyszerűen. Rábólintottam.

A rémes este után, és azután, hogy ha jól sejtettem, ismét nyom ragyogott rajtam, nem akartam leállni vitatkozni.

Aztán megértettem.

– Várj!

Daemon úgy nézett rám, mint aki kész beváltani a korábbi fenyegetését, és a vállára dobni.

– Kat!

– Simon nem kapott ugyanolyan nyomot, mint én?

Ha Daemon gondolt is erre korábban, nem nagyon zavartatta magát.

– De igen.

– De akkor...

Egy szempillantás sem kellett, közvetlenül előttem állt.

– Most éppen nem ez a legfőbb gondom – közölte, azzal megragadta a karomat, nem szorosan, de erősen. Nem szóltunk egymáshoz, amíg a hűvös éjszakában el nem értük a főút közelében álló terepjáróját. Jó néhány kocsi ablaka, amely mellett elmentünk, bepárasodott, pár autó ringott is. Akárhányszor néztem Daemonre, nem láttam rajta mást, mint dühösen összeszűkülő szemét, összeszorított állkapcsát.

Savként égetett a büntudat. Mi van, ha az arumok még erre vannak, és meglátják a nyomot Simonon? Igen, félőrült randiszatír, de mit tenne vele egy arum? Nem hagyhattuk ott bóklászni, amíg rajta van a nyom.

Daemon csak akkor eresztett el, amikor kinyitotta a terepjáró utasoldali ajtaját. Beültem, leügyeskedtem a táskaszíjamat a kezemről, és magam mellé tettem, aztán néztem, ahogy megkerüli a kocsit, s közben SMS-t ír.

– Megüzentem Dee-nek, hogy hazaviszlek – szállt be mellém, és kifürkészhetetlen pillantást vetett rám. – Amikor ideértem, ő mondta, hogy látott, de már nem talált.

Bólintottam, és hátranyúltam a biztonsági övért, de az nem engedett. Beleadtam minden dühömet, és megrántottam.

– A fenébe!

Daemon áthajolt rajtam, és lefeszítette az ujjaimat a csatról. Az ülésben túl kevés volt a hely a nagyobb mozdulatokhoz, de mielőtt még tiltakozhattam volna, már ki is húzta az övet. Közben az álla az arcomhoz ért, majd az ajka követte. Apró, akaratlan érintések voltak ezek, mégis nehezemre esett a lélegzetvétel.

Áthúzta az övet a hasam előtt, behajlított ujjával súrolta a ruhám elejét. Összerándultam.

Meglepve emelte fel a fejét, és én is ugyanolyan meglepődéssel néztem rá. Az ajkunk csaknem összeért, a lélegzete meleg volt, édes, bódító.

A pillantása lesiklott az ajkamra. A szívem összevissza kezdett ugrálni a bordáim mögött.

Egy örökkévalóságnak tűnő ideig egyikünk sem mozdult, aztán Daemon a helyére kattintotta a csatot, és visszazuhant a saját ülésébe. Az ő légzése sem volt éppen egyenletes, percekig csak markolta a kormányt, miközben én is igyekeztem visszaemlékezni, miért fontos rendesen lélegezni, és nem csak úgy kapkodni a levegőt. Egyetlen szó nélkül hajtott ki az útra. Sűrű, feszült csönd telepedett közénk, a hazaút felért egy kínzással. Szerettem volna ismét megköszönni neki, és megkérdezni, mit tervez Simonnal, de volt egy olyan érzésem, hogy annak nem lenne jó vége. Végül inkább a fejtámlára támasztottam a tarkómat, és alvást tettem.

– Kat? – szólalt meg valamikor félúton. Úgy tettem, mintha nem hallanám. Gyerekes, tudom, de fogalmam sem volt, mit mondhatnék. Ő maga volt a rejtély a számomra, minden tette ellentmondott valamelyik másiknak. Éreztem a tekintetét, alig bírtam ellenállni. Ugyanolyan nehéz volt, mint eljátszani, hogy nincs közöttünk semmi.

– A francba! – kiáltott fel hirtelen, és a fékre taposott. Felpattant a szemem. Rémületemre egy férfit láttam az út közepén.

A kocsi csúszva állt meg, a fékezés ereje előrevetett, az öv a vállamba mart, de megtartott. És aztán az autó egyszerűen kikapcsolt – motor, lámpák, minden.

Daemon valami lágy, dallamos nyelven szólalt meg. Már hallottam korábban, amikor az arum rám támadt a könyvtárnál. És felismertem az úton álló férfit is: ugyanaz a sötét farmer, napszemüveg, bőrkabát, amit a ruhabolt kirakatában láttam.

Váratlanul egy másik lépett mellé, csaknem ugyanolyan, mint az előző. Észre se vettem, honnan került elő, árnyékként siklott ki a fák alól. Végül egy harmadik is megjelent, most már ketten álltak az első háta mögött. Nem mozdultak.

– Daemon – súgtam, s a szívem a torkomban dobogott. – Kik ezek?

Vad, vakító fehér fény ragyogott fel a szemében.

– Arumok.

HUSZONNEGYEDIK FEJEZET

A FELTÁMADÓ FÉLELEMBE BELESZÉDÜLTEM csaknem megbénultam. De hogy lehet ez, amikor közben annyi érzés kavarg bennem?

Daemon lenyúlt, felrántotta a nadrágja szárát. Hersenő hangot hallottam, mintha tépőzárat szakított volna szét. Amikor felemelte a kezét, valami hosszú, fekete, csillogó dolgot tartott. Csak amikor a kezembe nyomta, akkor jöttem rá, hogy törre formázott sötét üveg: az egyik vége tűhegyes, a másik bőrbé csavart markolat.

– Obszidián – magyarázta sietve. – Vulkáni üveg. Nagyon éles, *bármit átvág* Ezen a bolygón rajtunk kívül ez az egyetlen dolog, ami elpusztíthat egy arumot. Ez az ő kryptonitjük.

Az ujjaim a markolatra fonódtak, de csak néztem Daemont.

– Gyere ki, szépfiú! – rikoltotta az elől álló arum metsző torokhangon, erős, idegen akcentussal. – Gyere ki, és játszunk!

Daemon nem törődött velük, felém fordult, és két kezébe fogta az arcomat. Az érintése erőt, határozottságot sugárzott.

Figyelj rám, Kat! Amikor azt mondom, hogy fuss, te elfutsz, és vissza sem nézel, akármilyen történjen. Ha valamelyik, *akármelyik* üldözőbe vesz, nincs más dolgod, mint megszúrní az obszidiánnal, mindegy hol.

– Daemon...

– Nem. Ha azt mondom, fuss, te elfutsz, Kat. Mondd, hogy megértetted!

Ők hárman voltak, Daemon egyedül. Nem jó arány.

– Kérlek, ne tedd ezt! Gyere ve...

– Nem tehetem. Dee ott van a buliban. – Egy pillanatra a szemembe nézett. – Fuss, ha szólok!

Azzal elfordult, és lemondó sóhajjal kinyitotta a kocsiajtót. Kihúzta a vállát, és magabiztos lendülettel kiszállt. Az ajkán megjelent az az öntelt mosoly, amelyet olyan sokszor szerettem volna lepofozni onnan.

– Nahát – jegyezte meg. – Ti még sokkal rusnyábbak vagytok emberként, mint az igazi alakotokban. Sosem gondoltam volna, hogy ez lehetséges. Úgy néztek ki, mint aki kő alatt él. Sokat napoztok?

Az elől álló arum – alighanem a vezetőjük – dühösen felmordult.

– Most még beképzelt vagy, mint minden luxen – felelte –, de hol lesz majd az önbizalmad, amikor átfolyik belénk az erőd?

– Ugyanott, ahol a lábam – vágta rá Daemon ökölbe szoruló kézzel. A vezető zavartnak tűnt. – Tudod, a *seggedben* – mosolygott Daemon. A két másik arum felszisszent. – Várjatok csak, ismerősnek tűntök. Ó, tudom már, megöltem az egyik fivéreteket. Bocsi! Mi is volt a neve? Mind olyan egyformák vagytok.

A három arum alakja reszketni kezdett, emberből árnyékká olvadtak, aztán vissza. Megragadtam a kocsiajtó kilincsét, másik kezemmel a tört szorongatva. A vér olyan sebesen áramlott bennem, hogy minden más lelassult körülöttem.

– Kitépem a lelkedet a testedből – morgott a vezető –, miközben kegyelemért könyörögsz majd.

– Mint a testvéred? – tudakolta Daemon halkán, hidegen. – Mert ő könyörgött ám, sírt, mint a kislányok, mielőtt véget vetettem az életének.

Ezzel túlfeszítette a húrt. A három arum egyszerre bódult fel. Hangjuk, mint a süvöltő szél, mint a halál. Elakadt a lélegzetem. Daemon felemelte a kezét. Hangos robajlás hallatszott a földből, a kocsi megrázkódott, megremegetek az útszéli fák. Mennydörgő roppanás következett, majd még több követte, mintha maga a föld reszketett, morajlott volna. Az ablakra pillantottam, és levegőért kaptam. A talajból fák szakadtak ki, vastag, csavaros gyökereikről csomókban hullott le a nedves humusz. Földszag töltötte be a levegőt.

Uramisten, Daemon kiszaggatta a fákat!

Az egyik becsapódott egy arum hátába, és méterekkel lökte hátrébb. Több törzs az útestre zuhant, ezzel lehetetlenné téve, hogy egy ártatlan sofőr közénk hajtsen. Ágak törtek recsenve, és elhajított késként röppentek az arumok felé. Ők azonban kikerülték őket, el-eltűntek, és egyre közelebb értek Daemonhoz, a rögtönzött fegyverek ellenállás nélkül hatoltak át közöttük és rajtuk.

A terepjáró alatt ingott a beton, az út szélén hatalmas földrögök szakadtak fel, aztán aszfaltdarabok is. Ezek ragyogó narancsszínben fénylettek fel, mintha belülről forrósodtak volna át, és az árnyéklényeknek vágódtak.

Egek, legközelebb *nagyon* megfontolom, mielőtt felbosszantom Daemont.

Az arumok azonban elkerülték az aszfaltbombákat is, és sűrű olajgömböknek tűnő *valamiket* hajigáltak vissza. Ahová azok leestek, füst szállt fel. Égő kátrány szaga kaparta a torkomat.

Ekkorra Daemon megszűnt embernek lenni, már csak vakító fehér fény volt, túlvilági, egyszerre szépséges és rémisztő. Széttárta a karjait, egyre erősödött körülötte a ragyogás, zizegő energiagömbbe vonta az alakját. Fény csorgott a földre. Az út mentén csattanva sült ki az elektromos vezetékek. Az arumok láthatatlanná váltak, de az árnyékuk megmutatkozott Daemon fényében. Jól láttam, hogy még mindig felé igyekeznek. Az egyik kitért oldalra, és rárontott.

Daemon összezárta két tenyerét. A lökэшullám, amelyet elszabadított, megrázta a kocsit, és fényvillámot lött legközelebbi ellenfelébe. Az arum felrepült a levegőbe, ott pörögve visszanyerte emberi alakját. A napszemüvege összetört, de szilánkjai nem zuhantak vissza. Újabb tapsoló mozdulat, és az arum ezer csillag szédítő szikraesőjében robbant szét.

Daemon széles ívben előrecsapott a karjával, és a harmadik arumot is méterekkel visszavetette, ám az kuporogva, épségben érkezett a betonra.

Fuss! A hang a fejemben szólalt meg. Fuss el azonnal, Kat, ne nézz vissza! Fuss!

Kinyitottam a kocsiajtót, kibuktam rajta. Térdre estem, elmásztam az árokig, meg-megrándulva az arumok üvöltése hallatán. Az első, még álló fáig jutottam, aztán megálltam. Minden ösztönöm azt követelte, hogy fussak, de nem hagyhattam itt. Nem futhattam el.

Megfordultam, a szívem a torkomban dobogott. A két arum most Daemon körül körözött, árnyékká fakultak, aztán visszaalakultak magas, fenyegető alakjukba. Éjsötét, olajszerű lövedékeik elsüvítettek Daemon mellett, csaknem érintve fényudvarát. Az egyik egy fába csapódott az út túloldalán, és derékba törte azt.

Daemon fénygolyókkal vágott vissza, halálos sebességgel. Azok zizegve, tűzfalként hamvadtak el, amikor nem találtak el egy arumot sem, akik ugyan nem voltak annyira gyorsak, mint Daemon, mégis kikerülték a csapásait. Nagyjából harminc ilyen után észrevettem, hogy Daemon fényalakja lassul, a fénygömbök egyre később követik egymást. Emlékeztem, mit mondott, miután megállította a kamiont: ha ki kell mérítenie az erejét, kimerül ő is. Nem bírhatta már sokáig.

Végigcikázott rajtam a rémület, amikor láttam, hogy megközelítik, sötétségük csaknem beborítja a fényét. Daemon lángvörös labdát vágott az egyik arum felé, de elhibázta, és a lövedék a betonon hamvadt ki, ártalmatlanul.

Az egyik arum semmivé olvadt, de a másik folyamatosan hajigálta a bombáit Daemonre: ő bezzeg nem lassult. Daemon el-elvillant a sötét golyók elől, mindig néhány lépéssel odébb vált újra láthatóvá. Minden olyan gyorsan történt, hogy úgy tűnt, stroboszkóppal bevilágított jelenetet látok.

Daemon az öt bombázó arumra összpontosított, és nem vette észre a másikat, aki mögötte öltött újra alakot. A lény árnyékkarjaival átfonta Daemon fejét – legalábbis ami a fejének tűnt –, és térdre kényszerítette az út mellett. Feljajdultam, ám a hangom elveszett az arum kacajában.

– Készen állsz a könyörgésre? – nevetett a Daemon előtt álló arum gúnyolódva, és közben újra ember alakot öltött. – Kérlek, tedd meg! Olyan sokat jelentene, ha hallhatnám a könyörgő szavakat a szádból, amíg mindent elveszek tőled.

Daemon nem felelt, azonban a fénye vibrálva felerősödött.

– Szóval végig hallgatni akarsz? Eh, hát legyen! – Előrelépett, magasra emelte a fejét. – Baruck, itt az idő.

A Barucknak nevezett talpra rántotta Daemont.

– Tedd meg, Sarefeth!

Valami kattant a fejemben. Gondolkodás nélkül mozdultam, és már rohantam is, pont oda, ahonnan Daemon parancsa szerint menekülnöm kellett volna. Az obszidián átmelegedett a kezemben, amíg égő dühvel átvergődtem az árkon. Az egyik sarkam bele is akadt az oda sodródott ágakba, és felszakadt, de nem álltam meg.

Nem bátorság volt ez. Kétségbeesés.

Sarefeth árnyékká vált, és előrelökte a karját, egyenesen Daemon mellkasának közepébe. Daemon sikolya keresztülhatolt rajtam, még hevesebbé fokozta, elszánt dühvé növelte minden félelmemet. A fény újra fellobbant, sűrűn, vakítón. Megrázkódott a föld.

Már csak néhány lépésre voltam Sarefethtől. Felemeltem a kést markoló kezemet, előrevettem magamat, és minden erőmmel előredőftem. Ellenállást vártam, húst, csontokat, azonban az obszidián úgy hatolt át az arumon, mintha az csak füst és szél lett volna. Térdre estem.

Sarefeth megrándult és odébb mozdult, de a karját kihúzta a fényből. Megpördült, értem nyúlt, miközben mászva igyekeztem elhárítani. Az üvegkés ragyogott a kezemben, zümmögött benne az erő.

És Sarefeth akkor megtorpant, az alakjáról darabok váltak le, sötét foltként szálltak az égbe, eltakarták a csillagokat, és egy perc múlva már nem volt semmi, sehol.

Baruck eleresztette Daemont, és hátralépett. Egy pillanatig embernek láttam, farmerben, dzsekiben, az arcán rémület. A kezemben csillogó obszidiánra meredt, aztán a szemembe nézett. Bosszút ígért a tekintete. Végül árnyá vált ismét, visszahúzódott a sötétbe, az út másik oldala felé, és előrvénylett az éjszakában, mint egy tekergőző kígyó.

Amilyen gyorsan csak tudtam, átbotorkáltam a felrepszett aszfalton, szanaszét fekvő ágakon Daemon mellé. Még mindig a fényalakját viselte, és fogalmam sem volt, hogyan érjek hozzá, mennyire sérült meg.

– Daemon – suttogtam, és felsebzett térdemre zuhantam előtte. A szám, a kezem, mindenem reszketett. – Daemon, kérlek, mondj valamit!

Fellobbant a fénye, hőhullámot is éreztem, de nem moccant, hangot sem adott, még a fejemben sem hallottam a suttogását.

Kétségbeestem. Mi lesz, ha valaki megjelenik? Hogy a fenébe magyarázom meg ezt? És ha megsérült, ha haldoklik? Sírás szorongatta a torkomat.

A mobilom! Felhívhatom Dee-t. Ő tudni fogja, mi a teendő. Egészen biztosan.

Felálltam, de akkor egy kéz fogta meg a karomat. Megperdültem. Daemon volt az, emberként. Lehajtott fejjel térdelt a betonon, de a szorítása erős volt.

– Daemon, istenem, jól vagy? – Én is letérdeltem, a tenyeremet forró arcára szorítottam. – Kérlek, mondd, hogy igen! Kérlek?!

Lassan felemelte az arcát, és a kezét az enyémre tette.

– Emlékeztess majd – elhallgatott, szaggatott, mély lélegzetet vett –, hogy soha többé ne bosszantsalak fel. Krisztusom, te titokban nindzsa vagy?

Egyszerre sírtam és nevettem fel, aztán a nyakába vettem magam, majdnem hanyatt lökve az úton. A válla hajlatába temettem az arcomat, beszívtam fűszeres földszagát. Nem tehetett mást, kénytelen volt viszonzni az ölelést, a karja körém fonódott, a keze kibomlott fürtjeimbe túrt.

– Nem hallgattál rám – mormolta halkan a vállamba.

– Sosem hallgatok rád. – Megszorítottam, aztán nagyot nyelve visszahúzódtam, hogy megvizsgáljam elcsigázott, mégis szép arcát. – Megsérültél? Tehetek valami?

– Máris eleget tettél, cica. – Talpra állt, engem is magával húzott, aztán sóhajtván körülnézett. – El kell tűnnünk innen, mielőtt valaki erre jön.

Nem igazán értettem, hogyan oldaná ez meg a bajt – a környék úgy nézett ki, mintha egy tornádó söpört volna át rajta –, de Daemon hátralépett és intett. Az aszfaltról mindenhol legördültek a fák és ágak, szabaddá téve az utat. A mozdulattól szinte meg sem ingott.

– Gyere! – nézett rám.

Csak amikor visszaértünk az autóhoz, akkor jutott eszembe, hogy még mindig szorongatom a kést. A terepjáró, mindkettőnk megkönnyebbülésére, elsőre elindult.

– Jól vagy? Nem sérültél meg? – kérdezte.

– Jól vagyok – feleltem reszketve. – Csak... sok volt ez most, ugye, érted?

Keserően, röviden nevetett, de aztán ökölrel rácsapott a kormánykerékre.

– Tudnom kellett volna, hogy még többen jönnek. Négyesével utaznak, a pokolba is!

Szorosabban fogtam az obszidiánt, úgy meredtem magam elé. Az adrenalinfröccs hatása elmúlt, és igyekeztem felfogni mindent, ami az este történt.

– Csak hárman voltak.

– Persze, mert egyet már megöltem. – Daemon előhúzta a zsebéből a mobilját.

– És ezzel biztosan fel is dühíthettem őket.

Most két másikkal végeztünk, szóval úgy véltem, az egy megmaradt példányt *igazán* feldühíthettük. Dühös földönkívüliek. Hisztérikus nevetés bugyogott fel bennem, de összeharaptam a számát.

Daemon a hűgát hívta, és ráparancsolt, hogy szedje össze a Thompson testvéreket, aztán hajnalig maradjanak Mr. Garrison mellett. Az arumok éjjel voltak erősebbek, hiszen az árnyak táplálták őket, és elrejtették a mozgásukat, ugyanakkor a luxenek ideje a nappal volt.

Daemon csak a legfontosabb részleteket mondta el Dee-nek, és megnyugtatta, hogy nem esett baja, aztán letette a telefont.

– Kat, komolyan jól vagy? – kérdezte aztán aggódalmasan. Bólintottam. Életben voltam, és ő is. Azonban a reszketés nem csillapult, képtelen voltam feledni Daemon sikolyát.

Daemon ragaszkodott hozzá, hogy náluk töltssem az éjszakát, és igaza volt. Még egy arum járkált kint, és amíg meg nem találják, nagyobb biztonságban voltam mellette. Aznap este már másodszor fordult elő, hogy nem is vitatkoztam, de nem is ringattam magam abba a hitbe, hogy azért hívott volna át, mert aggódik miattam. Szükségből történt.

Felhívtam anyut, és megmondtam neki, hogy Dee-nél alszom. Először tiltakozott, de aztán beadta a derekát. Daemon felkísért a vendégszobába, ugyanabba, ahol akkor reggel ébredtem, miután tudomást szereztem róluk. Mintha egy egész élet telt volna el azóta.

Nem szólt semmit, mióta megérkeztünk, a gondolatai fényévekre jártak. Adott egy kopott flanel pizsamaalsót és egy pólót, ami Dee-é lehetett, aztán magamra hagyott.

A vendégfürdőben sietve lehántottam magamról a ruhát, összegyűrtem, és bevágtam a szemetesbe. Látni sem akartam többé.

A forró víz nem enyhítette a sajgást. Még sosem éreztem így magam. Minden izmom sikoltozott, az elmémet elködösítette a kimerültség. Reszkető térdekkel szálltam ki a zuhany alól, és még a párás fürdőszoba melegében is borzongtam.

Lassan letöröltem a tükröt. Megijesztett a kép, amely visszanézett rám: kerek szemek, halottsápadt arc, megfeszülő bőr az arccsontomon. Sokkal inkább néztem ki idegennek, mint a barátaim.

Felnevettem, de azonnal el is halt a hangom. Fuldoklónak hatott, csúnyán csengett a fürdő csendjében.

Baruck vissza fog jönni. Ezért hallgatott annyira Daemon? Tudja, hogy ha az arum bosszút tervez a családja ellen, ő nem tehet semmit, még csak reménye sem lehet?

– Jól vagy odabent? – szólt be Daemon a csukott ajtón át.

– Persze. – Az ujjaimmal összekotortam vizes hajamat, ki az arcom elől. – Persze – suttogtam aztán magam elé.

Felvettem a ruhákat, amiket adott. Melegek voltak, még őrizték az öblítő és a száraz őszi levelek illatát. Daemon az ágy szélén ült, amikor visszamentem. Fáradtnak, fiatalnak tűnt. Már ő is átöltözött, melegítőt és pólót viselt.

– Jól vagy? – szólítottam meg. Bólintott.

– Ahányszor az erőnket használjuk, olyan, mintha... elveszítenénk lényünk egy darabját. Beletelik kis időbe, hogy regenerálódjunk. De ha felkel a nap, rendben leszek. – Elhallgatott, és felnézett. Találkozott a pillantásunk. – Sajnálom, hogy keresztül kellett menned ezen az egészen.

Megálltam előtte. A „sajnálom” nem túl gyakran használt szava volt. És azt hiszem, az sem, ami ezután következett.

– Még nem is köszöntem meg – folytatta, felnézve rám. – El kellett volna menekülnöd, Kat. Gondolkodás nélkül... megöltek volna. De megmentetted az életemet. Köszönöm!

Cserbenhagytak a szavak, csak néztem rá.

– Itt maradsz velem éjszakára? – kérdeztem, és megdörgöltem a karomat. – Nem akarok rád mászni. Nem muszáj, csak...

– Tudom. – Felállt, a homlokát ráncolta. – Csak hadd ellenőrizzem a házat még egyszer, és jövök.

Bemásztam az ágyba, az államig húztam a takarót. Először a mennyezetet bámultam, aztán lehunytam a szememet, és számoltam magamban, amíg meg nem hallottam Daemon visszatérő lépteit. Felemeltem a fejem, az ajtóban állt, és engem nézett.

Az ágy távoli sarkába húzódtam, hogy legyen elég helye. Egymást néztük, és az agyamon átfutott egy furcsa gondolat. Vajon Daemon lefeküdt már valaha emberi lánnyal? Ostobaságnak tűnt még az ötlet is. Az emberekkel fenntartott kapcsolatokat senki sem tiltotta, éppen csak nem volt értelmük. És mindazok után, ami történt, miért gondolkozom ilyesmin?

Daemon bezárta az ajtót, ellenőrizte a tágas ablakfülkét, végül némán elhelyezkedett, kezét keresztbe fonva a mellkasa előtt, ahogy én is. Aztán csak hevertünk ott, és együtt néztük a mennyezetet. A szívem kétszázat vert. Közrejátszott mindaz, ami történt, meg a tény, hogy Daemon élt és itt volt, ilyen közel: minden különösen érzékenyen érintett. Lassú, egyenletes lélegzése, a bőréből áradó forróság és a vágyam, hogy az a forróság beborítson.

Feszült csend nehezedett ránk, ujjammal a takaró szélét piszkálgattam. Aztán akaratom ellenére ránéztem. Viszonozta a pillantásomat, arcán a féloldalas mosollyal.

Kiszakadt belőlem a nevetés.

– Ez olyan hülye helyzet!

– Az biztos. – Még szélesebben mosolygott, a szeme körül apró ráncokba gyűrődött a bőr.

– Igen. – Levegő után kapkodva igyekeztem visszafojtani a nevetést. Valamiképpen helytelennek tűnt vihogni mindazok után, ami történt, de most, hogy elkezdtem, nem bírtam megállni. Szembekerültem egy alkalmi erőszaktevővel és egy csapat földönkívülivel, akiknek eltökélt szándékuk volt, hogy kiszívják Daemon lényegét. Örület!

Daemon velem nevetett, amíg ki nem csordult a könnyem. Akkor elhallgatott, felém hajolt, és egyik ujjával letörölte a könnyecskéket. Én is elcsendesedtem, és csak néztem rá. A kezét elvette ugyan, de a pillantása továbbra is az enyémbe mélyedt.

– Mit tettél odakint? – mormolta. – Lenyűgöző volt.

Édes öröm borzongott végig rajtam.

– Te is az voltál – feleltem. – Biztos, hogy nem sérültél meg?

Újra kiült az arcára a féloldalas mosoly.

– Nem, hála neked. – Elfordult, lekapcsolta a kislámpát az ágy mellett, majd újra elhelyezkedett. A sötétben kerestem, mit mondhatnék.

– Most fénylek?

– Mint egy karácsonyfa.

– Nem csak a csillag?

Megmozdult alattam az ágy, és Daemon keze végigsiklott a karomon.

– Nem. Most nagyon fényes vagy, olyan, mintha a napra néznék.

Hát, ez fura volt. Felemeltem a kezemet, mintha halványan láttam volna a körvonalát a félhomályban.

– Akkor nehéz lesz elaludnod.

– Ami azt illeti, inkább megnyugtató. A többiekre emlékeztet.

Elfordítottam a fejem. Az oldalán feküdt, engem nézett. Remegés kezdődött a szívem körül.

– És ez az obszidián dolog? Erről sosem beszéltél.

– Nem gondoltam, hogy szükség lesz rá. Vagyis reméltem, hogy nem lesz.

– Téged is megölné?

– Nem. És még mielőtt megkérdezed, hogy akkor mi igen: nem szokásunk elárulni az embereknek, mivel tudnak elpusztítani minket – válaszolta nyugodtan. – Ezt még a védelmisek sem tudják. De az obszidián az arumok erejének ellenpólusa. Éppúgy, mint a béta-kvarc a Sziklákban, ami a saját rezgésével elrejt a mi kisugárzásunkat, de az obszidiánnal egy szúrás is elég, és... hát, tudod. A fényen múlik, és az obszidián fénytörésén.

– Minden kristály kárt tesz bennük?

– Nem, csak ez. Azt hiszem, annak is van hozzá köze, hogy az obszidián felforrósodott, s hirtelen hűlt le. Matthew egyszer elmagyarázta, de őszintén szólva, nem figyeltem oda. Annyit tudok, hogy megöli őket. Akárhová megyünk, van nálunk belőle, csak rejtve hordjuk. Dee a táskájában tartja a sajátját.

– Nem hiszem el, hogy megöltem valakit – böktém ki, és megborzongtam.

– Nem *valakit* öltél meg. Egy idegent pusztítótól el, egy gonosz lényt, amely tétovázás nélkül megölt volna téged. És mellelleg éppen engem készült megölni – tette hozzá elkésett gondolatként, s oda sem figyelve dörzsölgette a mellkasát.

– Megmentetted az életemet, cica.

De a tudás, hogy az arum gonosz volt, nem könnyített a lelkemen.

– Olyan voltál, mint Jégmadár – mondta még. Lehunyta a szemét, az arca kisimult. Még talán sosem láttam ennyire nyílnak.

– Ezt hogy érted?

Halvány mosoly játszott az ajkán.

– Otthagyhattál volna, hogy elmenekülj, ahogy mondtam. Ehelyett visszajöttél, és segítettél. Nem kellett volna.

– Én... nem tudtalak volna otthagyni. – Elfordítottam a tekintetemet. – Nem lett volna helyes. És sosem bocsátottam volna meg magamnak.

– Tudom. Most már aludj, cica!

Fáradt voltam, sőt, kimerült, mégis úgy éreztem, maga a mumus vár az ajtón túl.

– De mi lesz, ha az utolsó visszajön? – Elhallgattam, mert új félelem nyilallt belém. – Dee Mr. Garrisonnal van, ő pedig tudja, hogy együtt voltunk, amikor megtámadtak. Mi van, ha felad engem? Ha a védelmisek...

– Csss... - mormolta Daemon. Megfogta a kezemet, végigsimította az ujjaimat: egyszerű érintés volt, mégis a lábujjaimig megbizsergetett. – Nem fog visszajönni, most még nem. Azt meg nem hagyom, hogy Matthew feladjon.

– De...

– Kat, nem hagyom. Jó? Megígérem. Nem engedem, hogy bármi történjen veled.

A benső remegés visszatért, ezúttal többszörös erővel. Igyekeztem erőt venni magamon. Az idegen dolgokat leszámítva Daemon és én mágnesek vagyunk, csakhogy egymást taszító pólusok. Nem érezhetek iránta mást, mint bosszúságot... az átkozott remegés mégsem csillapult.

Nem engedem, hogy bármi történjen veled.

A szívem megtelt a szavaival, az érintése perzselt. Váratlan, lehengerlő vágy lobbant bennem, jó volt mellette lenni. Ellazultam, és másodpercek, talán percek múlva lassan álomba süllyedtem amellet a srác mellett, akit ki nem állhattam.

Az utolsó éber gondolatom az volt, vajon reggel melyik Daemon – ez vagy a bunkó – mellett ébredek?

HUSZONÖTÖDIK FEJEZET

MÁSNAP REGGEL a nap már fényszegélybe vonta a völgyet ölelő hegycsúcsokat, mire felébredtem. Nem igazán a magam oldalán, sőt, még csak nem is igazán az ágyon feküdtem: félig Daemon mellkasára másztam az éjjel, a lábaink teljesen összekeveredtek a takaró alatt. Egyik karja acélpántként ölelte a derekamat, a kezem a hasán nyugodott. Az arcomon éreztem erős, szabályos szívverését.

Elakadt a lélegzetem, nem mozdultam. Volt valami bensőséges ebben, ahogy egymásra tekeredve fekszünk az ágyban. Mint a szeretők.

Édes, forró tűz árasztott el. Összeszorítottam a szememet. Minden egyes porcikámmal *éreztem* őt, ahogy a testünk íve összeillett, ahogy a combja az enyémnek feszült, a hasizmai keménységét a tenyerem alatt.

A hormonjaim hasbarúgásszerűen meglódultak. Tüzes villám forralta fel a véretem. Egy pillanatig hitegettem magam, nem azzal, hogy azonos fajba tartozunk, hiszen nem így gondoltam, hanem hogy legalább kedveljük a másikat.

Daemon megmozdult, átfordult velem. A hátamra dőltem, de ő nem állt meg. Az arcát a vállam hajlatába fúrta, az ajka a nyakamra tapadt. Édes Jézusom... Meleg lélegzete a bőrömön táncolt, borzongatott. A karját átvette a hasamon, a lábát a lábaim közé csúsztatta, és egyre feljebb, feljebb tolta. A levegő égette a tüdőmet.

Motyogott valamit olyan nyelven, amit nem értettem, de lágyan, szépen szólt. Varázslatosan. Földöntúlian.

Felébreszthettem volna, mégsem tettem. Érintésének bűvölete minden másnál erősebb volt. A keze már a kölcsönpólo szegélyénél járt, a régi pizsamaalsó és a pólo között feltárult csikra siklott, majd feljebb, feljebb, keresztül a hasamon. A

szívem infarktusközele tempóban verdesett. Kicsit behajlította az ujjait, elérte az alsó bordáimat. Még jobban felém nyomult, a térde egészen hozzám szorult.

Levegőért kaptam.

Daemon mozdulatlanra dermedt. Egyikünk se mozdult, csak a falióra ketyegett.

Zavaromban összerándultam. Daemon felemelte a fejét, álmosan, zavartan pislogott rám, két szeme mint két folyékony fűvel teli tó. Pillanatokon belül feltisztult a tekintete, és újra keménnyé, élessé vált.

– Jó reggelt! – nyögtem ki sípolva.

A karjaira támaszkodva felemelkedett rólam, de a pillantását nem szakította el az enyémtől. Mélyet lélegzett, nem vettem észre, mikor fújta ki. Valami kimondatlan és nehéz cikázott át közöttünk. Daemon szeme összeszűkül. Az a fura érzésem támadt, hogy felméri a helyzetet, és engem talál hibásnak álombeli – mégis nagyon-nagyon szép – kedveskedéséért.

Mintha az én hibám volna.

Aztán egyetlen szó nélkül, egyszerűen eltűnt fölültem. Kinyílt és bevágódott az ajtó, de belőle nem láttam semmit.

Csak hevertem ott zakatoló szívvel, és a plafont néztem. Az arcom égett, az egész testem iszonyú forrón lüktetett. Fogalmam sem volt, mennyi idő telt el, amíg újra kinyílt az ajtó, rendes, földi sebességgel.

A tágra nyílt szemű Dee dugta be a fejét.

– Ti ketten most...

Tréfás, annyi minden történt az elmúlt huszonnégy órában, és ő éppen erre kíváncsi.

– Nem – feleltem. Alig ismertem rá a saját hangomra. Megköszörültem a torkomat. – Úgy értem, együtt aludtunk, de nem *voltunk* együtt.

Megfordultam, és a párnába temettem az arcomat. Daemon-illata volt: friss és meleg. Mint az őszi leveleké. Felnyögtem.

Ha bárki azt mondja nekem, hogy egyik szombat délután majd egy szobában találom magam fél tucat földönkívülivel, azt válaszolom, hogy álljon le a szerrel. És mégis ott ültem a Black ház egyik foteljében, magam alá húzott lábakkal, ám készen rá, hogy ha kell, kirohanjak.

Daemon a fotel karfájára telepedett, a keze karba fonva a mellkasán – ahol én ébredtem. Összeszorult a torkom. Nem beszéltünk – egy szót sem –, és ez nekem jó volt így. Mindenki jól láthatta Daemon választott helyét. Dee különös módon elégedettnek tűnt, ám Ash és Andrew arcán mély, engesztelhetetlen düh tükröződött. A tény viszont, hogy ott voltam, minden okot elfedett, amiért Daemon örökutyát játszhatott.

Mr. Garrison azonnal a közepébe vágott.

– Mit keres itt Katy?

– Úgy fénylik, mint egy rohadt diszkógömb – tódította Ash vádlón. – Talán még Virginiából is látnám.

Valamiképpen sikerült úgy hangsúlyoznia ezt a kijelentést, mintha fény helyett furunkulusok borítanának. Nyílt rosszallással meredtem rá.

– Velem volt, amikor az arumok rám támadtak – felelte Daemon nyugodtan. – Ezt pontosan tudod. A dolgok... kirobbantak. Semmiképpen nem rejthettem volna el a történeteket.

Mr. Garrison átfuttatta az ujjait barna haján.

– Daemon, tőled arra számítottam, hogy több eszed lesz. Hogy óvatosabban viselkedsz.

– És mégis, pontosan mi a francot kellett volna csinálnom? Kiütni Katyt, mielőtt az arumok támadtak?

Ash felvonta a szemöldökét, a szeme villanása elárulta, hogy szerintem ez nem is lett volna rossz ötlet.

– Katy az iskolakezdés óta tud rólunk – folytatta Daemon. – És elhihetitek, ha én mondom, hogy megtettem mindent, amit csak lehet, hogy ezt megakadályozzam.

Az egyik Thompson fiú hangosan levegő után kapott.

– Mindvégig tudta? Daemon, hogy hagyhattad? Mindannyiunk élete holmi ember kezében volt végig?

Dee a szemét forgatta.

– Nyilvánvaló, hogy nem szólt senkinek, Andrew. Nyugi!

– Nyugi? – Andrew arcára ugyanolyan fintor telepedett, mint Ashére. És most már meg is tudtam különböztetni a fiúkat: Andrew bal fülében egy kis karikát viselt, a csendesebb Adam nem hordott ékszert. – Ez a hülye kis...

– Óvatosan, mit mondasz! – szakította félbe Daemon halk, de határozott hangon. – Mert amit nem tudsz és nem érthetsz, azért kaphatsz egy villámot az arcodba.

Kimeredt a szemem, de a szobában mindenki másnak is. Ash nagyot nyelt, és elfordította a fejét, hagyta, hogy szőke tincsei betakarják az arcát.

– Daemon? – Mr. Garrison előrelépett. – A saját fajtád fenyegeted meg miatta? Ezt nem vártam tőled.

– Nem arról van szó – húzta fel a vállát Daemon.

Mély lélegzetet vettem.

– Nem fogok senkinek sem szólni rólatok. Tudom, mit jelenterek rátok és rám nézve, ha megtenném. Nincs okotok az aggodalomra.

– És ki vagy te, hogy csak így megbízzunk benned? – Matthew összeszűkülte szemmel méregetett. – Ne érts félre, biztos vagyok benne ne, hogy remek lány vagy, okos, meg egyáltalán, érted a dolgok lényegét, de számunkra ez élet és halál kérdése. A szabadságunkért. Nem engedhetjük meg magunknak, hogy megbízzunk egy emberben.

– Tegnap este megmentette az életemet – jelentette ki Daemon Andrew felnevetett.

– Jaj, menj már! Az az arum biztosan fejbe rúgott. Kizárt, hogy egy ember bármelyikünk életét is meg tudja menteni.

– Mi van veletek? – csattantam fel, nem bírtam megállni. – Úgy viselkedtek, mintha bármiféle cselekvésre alkalmatlanok lennének. Oké, ti mindenfélét tudtok lenni, de attól még mi sem vagyunk egysejtűek!

Adam fojtottan felnevetett. Daemon felállt, minden tekintet rászegeződött.

– Márpedig megmentett – közölte. – Három arum támadt rám, annak a fivére, akit korábban öltem meg. Egyet elpusztítottam, de a másik kettő túl sok volt. Legyűrtek, már kezdték volna elszívni az erőmet. Végem volt.

– Daemon – szólalt meg a holtsápadt Dee –, erről eddig egy szót sem szóltál...

Mr. Garrison még mindig kételkedett.

– Nem látom be, hogyan segíthetett. Ember. Az arumok pedig erősek, erkölcstelenek és gonoszak. Hogyan állhatott volna ki velük szemben egyetlen lány?

– Odaadtam neki az obszidiánkést, és megmondtam, hogy meneküljön.

– Odaadtad a kést, amikor használhattad volna? – kérdezte Ash mélységes döbbenettel. – De miért? Hiszen még csak nem is kedveled.

– Meglehet, de akkor sem hagyhattam, hogy meghaljon, csak mert nem kedvelem.

Összerezzenem. Francba! Égő fájdalom gyúlt a mellkasomban, mint a szénparázs, hiába nem érdekelt a dolog.

– De megsérülhettél volna – tiltakozott Ash félelemtől fátyolosan. – Megölhettek volna, mert átadtad neki a legerősebb védelmedet!

Daemon sóhajtott, és visszaült a fotel karfájára.

– Nekem volt más módom, hogy védekezzek, neki nem. Mégsem menekült el, ahogy kértem, hanem visszatért, és kivégezte az arumot, aki addigra majdnem végzett velem.

A biosztanárom szemében vonakodó büszkeség csillant.

– Ez... csodálatra méltó.

A plafonra pillantottam. Kezdett sajogni a fejem.

– Ez pizszokul több, mint csodálatra méltó! – vágott közbe Dee, engem nézve.
– Nem kellett volna ezt tennie. És nem lehet egyszerűen csak csodálatra méltónak kezelni.

– Nagy bátorság volt – mondta Adam halkán, és nem emelte fel a tekintetét a rongyszőnyegről. – Olyan dolog, amit mi tettünk volna.

– Ettől még a tény nem változik, hogy tud rólunk. – Andrew mérges pillantást vetett az ikerpárjára. – És tilos elmondani az embereknek.

– Nem mondtuk el – szólt közbe a fészkelődő Dee. – Egyszerűen megtörtént.

– Persze, ahogy legutóbb is megtörtént. – Andrew gúnyosan grimaszolt, és Mr. Garrisonhoz fordult. – Ez hihetetlen!

Matthew a fejét rázta.

– A szeptemberi hosszú hétvége után azt mondtad, történt ugyan valami, de elrendezted.

– És mi történt? – tudakolta Ash, nyilvánvalóan most hallott először az esetről. – Arra gondolsz, amikor először kapott fényt?

A jelek szerint csak egy szentjánosbogár voltam.

– Mi történt? – ismételte Adam kíváncsian.

– Kigyalogoltam egy teherautó elé – válaszoltam, és felkészültem az elkerülhetetlen „ostoba” pillantásokra. Meg is kaptam.

Ash levestányérnyira kerekedett kék szemekkel bámult Daemonre.

– Megállítotad a teherautót?

Daemon csak bólintott. Ash arcára kiült a zavar, miközben félrenézett.

– Hát, ezt valóban nem lehetett félremagyarázni. Azóta tudja? Úgy gondoltam, nem ez a legmegfelelőbb idő, hogy felemlégessem korábbi gyanúimat.

– Nem akadt ki – sietett tisztázni Dee. – Meghallgatott minket, és megértette, miért fontos mindez. És ennyi. Tegnap estig az egész elő sem került.

– De hazudtatok nekem. Mindketten. – Mr. Garrison nekidőlt a falnak a tévé és a túlpakolt könyvespolc között. – Ezek után hogy bízzak bennetek? – kérdezte.

A sajtó tompa, szűrő fájdalommal erősödött a szemem mögött.

– Nézzétek, fel tudom mérni a kockázatot. Jobban, mint itt bármelyikötök – közölte Daemon, és a mellkasát dörzsölgette, ott, ahol az arum belenyomult árnyékkarjával. – De ami történt, megtörtént, tovább kell lépnünk.

– Úgy érted, felhívni a védelmiseket? – kérdezte Andrew. – Biztosra veszem, hogy ők tudnák, mi a teendő vele.

– Azt szeretném én látni, Andrew. De tényleg. Mert még a tegnap este után is, még úgy is, hogy egyelőre nem vagyok teljes erőmnél, szét tudom rúgni a segged.

Mr. Garrison megköszöri a torkát.

– Daemon, fenyegetőzésre nincs szükség.

– Nincs? – nézett vissza rá Daemon. Nehéz csend ereszkedett a szobára. Úgy véltem, Adam mellettünk áll, de abban biztos voltam, hogy Andrew és Ash nem. Amikor Matthew végül megszólalt, nehezen vettem rá magam, hogy a szemébe nézzek.

– Lehet, hogy ez nem bölcs dolog – kezdte –, főleg azt tudva nem, ami azelőtt történt, de nem adlak ki. Nem, amíg nem adsz rá okot. És talán nem is fogsz adni. Nem tudhatom. Az emberek olyan... változékonyak. Az, hogy mi kik vagyunk, mire vagyunk képesek, olyan titok, amit bármi áron meg kell őrizni. Úgy vélem, ezt megértetted. – Szünetet tartott, megköszöri a torkát. – Te biztonságban vagy, mi viszont nem.

Andrew és Ash nagyon nem tűnt boldognak a tanár döntése miatt, de nem erőltették a dolgot. Csak összenéztek, aztán ők is azzal kezdtek el foglalkozni, mi legyen a teendő az utolsó arummal.

– Nem fog várni. Nem a türelmükről híresek – huppant le Mr. Garrison a kanapéra. – Felvehetnem a kapcsolatot a többi luxennel, de nem biztos, hogy okos volna. Mi még csak-csak megbízunk Katyben, de ők biztosan nem tennék.

– És az a gond is itt van, hogy úgy ragyog, mint egy ezerwattos égő – tette hozzá Ash. – Még az se kell, hogy bármit szóljunk, amint megjelenik a városban, mind tudni fogják, hogy valami nagy balhé volt megint.

Homlokráncolva néztem rá.

– Hát, nem tudom, mit tehetnék ezzel.

– Valami ötlet? – kérdezte Daemon. – Mert minél előbb tűnik el róla a jel, annál jobb lesz ez az egész helyzet.

Hát persze, lefogadtam volna, hogy alig várja a gyermekfelügyeletemet, megint.

– Kit érdekel? – Andrew a szemét forgatta. – Itt az arum dolgával kell foglalkoznunk. Meg fogja látni, akárhová dugjuk is el Katyt. Mindannyian, most is, itt is, veszélyben vagyunk. Nem várhatunk. Meg kell találnunk az utolsó arumot.

Dee a fejét rázta.

– Ha le tudjuk venni Katyról a nyomot, időt nyerünk, hogy megtaláljuk. Ez kell, hogy a legfontosabb legyen.

– Szerintem vigyük ki valahova a semmi közepére, és hagyjuk ott – morogta Andrew.

– Köszönöm – feleltem a halántékomat masszírozva. – Igazán segítőkész vagy.

– Hé, csak adtam egy ötletet – mosolygott rám.

– Kuss legyen, Andrew! – szólt rá Daemon. A fiú csak grimaszolt.

– Amint levesszük róla a nyomot, biztonságban lesz – erősködött Dee elgondolkodó arccal, és a füle mögé tűrte a haját. – Az arumok nem foglalkoznak emberekkel. Sarah csak... rossz időben volt, rossz helyen.

Új vitába kezdtek arról, mi a fontosabb: elzárni engem valahová, aminek nem lett volna sok értelme, hiszen a fény mindenben átvilágít, vagy kitalálni, miként

lehet elhalványítani a nyomot anélkül, hogy kivégeznének. Komolyan úgy hiszem, Andrew szerint ez is járható út lett volna. Seggfej.

– Van egy ötletem – szólalt meg Adam. Mind ránéztünk. – A fény Katy körül az erőnk mellékterméke, igaz? A mi erőnk pedig koncentrált energia. Minél többet használunk fel, annál inkább kimerülünk.

Mr. Garrison szeme felcsillant.

– Azt hiszem, értem – állapította meg.

– Én nem – mormoltam.

– Az erőnk annál jobban gyengül, minél jobban használjuk, minél több energiát adunk ki magunkból – magyarázta Adam, és Daemonhöz fordult. – A nyomokkal is ez lehet a helyzet, hiszen az is csak maradék energia, amit másan hagytunk. Ha elérjük, hogy kiadja a saját energiáinak egy részét, a körülötte lévő megfakulhat. Talán nem teljesen, de ahhoz eléggé, hogy ne hozza az összes arumot a teljes Földről a nyakunkra.

Ennek még mindig nem láttam sok értelmét, de Mr. Garrison rábólintott.

– Működhet.

Daemon kétkedő arccal ismét megdörzsölte a mellkasát.

– És hogyan érjük el, hogy kiadja a saját erejét?

Andrew rám vigyorgott a szoba másik végéből.

– Vigyük ki egy mezőre, és kergessük körbe a kocsijainkkal. Jó viccnek tűnik.

– Ó, ba...

Daemon nevetése szakított félbe.

– Nem tartom jó ötletnek. Vicces, de nem jó. Az emberek törékenyek.

– Majd mindjárt jól seggbe rúglak a törékeny lábammal – vágtam rá dühösen. A szívem vadul vert, egyiküket sem találtam viccesnek. Lelőktem Daemont a fotel karfájáról, és felálltam.

– Megyek, iszom valamit. Majd szóljatok, ha olyasmit taláztatok ki, ami lehetőleg nem pusztít el menet közben.

Kisiettem, bent folytatódott a vita. Egyáltalán nem voltam szomjas, csak ki kellett szabadulnom onnan, el tőlük. Az idegszálaim szanaszét rojtosodtak.

Beletúrtam a hajamba. A konyhában áldott csend fogadott, enyhítette a fejem lüktetését. Összeszorítottam a szememet, amíg apró fénypontok nem jelentek meg előttem.

– Sejtettem, hogy itt fogsz elbújni.

Riadt kis kiáltást hallattam Ash halk mondatára.

– Bocsánat – mondta, és nekidőlt a pultnak. – Nem akartalak megijeszteni.

– Rendben – feleltem, bár nem tudtam, elhiggyem-e. Így, közelről Ash annak a fajta szépségnek bizonyult, aminek láttán azt kívántam, bárcsak tíz kilót ledobhatnék, és beszabadulhatnék a legközelebbi kozmetikai osztályra. Ezzel ő is tisztában volt, az álla tartásából sugárzó önbizalom elárulta.

– Sok lehet neked ez most, hogy megtudtál mindent, meg szembenézni azzal, amit tegnap tettél.

Óvatos pillantással méregettem. Bár most éppen nem akarta leszedni a fejemet, azért nem lazítottam.

– Egészen más ez – válaszoltam röviden. Ash telt ajkára halvány mosoly ült ki.

– Hogy is van annak a sorozatnak a főcíme? Az igazság odaát van.

– *X-akták* – feleltem. – Amióta ennyit tudok, a *Harmadik típusú találkozások*at nézném. Még az a leginkább valósághű az idegenes filmek közül.

Újabb apró mosoly. Ash felpillantott, a szemembe nézett.

– Nem fogok úgy tenni, mintha valaha is a legjobb barátnőm lennél, vagy akár csak hogy bízom benned. Nem bízom. Spagettit borítottál a fejemre. – Erre összerezcentem, de ő folytatta: – És igen, lehet, hogy ribanc módon viselkedtem, de te nem érted. Ők minden, amim van. És bármit megteszek, hogy biztonságban tudjam őket.

– Soha nem tennék olyasmit, ami veszélybe sodorná őket.

Ash közelebb lépett. Legyűrtem az ösztöneim parancsát, hogy hátráljak, megvettem a lábamat.

– Már tettél is. Hányszor kellett Daemonnek miattad közbeavatkozni, kockáztatva, hogy feltárja, kik vagyunk, mire vagyunk képesek? A pusztá ittléted veszélyt jelent mindannyiunkra.

Fellobbant bennem a düh.

– Nem csinállok semmit. Tegnap este pedig...

– Tegnap este megmentetted Daemon életét, jó pont neked. – A füle mögé simította szögegyenes haját. – Persze erre nem lett volna semmi szükség, ha nem vezetted egyenesen hozzá az arumokat. És akármit is hiszel róla meg magadról, tévedsz. Ó, az aprószentek szerelmére már!

– Nem hiszek semmit.

– Kedveled őt, nem?

Magabiztos mosollyal felkaptam egy üveg vizet.

– Nem igazán.

– Ő kedvel téged – billentette oldalra a fejét Ash. A szívem bután megugrott a bordáim mögött.

– Nem kedvel. Te magad mondtad.

– Tévedtem. – Összefonta karcsú karját, úgy vizsgálgatott. – Kíváncsi rád. Te más vagy. Új. Fényes. A fiúk, még a mi fajtánk is, kedvelik a csillogó új játékokat.

Hosszan kortyoltam a vízből.

– Hát, ezzel a játékkal neki nincs kedve játszani – feleltem aztán. Legalábbis, amikor ébren van. – Az arumok pedig igazán...

– Az arumok a végén megölik – szakított félbe Ash, de a hangja meg sem rezzent, ugyanolyan sima maradt, érzelemmentes. – Miattad, kicsi ember. Azért fogja megöletni magát, hogy téged megvédjen

HUSZONHATODIK FEJEZET

– DRÁGÁM, BIZTOS, HOGY JÓL VAGY? – Anyu aggodalmas arccal hajolt a kanapé fölé. Egész nap ezt csinálta, amióta csak felébredtem. – Nincs szükséged valamire? Tyúklevesre? Gyógypuszira?

Elnevettem magam.

– Anyu, minden rendben.

– Biztos? – tudakolta, és megigazította a vállamon a takarót. – Történt valami a bálon?

– Nem, semmi. – Ha leszámítom azt az ezer üzenetet, amit Simon azóta küldött, hogy bocsánatot kérjen a viselkedéséért, meg a gyilkos idegenek támadását. Nix. Az égvilágon semmi. – Jól vagyok.

Elfáradtam, miután a szombatot egy veszekedő idegenekkel teli házban töltöttem. Ketten nem bíztak bennem, egy azt hitte, én hozom majd Daemonre a halált. Adam látszólag nem utált ugyan, de azért nem is volt túl barátságos. Mielőtt megérkezett volna a telefonon rendelt pizzájuk, leléptem. Ashnek igaza volt. Ők egy család. Mind, együtt, és nekem nincs köztük helyem.

Amikor anyu elindult munkába, bekucorodtam a kanapéra, és belekezdttem egy filmbe a Syfy csatornán, de a földönkívüliek inváziójáról szólt. Az idegenek nem fénylények voltak, hanem hatalmas, emberevő bogarak.

Átkapcsoltam.

Kint szakadt az eső, alig lehetett bármit is hallani az esőcseppek kopogásától. Tudtam, hogy Daemon a közelben van, főleg, amíg ki nem találják, hogyan adjak le annyi energiát, amitől elhalványul a nyom. Minden javaslat a szabadba szólított, extrém testi megterhelésre, amire viszont ma biztosan nem kerül sor.

Az eső mormolása elringatott. Egy idő után nehezemre esett nyitva tartani a szememet. Amikor már éppen elszundítottam volna, kopogás riasztott fel.

Ledobtam a takarót, és az ajtóhoz csoszogtam. Mivel nem hittem, hogy egy árum kopogna, kinyitottam. Daemon állt a küszöbön, csaknem szárazon, bár mögötte szinte egybefüggően zuhogott. Hosszú ujjú pólójának vállán néhány sötétebb pötty éktelenkedett csak. Lefogadtam volna, hogy a szupersebességét használta. Kinek kell esernyő? És miért visel Daemon futónadrágot?

– Mi van?

– Be se hívsz?

Összepréstem az ajkamat, és félreálltam, hogy beléphessen. Elment mellettem, a szobákat vizsgálgatta.

– Mit keresel?

– Édesanyád nincs itthon, igaz?

– Láttad kint a kocsiját? – csuktam be az ajtót.

Daemon összehúzta a szemét.

– Dolgoznunk kell a nyom elhalványításán – közölte.

– Szakad az eső. – Elléptem mellette, felkaptam a távirányítót, hogy kikapcsoljam a tévét, de megelőzött, a doboz elsötétült, mielőtt megnyomtam volna a gombot. – Felvágós.

– Mondtak már rosszabbat is rám – vonta össze a szemöldökét, aztán nevetett.

– Mi ez rajtad?

Végignéztem magamon, és elvörösödtem. Csak egy dolog nem volt rajtam: melltartó. Jó ég, hogy felejtettem el?

– Fogd be!

– De mik ezek? – vigyorgott. – Keebler manók?

– Nem! Ezek a télapó manói, és szeretem ezt a pizsamát. Aputól kaptam.

Erre elhalványult a vigyora.

– Azért viseled, mert rá emlékeztet?

Bólintottam. Nem felelt, csak zsebre dugta a kezét.

– A mi hitünk szerint, ha valamelyikünk meghal, a lényege adja az univerzum egyik csillagának a fényét. Lehet, hogy hülyeség ilyesmiben hinni, de ha felnézek az égre, szeretem azt gondolni, hogy a csillagok ott a mi szüléink. Egy pedig Dawson.

– Egyáltalán nem hülyeség. – Egy pillanatra megálltam, mert ez a hiedelem, meglepő módon, megérintette a szívemet. Talán nem ugyanazt gondoljuk mi is,

amikor azt mondjuk, a szeretteink a mennyből néznek le ránk? – Még az is lehet, hogy az egyik az én apám.

Összeakadt a pillantásunk, aztán Daemon elfordult.

– Hát, mindenesetre szexik a manók.

És ezzel a komoly, mély pillanatot azonnal semmivé tette.

– Kitaláltak valamit, amivel el lehet halványítani a nyomot?

– Nem igazán.

– Akkor az a terv, hogy tornázni fogok, igaz?

– Igen, ez az egyik módja.

Idegesen lehuppantam a kanapéra.

– Mindenesetre ma nem fogunk sokra jutni.

– Gondod van talán az esővel?

– Ha október végén járunk, az eső pedig hideg, akkor igen. – Felszedtem a plédet, és az ölembe terítettem. – Én ma nem megyek futni.

Daemon sóhajtott.

– Nem várhatunk, Katy. Baruck még mindig errefelé lapul, és minél tovább várunk, annál veszélyesebb lesz a helyzet.

Tudtam, hogy igaza van, mégis, kint szaladgálni a jéghideg esőben?

– Mi van Simonnal? Beszéltél róla a többieknek?

– Andrew figyel. Tegnap meccse volt, a nyom nagyrészt kifakult rajta. Már alig látszik. Ez egyébként bizonyítja, hogy az elmélet működőképes.

Lopva rápillantottam. A sztoikus arckifejezés helyett most a tegnapi reggelit láttam; ugyanazt a pillantást, mint mielőtt rájött volna, hogy velem van az ágyban. Átmelegített. Ostoba, ostoba hormonok.

Daemon a háta mögé nyúlt, és előhúzta az obszidián pengét.

– Ez a másik ok, hogy átjöttem.

A vulkáni üveg selymes fénnel csillogott, amikor letette a kisasztalra. Most nem ragyogott benne az a márványos, vörös fény, mint az árum közelében.

– Azt akarom, hogy ez legyen nálad, biztos, ami biztos. Rakd bele a hátizsákodba, kézitáskádba, akármilyen van éppen nálad.

Egy pillanatig csak bámultam a kést.

– Ez most komoly?

Daemon nem nézett rám.

– Igen, még ha elhalványítjuk a nyomot, akkor is maradjon nálad, amíg el nem intézzük Baruckot.

– De neked nincs rá nagyobb szükséged? Dee-nek?

– Miattunk ne aggódj!

Az ilyesmit könnyebb mondani, mint megtenni. Az obszidiánra néztem, és azon gondolkoztam, hogyan fogom én ezt eldugni a táskámban.

– Úgy gondolod, hogy Baruck még itt van?

– Igen, errefelé – jelentette ki. – A béta-kvarc elfedi a kisugárzásunkat, de attól még tudja, hogy itt vagyunk. Hogy én itt vagyok.

– Szerinted utánad jön? – Valami oknál fogva a gyomrom összeszorult erre a gondolatra.

– Két testvérét megöltem, és lehetővé tettem a számodra, hogy elpusztítsd a harmadikat – felelte, teljes nyugalommal tudomásul véve, hogy egy őrvongó idegen akar végezni vele. Tökös volt, ezt bírtam benne. – Az arumok bosszúálló lények, cica. Nem áll le, amíg el nem kap engem. És téged fog erre felhasználni, főleg, mert visszajöttél értem. Már éppen elég régóta élnek a Földön, hogy megértsék, mit jelenthet ez. Hogy te lehetsz a gyenge pontom.

– Nem vagyok gyenge pont. Tudok vigyázni magamra.

Daemon nem felelt, de a pillantása a lelkem mélyéig hatolt. Az önbizalmam morzsákká mállott. Igenis, a gyenge pontja voltam, és talán Dee is így gondolta. A többiek egészen biztosan.

Viszont megöltem egy arumot... aki háttal állt nekem. Nem mintha nindzsa módjára lopakodtam volna.

– Na, jó, elég a beszédből, dolgunk van – pillantott körbe. – Nem tudom, mit csinálhatunk itt, ami változtat bármin. Talán szökdelést?

Melltartó nélkül eszem ágában sem volt nekiállni szökdelni. Nem foglalkoztam Daemonnel, inkább kinyitottam a laptopot, hogy megnézzem, érkezett-e válasz a legújabb bejegyzéseimre. Videóra vettem egy „Katy postája”-részt, miután előző nap hazaértem, mert szükségem volt a könyvek adta nyugalomra, és arra, hogy a blog emlékeztessen, milyen hétköznapiak lenni. Elég rövidre sikerült, mert mindössze két könyvem volt. És szarul néztem ki. Mi ütött belém, hogy lófarakba kötöttem a hajamat?

– Mit nézel? – érdeklődött Daemon.

– Semmit. – Lecsuktam volna a laptopot, de a teteje nem engedett. – Hagyd már abba a gépem szekálását! El fogod törni.

Jókedvűen felvonta a szemöldökét, és leült mellém. Még mindig nem tudtam lecsukni a monitort, és most már az egér sem engedelmeskedett, hogy legalább a weboldalt bezárhattam volna.

Daemon előrehajolt, félrebillentette a fejét.

– Ez te vagy?

– Kinek néz ki? – sziszegtem rá.

Lassan elmosolyodott.

– Videóra veszed magad?

Mélyet lélegeztem.

– Úgy hangzik a te szádból, mintha élő perverz műsort adnék, vagy mi.

Daemon fura torokhangot hallatott.

– Miért, azt csinálod?

– Ez hülye kérdés volt. Most már bezárhatom?

– Meg akarom nézni.

– Nem! – Megrémisztett a gondolat, hogy végignézi, amint a múlt héten vásárolt könyvek felett nyomom a szakszöveget. Tuti nem értené.

Daemon csak egy oldalpillantással felelt. Gyanakodva fordultam vissza a képernyő felé. A kis nyilacska megmozdult, és a lejátszás gombra kattintott.

– Utállak téged is, meg minden rémes idegen képességedet – morogtam. Pár pillanat múlva elindult a videó, és ott díszlegetem teljes könyvkukac dicsőségemben, egymás után mutogatva a borítókat a gyenge kis webkamerámnak. Felvillant néhány könyvjelző, és még egy remek diétás kóla termék megjelenítést is beledolgoztam. Hála az égnek, legalább ezen a felvételen nem énekeltem.

Karba tett kézzel ültem ott, és csak vártam a bunkó megjegyzések elkerülhetetlen áradatát. Még soha nem utáltam Daemont annyira, mint abban a percben. Az igazi életemben a kutya sem figyelt a blogomra, a könyves szenvedélyemet virtuális társakkal osztottam meg. Nem Daemonnel. Megőrijtett a tudat, hogy éppen ő nézi.

Véget ért a bejátszás.

– Még a képen is ragyogsz – állapította meg halkán. Összeszorított szájjal bólíntottam, és vártam tovább.

– Tényleg van érzéked a könyvekhez – folytatta. Amikor erre sem feleltem, lecsukta a laptopot anélkül, hogy hozzáért volna. – Aranyos volt.

Odakaptam a fejemet.

– Aranyos?

– Aha, aranyos. Az izgalmad – vont vállat. – Aranyos volt.

Az állam a szőnyegig esett. Daemon felállt.

– De akármilyen aranyos is vagy lófaroakra fogott hajjal, az nem segít, hogy elhalványítsuk a nyomot rajtad – állapította meg, és nyújtózott. A pólója persze felcsúszott, odavonzva a tekintetemet. – Valahogy pedig muszáj – fejezte be.

Még mindig teljesen megdermesztett a tény, hogy nem üzött gúnyt belőlem. Szóhoz sem jutottam a megdöbbenéstől, a soktól. Ez megért néhány piros pontot.

– Minél hamarabb megoldjuk, annál kevesebb időt kell eltöltenünk együtt.

Piros pontok törölve.

– Figyelj, ha annyira utálsz a gondolatot, hogy velem legyél, miért nem más csinálja ezt? Nekem is jobban bejönne valaki más, akár Ash is.

– Nem az ő problémájuk vagy – felelte. Összeakadt a pillantásunk. – Hanem az enyém.

Nyersen felnevettem.

– Nem vagyok a te problémád.

– Dehogynem – legyintett rá lazán. – Ha sikerült volna meggyőződnöm Dee-t, hogy ne kerüljön ennyire közel hozzád, ez mind nem történt volna meg.

Erre csak fintorogni tudtam.

– Hát, nem tudom, mit mondhatnék. Itt bent nem sok mindent csinálhatunk, ami számít is, szóval akár el is könyvelhetjük, hogy a mai nap elveszett, és nem kell többet egy levegőt szívnod velem.

Fensőbbes pillantást vetett rám.

– Jaj, tényleg, milyen hülye vagyok! Neked nincs szükséged oxigénre. Én kérek elnézést. – Felpattantam, már nagyon szerettem volna az ajtón kívül tudni Daemonról. – Nem tudnál visszajönni, ha elállt az eső?

– Nem – felelte, és karba font kézzel a falnak dőlt. – Le akarom zárni ezt az ügyet. Nem olyan vicces dolog ám miattad meg az árum miatt idegeskedni, cica! Most kell csinálnunk valamit, és van is pár lehetőségünk.

Ökölbe szorult a kezem.

– Például?

– Hát, úgy egyórányi szökdelés megtenné – válaszolta, és lejjebb siklott a tekintete. Fény rebbent a szemében. – Lehet, hogy előbb jobb lenne átöltöznöd.

Rám tört a késztetés, hogy eltakarjam magam, de ellenálltam. Nem fogok megalázkodni előtte.

– Szó sem lehet róla, hogy egy óráig ugrándozzak.

– Akkor körbeszaladgálhatnál a házban, fel az emeletre, meg vissza. – Elhallgatott, öntelt mosolya veszedelmessé húzódott, amikor ismét a szemembe nézett. – Aztán még mindig lefekhetünk. Úgy tudom, az is egy csomó energiát emészt fel.

Eltátottam a számát. Egy részem szeretett volna Daemon képébe nevetni, egy másik azonnal megsértődött a nevetséges ajánlaton, egy harmadik részemnek viszont tetszett az ötlet – ami annyira de annyira helytelen volt, hogy az már nem is tréfás.

Daemon várt.

– Haver, arra egymillió évig is hiába várnál! – Előreléptem, vádlón felé böktém az ujjammal. – Még akkor se feküdnek le veled, ha te volnál az utolsó... várjunk csak, még azt se mondhatom, hogy utolsó ember a Földön.

– Cica... – mormolta halkan, a tekintetében egyértelmű figyelmeztetés. Nem törődtem vele.

– Még akkor sem, ha te volnál az utolsó *akárm*i, ami embernek néz ki ezen a bolygón! Felfogtad? Capiche??

Oldalra biccentette a fejét, homlokába hullottak a tincsei. Veszedelmesen mosolygott, de engem már nem lehetett megállítani.

– Még csak nem is talállak vonzónak! – *Hazugság Ding! Ding! Hazugság* – Kicsit sem! Te egy...

Egy szemvillanás alatt előttem termett, az arcát alig egy centi választotta el az enyémtől.

– Mi vagyok én?

– Egy felszínes... – Hátraleptem.

– És még? – Követte a lépésemet.

– Egy arrogáns, parancsolgató... – folytattam. Hiába hátráltam előle, még mindig a személyes teremben volt, és még annál is közelebb –... seggfej, az vagy!

– Jaj, cica, ennél biztosan tudsz te jobbat is – válaszolta halkán, közben apró lépésenként terelgetett hátrafelé. Alig hallottam a szavait az eső és a saját szívem dübörgésétől. – Mert azt nagyon kétlem, hogy nem találsz vonzónak.

Kipréseltem magamból valami nevetésfélét.

– Pedig kicsit sem.

Daemon még egyet előrelépett, a hátam a falnak szorult.

– Hazudsz – jelentette ki.

– Túl magabiztos vagy – kaptam levegő után, de csak az *Ő* illatát szívtam magamba, amitől különös érzések támadtak a hasamban. – Tudod, ez az, amiről beszéltem, az arroganciád. Nem vonzó.

Daemon a falnak támasztotta két tenyerét a halántékom mellett, és hozzám hajolt. Nem menekülhettem, az egyik oldalon egy állólámpa akadályozott, a másikon a tévé. Amikor Daemon megszólalt, az ajkamon éreztem a leheletét.

– Akárhányszor hazudsz, elpirulsz.

– Ne., hem. – Volt már ennél ékesszólóbb megnyilvánulásom is, de akkor ennyit bírtam kinyögni.

Daemon a csípőm mellé engedte a kezét.

– Lefogadom, hogy igenis gondolsz rám. Nagyjából állandóan.

– Hülye pöcs. – Kifulladásig igyekeztem belepréselődni a falba.

– Valószínűleg rólam is álmodsz. – A tekintete a számra siklott. Az ajkam akaratlanul elnyílt. – Biztosra veszem, hogy százszor is leírtad már a nevemet a naplódba, és kis szívecsskéket rajzoltál köré.

Most igazán felnevettem.

– Álmodsz, Daemon. Te volnál az utolsó, aki...

Akkor megcsókolt.

Nem volt benne semmi tétovázás, az ajka az enyémre tapadt, és én elfelejtettem lélegezni. Daemon megremegett, furcsa torokhangot hallatott, félig nyögést, félig mordulást. A pánik és a gyönyör apró borzongásokban futott végig rajtam, engedtem a követelőző csóknak. Már nem gondolkoztam, eltoltam magam a faltól, hogy megszüntessem azt az apró távolságot is köztünk, hozzásimultam, a hajába markoltam. Lágy volt és selymes; semmi más nem tűnt rajta ilyennek.

Eleven szikra lobbant bennem, a szívem csaknem szétszakadt, a testemben kavargó érzések hulláma örjítő volt. Rémisztő. Gyönyörűség.

A keze rátalált a csípőmre, és egyszerűen felemelt, mintha súlytalan lettem volna. A lábammal átkulcsoltam a derekát, miközben a jobb oldali állólámpát is megrúgtam. Eldőlt, de nem is foglalkoztam vele. A házban valahol pukkanva adta meg magát egy villanykörte, a tévé bekapcsolt, majd ki és vissza. A csókunk nem szakadt meg, mintha képtelenek lettünk volna betelni egymással. Magunkba szívtuk a másikat, belefulladtunk.

Hónapok óta őriztük ezt a parazsat, és istenemre, megérte a várakozást. De most már többet akartam.

Lenyúltam, és megrántottam a pólóját, csakhogy az a lábaim alá szorult. Addig fészkelődtem, amíg megint a talpamon álltam, akkor felrántottam az anyagot. Csak annyi időre váltunk el, amíg áthúzta a fején, és félredobta, aztán újra a tarkómra csúsztatta a kezét, és magához húzott.

Valami reccsent, elektromos kisülés zizzent át a szobán. Füstszagot éreztem. Nem érdekelt. Megint hátráltunk, Daemon keze egyre lejjebb siklott, az ujjai becsúsztak a felsőm alá, a bőrömet cirógatták. Felforrt a vérem; én is felfedezőútra indultam a kezemmel. Éreztem kemény hasizmai dombjait és völgyeit, éppen a megfelelő helyeken.

Aztán az én felsőm is a padlóra zuhant. A meztelen bőrünk összetapadt, éreztem bizsergető erejét. Végigfuttattam a mellkasán az ujjaimat, aztán lejjebb, a farmerja gombjáig. A térdhajlatom eltalálta a kanapé szélét, és elzuhantunk, karjaink, lábaink teljesen összegabalyodva. Felfedeztük egymást, az altestem az övéhez préselődött, együtt mozogtunk. Talán a nevét súgtam, és akkor átölelt, magához szorított. A keze a lábam közé csúszott, engem pedig elnyelt az érzések áradata.

– Gyönyörű – súgta duzzadt ajkaim közé, és már újra csókolt, olyan szenvedéllyel, amely nem hagyott helyet gondolatnak, csak érzésnek és vágynak. Ez volt minden. Újra körbefontam a lábammal, közelebb húztam magamhoz, apró nyögésekkel adtam tudtára, mit akarok.

Most már lassabban, gyengédebben csókoltuk egymást, mintha új, bensőséges módon ismerkednénk. Elkábított, alig kaptam levegőt, nem álltam még készen erre az egészre, de a testem sajogva kívánt többet a csókoknál és az érintéseknél, többet belőle. És tudtam, hogy Daemon is így érez, erős teste velem együtt remegett.

Könnyű volt elveszni az ölelésében, a kettőnk közt megnyíló kapcsolatban. A világ – az univerzum – megszűnt létezni.

És akkor Daemon mozdulatlanra dermedt, felemelte a fejét. Zihálva kapkodott levegő után. Lassan felnéztem: belső fényében fehéren izzott a pupillája.

Mély lélegzetet vett. Mintha egy örökkévalóság telt volna el, amíg tágra nyílt szemekkel lenézett rám, aztán összeszedte magát. A ragyogás kihunyott; összeharapta a száját, és az arcára kiült jól ismert maszkja. Csókmarta ajka gyűlölt, önelégült félmosolyára húzódott.

– Most már alig ragyogsz.

HUSZONHETEDIK FEJEZET

GYŰLÖLTEM DAEMON BLACKET – ha egyáltalán ez volt a neve – ezer nap sűrített energiájával gyűlöltem. *Most már alig ragyogsz.* Utána elment, felszedte a pólóját a földről, és kísétált a házból.

Az a tahó felrobbantotta a laptopomat.

Onnan jött a füst. Földönkívüli kisugárzása a jelek szerint végzetes hatással volt a villanykörtekre és a legtöbb elektronikus holmira. Most csak az iskolai számítógépeken tudom majd frissíteni a blogomat. Fúj. Miután felkecmeregtem a kanapéról, egy jó óráig nem is csináltam mást, csak cserélgettem az izzókat. Még szerencse, hogy a tévé nem sült ki.

Az agyam viszont igen. Mégis, mit gondoltam? Hogy mit *csinálok*? Nyilván attól a rengeteg veszekedéstől forrt így fel a hangulat, és a szenvedélyes akciónktól robbant fel a laptop. És ő sem maradt olyan érzéketlen, ahogy mutatta. Ezt senki sem tudná eljátszani.

A ragyogás kifakult körülöttem, halvány derengés maradt belőle, mindenki csodálkozására. Na, vajon, hogyan igyekezhetek megmagyarázni? Persze Daemon biztosan nem vár az eset elhíresztelésével.

Gyűlöltem.

Nemcsak azért, mert rám bizonyította a hazugságot, vagy mert most várhattam az új laptopra a születésnapomig, vagy hogy Dee igencsak gyanakodott a nyom kifakulására, de azért is, amilyen *érzéseket* ébresztett bennem – és hogy ezeket fennhangon *ki is mondatta velem*.

Ha még egyszer hátba bök azzal a rohadt tollával, hát egy árum elé vetem.

A Sziklák felől fújó éles széllel szemben meggörnyedve gyalogoltam a kocsim felé, amikor a telefonom vibrálni kezdett a hátizsákomban. Meg se kellett

nézni, hogy tudjam: Simon újabb üzenete. Az elmúlt héten újra és újra elküldte a bocsánatkéréseit. Az osztályban vagy

odakint nem mert hozzám szólni, hiszen Daemon fenyegetése még élénken élhetett az emlékezetében. Tőlem pedig, nem várhatott egyhamar megbocsátást. Lehet, hogy ittas volt, de az nem mentség arra, hogy erőszakos seggfej is legyen egyben, aki nem fogja fel a „nem” szó jelentését.

– Katy!

Összerezzenem, meghallva Dee hangját. A vállamra vettem a táskámat, megfordultam és vártam.

Dee, mint mindig, ma is csodásán nézett ki. Fekete, szűk szabású farmert viselt, könnyű anyagból varrt, magas nyakú felsővel. Fényes fekete haja és csillogó szeme igazán fantasztikussá tette megjelenését. Barátságos mosoly ült az ajkán, amely azonban gyorsan lehervadt, amikor a közelembbe ért.

– Hé, azt hittem, már meg se állsz – üdvözölt.

– Ne haragudj, nagyon elgondolkodtam. – Lassan újra nekiindultam, s közben a kocsimat kerestem a tekintetemmel. – Mi a helyzet?

Dee megköszöri a torkát.

– Szándékosan kerülsz engem, Katy?

Mindegyiküket kerültem. Nem volt egyszerű, hiszen a szomszédim, az osztálytársaim voltak, a közelben ültek az ebédlőben. Ráadásul hiányzott is Dee.

– Nem – böktem ki.

– De komolyan, szombat óta nem vagy igazán beszédes kedvedben közölte. – Hétfőn nem is ültél oda hozzánk ebédnél, mondván, hogy egy dolgozatra kell tanulnod; Tegnap nem is tudom, de nem hiszem, hogy két szónál többet szóltál hozzám...

Bűntudat kezdett mardosni.

– Csak... egy kis távolságra volt szükségem.

– Túl sok, igaz? Amik vagyunk. – Dee hangja gyerekesen elvékonyodott. – Félttem, hogy ez lesz. Szörnyetegek vagyunk.

– Nem vagytok szörnyetegek – vágtam rá őszintén. – Sokkal emberibbek vagytok, mint azt gondoljátok magatokról.

Úgy tűnt, ez a válasz megnyugtatja. Sebesen elém lépett.

– A fiúk még mindig keresik Baruckot.

Kikerültem, és kinyitottam a kocsim ajtaját. Az obszidián penge zörgött az ajtózsebben. Amikor a hátizsákomban cipeltem, folyton úgy éreztem, mintha egy diák kicsontozására készülnek, úgyhogy inkább a kocsiban hagytam.

– Az jó.

Dee bólintott.

– Folytatják a felderítést, szemmel tartanak minden gyanús jelei. Rajtad meg Simonon már alig látszik a nyom. – Elhallgatott. – Még mindig szeretném tudni, hogyan sikerült ilyen gyorsan – tette hozzá.

Felkavarodott a gyomrom.

– Hát... szóval, sok testmozgással.

Dee szemöldöke a homlokára szökött.

– Katy...

– De – szakítottam félbe sietve – ez nagyon jó, mármint, hogy a nyom elhalványult Simonról is, főleg, mivel neki fogalma sincs az egésztől, szóval örülök, annak ellenére, hogy egy rémes alak.

– Mellédumálsz – olvasta a fejemre Dee vigyorogva.

– Aha, igaz.

– Na, jó, mit csinálsz holnap? - kérdezte reménykedve. - Szombat lesz, és halloween. Arra gondoltam, hogy esetleg kivehetnénk egy csomó horrorfilmet.

A fejemet ráztam.

– Megígértem Lesának, hogy elmegyek hozzá cukorkát osztogatni. Zsúfolt környéken él, szóval...

Dee arcán megbántottság villant. Mi a fenét csinálok? A bunkó bátyja miatt bántom a barátomat? Nem, ez nem én vagyok.

– De ha akarod, utána átmehetek, és megnézhetjük a filmeket.

– Ha te is akarod – súgta.

Odahajoltam, és átöleltem a vállát.

– Hát persze hogy akarom. Csak intézkedj, hogy legyen rengeteg pattogatott kukorica és cukorka. Anélkül nem megy.

Dee viszonzta az ölelést.

– Ezt megígérhetem.

Mosolyogva elhúzódtam.

– Remek. Akkor holnap este találkozunk.

– Várj! – Elkapta a karomat: hidegnek éreztem az ujjait. – Mi történt közted és Daemon között?

Semmitmondó arckifejezést erőltettem magamra.

– Dee, semmi nem történt.

– Ennél több eszem van, Katy – nézett rám összeszűkülő szemmel. – Ahhoz, hogy egy délután alatt kifakítsd a nyomot, rengeteget kellett volna rohangálnod.

– Dee...

– És Daemon is mogorvább volt a szokásosnál. Valami történt kettőtök között. – Kisimította a haját az arcából, de a tincsek azonnal visszaugrottak. – Tudom, a múltkor is azt mondtad, hogy nem történt semmi, de...

– Komolyan, semmi sem történt. Esküszöm. – Bemásztam a kocsiba, mosolyt erőltettem az ajkamra. – Holnap este találkozunk!

Nem hitt nekem. Én sem hittem magamnak, de hát mit mondhattam volna? Azt, ami Daemon és köztem történt, nyilván nem a húgával osztom meg a legszívesebben.

Minden halloween alkalmával sajnáltam, hogy nem vagyok már gyerek, hogy beöltözhessek, és teleehessem magam édességgel. Most nem maradt más a számomra, mint hogy... teleegyem magam édességgel. Nem is olyan rossz.

Lesa nevetve figyelte, ahogy előszedtem egy újabb doboz gyümölcsös cukorkát.

– Most mi van? – könyököltem oldalba. – Szeretem ezeket.

– Meg a mini Hershey csokit is, meg a Kit Katet, a rágót, a fruttit...

– Bagoly mondja verébnek! – intettem a lépcsőn azőő lába mellett heverő csomagolópapír-kupac felé. – Te egy rettentő cukorevő szörny vagy.

Egy kisgyerek csoszogott fel a lépcsőn, úgyhogy abbahagytuk egymás ugratását. Úgy tűnt, a srácot a Kiss egyik tagjának öltöztették. Fura választás.

– Csokit vagy csalog! – rikkantotta a kisfiú. Lesa körbedicsérte, aztán egy maréknyi édességet nyomott a kezébe.

– Te egyáltalán nem a gyerekek miatt jöttél – jegyezte meg a barátnőm, amikor a srác visszaszaladt a szüleihez.

– Ezt miből gondolod? – kérdeztem, és bekaptam még egy karamellát.

– Szerinted cuki volt az a srác? – Lesa elhúzta előlem a tálat. Vállat vontam.

– Aha, azt hiszem. Úgy értem, a szaga olyan volt... nem is tudom. Gyerek.
Lesa felkacagott.

– Szeretted te a gyerekeket?

– Megrémitenek. – Közben egy múmia és egy vámpír ért oda hozzánk, s barátnőm addig gügyögött nekik, amíg el nem vonultak. – Főleg a kicsik – folytattam, és bosszúsan fedeztem fel, hogy nincs több gyümölcsös cukorka. – Gagyognak meg rikoltoznak, és nem értem, mit mondanak. De a kisöcséd nagyon édes.

– A kisöcsémet folyton tisztába kell tenni.

Most én nevettem fel.

– Hát, ez talán azért lehet, mert, mennyi is, egyéves?

– Akkor is gusztustalan. – Lesa csokit adott egy cowboynak, akinek nyílve sző állt ki a fejéből. Cukiság. – Na, szóval, mi van veled?

– Hogyhogy mi van velem? – Nindzsaként csaptam le egy csomag Smartiesre.
– Semmi.

– Ordít rólad. – A ház előtt túl sötét volt, hogy lássam a szemét, a környékük nem hitt a közvilágításban. – Pont olyan szorongó tizenéves lányként viselkedtél egész héten, amilyenekről olvasni szoktam.

– Nem igaz – válaszoltam szemforgatva. Lesa csak megbökött a térdével.

– Senkihez sem szóltál, de főleg Dee-hez nem. Ami azért fura, mert ti ketten olyan jó barátok voltatok.

– Még mindig azok vagyunk - sóhajtottam, elnézve az alkony hozta homályba. Az utca két oldalán szülő- és gyerekforma árnyak sétálgattak. – Nem haragszom rá, vagy ilyesmi. Ha tőled elmegyek, át is ugrom hozzá.

– Csak... ? – Lesa ölbe vette a tálat.

– De történt valami a bátyjával – feleltem. Nem bírtam tovább, nagy szükségem volt valakire, akivel beszélhetek a dologról.

– Tudtam! – sikított. – Istenkém, muszáj lesz elmondanod *mindent*! Csókolóztatok? Várj csak? Lefeküdtetek?

Egy tündérke anyja felháborodott pillantást vetett rá, és leterelte a gyereket a veranda lépcsőjéről.

– Lesa, légy szíves, állj le!

– Jó, de akkor is! El kell mondanod! Örökké utálni foglak, ha lefeküdtetek, de nem mondd el. Milyen illata van?

- Tessék? — néztem rá homlokráncolva.
- Tudod, úgy néz ki, mint akinek jó illata van.
- Vagy úgy. – Behunytam a szemem. – Tényleg jó.
- Részleteket akarok, most – sóhajtotta Lesa álmodozóan.
- Nem nagy dolog. – Felkaptam egy lehullott levelet, és az ujjaim között sodorgatni kezdtem a szarát. A csóknak az emlékébe is belebizsergett az ajkam.
- Múlt vasárnap átjött, és akkor csókolóztunk.
- Ennyi?? – Mély csalódás volt Lesa hangjában.
- Nem feküdtem le vele. Jesszusom! De azért... sűrű volt. – Hagytam leesni a levelet, és átfuttattam az ujjaimat a hajamon, hogy hátrafésüljem. – Veszekedtünk, aztán egyszer csak azt vettem észre, hogy bumm... már csináljuk is.
- Hű, hát ez... ez kemény.
- Aha, az – sóhajtottam. – De aztán meg fogta magát, és elrohant.
- Hát, persze. Köztetek olyan forró szenvedély van, aminek egyszer robbannia kell, ő meg nem bírta elviselni a hőséget.
- Sötét pillantást vetettem rá.
- Nincs köztünk semmi.
- Lesa mintha meg sem hallott volna.
- Már találgattam, vajon meddig fogjátok húzni ezzel az ellenségeskedéssel.
- Én nem ellenségeskedek – mormoltam.
- Miért veszekedtetek? – faggatott tovább.
- Hogyan mondhattam volna el neki, hogy mindössze belekergettük egymást, mert én váltig állítottam, hogy nem találom vonzónak, neki pedig muszáj volt valahogy leszedni rólam a nyomot? Na, ne, ezt hagyjuk.
- Katy?
- Azt hiszem, nem is akart megcsókolni – bökte ki végül.
- Micsoda? Megbotlott, és ráesett a szádra? Ilyesmi gyakran megtörténik, persze.
- Ezen kuncogtam egy sort.
- Nem, csak utána dühösnek tűnt. Dühös is volt.
- Miért, elharaptad a nyelvét, vagy mi? – Lesa homlokráncolva hátrasimította a haját. – Kell, hogy legyen oka, ha utána mérges lett.

Késő volt már, alig járt gyerek az utcán. Elszedtem Lesától a tálat, és turkálni kezdtem a maradékokat az alján.

– Nem tudom. Úgy értem, nem beszéltük meg. Szó szerint rögtön utána elrohant, és azóta se csinál mást, csak bökdös a tollával.

– Alighanem azért, mert valami mással szeretne bökdösni – vágta rá Lesa szárazon. Kimeredt a szemem.

– Nem hiszem el, hogy ezt tőled hallom.

– Jól van, na - legyintett. – De nem jött megint össze Ashsel, ugye? Úgy értem, ők ketten...

– Se veled, se nélküled, tudom. Nem hiszem. De nem is számít. – Bedobtam a számba egy cukorkát. Ha így folytatom, a lépcsőn lefelé már gurulni fogok. – Csak az van, hogy...

– Hogy kedveled – fejezte be Lesa helyettem. Vállat vontam, és kiszedtem egy Snickerst. Kedvelem Daemont? Talán. Vonz? Nagyon is. Másodpercek kérdése volt, hogy anyaszült meztelenre vetkőzzek vele.

– Ez a világ legkuszább kapcsolata. Senki más nem képes ezen a bolygón jobban felbosszantani, mint ő, de... áá, nem akarok beszélni róla. – Megszereztem a fruttis zacskót. – Különben, hogy mennek a dolgok Chaddel?

– Mellébeszélsz. Nem veszem be.

Fel sem néztem, csak a tálban kotorásztam.

– Tegnap randiztatok, nem? Megcsókolt? *Neki* milyen illata van?

– Ami azt illeti, jó. Azt hiszem, valamelyik újabb Old Spice. Nem az, amit apu is használ, az undorító lenne.

Ezen nevettem. Még beszélgettünk kicsit, aztán hazaindultam.

Dee az egész házat beborította kifaragott tökökkel, amikor elindultam, ezeknek még nyoma sem volt. Behúzott magával. Fura illat terjengett a házban.

– Mi ez? – kérdeztem az orromat húzva.

– Tökmagot pirítok – felelte izgatottan. – Kóstoltad már?

– Még nem – ráztam a fejem. – Milyen az ízük?

– Mint a töknek.

És tényleg ő pirította a magokat, amik egy sütőlapon heverték, csakhogy Dee keze adta a hőt, nem a tűzhely. Az újságpapírral fedett asztalon mindenhol kibelezett tökök maradványai heverték.

– Télen, ha majd befagy a szélvédőm, kölcsönkérem a kezeidet – jegyeztem meg. Dee nevetett.

– Simán.

Visszamosolyogtam, és odaléptem a pultra halmozott filmekhez. Végigfutottam a gerincre írt címeken.

– Jó ég, Dee, ezek a filmek szuperek – mosolyogtam.

– Gondoltam, hogy tetszeni fog a *Sikoly* meg a *Horrorra akadva* sorozat – felelte, közben lassan mozgatta a kezét a sütőlap felett. A magok ropogtak, meg-megmoccantak. Fahéjszerű illat áradt szét. – A *halloween* filmeket későbbre hagyjuk.

Az ajtóra pillantottam.

– Izé, Daemon itt van?

– Nincs. – Dee megragadta a sütőlapot, és a magokat egy denevérekkel megkoponyákkal díszített, gömb alakú tálba öntötte. – Kinn van a fiúkkal, megpróbálják elérni, hogy Baruck megmutatkozzon.

Fogtuk a rágcslálnivalót meg a filmeket, és bevonultunk a nappaliba. Az agyam egyre azon járt, amit Dee mondott.

– Szándékosan igyekeznek rávenni, hogy mutassa meg magát? Vagyis megakarnak vele küzdeni?

Egy DVD röppent az állványról Dee kezébe. Ő bólintott.

– Ne aggódj! Daemon és Adam a városban figyel, Matthew és Andrew kint az erdőben. Minden rendben lesz velük.

Az aggodalom összehúzta a gyomromat.

– Biztos vagy benne?

– Nem ez az első alkalom, hogy így vadásznak – mosolygott Dee. –Tudják, mit csinálnak. Nem lesz semmi baj.

Hátradőltem a kanapén, és próbáltam nem aggódni. Nehéz volt, főleg, mióta láttam Baruck pillantását.

Dee mellém telepedett, megkóstoltam a tökmagot. Nem volt rossz.

Az első *Sikoly* feléig jutottunk, amikor megszólalt a mobilja. Dee csak felemelte a kezét, és a telefon az asztalról egyenesen a kezébe ugrott. Szemforgatva vette fel.

– Ajánlom, hogy jó okod legyen, Daemon, mert... – Kitágult a szeme, talpra ugrott, szabad keze ökölbe szorult. – Hogy érted ezt?

Néztem, ahogy megkerüli a dohányzóasztalt, és elöntött a rettegés.

– Katy velem van, de a nyom már alig észrevehető! – Újabb szünet, Dee elsápadt. – Rendben. Légy óvatos! Szeretlek.

A fotelba dobta a telefont. Én is felálltam.

– Mi történt?

Dee rám pillantott.

– Meglátták Baruckot. Errefelé tart.

HUSZONNYOLCADIK FEJEZET

EZ TERMÉSZETESEN NEM JELENTETTE AZT, hogy éppen ide jön, de jó esély – jó nagy esély – volt rá, hogy igen. Elég nagy, hogy Dee úgy kezdjen fel-alá járkálni a szobában, mint egy csapdába esett tigris. Nem félt, készen állt a harcra.

– Ha Baruck idejön, meg tudsz vele küzdeni? – kérdeztem. Dee acélos pillantást vetett rám. Most egészen másnak láttam, veszedelmes harcos hercegnőnek. Hogyhogy még nem ismertem erről az oldaláról?

– Én nem vagyok olyan gyors vagy erős, mint Daemon, de azért tudom tartani magam, amíg ő ideér.

Kétségbeesés tört rám. Tartani magát, az nem elég. Mi van, ha Daemon nem ér ide időben?

Dee megállt az ablak előtt, és kihúzta vékony vállát. Abban a pillanatban megértettem. Daemonnek mindenben igaza volt, amiért aggódott. Gyenge pont vagyok, hátráltatom Dee-t. Ezt nem hagyhatom. Nem hagyom.

– Elég erős a nyom rajtam, hogy meglásson a házban?

– Nem igazán – felelte Dee egy pillanatnyi szünet után.

– És a főútról? Az erdőből?

Dee egy pillanatig hallgatott.

– Nem tudom, Katy, de megállítom, mielőtt elérne téged.

– Nem, támadt egy ötletem. – Előreléptem, közben majdnem felborítottam a DVD-tornyot. – Kicsit örültség, de beválhat.

– Micsoda? – nézett rám összehúzott szemmel.

– Ha fel tudod erősíteni rajtam a nyomot, elvezethetem innen Baruckot. Akkor nem jön ide, és Daemon...

– Szó nem lehet róla! – pördült felém. – Megbolondultál?

– Lehet – válaszoltam, és a számba haraptam. – Nézd, jobb, mint itt ücsörögni velem, amikor meglehet, hogy egyenesen a házatokhoz vezetem! Megtudja, hol

laktok! Akkor mi lesz? Soha többé nem lehettek biztonságban. El kell csálnom az otthonotoktól.

– Nem – rázta a fejét Dee. – Ezt nem tehetem. Képes vagyok harcolni...

– Én viszont nem tehetek mást! Én nem vagyok képes harcolni, és mi van, ha meglép? Mi van, ha elmondja a többieknek a címeteket? - A fejemben Daemon szavai visszhangzottak. *Te lehetsz a gyenge pontom.* Csak éppen nem az övé lettem, hanem Dee-é. Ezt nem bírtam elviselni. – Rádásul csak terhet jelentek a számodra, és ezt Baruck is tudni fogja. Neked itt kell maradnod, mert ha az árum együtt talál minket, engem fog felhasználni, hogy téged elpusztítson. A legjobb terv, ha én elcsalom őt, ki a mezőkre, ahol aztán találkozunk a fiúkkal, és együtt legyűritek.

– Katy...

– Ne is próbálj ellenkezni! Nincs már sok időnk. – Az ajtóhoz léptem, közben felkaptam a kulcsaimat és a telefonomat. – Világíts meg! Hajigálj néhány fénygolyót, legutóbb az bevált. Én majd... én majd oda megyek, ahol a buli volt. Mondd meg Daemonnek is!

Amikor nem válaszolt, csak állt ott, rárivalltam.

– Csináld!

– Ez örülség – ingatta a fejét, de hátralepett, és hagyta, hogy elmosódjanak a körvonalai. Egy pillanat múlva valódi alakjában állt előttem, mint csodaszép fényrajzolat.

Ez örülség, hallottam a hangját a gondolataim között. De már nem gondolkoztam.

– Igyekezz!

Két zizegő fénygolyó formálódott Dee kinyújtott kezeiben, aztán körberöppentek a szobában. A lámpák és a tv képernyője pukkanva elsötétedett, de a golyók végül hatástalanul pattantak le a falról. A levegő megtelt statikus elektromossággal: égnek álltak a pihék a testemen.

– Most már ragyogok? - kérdeztem.

Mint a nap.

Hát, akkor ez bevált. Mély lélegzetet vettem, és bólintottam.

– Hívd fel Daemont, és mondd meg neki, hova mentem!

Vigyázz magadra! Kérlek! A fénylény fakulni kezdett.

– Te is. – Megfordultam, és kirohantam a házból, az autóm felé, még mielőtt meggondolhattam volna, amire éppen készültem.

Mert ez valóban örütség volt. A legörültebb dolog, amit életemben tettem. Rosszabb, mint az egycsillagos értékelés, ijesztőbb, mint interjút kérni egy írótól, akire úgy felnézek, hogy az elsőszülöttemet adnám egy vele elköltött ebédért – ostobább, mint megcsókolni Daemont.

De ez volt minden, amit tehettem.

Reszkető kézzel dugtam a kulcsot a helyére. Kifaroltam a behajtóról, alig vétettem el Dee Volkswagenjét. Akkor a gázra léptem, csikorgó gumikkal kanyarodtam ki a főútra. Annyira markoltam a kormányt, mint egy nagymamakorú sofőr, de száguldottam, mint aki be akar kerülni a NASCAR-ba.

Bele-belenéztem a visszapillantóba, amíg végigsuhantam a kihalt úton, egyfolytában azt vártam, hogy arumok tűnnek fel mögöttem. De senki nem volt ott.

Talán nem vált be az ötletem? Istenem, ha Baruck továbbment a házhoz, és megtalálta Dee-t? A szívem a torkomba ugrott. Ostoba, ostoba ötlet volt.

Megremegett a lábam a gázpedálon. De legalább nem használhat majd engem eszközül Dee ellen.

Az utasülésre dobott mobilom megcsörrent. Ismeretlen szám? Most? Majdnem úgy döntöttem, hogy nem veszem fel, de inkább mégis a fülemhez emeltem.

– Halló?

– Elment az úgynevezett eszed? – kiáltott bele Daemon a vonalba. Összerándultam. – Ez a legnagyobb hülyeség, amit...

– Hallgass, Daemon! – rikoltottam vissza, az autóm kicsit át is tért a másik sávba. – Megtörtént, rendben? Dee jól van?

– Igen, Dee jól van. De te nem! Elveszítettük Baruck nyomát, és mivel Dee szerint úgy fénylesz, mint az átkozott telihold, lefogadom, hogy éppen a nyomodban van!

Félelmemben a duplájára ugrott a pulzusom.

– Ez volt a terv.

– Az égbolt összes csillagára esküszöm, hogy megfojtalak, csak kapjalak a kezeim közé! – Daemon elhallgatott, szaggatott zihálása behallatszott a telefonba. – Hol vagy most?

Kipillantottam az ablakon.

– Már majdnem a Mezőnél. Nem látom Baruckot.

– Persze, hogy nem látod – vágta rá megvetően. – Árnyékokból áll, Kat. Éjszakából. Nem is fogod látni, amíg ő nem akarja.

Ó! Persze. A francba!

– Nem hiszem el, hogy megcsináltad – tette hozzá Daemon. A rettegéstől feszesre húzott idegeim ekkor egyszerűen elpattantak.

– Ne kezd te is! Magad mondtad, hogy gyenge pont vagyok. Dee számára terhet jelentettem volna. Mi van, ha odamegy? Azt is te mondtad, hogy engem használna eszköznek Dee ellen. Ennél jobbat nem tehettem! Fejezd be a cseszegetésemet!

Olyan hosszan hallgatott, hogy már azt hittem, letette, de amikor megszólalt, fáradtan csengett a hangja.

– Sosem akartam, hogy ilyesmit csinálj, Katy! Ezt soha.

Beleborzongtam. Az út menti fák elmosódtak a szemem előtt. Megpróbáltam mélyet lélegezni, de elakadt a torkomban.

– Te vittél bele ebbe.

– Ez igaz.

– Daemon...

– Sajnálom. Nem akarom, hogy bajod essen, Kat. Nem bírnék... *nem bírnék* együtt élni a tudattal. – Újabb csend következett, lassan értettem meg a szavai jelentését. – Maradj vonalban! Találok egy helyet, ahol lerakhatom a kocsit, és megyek utánad. Pár perc, és ott vagyok. Ne szállj ki az autóból, ne próbálkozz semmivel!

Csak bólintottam, és megálltam a Mezőn. A hold ekkor bújt a felhők mögé, körülöttem minden feketeségbe burkolózott. Semmit sem láttam. Sűrű, fojtogató rettegés nehezítette el a szívemet. Lenyúltam, és kiszedtem az ajtózebből az obszidiánkést, szorosan ráfontam az ujjaimat.

– Na, jó, talán nem ez volt a legjobb ötlet.

Daemon röviden, élesen felnevetett.

– Nem mondd?

Meg-megránduló szájjal lestem a visszapillantóba.

– Szóval, az, hogy nem bírnál együtt élni...

És akkor megpillantottam egy árnyékot, amely a többinél szilárdabbnak tűnt. Átsuhant a semmin, mint sűrű olajfolt a levegőben, elsiklott a fák között, végigcsúszott a talajon. Csápokat eresztett, elérte a kocsi hátulját, rásimult a csomagtartóra. Kiszáradt a torkom, elnyílt a szám.

A penge felforrósodott a kezemben.

– Daemon?

– Mi az?

A szívem hangosan dörömbölt.

– Azt hiszem...

Kioldott a központi zár, felpattant a vezetőoldali ajtó. Sikoly tört ki a torkomból. Egyik pillanatban még a telefont markoltam, a másikban zuhantam, közben csaknem eleresztettem a kést is. Fájdalom nyilallt a karomba, oldalamba, amikor magam mögé rántottam az obszidiánt.

Felnéztem. Fekete nadrág, bőrdzseki. Sápadt arc, határozott vonalú áll, a szemek napszemüveg takarásában, bár éjszaka volt.

Baruck rám mosolygott.

– Hát, újra találkozunk.

– A francba - suttoztam.

– Mondd el – hajolt le, és felcsípte egy hajfürtömet. A fejét mindvégig jobbra-balra forgatta, mint egy madár. – Hol van?

Nagyot nyeltem, igyekeztem elmászni tőle a földön.

– Kicsoda?

– Eljátszod nekem az ostobát? – Előrelépett, levette a napszemüveget, a kabátja belső zsebébe dugta. Két szeme két fekete gömb volt a sötétben. – Vagy minden ember egyszerűen ilyen ostoba?

Ziháltam, alig kaptam levegőt. A kés csak a valódi alakjában hatásos ellene, de a penge már a bőrből font markolatán is átizzott, égette a kezemet.

– Azt akarom, amelyik megölte a fivéreimet.

Daemon. Rám tört a reszketés. Kinyitottam a számat, de nem bírtam megszólalni.

– Te pedig... te ölted meg az egyiket, az ő védelmében! – Egy villanásra elvesztette emberi alakját: előttem állt az esély, de mielőtt megmozdulhattam volna, már vissza is alakult. – Vigyél el hozzá, vagy a végén könyörögni fogsz a halálért!

Megráztam a fejem, még szorosabb fogást vettem a késen.

– Baszódj meg!

Elolvadtak a körvonalai, sötét, torz árnyékok szövevényévé vált. Felugrottam, akkorát sikoltottam, hogy csatakiáltásnak is elment volna, és széles ívben lecsaptam, egyenesen a fekete massa közepébe célozva a késsel. A penge világított, mint az izzó szén.

Nem értem el a célomat.

Füstszerű kéz kapta el a karomat, az érintés a csontomig megfagyasztott. Csalóka suttogásként szólalt meg a gondolataim között, mintha kígyó tekeregne az agyamban.

Azt hiszed, bedőlök ennek? Kééérlek.

Csavaró mozdulat, majd előbb hallottam a reccsenést, aztán szétáradt bennem a fájdalom. A penge kihullott összeránduló ujjaim közül, és a földre esett, ott tucatnyi éles szilánkra hullott, mintha valóban csak törékeny üveg volna. Sikoltottam, a kín hulláma megbénított.

Essszt a fivéremért.

Árnyékkéz fonódott a nyakamra, elemeit a talajról.

Essszt pedig, mert bossszantasssz.

Azzal Baruck eldobott magától. Keményen a földnek vágódtam, aztán még hosszan csúsztam a tarlón. Kábultan bámultam felfelé a bársonyfekete éjjeli égre.

Mondd meg, hol vanna!

Levegőért kaptam, talpra vergődtem, és meglódultam a fák felé. *Rohantam.* A karomat védekezően magam elé tartottam, és futottam, ahogy csak bírtam, a sportcipőm csattogott a letaposott talajon, fűvön, avaron. Nem néztem vissza. Visszanézni rossz lett volna. El-elütve magam elől a belógó ágakat, keresztülmenekültem az erdön. Gyökerek és gödrök-buckák között botladoztam, és közben nem tudtam szabadulni a déjà vu érzéstől.

Baruck a semmiből jelent meg újra, elmosódó árnyként suhant el mellettem. Közvetlenül előttem materializálódott újra, eltérített. Csúszva álltam meg, megpördültem, de ott is ott volt, és már fel is lökött.

– Na, elég? – kérdezte, halvány ajkán kegyetlen mosollyal. – Vagy futkosnál még?

Szaggatott lélegzetvételekkel kapkodtam levegő után, igyekeztem elmászni előle a porban. Annyira féltem, hogy képtelen voltam összeszedni magam. Lejárt az időm.

Baruck lecsapott. A karja nem ért el, mégis hátravágódtam, tompa puffanással terültem el. Kiszaladt a levegő a tüdőmből, a nadrágomon át fájdalmasan éreztem minden éles kavicsot.

Lenyúlt, ujjait a hajamba süllyesztette, s az öklére tekerte a tincseket. Az ajkamba haraptam, nehogy felkiáltsak, amikor vonszolni kezdett. A farmerom felszakadt a térdemen, égetett a fájdalom. Biztos voltam benne, hogy minden szál hajamat kitépi, miközben csontig nyúzza a térdemet is. A kín kis híján elvette az eszemet.

Még egyszer erősen megrántott, amitől már kiszaladt a számon egy jajdulás.

– Hoppá – állt meg. – Mindig elfelejtem, milyen rémesen törekeny a te fajtád. Nem akarom véletlenül letépni a fejedet. – Felnevetett saját humorán. – Egyelőre legalábbis nem.

Ép kezemmel elkaptam a karját, hátha visszafoghatom a húzást, de nem segített. Magával vonszolt az ágakon, gyökereken, talajba ágyazódott köveken át. Az izmaim sikoltva tiltakoztak. Ahogy csak tudtam, összehúztam magam, már szédültem, közel jártam hozzá, hogy megadjam magam a kinnak.

– Hogy vagy odalent? – kérdezte Baruck társalgási hangnemben, aztán hirtelen felrántotta a fejemet. Éles nyilallás sajdukt végig a nyakamon és a hátamon. – Remekül, látom – állapította meg. Eleresztett, és visszazuhanam a földre. Megint az erdő szélén jártunk. Az árum fölém tornyosult. – Mondd meg, hol van!

Lihegve a földre támasztottam lenyúzott kezemet.

– Nem.

Bakancsos lába fellendült, és az oldalamba vágódott. Éreztem, hogy eltörik bennem valami, valami komoly, mert a pólóm alatt meleg nedvesség kezdett csordogálni.

Mondd meg!

Megrándultam, önkéntelenül összekuporodtam. A valódi alakjából áradó hideg a lelkemet dermesztette meg.

Baruck még közelebb hajolt.

Vannak rosszszabb dolgok, mint a físzszikai fájdalom. Talán essz majd ésszre térít.

Megint elkapta a torkomat, és felemelt, hogy csak a lábam ujja érte a talajt. Közel húzott magához, hogy már nem láttam mást, csak az arcát.

Kisszívhatom assz életerődet, addig sszívhatom, amíg a ssszíved meg nem áll. Ssszámomra nincss hasszna, de csak képzeld el a lassssú, végtelen kínt... Mondd el, hol van!

Nem vagyok bátor, de Daemont semmiképp nem adtam volna ki neki. Ha Baruck legyőzné, Dee lenne a következő célpontja. Ezzel soha nem lettem volna képes együtt élni. Ennyire nem voltam gyenge ember. Senkinek nem leszek sebezhető pontja.

Hallgattam.

Baruck meglendítette a karját, aztán hasba vágott. Éreztem, ahogy az árnyékvégtag belém hatol, megfagyasztja a sejtjeimet. Az apró kis távolság, ami még köztünk állt, megszűnt létezni. A levegő éles sóhajjal szakadt ki belőlem.

Aztán nem is bírtam újra lélegezni.

A tudóm görcsbe rándult, ahogy Baruck szívta belőlem a lelket. Az égő érzés a torkomban és a mellkasomban hamarosan pokoltűz- zé változott, meggyújtotta a karomat, lábamat. Minden porcikám szabadulásért könyörgött, a szívem ritmustalanul kalapált. Nem az oxigént vette el tőlem, hanem az energiát, amely éltetett. Gyorsan gyengültem. A pánik, amely elborított, csak rontott a dolgon. A kezem már megbénult, ép karom is bénán csüngött mellettem.

Aztán minden lelassult, a fájdalom is csillapodott kissé. Távolról éreztem, hogy a keze elszakad a torkomról, de moccanni nem bírtam. A hatalma megtartott, amíg táplálkozott belőlem.

Baruck mondott valamit, de már nem tudtam elválasztani egymástól a szavait. Olyan fáradt voltam, olyan nehéz... csak a hasam mélyén lobogó kín nem engedte még, hogy elolvadjak. Lecsukódott a szemem. Éreztem, hogy Baruck még egyszer mélyet lélegzik belőlem – a tűz újra lángra kapott.

Valami elpattant bennem, mint a túlfeszített húr, széttört, kettévált, önmagába csavarodott vissza. A szemhéjam mögött ragyogó, halványkék fény lobbant, egy pillanatra megvakított. Dübörgés hasított a fülembe. Eljött értem a halál.

A halál fájdalmasnak és kétségbeesetten dühösnek tűnt. Egyáltalán nem volt békés. Átfutott az agyamon, hogy ez nem járja. Azok után, ami történt, nem fogadhatott volna meleg öleléssel és apám rám váró arcával?

És akkor, minden figyelmeztetés nélkül, valami nekünk vágódott, és ellökött. Elterültem a földön egy nyúzott kupacban. Hatalmas erőfeszítés árán kinyitottam a szememet, és megláttam: előttem kuporgott, mint egy ugrásra kész állat.

A felettem bosszúálló angyalként tornyosuló, fényben fürdő Daemon dühödt mordulással, lassan felegyenesedett.

Baruck tébolyult kacaja visszhangzott a koponyámban.

– Megjöttél, hogy együtt haljatok meg? Tökéletes. Ezzel megkönnyítettem a dolgomat... azt hiszem, összetörtem a lányt.

Daemon utánozta Baruck mozdulatait, maga is felvette valódi alakját, azt, amelyben meghalhatott.

– Jólesett – folytatta az árum gúnyosan. – Nem úgy, mint egy luxennél, de azért megérte.

Daemon rávetette magát, és kinyújtott karja egyetlen erős fénycsapásával méterekkel odébb taszította.

– Megöllek.

Baruck a hátára hemperedett, már szinte fuldokolt a nevetéstől.

– Luxen, azt hiszed, elbírsz velem? Nálad erősebbek erejét is magamba szívтам.

Bármit mondott volna még, azt Daemon dühös üvöltése és egy újabb fény sugar beléfojtotta. Reszketett alattam a föld. Végül sikerült feltámaszkodnom a könyökömre. Minden moccanás, akármilyen kicsi volt is, éles szúrásokkal visszhangzott az egész testemben. Éreztem a szívverésemet, és hogy még az is erőfeszítés.

Az árum körül fénycsóvák villantak, ütések váltottak, anélkül hogy megérintették volna egymást. Fényes, narancsszín gömbök formálódtak Daemon kezében, elszáguldottak Baruck mellett, és sisteregve kialudtak, mielőtt a fába csapódtak volna. A világ borostyán-aranyba fordult. Forró szél fújt felém, ropogó zsarátnokdarabok potyogtak a talajra.

Minden csapás megrázta a földet, és én nyögve zuhantam újra össze a nedves, szúrós fűvön. Amikor felemelkedtem, száguldó fénycsíkot láttam a mező felett. Mintha hullócsillag lett volna, de nem csapódott be, hanem szédítő sebességgel röpült felénk. Átvillant Daemon és Baruck között, és kihuny, mire hozzám ért. Meleg kezek ragadták meg a vállamat, felemeltek.

– Katy, beszélj hozzám! – könyörgött Dee. – Kérlek, szólalj meg!

Próbáltam, de semmi nem történt. Nem bírtam egyetlen hangot sem kiadni.

– Ó, istenem! – Dee arcán könnyek peregtek, s csaknem mozdulatlan

mellkasomra potyogtak. Átölelt, és a testvééréért kiáltott.

Daemon és Baruck egyszerre fordult felé. Egy sötét sugár vágódott ki, és találta telibe Dee-t. Felsikoltott fájdalomában, térdre esett, de amikor felnézett, a szeme fehéren izzott. Felguggolt, emberi alakja eltűnt, remegő fénné vált.

Daemon keményen visszavágott, a föld is felmorajlott. Baruck azonban kitért a csapása elől, és Dee után vetette magát. Dee ugyanakkor támadt őrá, dühében sikoltva.

Baruck újra megütötte, az árnyék egy pillanatra teljesen elnyelte Dee alakját, aztán a lány rángatózó kupacba omlott össze. Daemon oldalba kapta Baruckot, és olyan heves dühvei rántotta le, amely mindent átitatott körülötte. Megrázkódtak az ágak, bolond avaraső záporozott, rengett alattam a talaj. A levegőben vibrált az energia, éreztem a csontjaimban is.

Nyögve talpra erőlködtem magam, kínlódva mélyet lélegeztem. Nem így lesz végem. És a barátaimnak sem.

Dee már újra talpon állt, de a fénye ki-kihunytt. Vér szivárgott az orrából, megrázta a fejét és előrebukott.

Mintha egy vékony résen át láttam volna, mi következik. Az idő lelassult. Előrerohantam. Daemon a válla felett hátranézett a hűgára. Baruck hátravonta a karját, hogy egy újabb árnycsapást mérjen rá.

Felvillant előttem az út mellett derékba tört fa képe.

Belevágódtam a fénybe, ami Dee volt. Ugyanakkor Baruck szabadjára engedte a csapását. Körülölelt a sötét, átható sikolyt hallottam – nem a sajátomat. Aztán szálltam, igazán szálltam. Forgott velem az ég, a csillagok, a semmi, újra és újra. Az egész világ csillogott.

Már amikor becsapódtam, tudtam, hogy késő. A másik test is velem zuhant, egy ernyedtt, vékony kar hullott az enyém mellé. Dee. Nem voltam elég gyors.

A kar felforrósodott, elvesztette a szilárdságát. A fénye reszketett a bőrömen. Bánat metszett belém, mint ezernyi kétélű penge. Dee nem mozdult, de láttam, hogy a mellkasa finoman emelkedik és süllyed.

Az összezavarodott Daemon megfordult. Végzetes hiba volt. *Miattad, kicsi ember*, mondta akkor Ash. Baruck felemelte a karját. A lövése hátba találta Daemont, feldobta a levegőbe. Pörögve zuhant, pillanatonként váltakozott emberi és fényalakja. Alig néhány lépésre tőlünk ért földet.

Baruck nevetett, és árnnya olvadt.

Hármat egyetlen különlegesséért.

Könnyek csípték a szememet, az arcom a vizes fűbe süppedt. Daemon próbált felülni, de visszaesett, az arca eltorzult fájdalmában.

Vége. Mind elpusztultok.

Baruck közeledett.

Daemon felém fordította a fejét. Összekapcsolódott a pillantásunk, mérhetetlen bánatot láttam a szemében. Aztán elmosódott az arca, nem bírta megtartani emberi formáját. Néhány pillanat múlva ismét csupa fény volt, szépséges, átható ragyogás egy ember körvonalaiba öntve.

Kinyújtotta felém a karját, kezét, ujjakat formált. Úgy éreztem, megszakad a szívem. Felé nyúltam, és az ujjaim eltűntek a csillogásban. Melegség öntött el, finom szorítást éreztem, mintha meg akarna nyugtatni. Zokogás tört fel belőlem, és akadt a torkomon.

Daemon fénye reszketett, de még mindig éreztem, hogy felfelé halad a karomon, megtölt a forróság. Mint aznap, amikor az első árum megtámadott – a testem az ereje nyomán gyógyulni kezdett.

Daemon az utolsó csepp energiáit arra használta, hogy megmentsen.

– Ne! – Szerettem volna kiáltani, de rekedt suttogásnál többre nem telt. Megpróbáltam elhúzni a kezemet, Daemon azonban nem engedte. Hiszen nem tudta, amit én igen: hogy túlságosan összetörtem már, rajtam nem lehet segíteni. Azt az erőt önmaga megmentésére kéne fordítania. Vagy Dee-re.

Könyörgő pillantást vetettem rá, de csak szorosabban fogta a kezemet.

Ez nem tisztességes. Ez nem *helyes*. Ők nem érdemelték meg ezt: *én* érdemeltem.

Fájdalom és gyűlölet árasztott el. Meghalok, a barátaim is meghalnak, anyám belepusztul, és Daemon... még csak nem is értettem az egész mögött az okot. Az arumok hatalomvágya? Megéri ezeket az életeket? A helyzet igazságtalansága mélyről jövő erőt szabadított fel bennem, energialöketet, amely végigvillámlott a testemen.

Márpedig nem fogok így meghalni. De Daemon és Dee sem, egy isten háta mögötti tarlón, a világ segglyukában, Nyugat-Virginiában.

A Daemontól kapott erőt felhasználva felültem, megmarkoltam Dee forró karját, közben nem eresztettem a bátyját sem. Az akaratommal kényszerítettem őket, hogy keljenek fel, hogy küzdjenek

Baruck Daemon fénye felé tartott. Hát persze, hogy őt szívja ki elsőnek, a legerősebbet. Órákig is eltart majd. Ebben a percben engem még csak meg sem látott.

Daemon keze megrándult, a fénye fellobbant, amikor Baruck árnya ráesett.

És akkor történt valami – valami váratlan.

Ragyogó lökéshullám tört ki belőle, olyan fényes, hogy összerándultam tőle. Magasra ívelt a levegőbe, sistergett, szikrát hányt. Aztán rálelt a másik felére, mintha felismerte volna a mellettem heverő alakot. Ugyanez történt Dee-vel is, habár ő eszméletlenül feküdt. Kettejük összekapcsolódott fénye fellobbant.

Baruck megtorpant.

A fejem felett lüktető fényív kilőtt *lefelé*, egyenesen a szívembe, olyan erővel, ami képes lett volna a föld mélyébe nyomni, mégis felemelt. Minden hajszálam égnek meredt. Hármunk között szikrázva áradni kezdett az erő.

A szemem sarkából láttam, hogy mindketten visszatérnek emberi alakjukba. Dee halkan nyöszörgött; Daemon már fel is térdelt, hogy felém fordulhasson.

Én azonban... lebegtem. Legalábbis úgy éreztem. Nem erre összpontosítottam, nem is arra, amit Daemon tesz. Csak Baruck létezett és én.

Azt *akartam*, hogy tűnjön el, szűnjön meg, tisztuljon meg a Föld a pusztá létezésétől is. Jobban akartam ezt, mint bármi mást valaha az életemben. Minden porcikám ettől izzott, beleadtam, amim csak volt, az összes félelmemet, az összes apuért ejtett könnyet, az összes pillanatot, amit *nézőként* töltöttem.

Mélyen, legbelül felgyülemlett bennem az erő. Vadul felrikoltottam, és elengedtem. Mintha egy rugó pattant volna el, vagy egy ostor csapott volna ki belőlem – az égen fehér villámlás robbant. Éreztem, ahogy az erő eltávozik belőlem, hallottam az öreg fák nyikorgó sóhaját, amikor elszáguлдott köztük. A méltóságteljes tölgyek nem menekülhettek, meghajoltak előtte.

A villanás áthullámozott Daemon és Dee testén, majd igazi célpontját követve, becsapódott Baruck mellkasába.

Az árnyékforma összerándult. Hangos csattanás hallatszott, és a fény újra összeborult felette, immár teljesen körülvéve őt.

Daemon hátratántorodott, karjával védte magát a robbanásszerű kitöréstől. A fény még egyszer fellobbant, aztán szinte azonnal el is enyészett, de akkor már Baruck sem létezett többé.

Daemon leeresztette a karját, és üres arccal nézte az üres helyet, aztán felém fordult.

– Kat? – kérdezte, a hangja éppen csak suttogás.

Én ismét hanyatt dőltem, felettem elmosódott a sötét ég. Fogalmam sem volt, mi történt, vagy mit tettem, de éreztem, hogy az erő kisiklik belőlem, és magával visz még valamit, valami fontosabbat.

Semmim nem maradt. Fáradtan sóhajtottam. Hörögve szakadt ki belőlem a lélegzet, tudtam, aggódnom kéne, de nem vettem rá magam, hogy foglalkozzak vele. A sötétség közeledett megint, de ez másfajta sötétség volt, mint az arumoké. Ez lágy volt, tompító. Daemon térdre esett mellettem, felemelt, erős karjába vett.

– Kat, mondj valami sértőt! Gyerünk!

Valahol messze hallottam, hogy Dee mocorog, feláll, megszólal. Pánik színezte a hangját. Daemon rá sem nézett, csak gyengéden megsimogatta az arcomat, és hátraszólt.

– Dee, indulj vissza a házhoz, azonnal! Kerítsd elő Adamet! Ő is kint van valahol.

Dee maga köré fonta a karját, s úgy hajolt meg, hogy láthattam, eltört egy bordája, vagy kettő.

– Nem akarok elmenni! Hiszen vérzik! Kórházba kell vinnünk! Vérzek? Hm, nem is vettem észre. Nedvességet éreztem az arcomon, az ajkaim között, az orrom alatt, és a szemem körül is, de nem fájt. Könnyeztem, vagy ez valóban vér volt? Még Daemon karját is távolinak éreztem.

– Indulj, most azonnal! – kiáltott Daemon a hűgára, és megszorított, de aztán ellágyult a hangja. – *Kérlek!* Hagyj minket, és menj! Minden rendben lesz. Katynek csak... egy kis idő kell.

Mekkora átkozott hazug! Nem leszek rendben.

Daemon hátat fordított Dee-nek, és kisímította gubancos tincseimet az arcomból. De csak akkor szólalt meg, amikor a lány már elsietett.

– Kat, nem fogsz meghalni – mormolta halkan. – Ne mozogj, ne csinálj semmit! Csak engedd el magad, és bízz bennem! Ne ellenkezz!

Vártam, mire készül. Lehajtotta a fejét, a homlokát az enyémre támasztotta, és átlépett valódi alakjába. Behunytam a szemem, a fény túl erős volt, a hőség majdnem túl forró, túl közeli.

Tarts ki! Ne hagyj itt! Szavai betörték a gondolataim közé. *Csak tarts ki!*

Éreztem, hogy még mélyebbre süppedek. Daemon keze a tarkóm alá csúszott. Lassú, egyenletes lélegzését éreztem az ajkamon. Meleg ömlött át belőle belém, lassan terjedt végig a torkomon, a tüdőmbe, s olyan édes forrósággal töltött el, hogy tudtam, nincs jobb módja a távozásnak, mint ez.

Mintha léggömb lettem volna, amit lassan felfújnak, emelkedni kezdtem. Teleszívтам magam levegővel. A meleg a vérembe folyt, az ujjaim bizseregni kezdtek, alábbhagyott a koponyámban a nyomás. Úsztam a szédítő, mindent elárasztó érzésben. Lassanként az érzékeim is újra működni kezdtek, és visszahoztak a távoli, tompa világból.

Daemon addig folytatta, amíg meg nem bírtam mozdulni magamtól. Megfogtam a karjait, felhúztam magam, követtem tovább, kifelé a sötét semmiből. Vakon tapogatóztam utána, az ajkunk összeért, és a világ megint felrobbant körülöttem, ezúttal érzésekké. Kavarogtak, de lassan megértettem néhányat. Nem az enyémekek voltak, legalábbis nem teljesen.

Mit teszek? Ha rájönnek, mit csináltam... de nem veszíthetem el, nem.

Levegőért kaptam. A tudat, hogy Daemon gondolatait hallom, sokkolt. Hozzám beszélt, de nem úgy, mint korábban, amikor valódi alakját viselte. Ez most más volt, mintha a gondolatai és az érzései az enyémekekkel keringőztek volna. Félelem harapott belém, és mellette valami mást is éreztem, valami erősebbet, lágyabbat.

Kérlek! Kérlek! Nem veszíthetlek el. Kérlek, nézz rám! Kérlek, ne hagyj itt!

Itt vagyok. Kinyitottam a szemem. *Itt vagyok.*

Daemon hátrahőkölt. A fény elhalványult, elszivárgott belőlem, a bőröm alól, vissza öbelé.

– Kat – suttogetta. Beleborzongtam. Hátradőlt, neki egy fának, de nem engedett el. Éreztem, hogy a szíve vad ritmusban ver, ugyanolyanban, mint az enyém, azzal teljes összhangban.

Körülöttem minden... tisztábbnak tűnt.

– Daemon, mit csináltál velem?

– Most pihenj – válaszolta fáradt, rekedt hangon. – Nem vagy még százszázalékos, ahhoz kell pár perc. Nem emlékszem, hogy valaha véghezvittem volna ilyen szintű gyógyítást.

– De igen, a könyvtárnál – mormoltam. – És a kocsinál...

Lehajtotta a fejét az enyém mellé.

– Az csak a rándulás meg a horzsolás kezelése volt. Ehhez képest semmi.

Megemeltem törött karomat. Még csak nem is sajgott. Daemon felé fordultam, összeért az arcunk. Elcsodálkoztam, mert észrevettem a fákat, szabályos körben dőltek kifelé. A tekintetem a földre esett, kerestem a helyet, ahol Baruck állt, de létezésének egyetlen nyoma a megperzselt talaj volt.

– Hogyan csináltam? – suttogtam. – Nem értem.

Daemon a nyakam hajlatába temette az arcát, és mélyet lélegzett.

– Én csinálhattam valamit veled, amikor meggyógyítottalak. Nem értem én sem, de valami történt, amikor az energiáink összekapcsolódtak. Nem lett volna szabad, hogy hatással legyen rád, hiszen ember vagy.

Ebben most már kételkedni kezdtem.

– Hogy érzed magad? – kérdezte.

– Jól. Álmosan. Te?

– Én is.

Csendben néztem őt. Daemon szeme saját kíváncsi ujja útját követte végig az államon, az alsó ajkamon.

– Azt hiszem, legjobb volna, ha erről nem beszélénk senkinek. A gyógyulásról, meg arról, amit tettél. Rendben?

Bólintottam, mozdulatlanul fogadtam, hogy eltörölje az arcomon a csata nyomait. Fekete tincsei a homlokába hulltak. Elmosolyodott, a szeme zölden csillant. Az ujjait az arcomra tette, és akaratlanul is arra kellett gondolnom, amit meghallottam, amikor az ajkunk összeért.

A csókja lágy volt, végtelenül gyengéd. Mélyen felkavart, a pulzusomat az egekbe lökte. Ártatlan volt, bensőséges, a lelkemet perzselte, ahogy hátradöntötte a fejemet, hogy felfedezzen, mintha most csókolóznánk először. És talán így is volt – valójában.

Amikor végül visszahúzódott, bizonytalanul felnevetett.

– Aggódtam, hogy összetörtünk.

– Nem sikerült. – A pillantásom kimerült arcát kutatta. – Te összetörted magadat?

– Majdnem – horkant fel.

Kissé szédülve felsóhajtottam.

– És most?

Daemon lassan, fáradtan elmosolyodott.

– Hazamegyünk.

SZINTE FIZIKAI FÁJDALMAT OKOZOTT, hogy nem tehettem ki a szokásos Szerdán Szeretném rovatomat a blogomra, azonban még mindig hetek voltak hátra a születésnapomig, és bár Dee megengedte, hogy használjam az ő számítógépét, ilyesmire nem akartam. Duzzogva szedtem ki egy dobozos üdítőt a hűtőjükből, és visszasétáltam a nappaliba.

Az idegenek rengeteget bírnak enni.

– Kérsz még pizzát? – kérdezte Dee, és olyan sóvárgással nézett az utolsó szeletre, hogy kezdtem azt hinni, neki és Adamnek át kell értékelní a kapcsolatukat.

A fejemet ráztam. Amennyit Dee magába tömött, azzal egy kisebb, éhező falut is élelmezni lehetett volna, amellet nem is volt étvágyam. Adam és Dee pillantása alatt enni feszült és kényelmetlen élmény volt. Dee nem gondolta, hogy észrevettem, Adam pedig éppen szünetet tartott két, a tegnap estére és Baruckra vonatkozó kérdés között.

Mindenki úgy tudta, hogy Daemon ölte meg Baruckot, én pedig nem is sebesültem meg olyan nagyon, mint azt Dee gondolta. Daemon valamiképpen még őt magát is meggyőzte, hogy mindössze a sokk terített le. Én csak pislogtam rájuk.

De én voltam. Megöltem valakit. Ismét.

Meglepő módon a gondolat másodjára nem töltött el ugyanolyan gyomorforgató iszonnal, mint először. Az elmúlt néhány napban megértettem a saját cselekedeteimet, és ha ingatagon is, de elfogadtam őket. Sosem fogom elfelejteni, de képes leszek feldolgozni, ami történt.

Vagy ő, vagy a barátaim. Az idegen seggfejnek kellett eltűnnie.

Még mindig mindenki engem bámult. Remek.

Dee mellém huppan, és belekortyolt az üdítőjébe. Akár meggyőzte a mesénk, akár nem, ő tudta, amikor másnap reggel visszatértem Daemonnel, hogy valami megváltozott, és igaza volt.

Térdével meglökte az enyémet. Ránéztem.

– Jól vagy?

Ha minden alkalommal, amikor valaki ezt kérdezte tőlem, kapok egy dollárt, mostanra már lehetne egy új laptopom. Nem mintha nem lettem volna vele

pontosan tisztában, hogy szerencsés vagyok, amiért életben maradtam, meg hogy poszttraumás stressz-szindrómától kellene szenvednem, mégis jól éreztem magam. Ami azt illeti, testileg még sosem voltam jobban. Mintha bármikor képes lennék lefutni a maratont, vagy megmászni egy hegyet. Nem akartam belegondolni, honnan ered ez az energia. Enélkül is épp elég riasztó ténnyel kellett megbirkóznom.

Valaki megköszöri a torkát, s ezzel kizökkentett a gondolataimból. Felpillantottam. Dee és Adam várakozóan nézett rám. Nem rémlett, mi lehetett a kérdés.

– Tessék?

Dee mosolya kicsit túlságosan ragyogóra sikerült.

– Csak azt kérdeztük, hogy bírod. Aggódsz-e, hogy esetleg még több árum is jöhet.

– Ó, azt gondold, hogy jönnek még? – vágtam rá a kérdést.

– Nem – biztosított Adam. Ő a Baruckkal folytatott csata után kezdett el beszélgetni velem. Jólesett a változás, Andrew és Ash azonban máshogy gondolkozott. – Nem gondoljuk.

Fészkelődni kezdtem, rám tört a viszketegség. Nem tudtam, meddig bírom még, hogy csak üljek ott, miközben úgy bámulnak rám, mint egy balul sikerült kísérlet eredményére.

– Ugye, azt mondtad, Daemon hamarosan visszaér? – dőlt hátra Adam a fotelben. Dee szeme egyikünkről a másikunkra villant.

– Igen, most már bármelyik percben itt lehet.

Az óta a reggel óta nem láttam Daemont. Néhányszor kérdezgettem Dee-t, hova tűnt a bátyja, de sosem válaszolt, én pedig végül felhagytam a nyaggatásával.

Adam és Dee beszélgetni kezdett, tervezgették, mit csinálnak majd a néhány hét múlva következő hálaadási szünetben. Nem figyeltem rájuk, ahogy az elmúlt három napban sem nagyon figyeltem. Furcsa módon alig bírtam koncentrálni. Kizökkenve éreztem magam, mintha egy részem hiányozna.

Melegség kúszott a bőrömre, mint a nyári szellő, a semmiből. Felpillantottam, hogy lássam, más is észrevette-e, vagy csak én éreztem. Azok ketten még mindig beszélgettek. Az érzés erősödött, mocorogni kezdtem.

Aztán kinyílt a bejárati ajtó, és nekem a lélegzetem is elakadt. Daemon lépett be, a haja kusza szalmakazal, a szeme alatt sötét karikák. Egyetlen szó nélkül a kanapéra dobta magát, a szeme leeresztett pillái mögé rejtőzött, mégis éreztem a pillantását.

– Hol voltál? – kérdeztem, és a hangom még saját magam számára is túl élesen hangzott.

Csend következett. Immár három különösen szép szempár figyelt engem. Az arcomba szökött a vér. Hátradőltem, hülyén éreztem magam. Karba fontam a kezem, és nem vettem le a szememet róluk. Ennél gyorsabban nem is hívhattam volna fel magamra a figyelmet.

– Hát, szervusz, édes! Inni voltam, meg kurvázni. Tudom, a fontossági sorrendem kicsit felborult.

– Pöcsfej – morogtam a gúnyos válaszra, és összepréseltem az ajkamat.

– Daemon, ne legyél bunkó! – nyögött fel Dee.

– Igen, anyu. Egy másik csapattal voltam, átkutattuk az egész istenverte államot, hogy megbizonyosodjunk róla, nincs több árum sehol sem, akit esetleg nem vettünk észre – válaszolta Daemon. Mély hangja gyógyír volt a bennem sajgó kételyre, ugyanakkor azonban szerettem volna alaposan fejbe is verni.

Adam előrehajolt.

– És nem találtatok, ugye? Mert most mondtuk Katynek, hogy nincs oka az aggodalomra.

Daemon tekintete egy pillanatra Adamre rebbent.

Egyetlenegy sem.

Dee örömeiben kurjantott és tapsolt egyet, aztán hozzám fordult, immár őszinte mosollyal.

Látod, semmi baj. Vége van.

– Megnyugtató – mosolyogtam vissza rá. Aztán Adam hangját hallottam, valamit mondott Daemonnak az útjával kapcsolatban, de nehezemre esett odafigyelni. Lehunytam a szemem. Minden sejtem érezte Daemon jelenlétét, mint akkor a nappalinkban, csak éppen egy egészen más szinten.

– Katy? Itt vagy velünk?

– Azt hiszem – bökte ki, és Dee kedvéért még egy mosolyt is kipréseltem magamból.

– Megbolondítottatok a faggatózásotokkal? – tudakolta Daemon sóhajtván. – Millió kérdés, meg minden?

– Soha! – kiáltott fel Dee, aztán nevetett. – Na, jó, talán mégis.

– Gondoltam – morogta Daemon, és kinyújtóztatta hosszú lábait. Nem bírtam megállni, felé fordultam. Összekapcsolódott a pillantásunk, és még a levegő is felforrt köztünk az elektromosságtól. Amikor utoljára láttam őt, csókolóztunk, és fogalmam sem volt, hogyan állunk most.

Dee megmoccant mellettem, megköszörülte a torkát.

– Adam, én még mindig éhes vagyok.

– Te rosszabb vagy még nálam is – nevetett a fiú.

– Persze – pattant fel Dee. – Gyere, menjünk át a Smoke Holeba! Ha jól tudom, van házi fasírtjuk. – Ellépett mellettem, lehajolt, és arcon csókolta Daemont. – Jó, hogy visszajöttél. Hiányoztál.

– Daemon felmosolygott a húgára.

– Te is nekem.

Amikor végre becsukódott az ajtó Dee és Adam mögött, kifűjtam a lélegzetet, amit addig visszafojtottam.

– Tényleg minden rendben van? – kérdeztem.

– Nagyrészt. – Daemon felém nyúlt, végigfuttatta az ujjait az arcomon, aztán levegőért kapott. – A fenébe!

– Mi az?

Közelebb húzódtam hozzám, összeért a lábunk.

– Van valamim a számodra.

Nem erre számítottam.

– Felrobban, ha kinyitom? – érdeklődtem. Daemon halkan nevetve a nadrágzsebébe nyúlt. Egy kis bőrzacskót szedett elő, és átadta nekem.

Kíváncsi kézzel meghúztam a tasak zárózsínóját, és a tenyerembe öntöttem a tartalmát. Felnéztem. Daemon mosolygott, a szívem bukfencet vetett. A zacskóból egy ötcentis, fényes, függőnek csiszolt obszidiándarab csusszant ki. A csillogó fekete, hűvös üvegmedál szinte zümmögött a bőrömon. Finom művű, csavarmintás ezüstlánc kapcsolódott az egyik végéhez, a másik hegyes csúcsba futott.

– Hised vagy sem – szólalt meg Daemon – még egy ilyen kis darabka is képes átszűrni egy árum bőrét, és ezzel elpusztítani. Ha felforrósodik, tudni

fogod, hogy a közeledben vannak, még ha nem is látod. – Felvette a láncot, kinyitotta a kapcsot. – Egy örökkévalóság volt, hogy ilyet találjak, miután a penge tönkrement. Nem szeretném, hogy levedd, rendben? Legalábbis akkor nem, amikor... na, jó, többnyire.

Döbbsen emeltem el a hajamat az útból, és elfordultam, hogy a nyakamba tehesse a láncot. Amikor végzett, visszanéztem rá.

– Köszönöm! Tényleg. Mindent köszönök!

– Semmiség. Mondott valaki valamit a nyomról rajtad?

A fejemet ráztam.

– Azt hiszem, nincsenek meglepve rajta, a harcok miatt.

– Hát igen, most éppolyan fényesen lángolsz, mint egy üstökös –bólintott. – Ennek el kell halványulnia, vagy visszaléphetünk a rajtmezőre.

Lassú forróság gyűlt össze bennem, nem a kellemes fajtából.

– És pontosan mi is a rajtmező? – tudakoltam.

– Hát, tudod, hogy megint egymás nyakán maradunk, amíg az az átkozott nyom el nem tűnik. – Félrekapta a tekintetét.

– Egymás nyakán...? – Belemélyesztettem az ujjaimat a farmerom térdébe. – Mindazok után, amit tettem, mi ketten... egymás nyakán maradunk?

Daemon csak vállat vont.

– Tudod mit, haver? – fakadtam ki. – Dugd fel magadnak! Én voltam az, aki megakadályozta, hogy Baruck megtalálja a húgodat. Majdnem bele is haltam. Te gyógyítottál meg. Ezért van rajtam a nyom. Nem az én hibám volt!

– Hanem az enyém? Hagynom kellett volna, hogy meghalj? – Smaragdszeme már szikrázott. – Azt akartad volna?

– Micsoda ostoba kérdés! Nem bántam meg, hogy meggyógyítottál, de most már elegendem van belőle, hogy összevissza kapok tőled hideget-meleget.

– Azt elhiszem, hogy nem örülsz, amiért tetszem neked. – Daemon ajka gunyoros mosolyba húzódott. – Valaki itt nagyon igyekszik meggyőzni saját magát.

Mély lélegzetet vettem, lassan fújtam ki. Sajgott a mondat, mert egy részem nagyon is szeretett volna vele lenni, mégis kimondtam.

– Azt hiszem, az lenne a legjobb, ha távol maradnál tőlem.

– Szó sem lehet róla.

– Bármelyik másik luxen tud vigyázni rám – tiltakoztam. – Nem kell, hogy éppen te legyél az.

Összekapcsolódott a tekintetünk.

– Az én felelősségem vagy.

– Semmid sem vagyok.

– Valami pedig mégis.

Széles tenyeres pofon kezdett viszketni a kezemben.

– Utállak.

– Nem, nem utálsz.

– Na, jó. El kell tüntetni rólam ezt a nyomot, azonnal.

Gonoszul rám nevetett.

– Talán megpróbálkozhatnánk megint a... testmozgással. Lássuk, mit csinál azzal a nyommal. Utoljára bevált.

A testem örömmel fogadta az ötletet, a fejem azonban nem.

– Aha, na, ez az, amire nem fog sor kerülni.

– Csak egy javaslat volt.

– Szó. Sem. Lehet. Róla. – Minden szót különös nyomatékkal ejtettem. – Újra.

– Ne tegyél úgy, mintha neked nem tetszett volna ugyan...

Mellbe vágtam. Erőből. Csak nevetett rajta. Megpróbáltam eltolni, de...
várjunk csak!

Felnéztem rá, és a mellkasára szorítottam a tenyeremet. Daemon felvonta a szemöldökét.

– Most tapizol, Kat? Ez kezd jól alakulni.

Jó érzés volt, izmos mellkas, meg minden, de nem erre voltam kíváncsi. Ereztem a szívverését a tenyerem alatt: erős ütem, kicsit gyorsabb a rendesnél.
Damm. Da-damm. Damm.

A másik kezemet a saját mellkasomra fektettem. *Damm. Da- damm. Damm.*

Beleszédültem.

– A szívünk... egy ritmusra ver. – Most már mindkettőnk pulzusa az égbe szökött, azonban továbbra is együtt. – Jóságos ég, hogy lehet ez?

Daemon elsápadt.

– Ó, a francba!

Egyenesen ránéztem, álltam a pillantását. Vibrált körülöttünk a feszültség, szinte szikrázott. Valóban, a francba!

Daemon a kezemre borította a tenyerét, és megszorította.

– Ez azért nem annyira rossz. Úgy értem, majdnem biztos vagyok benne, hogy átváltoztattalak valamivé, és ez a szívügy azt mutatja, hogy még mindig össze vagyunk kötve. – Elvigyorodott. – Rosszabb is lehetne.

– Pontosan minél is lehetne rosszabb? – tudakoltam dermedten.

– Hogy együtt vagyunk – vont vállat. – Rosszabb is lehetne.

Nem voltam benne teljesen biztos, hogy jól hallottam.

– Na, várjunk csak?! Azt gondolod, azért kell együtt lennünk, mert valami francos földönkívüli kisugárzás összekapcsolt minket? Két perce még te piszkálódtál, hogy egymás nyakán maradtunk!

– Csak hogy tudd, nem piszkálódtam. Egyszerűen megállapítottam, pont. Nem ugyanaz... azonkívül vonzónak találsz engem.

Összeszűkült a szemem.

– Erre az utolsóira még visszatérek, de... azért akarsz velem lenni, mert most... kényszer alatt érzed magad?

– Nem kifejezetten kényszernek mondanám, mert... azért kedvellek téged.

Rámeredtem. Szinte magától jött az emlék, amit kihallgattam a gyógyítás közben. Az egyik felem azt gondolta, talán valóban így érez, de a másik felem szerint csak attól volt, amit csinált, bármi legyen az. Ha arra gondoltam, amit mondott, a dolog értelmet nyert.

Daemon homloka ráncba szaladt.

– Jaj, ne, ezt a nézést már ismerem. Mire gondolsz?

– Arra, hogy ez a legidétlenebb vallomás, amit valaha hallottam – feleltem, és felálltam. – Daemon, ez annyira béna! Azért akarsz velem lenni, mert mindenféle örült dolog történt velünk?

Szemfogatva, de ő is felállt.

– Bírjuk egymást. Ez tény. Hülyeség tagadni.

– Ezt az mondja, aki *félmeztelenül* hagyott faképnél a kanapémon? – Megráztam a fejemet. – Nem bírjuk egymást.

– Na, jó, azért tartozom egy bocsánatkéréssel – ismerte be, és előrelépett. – Sajnálom. Már azelőtt is vonzódtunk egymáshoz, hogy meggyógyítottalak volna. Nem mondhatod, hogy ez nem igaz, mert én a kezdetektől... vonzódtam hozzád.

Hátraléptem előle.

– Az, hogy vonzódsz hozzám, nem kevésbé béna érv, mint az egymás nyakán dolog.

– Hiszen tudod, hogy többről van szó. – Elhallgatott. – Már abban a pillanatban tudtam, hogy bajt hozol a fejemre, amikor bekopogtál az ajtónkon.

Szárazon felnevettem.

– Ez teljesen kölcsönös, de még mindig nem mentség arra, hogy úgy viselkedsz, mint akinek hasadt a személyisége.

– Hát, reméltem, hogy beválik, de úgy látszik, nem. – Ideges mosolyt villantott rám. – Kat, tudom, hogy te is vonzódsz hozzám. Tudom, hogy ked...

– A vonzódás nem elég – szakítottam félbe.

– Jól kijövünk.

Erre csak egy megvető pillantással feleltem. Válaszul rám nevetett, még a fogai is kivillantak.

– Na, jó, néha.

– Nincs bennünk semmi közös – vetettem ellen.

– Több van, mint amit látsz.

– Nem érdekel.

Daemon kinyúlt, megfogta egy hajtincsemet, és az ujjá köré csavarta.

– Tudom, hogy akarod.

Újra rám tört az édes csók emléke, amit a mezőn váltottunk. Bosszúsan kitéptem a hajamat a kezéből, és az arcába néztem.

Fogalmad sincs, mit akarok. Halvány gőzöd sincs. Olyan fiút akarok, aki azért van velem, mert történetesen velem *akar* lenni. Nem azért, mert valami nyakatekert felelősségérzet veszi rá.

– Kat...

– Ne...! – vágtam a szavába, két kezemet ökölbe szorítva. *Gyerünk, Katy-cica, ne csak álldogálj ott...*

Többé nem fogok csak ott állni, vagyis nem adom meg magamat Daemonnek, ha az okai, amikért igényt tartana rám, fent vannak a bénasági toplistán. – Nem. Sajnálom. Hónapokon át a világ legnagyobb bunkójaként viselkedtél velem. Az nem megy, hogy egy szép napon eldöntöd, hogy mégis bírsz, én meg felejtsem el az egészet. Olyan valakit akarok, aki úgy törődik velem, ahogy apu törődött anyuval. Te pedig nem olyan vagy.

– Honnan tudod? - A szeme ékköként villant.

Fejrázva a hátsó ajtó felé fordultam, de Daemon egyszerűen ott termett, és elzárta az utat.

– Krisztusom, de utálom, amikor ezt csinálod!

Ezúttal nem mosolygott, nem is nevetett, mint szokott. Tágra nyílt szemekkel nézett rám, mintha fel akarna szippantani a pillantásával.

– Nem tehetsz úgy tovább, mintha nem akarnál velem lenni.

De tehetek. Megpróbáltam úgy tenni, bár a szívem mélyén igenis vele akartam lenni. De azért, mert ő is *akar engem*, nem azért, mert egymás nyakán maradtunk, vagy mert valamiképpen összekapcsolódtunk. Mindig is kedveltem a villanásnyi időre felbukkanó Daemont, a valódi énjét. Vele együtt tudtam volna maradni, őt tudtam volna *szeretni*. Azonban az a Daemon sosem maradt meg sokáig, mindig félretolták a soha véget nem érő kötelességei a családjá és a többi luxen iránt.

– Szomorúan préseltem össze az ajkamat.

– Nem teszek sehogy.

– Hazudsz – közölte, még mindig a szememet fürkészsze.

– Daemon...

Válasz helyett megfogta a csípőmet, és óvatosan előrehúzott. A lélegzete a halántékom körüli hajszálakba kavardott.

– Ha veled akarnék lenni – kezdte, és a fogása szorosabbra váltott – ha így volna, megnehezítenéd a számomra, igaz?

Felemeltem a fejemet.

– De nem akarsz.

– Azt hiszem, mintha mégis akarnék – mosolyodott el.

Bizonyos testrészeim megörültek ennek. A szívem megtelt örömmel, máshol viszont görcsökbe rándultam össze.

– Az, hogy *azt hiszed, mintha*, az nem ugyanaz, mint tudni.

– Nem, tényleg, de azért valami – eresztette le a pilláit, beárnyékolva a szemét. – Nem?

Anyu és apu szerelmére gondoltam, és fejcsóválva elhúzódtam.

– Nem elég.

Daemon a szemembe nézett, és felsóhajtott.

– Valóban megnehezítetted.

Nem feleltem. Kalapáló szívvel elléptem mellette, és az ajtó felé indultam.

– Kat?

Mélyet lélegeztem, és visszafordultam.

– Mi van?

– Ugye, tisztában vagy vele, hogy szeretem a kihívásokat? – kérdezte mosolyogva.

– Magamban felnevettem, beintettem neki, és az ajtóhoz léptem.

– Én is, Daemon. Én is.

MEGLEPETÉS RÉSZEK -

DAEMON SZEMSZÖGÉBŐL,

VALAMINT BETEKINTÉS AZ

OBSZIDIÁN FOLYTATÁSA,

AZ ÓNIX ELEJÉBE

Ne kopogj be hozzám!"

HALKAN ÁTKOZÓDTAM, és a hűvös ablaküvegnek támasztottam a homlokomat.

Ennek nem lesz jó vége, legfeljebb, ha befagy a pokol.

Annai éven át üresen állt a szomszéd ház, és most tessék, szomszédaink lettek. Az egyik egy tizenéves lány. Remek. Dee úgy rátapad majd, mint kagyló a hajók törzsére – egy korhadtt, jobb napokat is látott törzsre.

És az én húgomnak senki sem állhat ellent. Olyan, mint egy francos köteg napsütés.

Elfordultam az ablaktól, ásítottam, megdörgöltem az államot. Lehetne rosszabb is, gondoltam. Lehetne fiú is az a szomszéd. Akkor aztán be kellene zárnom Dee-t a hálósobájába.

Vagy legalább egy fiús lány. Az is segített volna, de nem, ez a példány egyáltalán nem fiús.

Egy intéssel bekapcsoltam a tévét, és addig keresgéltem a csatornák között, amíg megtaláltam a *Pamnormal Hunters* ismétlését. Már láttam ezt a részt azelőtt, de mindig elszórakoztatott a házukból elmenekülő emberek látványa, amikor azt hiszik, valami fényt láttak.

A kanapéra vetettem magam, a lábamat felpakoltam a kisasztalra, és igyekeztem kivenni a fejemből a napbarnított lábú, remek fenekű lányt.

Eddig négyszer láttam.

Háromszor aznap, amikor beköltözött. Olyan dobozokat cipelt, amik nehezebbnek tündek nála. Háromszor is akkora hülyeséget csináltam, amiért kijárt volna nekem a főbelövés.

Segítettem neki.

Persze ő nem tudta, hogy a dobozok súlyát én csökkentettem le, hogy ne boruljon fel velük együtt, de azért még nem kellett volna. Több eszem is lehetne.

Tegnap egyszer láttam, hogy a kocsijához fut, és kised egy kupac könyvet. Ragyogott az arca, mintha az ingatag könyvtorony valójában egymillió dollár lenne.

Az egész nagyon... *nem* volt cuki. Mi a fene jár a fejemben? Egyáltalán nem cuki.

Jó ég, de meleg van... előrehajoltam, és hátranyúlva lerántottam a pólómat, áthúztam a fejem. Félrehajítottam, s oda sem figyelve megdörzsöltem a mellkasomat. Amióta a *lány* beköltözött, többet mászkáltam félmeztelenül, mint előtte bármikor.

Észre se vettem, és már megint átvágtam a szobán, hogy az ablak elé álljak. Nem is akartam belegondolni, mi vezetett erre. Dühösen félrehúztam a függönyt. Még csak nem is beszéltem a lánnyal, és máris, mint egy kukkoló, figyelem az ablakon át, várok... mire is? Hogy megpillantsam? Vagy hogy jobban felkészüljek az elkerülhetetlen találkozásra?

Ha ezt Dee látná, már a padlón gurulna nevéttében.

Ha meg Ash látná, kikaparná a szememet, a szomszédunkat pedig az aszteroidaövezetig rúgná. Bár hónapok óta nem találkoztunk, tudtam, Ash még mindig bízik benne, hogy végül összejövünk. Nem mintha valóban akart volna engem, de elvárták tőlünk, és persze, nem akart mással sem látni. Én meg még mindig törődtem vele, hiszen amióta az eszemet tudom, itt volt ő is, a bátyjai is.

A szemem sarkából mozgást észleltem. Kicsit elfordítottam a fejem, és megláttam, hogy a másik ház széles verandára nyíló külső ajtaja becsukódik. A fenébe!

Oldalra néztem. A lány éppen lesietett a lépcsőn.

Vajon hova megy?, töprengtem. Errefelé nincs sok szórakozási lehetőség, ráadásul nem is ismer senkit. Az anyján kívül, aki fura időpontokban érkezett és távozott, senki nem lépte át a küszöbüket.

A lány megállt az autója mellett, a rövidnadrágjába törölte a kezét. Szép lábak, gondoltam lusta mosollyal.

És akkor hirtelen balra fordult. Kihúztam magam, a kezem ökölbe szorult a függöny szélén, elakadt a lélegzetem. Nem, nem ide jön. Semmi oka rá. Dee még rá sem ébredt, hogy a szomszédjában egy lány lakik. Semmi oka...

Ó, a pokolba, *idejön*...

Elengedtem a függönyt, elháráltam az ablaktól, és az ajtó felé fordultam. Behunyt szemmel számolgattam a másodperceket. Az emberek veszélyesek ránk. Már maga az, hogy nap mint nap a közelükben vagyunk, kockázatos, de ha

túl közel kerülünk hozzájuk, előbb-utóbb nyomot hagyunk valamelyikükön. És minthogy Dee megszállottan szeretne egy „rendes” barátot találni, ő különösen veszélyes erre a lányra nézve. Közvetlen szomszédunk – semmiképpen nem ellenőrizhetem, mennyi időt tölt vele Dee.

Meg aztán az az apróság is itt van még, hogy én is két napja állok az ablaknál, és figyelem őt. Ez már jelenthet bajt.

A húgom semmiképpen nem jut Dawson sorsára. Nem bírnám elviselni az elvesztését. Dawson vesztét is egy emberlány okozta, ő vezette hozzá az arumot. Az ilyesmi időről időre megtörténik a magunkfajtaival. Nem feltétlenül az ember hibája, de a végeredmény ugyanaz. Én pedig nem és nem hagyom, hogy bárki is veszélybe sodorja Dee-t, akarva vagy akaratlanul. Mindegy.

Előrelöktem a karomat, a dohányzóasztal átrepült a szobán, de visszafogtam, még mielőtt a szemközti falba csapódott volna. Mélyet lélegeztem, és visszatettem a lábaira.

Halk, majdhogynem tétova kopogás hallatszott a bejárat felől. A szaros életbe!

Nagyot fújtam. Nem kell vele foglalkozni, ez a megoldás. Mégis az ajtóhoz léptem, és kinyitottam, mielőtt észbe kaptam volna. Meleg léghullám csapott át rajtam, barack és vanília halvány illatát hozva.

Imádom a barackot.

Lenéztem. A lány alacsony volt, alacsonyabb, mint korábban gondoltam. A feje teteje alig ért a mellkasom vonaláig. Talán ezért bámulta éppen azt. Vagy talán, mert nem jutott eszembe, hogy visszavegyem a pólómat.

Mivel nyíltan megbámult, azt gondoltam, én is megteszem vele. Miért is ne? Ő kopogott be hozzánk.

Nem volt cuki. A haja – nem szőke, nem barna – a válla alá hullott. Mindenestől alig nőtt magasabbra százötven centinél, mégis, a lábai mintha sosem értek volna véget. És nem is volt botsovány, mint a környékbeli lányok némelyike. Nehezemre esett levenni a szememet a combjáról.

Végül a pólójára néztem. AZ ÉN BLOGOM JOBB, MINT A TE VLOGOD, hirdette. Ez meg mi a fenét akar jelenteni? És miért viseli ezt a pólót? A „blogom jobb” szavak igencsak kifeszültek. Nagyot nyeltem. Nem jó jel.

Még inkább nehezemre esett feljebb emelni a pillantásomat.

Kerek arc, merész orr, lágy bőr. Egymillióba is lefogadtam volna, hogy barna a szeme, amolyan igazi őzikeszem.

Őrütség, de éreztem, ahogy a tekintete lassan felsiklik a csípőmre eresztett nadrágom derekától az arcomig. Levegőért kapott, hangosabban, mint én tettem.

Nem barna volt a szeme, bár valóban nagy és kerek, hanem halvány aranyos-szürke, okos, tiszta szempár. Még nekem is el kellett ismernem, hogy szép, és ez bosszantott. Az egész helyzet bosszantott. Miért bámulom? Egyáltalán, mit keres itt?

– Segíthetek? – kérdeztem. Nem felelt, csak úgy nézett az arcomba, mintha azt akarná, hogy csókoljam meg telt, dacos ajkát. Forróság gyülekezett a hasam táján.

– Hahó? – kérdeztem ismét. Hallottam a saját hangomon a dühöt, a vágyat, a bosszúságot, és még több vágyat. Az emberek gyengék, kockázatot jelentenek. Dawson egy ember miatt halt meg, egy ugyanilyen miatt. Ezt ismételve az ajtófélfába kapaszkodtam, és előredőltem. – Tudsz beszélni?

Ez már eltalálta, és kibillentette a nézelődésből. Mélyen elvörösödött, hátrahőkölt. Remek: elmegy. Ezt akartam, hogy forduljon meg és rohanjon el.

Elsimítottam a hajamat a homlokomból, elnéztem a válla felett, majd vissza rá. Még mindig ott állt.

Pedig nagyon jó lett volna, ha elviszi a csinos fenekét a küszöbömről, mielőtt valami ostobaságot csinállok. Például elmosolyodom a pirulásán. Szexi volt.

– Először, másodszor...

Erre egészen sötétvörössé vált. A fenébe!

– Én... én csak azért jöttem, hogy tudod-e, merre van a legközelebbi bolt. A nevem Katy. A szomszédba költöztem – intett a házuk felé. – Úgy két napja.

– Tudom. – Két napja téged leslek, akár egy kukkoló.

– Szóval, reméltem, hogy valaki elmondja, hogy jutok el a legegyszerűbben a boltba, meg talán valahova, ahol kapok palántákat.

– Palántákat?

A szeme enyhén összeszűkült. Vigyáztam, hogy ne üljön ki semmi az arcomra. Még egy kicsit piszkálta a nadrágja szegélyét, aztán kibökte:

– Aha, tudod, van ott elöl az a virágágyás...

– Jó – vontam fel a szemöldökömet. Erre már igazán dühös pillantással válaszolt, szinte éreztem a belőle áradó bosszúságot. Vidámság kerekedett bennem. Tudtam, hogy bunkó vagyok, de perverz módon élveztem, ahogy az

idegesség kihívón szikrázik a szemében. És az arcába szökő vér izgató volt a maga furcsa, velem-nincs-minden-rendben-módján. Emlékeztetett valamire.

– Nézd, virágpalántákat kell vennem... – próbálkozott újra.

– A virágágyásba. Értem én. – A csípőmmel is az ajtókeretnek dőltem, és összefontam a karjaimat. Ez szinte már szórakoztató.

Mélyet lélegzett.

– Egy boltot keresek, ahol élelmiszert és palántákat vehetek – ismételte azon a hangon, amelyet én is használtam Dee-vel szemben, napjában százszor. Édes.

– Ugye, *látod*, hogy ez a hely egyetlen kereszteződésből áll?

És ez volt a kulcs, a szikra a szemében lánggá lobbant. Leküzdöttem a vigyort. Most már nemcsak aranyos volt, sokkal, sokkal több annál. A gyomrom elnehezült.

Katy hitetlenkedve meredt rám.

– Tudod, csak az irányt szerettem volna megtudni. Biztosan rosszkor jöttem.

Dawson villant az eszembe, és az ajkam gonosz mosolyra húzódott. Vége a játéknak. Csírájában kell elfojtani, Dee érdekében.

– Bármikor kopogtatsz be hozzám, az rosszkor van, kölyök.

– Kölyök?? – kérdezett vissza tágra nyílt szemmel. – Nem vagyok kölyök. Tizenhét múltam.

– Valóban? – A fenébe, mintha nem vettem volna észre, hogy határozottan felnőtt. Semmi gyerekes nem volt rajta, de a pokolba, már Dee is megmondta, hogy pocsék a társasági érzékem. – Tizenkettőnek nézel ki. Nem. Tizenháromnak, de a testvérem egyik babája hasonlít rád. Nagy a szeme, üres a feje.

Leesett az álla, és ebből megértettem, hogy talán túl messzire mentem az utolsó kijelentéssel. Annál jobb. Ha utál engem, távol tartja magát Dee-től is. A lányok többségénél bevált. A legtöbbjüknél.

– Nahát, hűha! Hát, bocs a zavarásért. Többet nem kopogok be hozzád, elhiheted.

Megfordult, de nem elég gyorsan, még észrevettem a gyanús csillogást azokban a sötét szemekben.

A francba! Most aztán úgy éreztem magam, mint a világ legnagyobb seggfeje. Rádásul, ha Dee látná a viselkedésemet, felrúgna.

Lenyeltem vagy egy tucat összefüggő átkot, és utána szóltam.

– Hé!

Megállt az alsó lépcsőn, de továbbra is a hátát mutatta felém.

– Mi van?

– Kimész a 2-es útra, onnan a 220-as autópályára északnak, nem délnek. Petersburgba visz. – Sóhajtottam, és azt kívántam, bárcsak sose nyitottam volna ajtót. – A Foodland ott van, amint beérsz, el sem tévesztheted. Vagyis te talán eltévesztheted. Mellette van egy vegyesbolt, ha jól tudom. Náluk lehet olyasmi is, ami a földre való.

– Köszönöm – morogta, aztán halkan hozzátette: – Seggfej!

Felnevettem. Tényleg seggfejnek nevezett? Ez tetszik.

– Hát, ez nem volt épp hölgyhöz méltó, Katy-cica!

Katy megpördült.

– Ne merészelj így nevezni! – csattant fel.

Hoppá, fájdalmas pontra tapinthatam.

– Még mindig jobb, mint leseggfejezni valakit, nem? – Visszalendítettem az ajtót. – Ez felvillanyozó látogatás volt, sokáig fogom őrizni szép emlékeimben.

Apró keze ökölbe szorult. Úgy véltem, meg akar ütni. Úgy véltem, élvezném. És úgy véltem, tényleg szakember segítségére lenne szükségem.

– Tudod mit? Igazad van. Tévedtem, hogy seggfejnek neveztelek. Az ugyanis túl szép szó rád – folytatta édes mosollyal. – Te egy pöcsfej vagy.

– Pöcsfej? – Ezt a lányt nagyon is könnyű volna megkedvelni. – Igazán elbűvölő.

Beintett. Lehajtottam a fejem, de nem tudtam megállni nevetés nélkül.

– Vauu, milyen jól nevelt, cica! Biztos vagyok benne, hogy számtalan érdekes jelzót és mozdulatot tartogatsz még a számomra, de engem nem érdekel.

Tényleg úgy nézett ki, mint akinek könyvtárnyi sértése van tartalékban. Kicsit csalódott is voltam, amikor visszafordult, és lesietett a lépcsőn. Elérte a kocsiját, és feltépte az ajtót.

– Később találkozunk, cica! – kurjantottam. Halkan felnevettem, látva, hogy a legszívesebben szétrúgná a seggemet.

Bevágtam az ajtót, nekidőltem, és kiszakadt belőlem a nevetés, ami végül nyögésbe fulladt. Egy pillanatig átláttam a mély, szürke szemekben izzó, hitetlenkedő dühön. Fájdalom volt mögötte. És a tudat, hogy fájdalmat okoztam neki, égetett, mint a sav.

De akkor is így volt a legjobb. Igenis. Utálhat engem, utáljon csak! Akkor távol marad tőlünk. Dee-t is figyelmeztetem, és ezzel az ügy lezárult. Nem lehet máshogy, mert ez a lány maga a megtestesült baj. Apró csomagban, francos masnival a tetején.

És ami a legrosszabb, olyasféle baj, ami tetszik nekem.

Kat hihetetlenül aprónak és törékenynek tűnt a karomban, olyan könnyű volt, hogy önkéntelenül is szorosabban fogtam. Furcsamód a feje éppen illett a vállam hajlatába. Mintha csak odahajtotta volna, hogy aztán elaludjon, nem pedig elájult volna.

El se hittem, hogy elvesztette az eszméletét.

Persze a maga kicsavart módján ez még jól is jött. Így nem kell keresnem semmilyen nyakatekert magyarázatot arra, miért látta, hogy villám vágódik ki a kezemből, és elijeszti a medvét.

A fejünk fölött gyülekezni kezdtek a fekete felhők. Vihar készült, a túlzott energiakitörések természetes következménye. Az elektromos mezők valamiképpen befolyásolják az időjárást, blabla.

Elindultam visszafelé az ösvényen, tekintetemet erővel az előttem álló útra irányítottam, és nem az édes terhemre. Fák. Sok fa, juharforma levelek, tűlevelek, itt-ott bokrok. Madarak szállnak ágról ágra, a tollukat borzolják. Mókus surran fel egy törzsön.

Lenéztem.

Katy sűrű szempillája sápadt arcát érte. Átfutott az agyamon, hogy úgy néz ki, mint Hófehérke. Jó ég, ez mekkora idétlenség! Hófehérke? Csakhogy az ajka tökéletesen nyílt szét, és természetes rózsaszínben fénylett.

Mennydörgés dörrent, esőillat töltötte meg a levegőt. Újra lenéztem, hogy lássam, Katy még mindig eszméletlen-e, aztán gyorsítottam. Végigröppentem az ösvényen, de akármilyen sebesen is száguldottam, az időjárás kiszámíthatatlan maradt. Egyszerre szakadni kezdett az eső, és eláztatott minket. Katy erre sem tért magához.

Dawsonra emlékeztetett. Öt sem ébreszthette volna fel még egy atombomba sem.

Amikor elértem a verandát, lelassítottam, és megráztam a fejem. Esőcseppek záporoztak mindenfelé. Megálltam az ajtó előtt, és elgondolkodva összevontam a szemöldökömet. Katy vajon bezárta az ajtót, amikor kilépett? A fenébe, nem emlékeztem. Ha igen, a kulcs alighanem a zsebében van, de a megszerzéséhez be

kellene nyúlnom oda, és kiszedni. Különben hogyan magyaráznám meg, miként nyitottam ki az ajtaját?

Végigfuttattam a tekintetem a lábain. Egy ilyen alacsony lányhoz képest hihetetlenül hosszúak voltak, a nadrágja viszont annál rövidebb. Kicsi zsebekkel.

Kösz, oda nem nyúlok be. Épp ideje letenni a kicsi fenekét a hintaágyra, és elhúzni a francba innen.

Sóhajtván a hintához léptem. Már majdnem leraktam, amikor közelebb észkelődött hozzám. Megdermedtem. Vajon felébredt?

Egy pillantással megbizonyosodtam róla, hogy nem. Lehajoltam vele, de megint megállítottam a mozdulatot. Mit fog gondolni, ha egyedül ébred itt?

És miért érdekel ez engem?

– A pokolba – morogtam. Végignéztem a verandán, mintha onnan kaphatnék választ, aztán szemforgatva leültem, és magam mellé fektettem. Nem eresztettem el, mert tartottam tőle, hogy amilyen szerencsém van, legurul a matracról, és betöri a fejét. Akkor pedig Dee kikészít.

Hátradöntöttem a fejem, és behunytam a szemem. Miért jöttem ma ide? A kulcsaimat visszakaptam, és azt is részletesen elmondtam Dee-nek, mi a véleményem a hülye piros pontjairól. Unalom-ból? Ha ez a helyzet, megnézhettem volna a korábban felvett Ghost Investigator epizódokat is. Végig sem gondoltam, mit csinálok, amíg be nem kopogtam Katy ajtaján, akkor pedig már késő volt.

Ostoba voltam.

Kat motyogott valamit, és még közelebb húzódott, a mellkasomhoz nyomta az arcát. Jobb felől teljesen hozzám simult, összetapadt a combunk. A keze a derekam alá simult.

Elkezdtem visszafelé számolni száztól. Hetvennél azon kaptam magam, hogy megint őt nézem, az ajkát.

Nem bámulhatom folyton az ajkát.

A homloka ráncba szaladt, megrándult a szemhéja, mintha álmodna. A neveléséges részem válaszolt rá, az apró kellemetlenségre, amely összehúzta a vonásait, megfeszítette az izmait. A hüvelyk-ujjammal cirógatni kezdtem a derekát, lassú körökben. Pillanatok múlva Katy megnyugodott, a légzése újra lassúvá, egyenletessé vált.

Meddig marad így? Egy részemet egyáltalán nem zavarta a gondolat, hogy órákig fekhet mellettem. Volt valami megnyugtató abban, ahogy a karomban tartottam, ugyanakkor ennek az ellenkezőjét is éreztem, hiszen minden porcikámmal tudatában voltam, mennyire kényelmesen simul mellém, hol a tenyere, hogyan emelkedik és süllyed a mellkasa.

Békés volt és gyötrelmes.

Szóval, miért is ne maradnék?

Valamivel később – egyszerre tűnt örökkévalóságnak és túl rövidnek – éreztem, hogy Kat mocomog, magához tér. Lassan történt, az izmai megfeszültek, ellazultak, aztán újra megfeszültek, amikor ráébredt, hogy min... hogy kin fekszik.

Abbahagytam a simogatását, de nem vettem el a kezemet. Nem mintha még mindig fejre eshetett volna, de... egyszerűen csak nem vettem el, bár kényelmetlenül éreztem magam miatta. Összeszorítottam a fogaimat.

Katy feltámaszkodott.

– Mi történt?

Ó, tudod, kilőttem egy energiasugarat, te pedig, mint egy kis virág, a lábaimhoz hanyatlottál. Aztán úriemberhez méltón hazahoztalak, és csak a jó ég tudja, meddig ültem itt, hogy nézzelek.

Na, ezt nem!

– Elájultál – feleltem, és elvontam a kezemet a derekáról.

– Tényleg? – Visszahúzódott, és kisímította kócos haját az arcából.

Bólintottam.

– Azt hiszem, a medve rád ijesztett. Úgy cipeltelek haza.

– Végig? – Csalódottnak tűnt, ami felébresztette a kíváncsiságomat. – Mi... mi történt a medvével?

– A vihar elijesztette. Azt hiszem, a villámlás. Te jól vagy?

Ahogy kimondtam, lecsapott egy újabb villám, és megriasztotta.

– A medve megijedt egy vihartól?

– Azt mondanám

– Akkor szerencsénk volt. – Homlokráncolva végignézett magán.

Amikor felnézett, emlékeztetnem kellett magamat, hogy lélegezzek tovább, rendes ütemben. Volt valami abban a szürke szempárban, olyan ragyogás, ami magába szippantott.

– Úgy esik itt az eső, mint Floridában – jegyezte meg.

A térdének döntöttem az enyémet.

– Azt hiszem, még pár percre itt ragadtál velem.

Ez igazán hülye indok volt arra, hogy maradjak. Ennél jobb kell. Vagy még inkább fel kellene állnom, és elhúzni. Azonban akkor Katy ismét megszólalt.

– Biztosan úgy nézek ki, mint egy vízbe fúlt macska.

Ha van választásom, talán a vízbe fúlt macskát kérem.

– Jól nézel ki. A nedves fazon remekül áll.

Mérgesen pillantott rám.

– Na, most tudom, hogy hazudsz.

Sok minden voltam, de hazug nem. Kiszámíthatatlan, az igen. Én magam sem tudtam, mit fogok tenni, amíg fel nem emeltem a kezem, hogy megfogjam az állát, és magam felé fordítsam az arcát.

– Sosem hazudnék arról, amit gondolok – közöltem mosolyogva. Kat csak pislantott. A tekintetem újra az ajkára esett. Nagyon-nagyon le kell szoktatnom magam az ajka bámulásáról.

A gondolatra, hogy meg is ízlelhetném, megfeszültem. Alighanem orrba ütne, utána még jól meg is szurkálna azzal az éles nyelvével.

Előrehajoltam.

– Azt hiszem, már értem.

– Mit értesz? – suttozta.

Értettem, miért vagyok úgy elragadtatva tőle. Nem veszi csak úgy tudomásul a szarakodásaimat. Ez nagyon tetszett.

Rózsaszín pír futotta be az orcáit, a hüvelykujjammal követtem a nyomát.

– Szeretem nézni, amikor elpirulsz.

Alig hallhatóan levegő után kapott. Végem volt. A homlokának döntöttem a homlokomat. Elmegyek, amíg lehet. Órülség, de vaníliaillat áradt Katból, a bőre lágynak, az ajka még lágyabbnak tűnt.

Belegabalyodtam egy hálóba, amelyből nincs menekvés. Egy Katyból szőtt hálóba, és lefogadtam volna, hogy nem is tud róla. Ártatlan szépség, s láttam ahhoz eleget tizenhét évem során, hogy tudjam, micsoda ritkaság. Óvni való.

Újra lecsapott a villám, de Kat ezúttal nem riadt meg a nyomában járó mennydörgéstől. Rám figyelt, csakis rám, a pillantása olyan örömekeket ígért, amikben sosem lehet részem. Amit még akarnom sem szabad... mégis akartam.

Egek, jobban akartam, mint bármit valaha. Pedig ha folytatjuk ezen az úton, annak csúf vége lesz. Nagyon is jól tudtam már, mi történik, ha az emberek és a luxenek összeállnak, s az én vállamon túl sok felelősség feküdt ahhoz, hogy csak úgy bohóckodjak Kattal. Túl sok...

Mégis akartam.

Az ujjam végigsiklott az arca ívén, oldalra biccentettem a fejemet. Meg fogom bánni, jobban, mint bármit, de nem állok meg. Az ajkunkat már csak egy lélegzetnyi távolság választotta el...

– Hé, srácok! – hallottam Dee kiáltását. Hátrarándultam, egyetlen mozdulattal odébb csúsztam, kellő távolságra a vérvörösre piruló Kattól. Annyira elmerültem benne, hogy fel se tűnt a húgom kocsijának hangja, sem az, hogy elvonult a vihar, és már süt a nap.

Remek.

Dee felsétált a lépcsőn, de lehervadt a mosolya, amikor egyikünkéről a másikunkra pillantott. Összehúzta a szemét. Biztos, hogy meglátta a halvány nyomot Kát körül, és azt találgatta, hogyan keletkezhetett. Aztán gondolatban visszatért ahhoz, amit éppen félbe-szakított, és leesett az álla.

Nem gyakran sikerült ennyire meglepnem. Ránevettem.

– Hahó, hugi. Mi a helyzet?

– Semmi – felelte Dee. – Ti mit csináltok?

– Semmit – vágtam rá, és leugrottam a hintáról. Visszapillantottam a néma, kábultnak tűnő Katre. A szeme tágra nyílt, elködösült. – Csak szerzek még pár piros pontot.

Katy, amint felfogta a szavaimat, megdermedt, a keze ökölbe szorult az ölében. O, igen, a kiscica meresztgeti a karmát. A puha, ölelni való teremtmény azonnal eltűnt, és ezt én tettem. Felemeltem, aztán visszaejtettem a földre, a valóságba. Mind az én művem.

Nem voltam rá büszke.

A lépcsők felé fordultam, és otthagytam a húgommal, miközben a bolygó legnagyobb bunkójának éreztem magam.

Az utolsó tettem

Minden széthullott. Amikor Dee lezuhant, és a fénye ki-ki hunyt, elfordultam az árumtól. Azonnal rájöttem, hogy hiba volt.

Soha ne vedd le a szemedet az ellenfeleldről!

Hátba talált a csapása, feldobott a levegőbe, pörögve-forogva zuhantam. A fájdalom megnehezítette, hogy megtartsam az alakomat, akaratlanul váltottam egyikből a másikba. A gondolataim a húgomra... és Katre összpontosultak.

Katnek semmi esélye Baruckkal szemben.

És becsapódtam, még hallottam kábán az árum hangját. Hármat egyetlen különlegesséért.

Próbáltam megtartani az alakomat. Elfordultam, kitisztult a látásom. Kat mellettem hevert, olyan közel hozzám, hogy meg is érinthettem. Próbáltam felülni, azonban túl nagy volt a sokk, az izmaim remegtek. Mintha megráztak volna egy túltöltött sokkolóval.

Vége. Mind elpuszszultok.

Baruck közeledett. Katre pillantottam, láttam a könnyeket a szemében. Ez nem tisztességes. Nem szolgált rá erre, én zúdítottam a fejére. Mindent.

Összekapcsolódott a pillantásunk. El akartam mondani neki, hogy sajnálom. Sajnálom, hogy ide költöztek, és találkozott velünk. Nem azért, amit esetleg gondol, hogy az ő hibája volt, de hát fogalma sem lehetett, mibe sétál bele. Vissza akartam forgatni az időt, megakadályozni, hogy elmenjen a könyvtárba, és kitörölni a spagetti incidenst, mert anélkül nem beszélgettünk volna a tónál aznap este, és nem szalad ki a kamion elé.

Mennyi hiba...

Kat most biztonságban lehetne, talán idétlen horrorfilmeket nézne, talán egy olyan srác karjában, aki nem keveri veszélybe. Biztonságban. Tőlem távol, igaz, de biztonságban.

De leginkább azért szerettem volna visszamenni, hogy megváltoztassam a saját viselkedésemet vele szemben. Mert most, amikor a halál lebegett felettünk, és Kat a nedves földön reszketett, már kész voltam beismerni, hogy sosem

akartam ellökni őt magamtól. Önző módon még örültem is, hogy ideköltözött. Késő volt már a számunkra, de beismertem, hogy nem közömbös nekem. Többet is érzek iránta, mint szabad volna, de ez a tényen nem változtat.

Késő volt már, hogy mindezt elmondjam, hogy megérintsem, hogy átöleljem, hogy jóvátegyem mindazt a sok szörnyűséget, amit mondtam és tettem. Nekem már késő volt.

Katy azonban a saját lábán távozik innen. Életben tartom, akkor is, ha ez az utolsó cselekedetem.

Elhagytam az emberi alakomat. így sokkal sebezhetőbbé váltam, de minden csepp erőmre szükségem volt. Kinyújtottam felé a karomat, és ő is felém nyúlt, az ujjai elmerültek a fényemben.

Teljes lényemmel az érintésére összpontosítottam, energialöketet küldtem a testébe. Tudtam, akármilyen is van bennünk, megteszi a feladatát, meggyógyítja Katet, belülről kifelé. Esélyt ad neki, hogy elmeneküljön. Remélhetőleg én és Dee jobban érdekeli majd Baruckot.

Zokogás rázta meg, és akkor megláttam a szemében, hogy megértette, hogy tudja, mit teszek, és hogy ez mit jelent.

– Ne – súgta rekedten, fáradtan. Megpróbált elhúzódnival, de nem hagytam, nem törődtem a szemében csillogó pánikkal. Szorítottam a kezét.

Váratlanul felült, és elkapta a húgom karját, miközben engem sem eresztett el. Fényhullám lüktetett végig rajtam, olyan ragyogó, hogy Baruck szinte eltűnt. Felívelt a magasba, sziszegett, szikrát hányt, aztán becsapódott Dee-be. Kettőnk fénye összekapcsolódott.

Baruck árnya megtorpant.

A fényív ismét a magasba szökött, aztán lezuhant, és egyenesen Kat mellkasába vágódott. Egy pillanat múlva Katy a levegőbe emelkedett. Szétmeredő hajjal lebegett felettünk. Hármunk között egyre emelkedett a feszültség. Szikrák repültek. Dee és én visszanyertük emberi alakunkat.

Térdre emelkedtem, és Kat felé nyúltam. Mit csinál...?

Éreztem, hogy a levegőből húzza magához a részecskéket, szorosan magához. Lehetetlenség, mégis gyúlt benne a remegő erő, ugyanaz, mint ami mélyen bennem borzongott.

Sikoltva eresztette el.

Lábra kecmeregtem, és ámulva néztem, amint az energia Baruck mellébe csapódik: maga a levegő feszült meg és pattant el. Villámló fény lobbant, felkaptam a karomat, hogy védjem a szememet. Amikor a lángolás kihunyt, Baruck nyomtalanul eltűnt, és Kat...

Istenem!

– Kat?

Hanyatt feküdt, a mellkasa alig mozdult. A levegőben a halál szaga érződött.

Mellévetődtem, térdre zuhantam. Hörögve lélegzett, elkapott a pánik. Mindaz, ami történt... eljutottunk idáig, én megmentettem őt, ő pedig átvette az erőmet, és ahelyett, hogy kimenekült volna innen, cserébe megmentett mindnyájunkat.

Feláldozta magát értünk.

Nem érdemeltem meg. Semmiképpen nem érdemeltem meg ezt tőle.

A karomba vettem. Leheletkönnyű volt, mintha egy része már eltávozott volna.

– Kat, mondj valami sértőt! Gyerünk!

Dee megmozdult, feltápáskodott, mondott is valamit. Pánik színezte a hangját. Nem vettem le a pillantásomat Katról. Végigsimítottam az arcát, letöröltem a vért... de olyan sok vér volt mindenütt. Az orra alatt, az ajka sarkaiban, a fülében... még a szeme alatt is összegyűlt.

– Dee, indulj vissza a házhoz, azonnal! Kerítsd elő Adamet! Ő is kint van valahol.

– Nem akarok elmenni! Hiszen vérzik! Kórházba kell vinnünk! – tiltakozott Dee önmagát átkarolva.

Kat tekintete az arcomra szegeződött, de nem moccant. Rémület szorongatta a torkomat, szaggatta a mellkasomat.

– Indulj vissza, most azonnal! – kiáltottam, aztán kényszerítettem magam, hogy halkabban tegyem hozzá: – Kérlek! Hagyj minket, és menj! Minden rendben lesz. Katynek csak... egy kis idő kell.

Azzal hátat fordítottam Dee-nek, és kisimítottam a tincseket Kat arcából. A húgom nem tudhatta meg, mire készülök. Amikor már biztosan tudtam, hogy Dee elment, szaggatottan felsóhajtottam.

– aát, nem fogsz meghalni. Ne mozogj, ne csinálj semmit! Csak engedd el magad, és bízz bennem! Ne ellenkezz!

Nem adta jelét, hogy meghallott volna, én azonban nem adtam fel. Soha. Lehajtottam a fejem, a homlokomat az övéhez szorítottam. A testem eloszlott, átalakultam igazi valómba. Forróság áramlott át belőlem Katybe.

Tarts ki! Ne hagyj itt! Tudtam, hogy nem hall, de azért csak beszéltem hozzá, miközben tartottam a fejét. Csak tarts ki!

Összpontosítottam, éreztem, ahogy belecsusszanok, és láttam mindent, ahogy a csontok összeforrtak, a vágások begyógyultak, az elszaggatott izmok eggyé váltak, a vér pedig sebesen, akadálytalanul áramlott Kat ereiben.

Kattant valami, és furcsa érzés tört rám, remegés a mellkasomban, a szívem mellett, mintha kettőnk szíve eggyé válna, egy ütemre verne, de aztán... aztán valami más is történt. Mélyen, legbelül kétfelé hasadtam, kettéváltam.

Katy ajka az enyémhez ért. Színek örvénylettek körülöttem, ragyogó vörösök és fehérek. Nem tudtam már, hol érek véget én, és hol kezdődik ő. Mintha nem is maradt volna én vagy ő, csak mi, együtt. Leküzdhetetlen húzást éreztem, adni, kapni. Nem lett volna szabad ilyen sokszor meggyógyítanom őt, de ez... ez már több is volt, hiszen az ismeretlen peremén egyensúlyozott, csaknem a nemlétebe hullott, onnan húztam vissza.

Mit teszek? Ha rájönnek, mit csináltam... de nem veszíthetem el, nem. Kérlek! Kérlek! Nem veszíthetlek el. Kérlek, nézz rám! Kérlek, ne hagyj itt!

Itt vagyok, felelte némán, és kinyitotta a szemét. *Itt vagyok*.

Döbbsen hátrahőköltem, a fény eltűnt Katy bőre alatt. Valami... valami azonban hátramaradt. Éreztem. Nem tudtam, pontosan mi, és abban a percben nem is érdekelt. Katy életben volt, mindannyian életben voltunk, és más nem számított.

– Kat – súgtam. Megremegett a karomban. Hátradőltem, és magamhoz húztam.

A szeme csodálkozó zavarral telt meg.

– Daemon, mit csináltál velem?

– Most pihenj – válaszoltam. A csontom mélyéig fáradt voltam. Még nekem is megvoltak a fizikai korlátaim, ma pedig túllendültem rajtuk. – Nem vagy még százszázalékos, ahhoz kell pár perc. Nem emlékszem, hogy valaha is véghezvittem volna ilyen szintű gyógyítást.

– De igen, a könyvtárnál – mormolta, és a karomra tette a kezét. Olyan volt, mintha most érintene meg először. – És a kocsinál...

Fáradtan rámosolyogtam.

– Az csak a rándulás meg a horzsolás kezelése volt. Ehhez képest semmi.

Kat elnézett a vállam felett, összeért az arcunk, ezerszer lágyabb volt, mint a selyem. Éreztem, hogy megdermed.

– Hogyan csináltam? – suttogta. – Nem értem.

Jó kérdés. A nyaka hajlatába temettem az arcomat, és magamba szívtam vanília- és barackillatát, hogy mindig emlékezzek rá.

– Én csinálhattam valamit veled, amikor meggyógyítottalak. Nem értem én sem, de valami történt, amikor az energiáink összekapcsolódtak. Nem lett volna szabad, hogy hatással legyen rád, hiszen ember vagy.

A szavaim láthatóan nem nyugtatták meg. Micsoda meglepetés! Engem se nagyon. Reszkető kézzel kisimítottam az arcából egy hajtincset.

– Hogy érzed magad? – kérdeztem.

– Jól. Álmosan. Te?

– Én is. – Fura módon azonban remekül éreztem magam. A hüvelykujjammal végigcírógattam az állát, az alsó ajkát. Mint a gyerek, aki először szabadul be Disneylandbe. Ami azért különös, mert még sosem jártam az egérfülek birodalmában.

– Azt hiszem, legjobb volna, ha erről nem beszélnénk senkinek. A gyógyulásról, meg arról, amit tettél. Rendben?

Bólintott, de mozdulatlanul hagyta, hogy végigfuttassam az ujjaimat az arcán, eltörölve a csata nyomait. Egymás szemébe néztünk, és elmosolyodtam, őszintén, ahogy már nagyon régen nem.

És nem gondolkodtam tovább.

Tenyeremet az arcára borítottam, és lágyan megcsókoltam. Lassan, finoman. Ezt még nem gyakoroltam korábban, de vele így akartam. Eleddig zárt, a legtöbbek elől rejtett ajtók pattantak fel a lelkem mélyén.

Hátrahajtottam a fejét. Olyan volt, mint az első alkalom, és az is volt, hiszen így akartam, talán erre is volt szükségem. Az ártatlan érintéstől elakadt a lélegzetem. Ez is először történt meg velem.

Nevetve húzódtam hátra.

– Aggódtam, hogy összetörtünk.

– Nem igazán. – Aggodalmas pillantása az arcomat vizsgálgatta.

– Te összetörted magadat?

– Majdnem – horkantam fel.

Kat aprót sóhajtott, és halványan elmosolyodott.

– És most?

Az én arcomra is kiült a mosoly. Beszívtam a késő esti illatokat nedves fű, gazdag termőtalaj. Belélegeztem Katet.

– Hazamegyünk.

OLVASS TOVÁBB

PILLANTS BELE!

ÓNIX

LUXEN 2.

TÍZ MÁSODPERC TELT EL ONNANTÓL, hogy Daemon Black leült a helyére, addig, hogy jól ismert tolla a lapockám alá fűrődött.

Tíz teljes másodperc.

Megfordultam, magamba szívtam az őt kísérő szabadlevegős illatot. Visszahúzta a kezét, a tolla kék kupakjával most a szája sarkátpaskolta. Nagyön is jól ismertem azt a száját.

– Jó reggelt, cica!

Kényszerítettem magam, hogy a szemébe nézzek. Most világoszöld volt, mint a frissen metszett rózsa szára.

– Jó reggelt, Daemon!

Oldalra biccentette a fejét, kócos fekete haja a homlokába hullott.

– Ne felejtsd el, hogy ma estére terveink vannak!

– Persze, tudom. Már alig várom – feleltem szárazon.

Felém hajolt, sötét pulóvere megfeszült széles vállán. Megbillentette a padot, hogy közel érjen hozzám. Hallottam a barátnőim,

Lesz és Clarissa elharapott lélegzetét, éreztem, hogy az osztályban mindenki minket néz. Daemon szája sarka felszaladt, mintha magában nevetne.

Lassan túl hosszúvá nyúlt a csend.

– Mi az?

– Le kell szednünk rólad a nyomot – felelte, elég halkán, hogy csak én halljam. Hála az égnek! A nyom mibenlétének magyarázásába nem szívesen mentem volna bele nyilvánosan. *Tudod, olyan földönkívüli maradvány, ami az emberekre tapad, és fénylik rajtuk, mint egy karácsonyfa, ezzel pedig leszállópályát világít ki egy másik, gonosz idegen fajnak. Kérsz?*

Még csak ez kéne!

Felvettem a tollamat, és elgondolkodtam, ne bökjem-e meg vele Daemont.

– Igen, erre magamtól is rájöttem.

– És támadt egy igazán nagyszerű ötletem, hogyan is csináljuk.

Sejtettem, mi a “nagyszerű ötlete”. Én. Meg ő. Meg a testmozgás, egymással.

Rámosolyogtam. Zöld szemében fellobbant a láng.

– Tetszik? – kérdezte halkán, s tekintete az ajkamra szegeződött.

A testemet máris egészségtelen mértékű izgalom bizsergette. Emlékeztetnem

kellett magam, hogy a Daemon viselkedésében beállt hirtelen változást sokkal inkább az idegen energiák rám gyakorolt hatása okozta, mint az én személyiségem. Amióta az arum támadása után meggyógyított, kötés állt fenn közöttünk, és bár számára ez elégséges indoknak tűnt, hogy beleugorjon egy kapcsolatba, számomra nem.

Ugyanis ez nem volt igazi

Arra vágytam, amiben a szüleimnek lehetett része: halhatatlan szerelemre, ami erős és őszinte. Holmi rám tapadt földönkívüli kötelék nem elég.

– Ebben az életben nem, haver.

– Cica, hiábavaló az ellenállás.

– Akár a csábításod.

– Majd meglátjuk.

Szemforgatva előrefordultam. Deamon néha nagyon kedves tudott lenni, de éppen annyira tenyérbemászó is, ami kiegyenlítette a kedves részeket. Bár nem mindenesőrl.

Becsoszogott a vénséges matektanár, a kezében vakos papírköteg. A csengőre vártunk.

Daemon megbökött. Megint.

Ökölbe szorítottam a kezem. Átfutott a fejemben, hogy egyszerően nem törődök vele, de ennél jobban ismertem - csak tovább böködne.

Hátrafordultam, és rámeredtem.

– Mi van, Daemon??

Olyan gyorsan mozdult, mint amikor a kobra lecsap, végighúzta az ujját az arcomon, és kiszedett valami pihét a hajamból. A mosolyától furá érzések támadtak a gyomrom táján, de nem eresztettem a tekintetem alól.

– Iskola után...

A mosolyból megátalkodott vigyor lett; a fejemben mindenféle örült ötletek cikáztak. De nem mentem bele még egyszer ebbe a játékba. Megvetően az égre néztem, és előrefordultam. Igenis ellenállok a hormonjaimnak... és annak, hogy senkihez nem hasonlítható hatással van rám.

Egész délelőtt lüktetett a fejem a bal szemem felett. Természetesen Daemont hibáztattam érte. Ebédnél már úgy éreztem magam, mintha valakitől bekaptam volna egy horogütést. A terem zaja, a fertőtlenítő és az odaégett étel szagának keveréke csaknem kikergetett.

– Megszed még azt? – intett Dee Black érintetlen túrókrémem és ananászom felé. Fejrázva elé toltam a tálcámat. felfordult a gyomrom, amikor belemélyesztette a villáját.

– Az egész focicsapatot az asztal alá ennéd – jegyezte meg Lesa

Dee-t figyelve, sötét szemében látható irigység csillogott. Nem hibáztathattam. Már volt alkalmam megfigyelni, ahogy Dee egy ültő helyében eltüntetett egy családi csomag töltött kekszet. - Hogy csinálod?

Dee csak megvonta keskeny vállát.

– Azt hiszem gyors az anyagcserém.

– Mit csináltatok a hétvégén? – tudakolta Carissa, és fintoiba húzott arccal törölgette szemüvegét a blúza ujján. – Én egyetemi felvételi lapokat töltöttem.

– Én végig Chaddel voltam – vigyorgott Lesa, aztán mindketten Dee-re és rám néztek, várva, hogy mi is elmeséljük a magunk részét. Úgy véltem, a megölni-egy tébolyult-idegent-és-csaknem-belehelni-dolog nem olyasmi, amit szívesen megosztanék mindenkivel.

– Csak lógtunk, meg időtlen filmeket néztünk – vágta rá Dee.

A füle mögé tűrte egy fényes hajtincsét, közben alig láthatóan rám mosolygott. – Nem volt túl izgis.

– Mindig olyan unalmasak vagytok – horkantott Lesa. Már majdnem elmosolyodtam ezen, de akkor meleg bizsergést éreztem a tarkómon. A körülöttem zajló beszélgetés elhalkult, s néhány pillanat múlva Daemon huppan le a székre balról mellettem, előttem pedig megjelent egy pohár epres turmix, amit a legjobban szeretek. A meglepőnél is meglepőbb volt, hogy Daemon ajándékot ad nekem, ráadásul az egyik kedvencemet. Összeért az ujjunk, amikor felvettem a poharat, elektromos szikra futott át a bőrömon.

Visszarántottam a kezemet, és belekortyoltam a turmixba. Mennyei. Talán a háborgó gyomromat is helyrehozza kicsit. És talán hozzá tudok szokni ehhez az új, ajándékozos Daemonhoz. Sokkal jobb, mint a korábbi, seggfej verzió.

– Köszönöm – mondtam. Válaszul csak rám mosolygott.

– A mieink hol vannak? – szúrta oda Lesa. Daemon nevetett.

– Csak egyvalaki szolgálatára szerződtem.

Lángvörösre pirulva hátralöktem a széket.

– Te engem semmilyen módon nem szolgálsz.

– Még nem – felelte Daemon, áthajolva az imént nyert távolságon.

– Jaj, maradj már, Daemon, nem látod, hogy én is itt vagyok? – szólt rá rosszalón Dee. – Mindjárt teljesen elveszed az étvágyamat.

– Mintha ilyesmi egyáltalán előfordulhatna – jegyezte meg Lesa szemforgatva. Daemon előhúzott a táskájából egy franciakenyeres szendvicset. Ő volt az egyetlen, aki leléphetett a negyedik óráról, hogy ebédelni siessen, és nem kapott érte büntetést. Mert annyira... különleges. A hűgát leszámítva minden lány őt nézte az asztalnál. Még néhány fiú is.

Daemon zabkeksszel kínálta Dee-t.

– Nem akarunk megbeszélni valamit? – érdeklődött Carissa, és az arcára két piros folt ült ki.

– De bizony – vágta rá Dee, és Lesára nevetett. – Valami nagy dolgot.

Végigtöröltem verejtékes homlokomat.

– Micsodát?

– Dee-vel arról beszélgettünk angolórán, hogy két hét múlva hétvégén rendezni kellene egy bulit – magyarázta Carissa. – Valami...

– ... hatalmasat! – vágott a szavába Lesa.

– Kissebbfélét – javította ki Carissa, szúrós szemmel pillantva barátnőjére. – Csak összejöhetnénk páran, vagy ilyesmi.

Dee bólintott, ragyogó szemében izgatottság csillogott.

– A szüleink elmennek azon a pénteken, szóval tökéletes lenne.

Deamonra pillantottam. Kacsintott, mire az én bolond szívem kihagyott egy ütést.

– Tök jó, hogy a szüleid csak úgy hagyják, hogy bulit rendezz a házukban – allapította meg Carissa. – Az enyémekek már attól agyvérzést kapnának, ha csak felvetném az ötletet.

Dee felhúzta fél vállát, és félrepillantott.

– A mi szüleink jó fejek.

Fájdalom szúrt a szívembe, erővel őriztem a semmitmondó kifejezést az arcomon. Őszintén hittem, hogy Dee mindennél jobban szeretné, ha élnének a szülei. És talán még Daemon is. Akkor nem neki kellene hordania a családjáért viselt felelősség terhét.

Az együtt töltött idő alatt arra már rájöttem, hogy rémes modora mögött legnagyobb részben a stressz áll. És az ikertestvére halála...

Az ebédszünet hátralévő részében mindenki a buliról beszélt. Tulajdonképpen

jó időpontot találtak ki, mert a születésnapom a rákövetkező szombatra esett. Csakhogy a hír a hét végéig bejárja majd az iskolát. Egy olyan kisvárosban, ahol a legnagyobb izgalomnak számít, ha egy péntek este összegyűlnek páran a tarlón inni, semmi esély, hogy a buli kicsi maradjon. Vajon Dee is rájött erre?

– Téged nem zavar? – kérdeztem ságva Daemontól.

– Nem mintha megállíthatnám Dee-t – vont vállat. Tisztában voltam vele, hogy ha akarja, megállíthatja, szóval a válasza azt jelentette, nem bánja.

– Kérsz kekszet? – nyújtott felém egy doboz csokis rágcst. Gyomorpanaszok ide vagy oda, ezt nem lehetett visszautasítani.

– Persze.

Félmosoly ült ki az ajkára, felém hajolt, a szája most csak centikre volt az enyémtől.

– Akkor gyere, és vedd el!

Gyere és vedd... Daemon a sütemény felét telt, csókolni való ajkai közé szorította. Ó, ti földönkívüli aprószentek...

Eltátottam a számat. Az asztal körül nem egy lány olyan hangokat adott, mintha pocsolóvá készülne olvadni, de nem bírtam magam rávenni, hogy körülnézzek, mit csinálnak valójában.

A csokis keksz – azok az ajkak – ott, éppen előttem...

Forróság áradt az arcomra. Magamon éreztem mindenki tekintetét, és Daemon... jó ég, Daemon kihívón felvonta a szemöldökét.

Dee öklendezést imitált

– Gyerekek, hányni fogok – jegyezte meg. Szerettem volna szégyenemben bekúszni egy sötét lyukba. Mégis mit gondolt Daemon, mit csinálok erre? Kiszedem a sütit a szájából, mint a Susi és tekergő piros karikás változatában? A fenébe, egy részem még akarta is, és egyáltalán nem voltam benne biztos, mit is árul el ez rólam.

Daemon kivette a sütit a szájából. Úgy csillogott a szeme, mintha megnyert volna egy csatát.

– Lejárt az idő, cica.

Csak bámultam rá, ő pedig kettétörte az édességet, és nekem adta a nagyobbik felét. Elmartam tőle, szerettem volna az arcába vágni, de hát csokis keksz volt, amit imádok. Úgyhogy megettem, és még ízlett is.

Újra a turmixomba kortyoltam. Kellemetlen borzongás futott végig a hátamon,

mintha figyelnének. Körbepillantottam az ebédlőben, azt vártam, hogy Daemon idegen exbarátnőjének szokásos gonosz tekintetével fogok találkozni, de Ash Thompson egy másik fiúval beszélgetett. Hm. Vajon luxen? Nem volt túl sok velük egykorú, de kétkedtem benne, hogy Ash a maga felsőbbrendűségi tudatában rámosolyogna ember sráca.

Végignéztam a terem többi részén is. Mr. Garison a könyvtárba vezető dupla ajtó mellett állt, és egy fiúkból álló asztaltársaságot figyelt, akik éppen a tört krumplijukból készítettek kifinomult műalkotást. Senki még csak felénk sem pillantott.

A fejemet ráztam, hülyén éreztem magam, amiért a semmitől is megrémülök. Nem tűnt valószínűnek, hogy egy arum éppen a középiskolai ebédlőbe törne be. Talán bujkál bennem valami.

Kissé reszkető kézzel nyúltam a nyakamba függesztett medálhoz. Az obszidián kellemesen hűvösen simult a tenyerembe – biztonságot ígért. Elég az idegeskedésből. Még az is lehet, hogy emiatt vagyok kába és szédült.

De az biztos, hogy nincs köze a mellettem ülő sráchoz.

A postán több csomag is várt rám, majdnem hangosan felvisítottam. Előolvasói példányok érkeztek más bloggerekől, akik utazókönyvet csináltak belőlük, hogy mások is véleményezhessék őket. Én meg csak így. Még egy bizonyíték, hogy kitört rajtam a kergemarhakór.

Rettenetes volt a hazautam. Elgyengült a karom, szétestek a gondolataim. Magamhoz szorítottam a csomagjaimat, és nem törődtem a tarkómon felkúszó bizsergéssel, csak felmásztam a veranda lépcsőjén. És nem törődtem azzal a csaknem kétméteres sráccal sem, aki a korlátot támasztotta.

– Iskola után nem egyenesen haza jöttél – állapította meg bosszúsan. Mintha ő lenne a saját, elcseszett, szexi változatom a titkosszolgálatra, és éppen megléptem volna előle.

A szabad kezemmel előkotortam a kulcsomat.

– Mint látod, a postán volt dolgom. – Benyitottam, és az előszobai asztalkára ejtettem a csomagokat. Deamon persze nem várt invitálásra, rögtön követett.

– Várhatott volna a postád. – A konyhába is utánam jött. – Mi az? Csak könyvek?

Elővettem a hűtőből a narancslevet, és sóhajtottam. Aki nem szerelmese a könyveknek, az nem értheti.

– Aha, csak könyvek.

– Tudom, hogy valószínűleg nincsenek arumok a környéken, de azért nem lehetünk elég óvatosak. Olyan nyomot viselsz, ami egyenesen a küszöbre vezeti őket. Pillanatnyilag ez fontosabb a könyveidnél.

Nem, a könyvek fontosabbak akárhány arumnál. Töltöttem magamnak a narancsléből. Már ahhoz is túl fáradt voltam, hogy rendesen leálljak vitatkozni vele. Az udvarias társalgás művészetét egyelőre nem sikerült elsajátítanunk.

– Kérsz?

– Köszönöm – sóhajtott. – Van tej?

– Szolgáld ki magad! – intettem a hűtő felé.

– Te ajánlottad, most meg nem akarsz kitölteni?

– Én narancslevet ajánlottam – mutattam rá, és poharastól az asztalhoz léptem. – Te akartál tejet. És halkabban. Anyu alszik.

Morgolódva kivette a tejesüveget, és leült mellém. Csak akkor néztem meg magamnak: fekete melegítő volt rajta, és ez a legutolsó alkalomra emlékeztetett, amikor hasonló holmiban járt nálunk. Akkor jócskán belemelegedtünk, a vitánk forró előjátékba torkollott, mintha az egyik pocsék szerelmes regényben írták volna, amit véleményezni szoktam. Az emlék még mindig ébren tartott néha éjszakáinként. Nem mintha ezt valaha is hajlandó volnék elismerni.

Annyira forró volt, hogy Daemon idegen kisugárzása meg is sütötte a ház majdnem minden villanykörtéjét, meg a laptopomat is. Hiányzott a notebook, meg vele a blogom. Anyu megígérte, hogy vesz nekem másikata születésnapomra. Még két hét...

Nem néztem fel, csak a poharamat piszkálgattam.

– Kérdezhetek valamit?

– Az a kérdéstől függ – vágta rá.

– Te... érzel valamit a közelemben?

– Másfélét, mint ma reggel, amikor feltűnt, milyen jól áll neked ez a farmer?

– Daemon – sóhajtottam, és igyekeztem nem hallgatni a lányra, aki azt kurjongatta bennem: ÉSZREVETTE!! – Komolyan kérdeztem.

Hosszú ujjai tétova köröket rajzoltak a faasztalra.

– Meleget és bizsergést érzek a tarkómon. Erre gondoltál?

Felnéztem. Félmosolyt láttam az arcán.

– Igen. Szóval te is érzed?

– Csak amikor közel vagy.

– Téged nem zavar?

– Téged igen?

Nem tudtam, mit mondjak erre. Az érzés nem volt fájdalmas, éppen csak fura. Azonban az, amit szimbolizált, zavart: az átkozott kötelék, amiről semmit sem tudtunk, pedig még a szívünk is ugyanúgy vert.

– Lehet a gyógyítás mellékhatása is – nézett rám Daemon a pohara felett. Lefogadtam volna, hogy még a tejbajusz is jól állna neki.

– Jól vagy? – tudakolta.

Nem igazán.

– Mért?

– Mert szarul nézel ki

Ha ezt bármikor máskor állapítja meg, kiástam volna a csatabárdot, de most csak leraktam a poharamat.

– Szerintem bujkál bennem valami.

Daemon összevonta a szemöldökét. A betegség gondolata távol állt tőle, egy luxen nem betegedett meg. Soha.

– Mi bajod?

– Nem tudom. Biztos földönkívüli bolháim vannak.

Felhorkant.

– Aligha. Most különben sem engedhetem, hogy beteg legyél. Ki kell mennünk, hogy megpróbáljuk leszedni rólad a nyomot. Amíg rajtad van...

– Ha úgy folytatod, hogy gyenge pont vagyok, megütlek. – A düh elnyomta bennem a hányingert. – Szerintem már bebizonyítottam, hogy nem vagyok az, főleg amikor elvezettem Baruckot a házatoktól, és meg is öltem. – Nehezemre esett halkra fogni a hangomat. – Csak mert ember vagyok, még nem feltétlenül vagyok gyenge is.

Daemon komor arccal hátradőlt.

– Azt akartam mondani, hogy addig veszélyben vagy.

– Ó! – Elvörösödtem. Hoppá! – De akkor sem vagyok gyenge.

A következő pillanatban már nem az asztalnál ült, hanem mellettem térdelt. Felfelé kellett néznie, ha látni akarta az arcomat.

– Nem vagy gyenge. Ezt már bebizonyítottad. És amit a hétvégén tettél, hogy megcsapoltad az erőinket? Még most sem értem, hogyan csináltad. De gyenge tutira nem vagy. Kicsit sem.

Húha! Nagyon nehéz volt megőrizni az elszánásomat, hogy ne omoljak a karjába, amikor éppen *kedves* volt, és úgy nézett rám, mintha én volnék a világon az utolsó darab csoki.

Amiről persze megint eszembe jutott az a sütemény a szájában.

Megrándult az ajka, mintha tudná, mi jár a fejemben, és egy mosolyt próbálna visszafojtani. . Nem a szokásos önelégült fajtát, hanem egy igazit. Aztán egyszerre felállt, fölém tornyosult.

– Most akkor bizonyítsd megint, hogy nem vagy gyenge! Emeld fel a feneked, és dolgozzunk a nyomon!

Felnyögtem.

– Daemon, tényleg nem érzem jól magam.

– Kat...

– Nem azért mondom, hogy akadémikuskodjak. Hányingerem van.

Összefonta izmos karját, Under Armour feliratú pólója megfeszült a mellkasán.

– Nem biztonságos bárhová is menned, ha úgy nézel ki, mint egy kicseszett világítótorony. Amíg rajtad a nyom, nem csinálhatsz semmit. Nem mozdulhatsz ki.

Az asztalra támaszkodtam, és felálltam, igyekeztem nem figyelni kavargó gyomromra.

– Átöltözöm.

Meglepetéstől tágra nyílt szemmel hátralépett.

– Máris beadod a derekadat, cica?

– Beadni? – nevettem érzés nélkül. – Csak nem akarom tovább nézni az arcodat.

– Mondogasd ezt magadnak sokáig, cica – mosolygott Daemon.

– Te meg csak szedjed az egónövelőidet!

Egy pillanat múlva már előttem állt, elzárva az utamat, aztán ragadozómozdulattal, lehajtott fejjel előrelépett, a szeme elárulta a szándékát. Addig hátráltam, amíg el nem értem az ebédlőasztalt.

– Most mi van??

Két tenyerét a csípőm mellé tette, és felém hajolt. Éreztem az arcomon forró lélegzetét; összekapcsolódott a tekintetünk. Még egy kicsit közelebb törekedett, az ajka az államhoz ért. Elgyötört hangocska szakadt ki belőlem, és meginogtam felé.

A szívünk egyet ütött, és Daemon halkán, torokhangon nevetve visszahúzódott.

– Aha... nem az egóm, cica. Eredj, készülődj!

A pokolba!

Beintettem neki, és kísértálmam a konyhából, fel az emeletre. Még mindig rám tapadt a nyirkos izzadság, aminek semmi köze nem volt az imént történetekhez, de azért melegítőbe bújtam. A legkevésbé futni vágytam, de azt nem vártam, hogy Daemon majd törődik is vele, hogy rosszul vagyok.

Csak saját magával törődik, meg a húgával.

Ez nem igaz, suttogta egy halk, idegesítő hangocska a fejemben. De talán igaza volt. Daemon meggyógyított, amikor pedig hagyhatott volna meghalni, és hallottam a gondolatait, hallottam könyörögni, hogy ne hagyjam el.

De akárhogy is, vissza kellett gyűrnöm a hányingert, hogy kocogni induljak. Mélyen Legbelül már tudtam, hogy ennek nem lesz jó vége.

HÚSZ PERCIG BÍRTAM.

Az erdő egyenetlen talaján, az éles novemberi szélben, magam mellett Daemonnel nem ment tovább. A tóhoz vezető út felénél faképnél hagytam, és visszasiettem a ház felé. Szólongatott Ugyan, de nem figyeltem rá. Éppen csak beértem a fürdőszobámba, és már hánytam is, úgy igazán, a végécsészét szorongatva, térdén állva, görcsösen, hogy könnyek csorogtak az arcomon. Még anyu is felébredt rá.

Besietett, kisimította a hajamat az arcomból.

– Drágám, mióta érzed rosszul magad? Pár órája, egész napja, vagy csak most jött rád?

Anyu, az örök ápolónő.

– Egész nap hol jobb, hol rosszabb – nyögtem ki, és a kád peremére támasztottam a fejemet. Anyu halkán ciccegett, és a homlokomra szorította a tenyerét.

– Édesem, hiszen meggyulladsz. – Felkapott egy törülközőt, és a csap alá tartotta. – Talán be kellene telefonálnom...

– Ne, semmi baj. – Átvettem a törülközőt, és a homlokomra szorítottam. Remek érzés volt a hűvös. – Csak az influenza. És már jobban is vagyok.

Aggódva figyelte, amíg felkeltem és megfürödtem. Hosszú hálóinget vettem magamra. Hihetetlenül sok időbe telt. Mire bemásztam a takaróm alá, a szoba már ingott, körhintázott velem. Összeszorítottam szemem, és vártam, hogy anyu visszatérjen.

– A telefonod és egy pohár víz – hallottam. Mindkettőt az ágyam melletti asztalkára tette, és mellém ült. – Mondd, hogy ááá. – Engedelmesen kitátottam a számat, egy lázmérő közelített. – Meglátjuk, mennyi a lázad, és eldöntöm, hogy itthon maradok-e – mondta. Alighanem csak influenza, de...

– Mhmm – nyögtem. Anyu szigorú pillantással jutalmazott. Megvárta, míg a lázmérő csipogott, akkor leolvasta.

– Harmincnyolc három. Vedd be ezeket! – Két tablettát tett a kezembe. Kérdés nélkül lenyeltem őket. – Nem olyan rémesen magas a lázad, de azt szeretném, ha ágyban maradnál és pihennél, rendben? Tíz előtt még rád telefonálok.

Bólintottam, és befészkeltem magam a takaróm alá. Alvásra van szükségem. Anyu friss, nedves ruhát tett a homlokomra. Behunytam a szemem. Majdnem biztosra vettem, hogy az állapotom megfelel a zombi-járvány első stádiumának.

A fejem megtelt köddel. Elaludtam, aztán felébredtem, amikor anyu hívott, aztán megint elaludtam, éjfél utánig. A hálóingem nedvesen tapadt lázas bőrömrre. Már mozdultam, hogy ledobjam a takarókat magamról, amikor felfedeztem, hogy azok a szoba túlsó felén vannak, a rendetlen számítógépasztalon.

Hideg verejték ütött ki a homlokomon, ahogy felültem. Zakatoló szívem küzdelmes, szaggatott ritmusa lüktetett a fejemben. Mintha kettőt ütne egyszerre... A bőrömet feszesnek, forrónak, viszketegnek éreztem a csontjaimon. Felálltam, megfordult velem a szoba.

A tűz belülről égetett, mintha a szerveim egyetlen masszává olvadtak volna. Összezavarodtak a gondolataim, értelmetlen, véget nem érő láncolatná fűződtek. Csak annyit tudtam, hogy *le kell! hűlnöm*.

A szobám ajtaja kitárult, hívogatott. Fogalmam sem volt, hova megyek, de kibotladoztam a folyosóra, majd le a földszintre. A bejárat vonzott, enyhülést ígért. Kint hideg van. Kint lehűlök.

De nem volt elég.

Álltam a verandán, a szél rángatta nedves hálóingemet, hajamat. Fényesen ragyogó csillagok pislogtak rám az éjjeli égről. Ahogy magam elé néztem, az út menti fák színt váltottak. Sárga. Arany. Vörös. Végül tompabarna.

Ekkor jöttem rá, hogy álmodom.

Kábán leléptem a verandáról. A murva szúrta a talpamat, de csak mentem, amerre a holdfény mutatta az utat. Nemegyszer úgy tűnt, hogy a világ fejre áll körülöttem, de én csak mentem tovább.

Nem tartott sokáig, hogy elérjem a tavat. Ónixszínben hullámozott a víz a halvány fényben. Előreléptem, aztán megálltam, amikor a lábujjaim belesüppedtek a laza földbe. Bizsergő, égő, perzselő forróságot éreztem a tarkómon.

– Kat?

Lassan megfordultam. Csapkodott körülöttem a szél, de én csak néztem a jelenést. A holdfény éles árnyékokba vonta az arcát, megcsillant nagyra nyílt, ragyogó szemében. Nem lehet igazi.

– Mit csinálsz, cica? – kérdezte Daemon. Mintha felpuhult volna. Sosem puhult fel. Néha elmosódott, az igaz, de sosem puhult fel.

– Le... le kell hűlnöm.

Láttam az arcán, hogy egy pillanat alatt mindent megértett.

– Ne merészelj bemenni abba a vízbe!

Hátraléptem. Jeges víz nyalogatta a bokámat, aztán a térdemet.

– Miért?

– Hogy miért? – Közelebb lépett. – Túl hideg. Cica, ne akard, hogy én menjek be érted!

Zsongott a Fejem. Biztosan szétolvadtak az agysejtjeim. Mélyebbre merültem, a víz enyhítette a lángolást, átsapott a fejem fölött, elfojtotta a lélegzetemet, de a tüzet is. Csaknem teljesen.

Örökké képes volnék itt maradni. Talán meg is teszem.

Erős, szilárd karok öleltek át, és visszahúztak a felszínre. Jeges levegő töltötte meg felperzselt tüdőmet. Nagy kortyokban nyeltem magamba, hátha kioltja a lángokat. Daemon olyan gyorsan rántott ki az áldott vízből, hogy az egyik pillanatban még a tóban álltam, a másikban már a parton.

– Mi bajod van? – tudakolta, megragadta a vállamat, és könnyedén megrázott. – Elvesztetted az eszedet?

– Ne... - próbáltam eltolni magamtól, de gyenge voltam. –

Olyan forró...

Átható pillantása a lábujjamig leszaladt.

– Az biztos, a helyzet is forró, te meg a vizes fehér hálóínged... bejön, cica, de éjfélkor úszni menni novemberben? Kicsit túl merész húzás, nem gondolod?

Ennek nem volt semmi értelme. Elmúlt a megkönnyebbülés, a bőröm újra tüzet fogott. Kirántottam magam a karjából, hogy visszatérjek a vízbe.

Két lépést sem tehettem, újra átfont a karjával, és maga felé fordított.

– Kat, nem mehetsz be! *Túlságosan* hideg. Meg fogsz betegedni. – Elsimította az arcomból a hajamat. – A fenébe... még jobban megbetegszel, mint eddig. Hiszen lángolsz.

Valami a szavai mögött megritkította a ködöt a fejemben. Nekidőltem, a mellkasának nyomtam az arcomat. Csodálatos illata volt, fűszeres, férfias.

– Nem akarlak – jelentettem ki.

– Huh, nem ez a legjobb alkalom, hogy *ebbe* a vitába megint belemenjünk.

De hát ez csak egy álom, sóhajtottam, és keskeny dereka köré fontam a karomat.

– De akarlak.

Daemon szorosabban ölelt magához.

– Tudom, cica, senkit nem versz át. Na, gyerünk!

Eleresztettem, a karom élettelenül hullott az oldalam mellé.

– Én... nem érzem jól magam...

– Kat?! – Daemon elhúzódott, két kezébe fogta az arcomat, maga felé emelte. – Kat, nézz rám!

Hát, nem órá néztem?

Megcsuklott a térdem, és aztán nem volt semmi, sem Daemon, sem gondolatok, sem tűz, sem Katy.

Minden zavaros volt, összefüggéstelen. Meleg kezek simították ki a haját az arcomból, ujjak simogatták az orcámat. Egy mély hang szólt hozzám valami dallamos, lágy nyelven; mint egy ének, csak szebb, megnyugtatóbb. Belesüppedtem, és ismét elvesztem egy időre.

Aztán beszédet hallottam.

Egyszer talán Dee szólalt meg. *Nem teheted. Csak még jobban felerősítené a nyomot.*

Mozgattak. Leszedték rólam a vizes hálóinget. Valami meleg és puha borított be. Megpróbáltam beszélni az engem körülvevő hangokkal, talán meg is tettem, nem tudom.

Aztán magába fogadott egy felhő, és elröpített. Az arcom alatt szabályos ütemet vert egy szív, elringatott, a hangok is elhallgattak, és a meleg kezeket hidegek váltották fel. Éles fény hasított a sötétbe. Még több hang. *Anyu?* Aggodalmasnak tűnt. Valakinek magyarázott. Egy ismeretlen valakinek, az övé volt a hideg kéz. Szúrás a karomon, az ujjaimba sugárzó tompa fájdalom. Még több fojtott beszédhang. Aztán újra semmi.

Nem volt nappal, nem volt éjszaka, csak a lehetetlen köztes lét és a belülről perzselő forróság. Visszatért a hűvös kéz, kihúzta a karomat a takaró alól. Most nem hallottam anyut, csak a szúrást éreztem megint. A tűz belém folyt, megtöltötte az ereimet. Levegőért kaptam, a hátam ívbe feszült az ágyon, kinsikoly szakadt ki a torkomból. Minden lángolt. Tízszer erősebb pokoltűz tombolt bennem, mint korábban, és tudtam: belehalok. Nem lehet másként...

Aztán hűvös áramlat keveredett a vérembe, mint a téli szél fuvallata. Végigsöpört a testemen, eloltotta a lángokat, jeges ösvényt hagyott maga után.

Kezek siklottak a nyakamra, kihúztak valamit a ruhámból. Egy lánc... a nyakláncom? Eltűnt a kéz, de éreztem, hogy az obszidián zümmög, vibrál felettem. Aztán aludtam, egy örökkévalóságig, és nem tudtam, felébredek-e valaha.

Három napig feküdtem a kórházban, és szinte semmi emlékem sem maradt róla. Csak annyi, hogy szerdán felébredtem egy kényelmetlen ágyban, felnéztem a fehér mennyezetre, és jól éreztem magam. Sőt, nagyszerűen. Anyu mellettem ült. Jó nagy adag veszekedésébe került, hogy kiengedjenek, még azután is, hogy csütörtökön végig azt bizonygattam mindenkinek, aki a szobám ajtaját megközelítette, hogy haza akarok menni. Nyilvánvalóan súlyos influenzám volt, de semmi komoly.

Anyu aggódó szemmel figyelte, ahogy megiszom a narancslevet a hűtőből. Farmert viselt, és egy laza pulóvert, fura volt nem egyenruhában látni.

– Drágám, biztos, hogy elég jól vagy az iskolához? Kihagyhatod a mai napot, és hétfőn mehetnél újra.

A fejemet ráztam. Három kihagyott nap éppen elég volt, hogy összegyűljön az a teherautónyi házi feladat, amit Dee volt szíves előző este áthozni.

– Jól vagyok.

– Életem, kórházban voltál. Lazítanod kellene.

– De tényleg jól vagyok – feleltem, és kiöblítettem a poharat.

– Tudom, hogy azt gondolod, hogy jobban vagy. – Megigazította félregombolt kardigánomat. – Lehet, hogy Will... Dr. Michaels kiadta a záró jelentést, de attól még rám ijesztettél. Még sosem láttalak ilyen betegnek. Mi lenne, ha felhívnám, és megkérdezném, rád tud-e nézni, mielőtt bemegy ügyelni?

Még a többi dolognál is furábbnak tűnt, hogy anyu a keresztnévén emlegeti az orvosomat. A jelek szerint a kapcsolatuk komolyabb szintre lépett, és én lemaradtam róla.

Felkaptam a hátizsákomat, de aztán megtorpantam.

– Anyu?

– Tessék!

– Hétfőn hazajöttél éjszaka, igaz? A műszakod vége előtt. – Amikor a fejét

rázta, csak még jobban összezavarodtam. – Akkor hogy kerültem be a kórházba?

– Biztos, hogy jól vagy? – A homlokomra tapasztotta a tenyerét.

– Nincs lázad, de... A barátod vitt be.

– A barátom?

– Igen. Daemon. Habár azt azért szeretném tudni, honnan jött rá hajnali háromkor, hogy ennyire beteg vagy – nézett rám összehúzott szemmel. – Nagyon is szeretném tudni.

Ó, a fenébe!

– Hát, azt én is.

